

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE WANTS HER IN HIS BED. SHE'D RATHER HE WAS DEAD.

THE TALLEST TOWER

AN UNDERBELLY ENCHANTED NOVEL

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
EMILIA FINN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EN YÜKSEK KULE

UNDERBELLY ENCHANTED

KİTAP 1

EMILIA FINN

Telif hakkı © 2024 Emilia Finn

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik ya da mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Ancak, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar istisnadır. İzin talepleri için, aşağıdaki adrese "Attention: Permissions Coordinator" (İzin Koordinatörü) ibaresi ile yayıncıya yazınız:

info@beelievepublishing.com

ISBN: 978 1 922623 62 1 (Ciltli)

ISBN: 978 1 922623 63 8 (Ciltli)

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kapak tasarımı: Britt @ Chaotic Creatives

Ciltli kitap tasarımı: Britt @ Chaotic Creatives

Düzenleme: Jen @ Bird's Eye Editing

Model Fotoğrafçılığı: Golden Czermak - FuriousFotog İlk

baskı 2024.

Beelieve Publishing, Pty Ltd PO

Box 407,

Woy Woy, NSW, 2256

Avustralya

www.emiliafinn.com

EMILIA FINN, ROLLERS logosu, CHECKMATE SECURITY logosu, STACKED DECK logosu ve INAMORATA, Beelieve Publishing, Pty Ltd'nin ticari markalarıdır.

İÇİNDEKİLER

[Emilia Finn'in diğer
eserleri](#) [Bağlantı kurmak
mı istiyorsunuz? En
yüksek kule](#)

[Önsöz](#) __

1. [Felix](#)
2. [Felix](#)
3. [Christabelle Cannon](#)
4. [Felix](#)
5. [Christabelle](#)
6. [Felix](#)
7. [Christabelle](#)
8. [Felix](#)
9. [Christabelle](#)
10. [Felix](#)
11. [Felix](#)
12. [Christabelle](#)
13. [Felix](#)
14. [Christabelle](#)
15. [Felix](#)
16. [Christabelle](#)
17. [Felix](#)
18. [Christabelle](#)
19. [Felix](#)
20. [Christabelle](#)
21. [Felix](#)
22. [Christabelle](#)

[Epilog](#) __

[Teşekkür](#) _____

Emilia Finn'in diğ er eserleri

EMILIA FINN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi Evini

Bulmak Zaferi Bulmak

Sonsuza Kadar Bulmak

Huzuru Bulmak

Kurtuluşu Bulmak

Umudu Bulmak

Hayatta Kalanlar

Serisi Senin Sayende

Hayatta Kaldım Sen

Olmadan Seni Yeniden

Yazmak

Her Zaman Sen

Bana Bir Şans Ver

Şah Mat Serisi

Piskoposun Oyunundaki

Piyonlar Güneş Batana

Kadar Rok Kale Kalıcı

Oynamak

Kralın Yükselişi

Sövalyeyi Feda Etmek

Kazanan Her Şeyi Alır

Şah Mat

Yığılmış Destek - Rollin On Next Gen

Joker Yeniden

Karıştırma

Kalpplerin Oyunu

Full House

Sınırsız

Blöf Yedi

Kartlı Stud

Çılgın Sekizler

Eleusis

Dinamit

Busted

Yıldızlı Şövalyeler (Rosa Kardeşler)

Gülü Kurtarmak Ateşi

Kovalamak

Hayvan İçgüdülleri

Saf Kimya Savaş

Yaraları

Güvenli Liman

Aşık

Fiera Prensesi Fiera

Harabeleri Fiera

Hükümdarlığı

Mayet Adaleti

Günahkar Adalet

Günahkar

Eylem

Günahkar

Gerçek

Günahkar

Arzu

Günahkar

Aldatma

Günahkar Kaos

Günahkar Söz

Günahkar

Teslimiyet

Günahkar Fantezi

Günahkar Anı

Günahkar Takıntı

Günahkar Yaz

Kayıp Çocuklar

HATA

PİŞMANLIK

Çarpışma ve

Yanma ATLA

LANETLİ

Underbelly Büyülü En

Yüksek Kule İşlenmemiş

Elmas **Rollin On**

Novellalar

(Rollin On Serisini bitirmeden okumayın) Yeniden

Başlamak – Kısa Hikaye

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam

Döngü – Kısa Hikaye

Savaşmaya Değer – Bobby & Kit Novella

BAĞLANMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

[Web sitesi](#)

[Facebook Haber](#)

[bülteni E-posta](#)

[Ekip](#)

ÜCRETSİZ bir kitap alabileceğinizi biliyor muydunuz? emiliafinn.com/signup adresine gidin ve
ücretsiz kopyanızı doğrudan e-posta kutunuza gönderilmesini sağlayın.

EN YÜKSEK KULE

EMILIA FINN

*Judy Teyze'ye,
Sözlerimin önemli olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim.
Varlığın ruhuma dokundu.*

*Tüm kötü adamlar kurtarılabilir değildir.
Ama affedilenlerin hepsi bir zamanlar nefret etmeye yemin ettiğimiz kötü adamlardı.
Bu kitap senin için.
Çünkü bu kötü adamın sevgisini hak ediyorsun.*

PROLOG

Bir zamanlar bir çocuk vardı.

Bir prens.

Ama o, masallarda okuduğumuz sıradan prensler gibi değildi.

Felix Malone, kötü bir mafya babasının ikinci oğluydu.

Babası kadınlarla yatıp onları hamile bırakır, beş oğlunu doğurmaları için kullanır, sonra da onları çöp gibi görerek atardı.

Felix, ikinci en büyük çocuk olarak, varisin sorumluluklarından *neredeyse* kurtulmuştu. Sonuçta o yedekti. Ailenin adını karanlık sokaklarda, şüpheli iş anlaşmalarıyla yüceltmek için en büyük oğluna destek olacak çocuktı.

Ancak söz konusu varis olan Timothy Malone III, ne çocukken ne de şimdi büyüdüğünde tahtı istememişti. Hiçbir zaman bir krallığı yönetmek istememişti ve çok uzun zaman önce tahttan çekilme tohumlarını ekmişti.

Babaları agresif bir kanser türünden öldüğünde ve aile şirketinin yeni bir yöneticiye ihtiyacı olduğunda, Tim çoktan şehri terk etmişti.

Bu yüzden, babasının bıraktığı yerden devam etmeye hazır olan Felix'ti.

Elbette hazırlıklar çoktan yapılmıştı. Tim gelecekteki isteklerini açıkça belirttiği andan itibaren Felix, Seçilmiş Kişi olmuştu. En *yakışıklı*. En çok eziyet gören. Çocuklar büyüdükçe babasının acımasız tokatlarını ilk hisseden oydu ve işletmeye katılabilecek yaşa geldiğinde, dağıtım kanalları, güneyden gelen toz sevkıyatı ve ABD kıtasındaki her eyaletteki silah hareketleri hakkında konuşmak için ilk olarak yönetim kurulu odasına getirilen oydu.

Doğal olarak, Malone'lar çeşitlilik gösteren bir aileydi: silahlar, kokain, para ve kadınlar. Sonuçta onlar bir işti ve akıllı bir iş adamı, bir imparatorluğun gelişmesinin yolunun çoklu gelir kaynaklarından geçtiğini bilir.

Felix'in bugün olduğu gibi bir mafya üyesi olması *hiç* beklenmiyordu, ama Tim taç giymeyi reddetti, Micah yalnızlığı ve mahremiyeti tercih etti, Archer cesurca ailesini kınayıp uzaklaştı ve Cato henüz bir bebektir.

Hala öyle.

Soğuk ve acı gerçek şu ki, Felix New York City'nin ölümcül saflarındaki konumunu reddederse, Malone ailesi avlanan bir tür haline gelecektir.

O, kardeşlerin en çılgın olanı olabilir. En gürültücü. En cinai içgüdüsel. Ama bu hayattaki rolü, hoşuna gitse de gitmese de, ailesini korumaktır. Her zaman böyle olmuştur.

FELIX

ON ALTI YAŞINDA

"Şşş..." Ailemin evinin koridorlarında parmak uçlarında yürüyorum. Bu geniş malikane, saymayı bile denemediğim kadar çok odadan oluşuyor. Hiç yürümediğim kadar çok katı var. Keşfetmeyi umabileceğimden çok daha fazla saklanma yeri var.

Bunu babamın izni olmadan yapmak yasaktır. İkinci kattan daha yükseğe gizlice çıkmak, en kötü şekilde cezalandırılır. Ama Savannah Towers elimi tutarken, tatlı parfümü burnumu doldururken ve baş döndürücü gülümsemesi gözlerimin ucunda parıldarken, beni durdurmak imkansız.

Korkusuz.

Hiçbir pislik beni yavaşlatamaz.

Bu yüzden kırılmaz zırhlı bir şövalye gibi dördüncü katın koridorlarında yürüyorum. Savvy'nin bana ihtiyacı olduğu sürece, benim evimde misafir olduğu sürece, onun kalkanı olacağım.

"Felix." Savannah'ın tatlı, çınlayan sesi hiç de korkulu değil. Neredeyse sessiz kıkırdamaları bir uyarı değil, bir meydan okuma. "Başımız büyük belaya girecek."

"Sadece görmek istiyorum," diye fısıldıyorum. Omzumun üzerinden bakınca, onun buz mavisi gözlerinin bana gülümsediğini görüyorum. Uzun, siyah kirpikleri, bakışlarını çerçeveleyiyor.

O, babamın askerlerinden birinin kızı. Neredeyse iki metre boyunda ve *her zaman* otomatik silah taşıyan bir adamın üç kızından biri.

Bu silah, elbette, babamın düşmanlarına doğrultulmak içindir. Ama bazen, kimse bakmıyorken, bir saniye için silahı bana doğru çevirir ve tek kelime etmeden milyonlarca uyarı verir.

Ne olursa olsun, küçük kızını koruyacaktır.

Benim bu dünyadaki unvanım veya rütbem ne olursa olsun, o *lekesiz* kalacak. Şu anki maceramız hakkında ne düşüneceğini çok iyi biliyorum.

Savvy'nin evde olmaması gerekiyordu ve aynı yerde olduğumuzda kalbimin çarpması da kesinlikle olmaması gereken bir şeydi. Ama bugün özel bir gün: küçük kardeşim doğacak. Ve Savvy de benim kadar kurallara saygı duyuyor.

"Yakalanırsak başına geleceklere hazır mısın?" diye soruyor, ama benim kadar heyecanla koridorda dolaşıyor. Adımları telaşsız, ama tereddütsüz. Uzun sarı saçları, yarısı yukarıda, yarısı aşağıda toplanmış, kalın halı üzerinde parmak uçlarında yürürken coşkulu duruşu nedeniyle öne doğru sallanıyor. "Baban seni öldürecek, Lix."

"Yakalanmadığımız sürece kötü bir şey olmayacak." Elini tutuşumu değiştirip parmaklarımı onun parmaklarının arasına kaydırarak onu kendime yaklaşıtıyorum.

O, asla doyamayacağım bir dopamin kaynağı. Ne kadar yakın durursa, o kadar yüksek hissediyorum. Ne kadar çok gülümserse, o kadar güçlü oluyorum.

O, *sadece* benim için üretilmiş bir uyuşturucu. Tehlikeli. Bağımlılık yapıcı. Ve o kadar sarhoş edici ki, onu bırakmayacağımı şimdiden biliyorum.

"Hadi," diye fısıldarım, bir kadının çığlıkları koridorun sonundan yankılanıyor.

Genellikle babam her kapının önüne adamlar dikerdi. Sırtları duvara dayalı, parmakları tetiğe basılı, sanki öcünün çıkıp onları yakalayacağını bekler gibi.

Ama bugün yoğun bir gün. Dün sabahtan beri doktorlar girip çıkıyor. Hemşireler 24 saat hazır bekliyor, kadının oğlunu doğurmasına yardım ediyorlar. Kadın çok çığlık atıyor. Bilmediğim bir dilde ağlıyor.

"Felix," diye tısladı Savvy. "Babam da orada. Beni görürse..."

Hiç tanımadığım, adını bile bilmediğim bir kadının boğuk çığlığı koridora yankılanır ve midemi düğümler.

Timothy Malone *II'nin* oğlu olarak, diğer on altı yaşındaki çocukların çoğunun görmediği şeyleri gördüm. Adamların hayatları için yalvarışlarını izledim ve emredildiğinde tetiği çektim. Bir adamın dilini kestim ve diğer askerler cesedi sık bir mezara gömerken kendi ağzımı kapalı tuttum. Kadınlarla yattım ve istemediğim halde kadınlar tarafından becerildim.

Ama bu benim için seçilmiş bir hayat. Bu, benim içine yerleştirildiğim dünya.

Aslında o kadar da kötü değil. "Felix!"

Başka bir adamın derin homurtusu ile dönüp baktım. Asla çocuk olma şansı verilmeyen başka bir çocuk.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sorar.

Tim benden sadece bir yaş büyük, ama birkaç santim daha uzun. Ve şimdi ona bakarken, onun yoğun bakışları altında terliyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Savvy'yi arkama getiriyorum.

"Bebek bugün doğacak," diyorum, omurgamı düzelterek vücudumu uzatarak. Ben kötü bir orospu çocuğuyum. Öyle davranmazsam, hüküm sürme şansı bulamadan öleceğim. "Cato..."

"Seni ilgilendirmez." Hızlı ellerini uzatıp kapüşonlu sweatshirtimin önünü yakaladı. "Burada yakalanırsan seni kırbaçlayacak." Sonra omzumun üzerinden Savvy'ye bakıp hırladı, "Ve *seni* becerecek. İkiniz de bunu biliyorsunuz."

Sinirim tavan yaptı, damarlarım adrenaline doldu. Dayak atmaktan zevk alan bir adamdan dayak yiyeceğim için değil, korumaya yemin ettiğim kızı babamın sikme tehdidi olasılık dışı olmadığı için.

Savvy on üç yaşında da olabilir, otuz yaşında da, bizi yaratan adam için bunun bir önemi yok. Özellikle de Cato'nun doğumu yaklaştıkça ve onu doğuran kadın artık işe yaramaz hale gelmişken.

O çocuk doğduğunda, bir sonraki kurbanını arayacak.

"Onu çıkar," diyor Tim dişlerini sıkarak. Benim zihnim babamın Savvy'yi becerdiği görüntülerle meşgulken, kardeşim kapüşonumu çekip gözlerimi ona çeviriyor. "Kapının dışına. Hemen."

"Siktir git." Gençlik insanı aptal yapar, diye düşünüyorum. Dürtüsel. Biraz salak. Çünkü elini sweatshirtimden çekip çıkarırken aklıma gelen en iyi cevap bu. "Ona dokunmayacak." Çenemi kaldırıyorum, ama kızı kendime doğru çekiyorum, böylece nefesini ensemden hissedebiliyorum. "Cesaret edemez."

"Dokunmaz mı?" Tim'in orman yeşili gözleri neşeyle parlıyor, acımasız ve alaycı. Çünkü gülmezsek... hayatımızın bu noktasında, gerçekten delirebiliriz.

"Oradaki kız," omzumun üzerinden işaret ederek, "henüz on sekiz yaşında bile değil, Lix. Belki o yaşa yaklaşıyordur, ama ikimiz de onun rıza ya da yaşı umursamadığını biliyoruz." Elini indirip bana bakar, tıpkı ağabeylerin hayatları boyunca kardeşlerine baktıkları gibi. "Savannah'ı buraya getirmenin sorun olmadığını düşünüyorsan, sen bir aptalsın."

"Ama..."

"Henüz kanaman olmadı mı, Savvy?" Gözleri beni geçip, elime tutunan kıza kaydı. "Adetin başladı mı?"

"Uh... e-evet," diye kekeledi. "Bu yıl."

Alaycı bir şekilde gülümser ve dikkatini tekrar bana çevirir. "Onu buradan çıkar. Onu biraz olsun önemsiyorsan, onu uzak tut."

Koridorun sonundaki kadın tekrar çığlık attığında irkilirim. Boğuk ve acı dolu bir çığlık, sanki ona işkence ediyorlarmış gibi.

Sanırım işkence ediyorlar. On yedi yaşında, reşit olmayan amından bir bebek çıkarmak çok acı verici olmalı.

"Gidin!" Tim bizi merdivenlere doğru iter. "Ve onu geri getirmeyin."

"Hadi." Savvy'nin elini daha sıkı tutarak yürümeye başlıyorum.

Sonra yürüme koşuya dönüşür.

Çünkü o haklı ve şu anda bebek doğuran kızın zamanı dolmak üzere. Çığlıkları gözyaşlarına dönüşür ve yeni doğan bebeğin ağlamaları geride kalan boşluğu doldurur.

"Ağaçların arasına gidelim." Merdivenleri ikişer ikişer koşarak inerim ve kendimin ve onun hayatını tehlikeye atarım. Ama o tökezlediğinde onu tutarım ve bir sonraki sahanlığa ulaştığımızda onu sırtımda taşırım.

"Tim babana söyleyecek mi?" Sesi gerginlikten titriyor. "Felix? O da..."

"Hayır." İkinci kattan sallanarak son merdivenlere doğru inmeye başladım, kalbim deli gibi atıyor ve damarlarım adrenalinle doluydu. "O hiçbir şey söylemeyecek." Zemin kata fırladım ve koridorun duvarına çarptım, Micah'ın karşı duvara sırtını dayamış durduğunu görünce bir çığlık attım.

Omuzları sıvaya yaslanmış, ayak bilekleri çaprazlanmış. Bir elinde bir paket cips tutuyor, diğer eliyle paketin içine dalmış bir sonraki ısırığını seçiyor.

Benden biraz daha gençti, ama sessiz biriydi. İçine kapanık.

Benden ve Archer'dan farklı olarak, o bu eve hiç kadın getirmedi, asla da getirmez.

Muhtemelen bu onu bizden daha akıllı yapıyor.

"Bebek geldi mi?" diye soruyor.

"Evet." Savvy'yi tekrar arkama çekiyorum, ama onun kardeşimden korunmaya ihtiyacı olmadığını biliyorum. Göğüslerimiz inip kalkıyor, nefeslerimiz senkronize bir şekilde hızlanıyor. "Bir saniye önce çocuğun ağladığını duydum."

Micah yavaşça başını sallar. Düşünceli bir şekilde. Sonra saatine bakar, sanki tarihi ve saati kontrol ediyormuş gibi. "Beşinci oldu. Sence şimdi durur mu?"

"Bilmiyorum lan." Duvardan uzaklaşıp Savvy'yi koridordan geçerek ön kapıya doğru çekerim.

Sadece dışarı çıkmamız gerekiyor. Güneş ışığına. Özgürlüğü bulmalıyız, o zaman bu, kardeşlerimi dinleyip *kızları -bu kızı-* güvende olmadığı bir eve getirmeyi bırakacağım gün olabilir.

"Ağaçların arasına gidiyorum," diye Micah'ın kulağına fısıldadım. "Tim'in yoluna çıkma. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Hiç kafan karışıyor mu?" Savvy benimle birlikte koşuyor, nefes nefese kalmış bir halde ailemin evinin ön kapısından içeri girip hemen sola dönüyor.

Muhafızlar, benim kollarımdan daha uzun silahlarıyla bahçeyi gözetliyorlar. Gözleri, bir tehdit olup olmadığımızı anlamak için bize doğru bakıyor. Ama sadece benim olduğumu, bir gün onların patronu olabilecek bir çocuk olduğumu anladıklarında, işlerine geri dönüyorlar.

"Felix?" Savvy tekrarlıyor, koşarken ayaklarımız garaj yolunda gürültü yapıyor. "Kardeşin de Tim olduğu halde babanı Tim diye çağırmak kafa karıştırıcı olmuyor mu?"

"Hayır." Evin yan tarafına eğilip onu da yanıma alıyorum, sırtı sağlam dış cepheye çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle ciğerleri boşalıyor.

Bir anlığına gözleri donar. Duvara çarpmak tüm duyularını kaybetmesine neden olmuş gibidir. Ama ben, on altı yaşına göre çok fazla yetişkin bir şekilde, göğsümü göğsüne bastırdığımda, görüşü netleşir ve gözleri benimkilere kilitlenir.

"Tim benim babam. Ona pek baba ya da baba diye hitap edilmez. Diğer Tim benim kardeşim." "Ama isimleri aynı."

"Farklı telaffuz ediliyorlar," diyorum nefes nefese, koşarken tükettiğim oksijeni telafi etmeye çalışarak. Ellerimi kalçalarına koyup biraz daha yaklaşıyorum, onun babası ve benim babamın ikisinin de üst katta olduğunu ve yaptıklarımızı fark edemeyecek kadar meşgul olduklarını bilerek. "Birine nefretle söylüyorum. Diğerine ise saygıyla."

"Babalarımıza saygı duymamız gerekir." Dudakları dolgun. Kavisli ve öpülesi. Zaten biliyorum, bunu milyonlarca kez yaptık. "Onları karıştırmışsın."

"Hayır." Alnımı alnına dayadım ve başımı hafifçe salladım. "Saygı duyulacak babalarımız olmalı. Ama Timothy hayranlık değil, korku ile yönetiyor."

"Babamı kontrol ediyor. Her şeyi kontrol ediyor."

"Beni kontrol edemez." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve her zamanki gibi karşıladığında sırtıyorum.

Gerçek dünyada on altı yaş, on altı yaştır. Genç. Aptal. Hâlâ çocukça. Ama bizim dünyamızda on altı yaş: ya mafya babasının oğlu tarafından sahiplenilirsin ya da mafya babası tarafından sahiplenilirsin.

Hangisini tercih edeceğini biliyorum. Ve hangisinden sağ çıkamayacağını da biliyorum. "Tim yönetmek istemiyor," diye fısıldayarak mırıldanıyorum. "O

babamızı benden daha az seviyor. Archer, gizlice girip yakalanmadan kaçabilseydi, o pisliğin boğazını uyurken keserdi."

"Peki, ne olacak? Oğullarının nefret ettiği bir sonraki Malone hükümdarı mı olmak istiyorsun? Oğulları fırsat bulsalar onu öldürecek olan bir hükümdar mı?"

Gülerek öksürdüm ve alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. "Asla çocuk yapmayacağım, Silly Savvy. Oğul da, kız da. Ama hükümdar olacağım."

"Çünkü gücü mü istiyorsun? Yetkili olmak mı istiyorsun?"

"Hayır." Gözlerine bakıyorum. "Çünkü kardeşlerimin bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. Onların geleceğinin böyle olmasını istemiyorum. İsterlerse oğulları olmasını istiyorum."

"Yani sen bir şehitisin," dedi ciddi bir ifadeyle. "Onların kurtarıcısı mısın?"

Geniş bir gülümsemeyle dilimin ucuyla dudaklarının ortasına dokunuyorum. "Biraz bencilce, biraz fedakarlık. New York'un kralı olmanın getirdiği gücü umursamayacağım. En iyi senaryo bu."

Gözlerini devirdi, ama yanakları sıcak bir kızarıklıkla doldu. "Kral olamazsın, aptal. Cordoza kral ve Mancino şehrin en büyük ikinci bölümünü kontrol ediyor."

"O zaman yükselişim sırasında ikisini de öldürürüm. Tim'i öldürdükten hemen sonra." Beklediğinden daha hızlı bir şekilde öne atıldım ve dudaklarımız çarpıştığında ve başının arkası duvara çarptığında hafif bir suçluluk hissettim.

Ama yine de onu öpüyorum. Dilini tadıyorum ve vücudunu ellerimle tutuyorum.

Savannah Elizabeth Towers bir gün benim kraliçem olacak.

Önce babalarımızı atlatmamız gerekiyor.

"Felix!"

Babam bir elinde yeni doğmuş bir bebek, diğer elinde silahla evin yan tarafına doğru yaklaşınca geri atlarım ve duraksam.

Savvy'nin babası da bebeğin annesini destekleyerek onu takip ediyor. Kadın genç. Zayıflamış. Kanıyor.

Terliyor.

Hıçkırıyor.

Durumu çok kötü. Ama tek düşünebildiğim şey ben ve Savvy. Ağaçlara koşmak istediğimiz halde burada yakalandığımız. En azından o gün kaçmak istediğimiz halde, spontane davranışımız yüzünden aptallar gibi açıkta kaldığımız.

"Gel. Hemen." Gözlerimiz buluştuğu anda, Tim çenesini kaldırır ve beni bir adım bir adım titreyerek yanına çağırır.

Savvy'yi duvara yaslanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış halde bırakıp, isimsiz kadını tutan babasına bakıyorum. Sevgilinin kucaklaması gibi değil, hasta birine bakmak için yapılan destek gibi de değil. Sadece kolunu tutuyor ve kadının yere düşmemesi için destek oluyor.

Ama onun dikkati benim üzerimde, gözleri yüzümün yan tarafına dikilmiş. Sonra gözleri omzumun üzerinden atlayıp kızının omzuna takılıyor.

Acı. Öfke. Korku. Endişe. Her duygu ifadesinden okunuyor, bu yüzden onu Micah'ın bir kitabı okuduğu kadar kolay okuyabiliyorum.

Ama yapması gereken bir işi var, bu yüzden bizi burada birlikte bulduğuna dair hiçbir şey söylemiyor.

Muhtemelen kan kaybından ölecek olan genç kadını taşımak dışında hiçbir şey *yapmaz*.

"Felix!" Yeterince yaklaştığım anda, Tim birkaç dakika önce doğmuş bebeği kollarıma atıyor, kelimenin tam anlamıyla fırlatıyor. Annesi amniyotik sıvısıyla hala kaygan olan çocuğu yakalamaya çalışırken midem bulanıyor.

O bir erkek — *bunu zaten biliyorduk* — ve minicik. Siyah saçlı, pembe tenli. On parmak, badem şeklinde gözler ve uzun kirpikler.

Annesinin dokunuşunu kaybetmesi ya da bir adamdan diğerine aktarılırken yaşadığı sarsıntılar yüzünden ağlayacağını sanmıştım, ama o sadece kolumun kıvrımında uyuyor, yeni hayatının farkında değil.

O, bir mafya babasının en yeni oğlu. Tim, Micah, Archer ve ben her şeyi mahvedersek, New York'un kraliyet ailesinin sıradaki varisi. Ve başına neler geleceğinden haberi yok.

Yutkunarak, küçük kardeşimin yüzünden gözlerimi ayırıp, bekleyen babamın yüzüne bakıyorum.

Ne? Diye sormak istiyorum. Benden ne istiyorsun?

"Çocuğu sen tut," diye bağıır. "Geceleri ağladığında, kalkıp onu sakinleştir." Sonra Savvy'nin babasına bakar ve parmaklarını şıklatarak muhafızını harekete geçirir. "Onu götür."

"Hayır!" Cato'nun annesi, adını asla öğrenemeyeceğim kız, asker onu ileri çekince çığlık atar. Hastanelerde giyilen çirkin bir önlük giymektedir, ama belki de en kötüsü, önlüğün altında kanaması vardır. Uyluklarından ayak bileklerine kadar.

Onu tutan adamlar ne kadar çok mücadele ederse, parçalanmış vücudundan o kadar çok kan akıyor ve yere çirkin bir çamur oluşturuur.

"Hayır!" diye bağıır, bugünkü çilelerine rağmen bir şekilde yine güçlenmiştir.

Bana doğru dönüyor. Savannah'ın babası onu bir tarafa doğru yarı taşıırken, o diğer tarafa doğru eğiliyor, kollarını bebeğine doğru uzatıyor ve gözleri kederle doluyor. "*Moja beba! Beba!*"

Savannah arkamda acı dolu bir ses çıkarır. Onun yumuşak ağlaması, kalbimi delip geçer, ancak onun üzüntüsü, çocuğunu isteyen bu genç kadınınkine kıyasla hiçbir şeydir. Savvy hıçkırırken, yeni anne kükrer. Savannah inlerken, yeni anne özgürlüğü için çırpınır.

"Ah! Seni lanet olası sürtük!" Towers, yumruğunun tersiyle kıza vurur, onu yere devirir ve kızın tırnaklarının derisini deldiği kolunu tutar.

Bebek uyanır ve ağlar, sanki annesinin acı çektiğini biliyormuş gibi. Savannah hıçkırır, anne ağlar ve Tim, dudaklarında bir gülümsemeyele kaostun gelişmesini izler.

Micah ve Archer gibi bazı insanlar barışı tercih eder. Sakinlik isterler. Sessizlik. Öngörülebilirlik ve durgun denizler isterler. Timothy Malone İkinci ve bazen ben gibi diğerleri ise kaostan beslenir. Sessizlik bize fazla düşünme zamanı verir gibi. Sakin bir hayat, kafamızın boktan olduğı gerçeğı üzerinde fazla düşünmemize izin verir gibi.

Bu yüzden, kendimizi sorgulamak yerine, her şeyi ateşe verip gösteriyi izliyoruz.

"Onu al," diye emreder Tim.

Bana ve kardeşlerime biraz benziyor. Hepimizin annesi farklı ama Malone genleri güçlü. Yeşil gözlerini ve siyah saçlarını hepimize miras bıraktı, sanki bu bizim kişiliğimizmiş gibi. Geniş omuzlar. Uzun bacaklar. İnce belleri.

Kendisine ve birbirlerine, bir aile olduğumuzu anlayacak kadar benzeyen dört oğul yaptı, *Cato da geldiği için artık beş*. Ama ikiz sanılmayacak kadar da benziyoruz.

Ya da, şey... dördüzler? Beş için ne denir?

Tim çenesini eğdi, Savannah'ın babası ağlayan, kanayan kadını kaldırdı ve onu omzuna sertçe attı. Kadın acı içinde çığlık attı, Tim onu zıplatınca bağırdı ve benim yumruğum büyüklüğünde bir pıhtı bacaklarının arasından düşerek yere korkunç *bir sesle çarptı*.

Tim, babamın emirlerine uymak için arkasını döndüğünde, kadın yumruklarını Tim'in sırtına vurur ve bacaklarını tekmeler.

"Çocuğu tut," diye tekrarlar Tim bana. "Bizi takip et." Sonra Savannah'a bakar ve bir erkeğin bir kadına baktığı gibi onu baştan aşağı süzer.

Kaşlarını kaldırır. Gülümsemesini saklamak için dudaklarını kıvrır. Gözleri midemi ağrıtan bir şeyle parlar ve elini silahının kabzasına sarar, sanki onu kullanmak zorunda kalacağını biliyormuş gibi.

Savvy'nin önüne geçip onu onun bakışlarından koruyorum, ama hareketim canavarın dudaklarını daha da yukarı kıvrmasına neden oluyor.

Sonunda, topuklarını döndürür ve parmaklarını şıklatarak askerine onu takip etmesini işaret eder. "Ne yapacağını biliyorsun, Antonio."

"Evet, efendim."

Towers, önümüzden on adım önde, araba yolunu geçerek ağaçlara doğru ilerliyor. Kadın özgürlük için tekmeliyor ve çığlık atıyor, ama mücadelesi giderek sessizleşiyor. Baş aşağı pozisyonuna rağmen yüzü ölümcül bir solgunlukta. Göğüsleri elbisesinden dışarı çıkmış, asla emziremeyeceği sütle şişmiş.

Bir saatten fazla yaşayamayacak.

Buna izin verirsem, ben gerçekten bir erkek miyim?

Ama onun yaklaşan ölümünü engellemek için ne yapabilirim ki? Bebeği doğurdu. Artık Tim için bir değeri yok.

Ona nasıl yardım edebilirim ki?

"Onu çimlerin üzerine yatır." Tim, çitlerden yirmi metre uzaklıkta durur ve avucunda silahının kabzasını okşar. Antonio'nun kadını, yani kızı, emredildiği yere taşınmasını izler ve kaslı adamın onu doğru pozisyona çevirmesini denetler.

Towers onu ayağa kaldırıp bıraktığı anda, kadının gözlerinden yaşlar ve kanlar akarak dizlerinin üzerine çöküyor.

Birkaç dakika önce anne olmuştu. Şimdi ise hiçbir şey olmayacak.

Tozdan toza, falan filan.

"Moja beba," diye hıçkırır, çimlere tutunur, böylece kir tırnaklarının altındaki kana karışır. "Lütfen..."

Tim elini kaldırır ve tabancasını doğrultur. Tereddüt etmez, endişelenmez. Bunu hiç hak etmeyen kıza tek bir düşünce bile ayırmaz. Sadece tetiği çeker ve onun hayatını sonlandırır.

BOOM.

Panik içindeki hıçkırıklardan, ürkütücü bir sessizliğe.

Bebek bile çenesini kapatır ve yumruğunu emer, sanki yapmazsa öleceğini biliyormuş gibi.

Bir bebek, birkaç dakika önce içinde var olduğu annesinin öldüğünü bilir mi?

Micah, Archer, Tim ve benim ondan önce bildiğim şeyi bilir mi?

Kadınlar tek kullanımlıktır. Rahimler satın alınabilir. Amcıklar, boşalmak, bebek yapmak ve sonra da sığ bir mezara gömmek için uygun bir delikten başka bir şey değildir.

Genç kadın yere çakılır, alnının ortasında kanayan bir delik açılır. Gözleri ardına kadar açıktır. Yanaklarında hala ıslak gözyaşları vardır.

En azından artık acı çekmiyor.

En azından, oğlunu taciz eden bir donun acısını bilmek zorunda değil.

"Onunla ilgilen," Tim askerine sertçe emir verir. Sonra dönüp beni görmezden gelir. "Bu artık benim."

Panik içinde dönüp Savvy'nin dehşete kapılmış gözlerine bakarım, sonra tekrar dönüp bir canavarın gözlerine bakarım. "Hayır!"

Antonio, çimlerin üzerinde onursuz ve kırık bir şekilde yatan ölü kızıdan uzaklaşır ve silahını babama doğrultur. "Hayır."

Ama elbette Tim tetiği ikinci kez çeker ve bir hayat daha sona erer. hayatı sona erdirir.

İki metrelik adamın düşüşünü izlemiyorum; izleme şansım olmuyor, çünkü Savvy'nin çığlıkları kalbimi yaralıyor ve beni kendime getiriyor.

Bebegi kucağında tutmayan kolumu uzatarak, yanımdan geçip babasına doğru koşmaya çalışan kız arkadaşımı belinden yakalarım.

Dünya yavaş çekimde hareket ediyor, her şey zihnimde çok net, ama yine de o kadar hızlı ki başım dönüyor.

"Baba!"

"Yapma! Seni de vurur." Onu sıkıca kucaklayıp eve doğru yürümeye başlıyorum. Onu ve çocuğu tutmak için çok uğraşıyorum ve sırtımda bir kurşunla kalmamam için dua ediyorum.

Ama Tim üçüncü kez ateş eder, ateşli mermi kolumu delip geçer, kardeşlerim evin yan tarafına koşarlar ve en son yaşadıkları travmanın tekrarlandığını görürler.

Micah Savvy'yi benden alır ve Tim bebeği alır. Archer beni çekip arkasının arkasına yerleştirir, oysa o dördümüzün en küçüğüdür. Sonra Timothy'ye dönüp bağırır, "Ne oluyor lan?"

"Onunla ilgilenin." Tim parmaklarını şıklatır ve kızları bu evde takılmayan diğer askerleri, ölü kıza doğru koşarak onu kaldırıp gömmeleri için gönderir... bir yere.

Yeterince derin olmayan bir mezar.

Ölüleri onurlandırmak için asla bir mezar taşı
dikilmeyecek bir mezar. Dört kişinin daha eşlik
ettiği bir mezar.

Beş kadın, beş Malone oğlu doğurdu. Ama hiçbirisi bu hikayeyi anlatacak kadar yaşamadı.

"Onu ofisime götürün," Tim başka bir askere işaret eder, ama hepimiz "*onun*" Savannah olduğunu biliyoruz. Sonra Archer'ın korumasına rağmen gözlerimin içine bakar ve sırtarak, "Bana asla hayır diyemezsin, evlat," der.

"Onu vurdun!" Archer, benimkinden daha derin, daha karanlık bir öfkeyle titriyor. "Kendi oğlunu vurdun!"

"Oğullarımla ne istersem yaparım." Bize yaklaşır, sadece iki adım uzaklıkta durur. "Onları fahişe yapacağım," diye alaycı bir şekilde gülümser. "Fiyatı uygunsa satacağım. Sonra da uyurken boğazlarını keseceğim."

Hızla elini sallayıp Archer'a açık avuç içiyle tokat attı, tokat sesi ağaçlara kadar yankılandı. Sonra onu boğazından yakalayıp ayak parmaklarının ucunda durana kadar kaldırdı, Archer'ın nefesi boğuk ve kesik kesik olunca Tim gülümsedi.

"Ne istersem yapacağım. Ne zaman istersem. Kiminle istersem." Elini sıkarken, parmak eklemleri beyazlaşır, Archer'ın yüzü ise tehlikeli bir morarmış kırmızıya döner. "*Senin* kızını da becereceğim." Kötü bir gülümsemeyle, askerlerinin ötesinde, kendi mülkümüzden hiç ayrılmamıza gerek kalmayacak kadar geniş avluda toplanan grubumuza bakarak gösteriş yapar. "O tatlı kız nerede bu arada?"

"Siktir," Archer, nefes alamadan, gırtlğı şüphesiz incinmiş bir şekilde, "sen."

Tim onu iterek serbest bırakır, onu göğsüme çarpına kadar geri iter, sonra Savvy'nin bileğini yakalar ve sanki Malone isyanından korkmuyormuş gibi bize sırtını döner.

Sanırım bunun için bir nedeni yok. Oğullarına davranış şekli yeni bir şey değil ve bugüne kadar hiçbirimiz ona karşı gerçek anlamda, anlamlı bir şekilde karşı çıkmadık.

"İçeri girelim." Micah beni sağa doğru yönlendiriyor, dokunuşu az önce kolumdan geçen kurşunu acı bir şekilde hatırlatıyor.

Bizi güvenli bir yere götürmek istiyor. Dumanı tüten silahlardan uzaklaşp, Tim bir tur daha ateş etmeden eve girmek istiyor. Ama gözlerim Savvy'ye takılı kalmış. Sessizce döktüğü gözyaşlarına ve Tim'in güçlü ellerinde sıkışmış, bir daha asla sahip olamayacağı özgürlüğü için mücadele eden eline.

Babası öldü ve vücudu bir erkeğı kabul etmeye hazır.

İstemese bile.

"Gidelim dedim!" Micah beni çekip, devasa çok katlı evimizin ön merdivenlerine doğru sürükledi.

Bebek, annesini ölü ve dışarıda terk ettiğimizi biliyormuş gibi ağlıyor, şimdiden sonsuza kadar katlanmak zorunda kalacağı adaletsizliklere karşı savaşıyor.

Artık bir Malone varisi olduğı için, bu onun kaderidir.

"Felix!" Savvy, sanki onu kurtarabileceğimi düşünüyormuş gibi, evin diğer tarafından bana bağıyor. "Felix..."

"Yürümeye devam et." Micah beni merdivenlerden yukarı itiyor. Kalbim için attığı kızdan uzaklaşp, hiç kalbi olmayan eve giriyorum. "Oraya çıkarsan, ölürsün."

"Ona zarar verecek." Gözlerim yaşarır ve şişer. Kalbimin acısıyla aynı ritimde yanarlar. "Onu öldürecek."

"O zaten öldü," Archer arkamızdan merdivenleri çıkarak boğuk bir sesle söylüyor. "Çok geç."

"Felix!" Savvy tekrar bağıırır, çaresizliğı adım attığım fayanslar kadar somuttur. "Lütfen, hayır. Lütfen, Bay Malone, ben..."

"Dinlemeyi bırak." Tim, bir erkeğın futbol topunu uzatır gibi bebeğı Archer'a uzatır, sonra beni evin içinden mutfığa sürükler.

Beni tezgahın bir tarafındaki tabureye oturtur, karşı tarafa doğru büyük adımlarla yürür ve musluktan bir bardak su doldurur.

"Mermi doğrudan geçip gitti," diye söylüyor, içeceği dirseğimin yanına koyup, kalın kuvars tezgahın altındaki dolaptan ilk yardım çantasını almak için eğiliyor. "Lanet olası eve isabet etti," diye ekliyor, sanki benim sessizce "*nereden biliyorsun?*" dediğimi duyabiliyormuş gibi.

"Buradan siktir olup gitme zamanı." Archer kiler odasına gider ve biberonları ve mamayı çıkarır. Timothy, Cato rahimden çıktığı anda bebeğin annesini öldüreceğini bilerek bu malzemeleri almıştır. "Böyle yaşayamam."

Cato'yu tezgahın üzerine koyar ve soğuk yüzeye yatırılan çocuk çığlık atar. Ama bebeği umursamadan biberonun ağzını sıcak su akışının altına tutar ve içine tozu ekler.

Micah onun yanından geçip kilerden bir şişe votka alır ve Tim'in dirseğinin yanına koyar.

"Artık bu dünyada yaşayamam," diye mırıldanır Archer.

"Peki ne yapacaksın?" Tim yaramı dezenfekte etmek için şişeyi kullanmadan önce onu kapar ve kapağını açarım.

Çünkü Savvy'nin acısını hâlâ duyabiliyorum. Asla unutamayacağım o sesi.

Kafamı geriye eğip, acı sıvı boş mideyi yakana kadar bir dikişte içiyorum ve duman ciğerlerimi yakınca nefes nefese kalarak geri çekiliyorum. "Onu öldürüp tahtı ele geçirecek misin? Bir donu devirmeye *cesaretin* var mı sanıyorsun?"

"Şehri ateşe vereceğim," diye hırlar, "ve Timothy yanarken uzaklaşacağım."

"Kapa çeneni." Tim — daha genç ve daha iyi olan — elimden içkiyi kapar ve bir bandajı sıvıyla damlayana kadar ıslatır. "İkiniz de. Kapa çeneni."

"Eve gitmek istiyorum!" Savannah ağlıyor, sesi yaklaşıyor, sanki biri onu ön kapıdan içeri taşıyormuş gibi. "Lütfen, Bay Malone! Ben..."

"Bana bak!" Tim çenemi tutar ve yüzümü ona dönene kadar çevirir. "Sık dişini," diye emreder. "Kendini topla."

"Sevdiğin birine bunu yapmasına izin mi verirsin?" Gözyaşları ağrıyan gözlerimi yakar, sonra düşerken cildimde cızırdar. "Bunun olmasına izin mi verirsin?"

Başını sallar ve ıslak bandajı koluma yapıştırır. "Aşık olmayacağım, aptal. Bundan ders alıp bir daha kimseyi dünyamıza sokmaman en iyisi.

dünyamıza kimseyi sokmasan iyi olur. Micah!" Ağlayan bebeği alır ve üçüncü Malone oğluna verir. "Lanet olsun, onu susturabilir misin?"

"Susmaması daha iyi." Archer biberonu alır, kapağını sıkıca kapatır, ucunu sıkıştırır ve suyu ve tozu karıştırmak için biberonu çalkalar. "Onu dinlememiz, onu dinlememizden daha iyi."

İnleyerek başımı eğiyorum ve kalbimi sertleştiriyorum.

Erkekler konuşur. Kızlar ağlar. Timothy Malone, beni dünyaya getiren adam, bir genci yatak odasına götürür ve ona tecavüz eder.

Bu kadar basit. Bu kadar

soğuk.

Bu kadar basit.

O benimdi, ama şimdi onun.

Ve eğer dünya özellikle acımasız olmak isterse, o onu hamile bırakacak ve o benim bir sonraki kardeşim olacak.

"Kusacağım." Tezgahtan uzaklaşıp Tim'in ellerini itiyorum.

Beni dikmesine izin vermiyorum, ama onun nasıl yapılacağını bildiğini biliyorum. Yıllar boyunca hepimiz birbirimiz için bunu yaptık. Bandaj yapmasına da izin vermiyorum. Archer'ın yeni doğmuş bir bebeğin ağzına biberonun lastik emziğini sokmasını bile beklemiyorum. Bunun yerine, tabureden kayıp ağrıyan ayaklarımın üzerine iniyorum ve Savvy bir kat yukarıda, belki de iki ya da üç kat yukarıda çaresizlik içinde ağlarken, mutfaktan geçip sevdiklerimi geride bırakıyorum.

Kardeşlerim, Timothy'nin istediği gibi, benim rakiplerim, düşmanlarım olarak yetiştirildiler. Ama aslında onlar benim müttefiklerim. Hiçbirimizin katılmayı kabul etmediği bir savaşta.

Parlak İtalyan taş fayansların üzerinde büyük adımlarla yürüdüm ve Cato'nun ağzı lastikle, Savvy'nin ağzı ise... başka bir şeyle dolduğu anda eşiği geçtim.

Yeni sessizlik ürkütücü. Mide bulandırıcı. Dışarıya tökezleyerek çıkıyorum ve arka bahçemizin ortasındaki olimpik yüzme havuzuna bakıyorum.

Ben bir korkakım. Erkek değilim.

Masum bir kızı feda ettim, kendi hayatımı kurtarmak için onun hayatını feda ettim. kendi hayatımı kurtarmak için feda ettim.

Silahımı alıp merdivenlerden yukarı çıkabilir ve olanları düzeltebilirim. tam da bu anda. Ama ben öyle yapmıyorum. Babam ve adamlarından oluşan orduya karşı koyacak kadar cesur ya da güçlü değilim. Bunun yerine, terasın kenarından, havuzun kenarından doğruca yürüyüp

soğuk suyun yüzeyinin altına dalıyorum, böylece klor gözlerimi yakıyor ve yeni bulduğum sessizlik, diğer seçenekten kurtulmak için bir rahatlama oluyor.

Ben erkek
değilim. Ben
bir hiçim.

Ben Timothy Malone'un ikinci oğluyum; varlığım bile bir ceza. Ama uzaklaşarak Savannah'ı, kolayca verilmeyen şeyleri alan bir adamla yukarıda bırakarak, kendimi ömür boyu lanetlenmeye mahkum ettim.

Bunun olmasına izin verdiğim için, onu yaralayan ellere sahip olduğu için onun kadar canavarım.

FELIX

ON SEKİZ YIL SONRA

Kalçalarımı öne doğru itiyorum, sikim beni memnun etmek olan işi, varlık nedeni olan bir kadının tatlı ağzını dolduruyor. Dili sikimin uzunluğu boyunca sihirli bir etki yaratıyor ve dişleri, oral seksi heyecan verici hale getirecek kadar tehditkar.

"Daha derine." Uzun saçlarını yumruklayıp onu öne doğru çekiyorum, penisim boğazının arkasını morartıyor, gözyaşları gözlerini dolduruyor ve maskara, kirpiklerinden damlayan nemle yanaklarına akıyor. "Siktir." Onu incittiğimi biliyorum. Zevk aldığımı ama karşılığında hiçbir şey vermediğimi biliyorum. Ama bu, benimle yatmayı kabul ettiğinde yaptığı anlaşma. Rıza gösterildi. "Yut beni."

"Lix." Micah ofisimin kapısında durur ve beni masamın yanında, pantolonum dizlerime kadar inmiş ve Lacey...

Lara? Lauren? Kahretsin...

Onu geri itiyorum, ta ki nefes nefese benim sikimi bırakana kadar. "Adın ne?"

"T-Tessa," diye kekeler, elini kaldırıp ağzının etrafındaki bulaşmış ruju siler. "Adım Tessa."

Soru cevaplandı, onu tekrar öne çekip sikimin etrafına yönlendiriyorum. Sonra sırtarak Micah'a bakıp kaşımı kaldırıyorum. "Bana bir dakika ver. Tessa meşgul."

Kafasını sallar ama gözlerini aşağı indirmez. "Dante seninle görüşmek istiyor. Bugün."

"Dante de benim sikimi yalayabilir." Tessa beni doruğa yaklaştırmak için dişlerimi sıkıyorum. Tamamlanmaya yaklaştım. Bu, ona geri ödeyeceğim bir iyilik değil. "Onu getir ve sıraya koy, ben utangaç değilim."

"Doğu dağıtımını konuşmak istiyor." İçini çekti. "Timothy öldü, Lix, ve diğer üç Malone da Copeland'da. Yani bu iş artık sana kaldı."

"Timothy bunu hak etti." Peki neden, *neden* onun öldüğünü düşünmek beni tahrik ediyor? Elbette bu, üniversite mezunları ders kitaplarında tartıştıkları bir konu. "Daha kötüsünü hak etti."

"Evet, artık oldu bitti. Ve bir haftadır Dante'nin aramalarına cevap vermedin."

"Ben onun sekreteri değilim." Tessa'nın saçlarını daha sıkı tutuyorum ve boğazının derinliklerinden bir acı çılgılığı koparıyorum. Ama o umursamıyor. Hayır, sol elini bacaklarının arasına sokup kendine zevk veriyor. "Hazır olduğumda Dante ile konuşurum."

"Archer, Cato ve bir kız yüzünden çıldırıyor."

"Archer her zaman çıldırıyor." Nefesim hızlanıyor. Tessa beni zirveye taşıırken daha da hızlanıyor. "Rahatlaması lazım."

"Minka mesaj attı ve..."

Bir çılgılık atıyorum ve Tessa'nın boğazını sıcak, tuzlu spermimle ıslatıyorum, boşalmam beni bitkin düşürene kadar beni tüketiyor. Orgazmım, en sevdiğim baldızımın adını duymamın bir sonucu.

Arch bunu öğrenirse beni mahveder. Kardeşlerine olan sadakati en iyi ihtimalle kırılğan, ama iyi doktor Minka Mayet'e olan bağlılığı mutlak.

Yani, fırsatını bulsam onunla yatağa gireceğimi biliyor.

Ama onun adının beni patlatabileceğinin farkında olduğunu sanmıyorum.

Bazı şeyler söylenmemesi daha iyidir... Ya da öyle derler.

"Sen hasta bir adamsın," diye inliyor Micah, az önce yaptığım şeyi *bilerek*. Sonunda gözlerini indirip, benim tohumumu yutan ve kendine zevk vermeye devam eden kadına bakıyor.

Kendi parmaklarıyla kendini okşuyor ve kendi dokunuşuna karşılık inliyor. Tipik bir erkeği katılmaya ve ona yardım etmeye ikna edecek sesler çıkarıyor.

Ama ben tipik bir erkek değilim ve ona zevk vermek gibi bir arzum yok.

Dudaklarının arasından, boşalmama rağmen hala sert olan sikimi çekip çıkararak, kafasına bir şaplak atıp onu kovuyorum ve çıplak bedeninin etrafından dolaşıyorum. Misafirimle işim bittiğinde, kırmızı halkalı sikimi pantolonuma geri sokup fermuarını çekiyorum. Yürürken gömleğimi düzelterip kemerimi bağladım ve kapıda kardeşimin yanına vardığımda, çoğu erkeğin kendi yansımasını göreceği bir takım elbise, ceket ve ayakkabılarla yeniden tam anlamıyla prezentabl bir hale gelmişim — onların kafataslarını tekmelemeden sadece birkaç saniye önce.

"Dante'yi ara ve bana bir teklif göndermesini söyle. Ne teklif ettiğini görmeden onunla oturup sohbet etmek istemiyorum." Sonra

çılgın bir gülümsemeyle eklerim, "Minka'yı ara ve onu düşündüğümü söyle."
"Bunlardan birini yaparım." Topuklarını döndürür ve ofisimden çıkmaya başlar

ofisimden çıkıp gençliğimde milyonlarca kez koştuğum aynı koridora doğru ilerlemeye başladı. Neredeyse sağa, babamın eski karargahına doğru dönüyordu, sanki hiç kurtulamadığı bir alışkanlık gibi, ama Micah kendini tuttu ve sola döndü, diğer eliyle yaralı elini ovuşturdu.

Birkaç ay önce, bizden çaldığımızı düşünen bir aile yüzünden parmağını kaybetmişti. Biz onların bölgesini aldık, onlar da onun parmağını aldı. Ama Pastore'nin kardeşime saldırısı sebepsiz kabul edildiği için, karşılık verme ve hepimizi kontrol eden adamın öfkesini üzerine çekmeme izni verildi. Sonunda, Pastore'nin bölgesini, elini, evini ve kızını aldık. Çünkü bir Malone'u sikip de diğer dördünün ortaya çıkıp durumu düzeltmesini bekleyemezsin.

"Cato yakında üniversiteye başlayacak." Micah merdivenlerin başında dönüp aşağı inmeye devam ediyor, benim de onu takip edeceğimi biliyor.

Çünkü benim adım ve yüzüm bu ailenin reisini temsil etse de, o ve ben eşitiz.

İşler ters gittiğinde ve rakipler kan dökmek istediğinde, geldikleri kişi benim. Ama tartışmalar yapılacak ve kararlar alınacaksa, onun sesi de benimki kadar önemlidir.

Benim istediğim de budur. Benim sunabileceğim koruma budur.

Beş Malone kardeşten üçümüz zaten şehir dışındayız ve mafya dünyası ve kan davası tarihinden uzak, mutlu bir hayat sürüyoruz. Kardeşlerimiz eğlenceli olduğunda bizi ziyaret ediyor, gerektiğinde yardımımıza koşuyorlar. Ama günlük tehlikeler söz konusu olduğunda, ateş hattında sadece ben ve Micah kalıyoruz.

Ve ben her zaman, *her zaman* onu korumak için öne çıkacağım.

"Cato, oryantasyon gününden önce Copeland'a uğramamızı istiyor," diyor, merdivenleri inerken omzunun üzerinden geriye bakarak. "Muhtemelen babasını özlüyor, bilirsin?"

Alaycı bir şekilde, ellerimi ceplerime sokuyorum, üçüncü katı dönüp ikinci kata inmeye devam ediyoruz. "Ben onun babası değilim, Micah. Ben sadece gençliğinde her gece odasında gördüğü öcüyüm."

"Eh, gerçek babası ona babalık yapmadı," diyor, omuzları gerginleşip büyürken alt kata yaklaşıyoruz. Her kapıda askerler geçiyoruz. Her sahanlıkta. Her koridorda. Ama onlar artık mobilyaların bir parçası, görmezden gelmemiz için yetiştirildiğimiz nöbetçiler. İhtiyaç duyulduğunda

"Sen onun sahip olduğu en iyi şeydin, bu da bizim sahip olduğumuzdan daha fazlasıydı."

"Bizimkiler birbirimize sahiptik." Son basamaktan inip sola, ön kapıya doğru bakıyorum, sonra Micah o tarafa doğru yürürken sağa bakıyorum. "Belki Tim İkinci bizi döverek morarttı, belki bir çocuğun çalınmasından çok önce masumiyetimizi yok etti, ama en azından birlikteydik."

"Küçük bir teselli. Bunun karşılığının buna değdiğinden emin değilim."

"Yalnız başıma başka bir yerde olmaktansa, kardeşlerimle birlikte cehennemde olmayı tercih ederim."

Telefonum arka cebimde titreyerek dikkatimi çekiyor, bu yüzden dışarı çıkıp güneşi tenimde hissetmek istesem de, sağa dönüp evin içine doğru ilerliyorum, pantolonumdan telefonu çıkarıyorum ve ekranda Dante'nin adını görünce inliyorum.

Kabul etmek için kaydırıp Micah'ı mutfığa takip ediyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Ne?"

"Efendim. Sizinle konuşmak istediğim bir konu vardı..."

"Doğu dağıtımı," diye sözünü kestim. "Evet, duydum. İş planı hazırlamadan ve bana gösterecek somut bir şey olmadan zamanımı boşa harcamayı bırakmanı söylemiştim."

"Bir iş planı mı, efendim?"

"Bu bir iş, gerizekalı." Mutfığa girip buzdolabına doğru yürüdüm. "Senin için her şeyin henüz yeni olduğunu biliyorum, Dante, ve Tim işleri biraz farklı yapıyordu, ama Malones'ların yeni bir yönetimi var. İşletmemiz var, bu yüzden dikkatimi çekmek istiyorsan, profesyonel gibi davranıp istediğim şeyi bana getirmelisin."

Ben buzdolabının kapısını açıp bir kutu Pepsi çıkarırken, Micah televizyonun uzaktan kumandasını alır ve karşı köşedeki duvara asılı ekranı açar. Bir muhabir, Dory bilmem ne, hemen ekrana gelir.

"Yanımda, Cannon Daily Tribute'un varisi ve New York şehrinin bir numaralı suç muhabiri Christabelle Cannon var. Bayan Cannon," Dory Something solundaki esmer bombaya dönerek mikrofonu yüzüne tuttu, *"ikimiz de halk için çalışıyoruz. Malone ailesinin iktidar değişikliği hakkında bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"* *"Biz halk için çalışıyoruz,"* diye onaylar Christabelle, gözleri sert, burnu da fark edilmeyecek kadar dik, *"ama ben sizin için çalışmıyorum."* Kameraya bakar, doğrudan gözlerime bakar ve sanki bakışlarının

benim sikimi sertleştirdiğini biliyormuş gibi sırtıyor. "Yarın Cannon Daily'nin kopyalarını alın. şehrin her gazete bayisinde satılıyor. şehrimizde, hizmet ettiğimiz insanlara ne olduğunu bilmek istiyorsanız, benim köşe yazımı okuyun ve eylem çağrımızı takip edin."

"O kadar acil olamaz," diyor Micah, uzaktan kumandayı tezgaha atıp röportajdan uzaklaşarak. "Eğer son dakika haberi olsaydı, çoktan verirdi."

"Gazete satmak lazım," diye mırıldanıyorum, sonra dikkatimi Dante'ye geri veriyorum. "Bayan Cannon gibi ol, gerizekalı. İşini yap. Para kazan. Vazgeçilmez ol. Ancak o zaman özel hattımı arayıp cevap vermemi bekleyebilirsin."

Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdıktan sonra, buzdolabından dönüp sodamı tezgaha götürdüm. "O bir korkak, Micah. Bizim için hiçbir işe yaramaz."

"Tim için önemliydi." Omuz silkerek, kolumda bir yara ve annesinin kanıyla hala kirli, evi çığlıklarla dolduran bir bebek varken oturduğum aynı tabureyi çıkardı. Micah, zihnimin nereye gittiğini hiç anlamadan koltuğuna oturdu, sonra önceden doldurulmuş bir bardak suyu aldı ve parmakları arasında çevirdi. "Tim ona dağıtımı emanet etmişti."

"Ve Tim kendi derisinde çürüdü, bezinde bokla öldü, ona zarar veren şeyle savaşmanın hiçbir yolu yoktu." Sodamın kapağını açtım ve tezgahın karşı tarafına geçtim. "Tim artık işimizi yürütme standardımız değil, Micah. Bu aileyi yönetme standardımız da değil."

"Bu aileyi nasıl yönetiyoruz?" diye ciddi bir şekilde karşılık veriyor, yeşil gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Bir imparatorluk miras aldın, Lix. Kokain, para, silahlar ve kadınlar. Ama ilk yaptığın şey sonuncuyu kesip, diğerlerine bir *iş planı* yazmalarını söylemek. Bu ne lan? Ahlak mı?"

"Kadınları satmayacağım." İćkimi kaldırıyorum, boğazımı ıslatmaktan çok zaman kazanmak için. Çünkü lanet olsun, ne *istediğimi* bile bilmiyorum. "Bir yıl sonra durumun ne olacağını bilmiyorum," diye itiraf ettim, sodamı indirip onun sert bakışlarına karşılık verdim. "Ama kızları kanamaya başlamadan önce alıp, en pis, en zengin pislіđe açık artırmada satmayacağımı biliyorum."

"Kızlar para kazandırır!"

"O zaman daha fazla kulüp satın alalım ve dans etmelerine izin verelim! Ama dans etmeleri kendi istekleriyle olsun ve istedikleri kişiyle sevişsinler."

"Lix..."

"Benim sınırlı ahlak anlayışımı ve Arch'ın polis olduğunu bir kenara bıraksak bile, Minka'nın bunu kabul etmeyeceğini biliyorsun. Bize açıkça söyledi. Ve o kadına baktığında ne görüyorsun bilmiyorum Micah, ama ben bir duvar çiçeği görmüyorum. O, kenarda durup masumları incitmemize izin veren bir hanımefendi değil. Bu olmayacak. O yüzden bunu unut ve hayatına devam et."

"Gelir kaynakları yarı yarıya azaldı!" diye bağırıyor, sesi fayanslardan tavana yankılanıyor. "*Yarı yarıya*, Lix! Ahlak kuralları eğlencelidir, ama açlık çeken insanlar bir yemek için bunları bir kenara bırakırlar."

"O zaman açlıktan ölmüyor olmamız iyi bir şey." Ayağa kalkmak için kendimi itiyorum ve telefonum tekrar çaldığında inliyorum.

Onu görmezden gelmek istiyorum. Her şeyi görmezden gelip sessizce oturmak istiyorum. Ama elbette yapamam.

Cihazı çıkarıp, o adam isterse beni sahnede dans ettirecek güce sahip bir isim görüyorum, ama kardeşime bakıp tekrar ediyorum, "Açlık çekmiyoruz. Birikmiş bol miktarda paramız var. O yüzden sakın ol ve yeni düzene uyum sağla."

Telefonumu kaydırarak cevap veriyorum ve arka kapıya doğru yürüyorum. "Bay Cordoza." Tüm patronların patronu, New York şehrinin kralı. "Bugün nasılsınız?"

"Televizyonda bir kız var, Malone."

Estefan Cordoza, birinin dedesi olacak yaşta ama o kadar güçlü ki, beni ve kardeşlerimi bir anda ortadan kaldırabilir. Ülkenin diğer ucunda yaşayan kardeşlerimi bile.

Etkisi çok geniş ve beni ve tanıdığım herkesi hizada tutuyor.

"Cannon," diye açıklıyor. "Sana sorun çıkarıyor mu?"

"Hayır." Arka kapıdan geçip dışarıdaki verandaya çıkıyorum, havuzun yüzeyinde parıldayan öğleden sonra güneş ışığını ve bahçenin her köşesinde açan bahar çiçeklerini içime çekiyorum. "Elinde hiçbir şey yok, Bay Cordoza. Elinde bir şey olan herkes ya onu bize geri satmak ister ya da eline geçer geçmez onu kırar. O sadece gürültücü."

"O gürültücüdür. Gürültü, sadece emir verdiğinizde iyidir. Bunu kontrol edebiliyor musun Felix, yoksa benim müdahale etmemi mi istiyorsun?"

Ha!

Ondan müdahale etmesini istemek, ülkenin en güçlü mafya patronuna bir iyilik borçlu olmak anlamına gelirdi.

Hayatta olmaz.

Timothy II'nin bana öğrettiği bir şey, kimseye karşı zayıf olmamaktı. İyilik borcu yok, merhamet yok.

"Her şey kontrol altında." Havuzun kenarında durup, adamlarımın mülkümün arazisinde dolaşmasını izlerken boş elimi cebime soktum.

Büyük silahlar, daha büyük kaslar ve hepsi işlerini korumak için bana güveniyorlar. Bu, IRS veya FBI'nın onaylayacağı bir iş olmayabilir, ama bu adamların aileleri var. İpotekleri var. Muhtemelen başkalarının sikini yalayan eşleri var. Boşanma masrafları ve çocuk nafakası ödemeleri var.

"Onu susturacağım, Bay Cordoza. Söz veriyorum."

"Güzel." Telefonun diğer ucunda *bir şey* iyor — *muhtemelen puro* — bu da midemi guruldattırıyor, sonra nefesini verip gülümsüyor, sesinden bunu anlayabiliyorum. "Öyle yap. Bu hafta seni akşam yemeğine davet ediyorum."

Bu bir davet değil, bir emirdir.

"Gelmeyi çok isterim." Ceketimin göğüs cebine uzanıp, yan tarafında gösterişli resimler basılı, buruşuk bir paket sigara çıkarıyorum. Kanserle ilgili bir şey. Ölüm. *Sigara içmeyin, sağlığınız için zararlıdır.* Bir tane seçip dudaklarımın arasına koyuyorum, paketi cebime geri koyup yerine çakmağı koyuyorum. "Günü sen belirle," diyorum ona. "Senin için programım her zaman boş."

"Kayınbiraderini de getirebilirsin," diye gülüyor, sesi fazlasıyla dostça. "O kadın beni meraklandırıyor."

"Minka mı?" Sigaramı yakıp nikotini ciğerlerimin derinliklerine kadar çekiyorum. "Biraz tuhaf biridir. İyi anlamda," diye hemen ekliyorum, çünkü Tanrı korusun, yaşlı adamı gücendirmek istemem. "Ama yine de tuhaf."

"O bir adli tıp uzmanı mı?" diye soruyor, ama bildiğini biliyorum. "Bir polisle evli."

O polis, lanet olası Archer Malone. Kardeşim. Ve Cordoza'nın zaafı olan baş adli tıpcıyla evli olması, iki ay önce Tim öldüğünde patronun beni ezip geçmemesinin *tek* nedeni.

"Onu sorduğunu ona iletacağım."

"Öyle yap." Dostane tavrı sona erdi, sesi sertleşti. "Bayan Cannon'a iyi bak, Malone. Yoksa onun koca ağzının sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın. Bu aramayı ikinci kez yapmayacağım."

"Onunla ilgileneceğim. İyi günler, Bay Cordoza."

Boğazının derinliklerinden bir homurtu çıkar, kısmen onay, kısmen şüphe. "Hoşça kal, Felix."

CHRISTABELLE CANNON

YAPMAM GEREKEN BİR İŞ VAR

"Chrissy." Davis başını köşedeki ofisime soktu ve yakışıklı olduğunu bildiği için sırtarak gülümsedi.

Ki öyle de. New York'un en başarılı gazetecilerinden biri. Bekar, evlenmemiş, boşanmışlığı yok ve bakması gereken çocuğu yok.

Ancak, tuhaf bir nedenden dolayı, patronunun kızına ilgi göstermesi gerektiğini düşünüyor.

Hayır, teşekkürler.

Manhattan'ın üst kesimindeki bu binada lüks bir ofisim var ve maaşım, deneyimim, eğitimim ve yeteneklerimin çok ötesinde. Hayatım rahat ve bir gün, çok uzun bir zaman sonra, babamın kurduğu imparatorluğu miras alacağım.

Belki de Davis'in *uzun vadeli planı* budur. Şu an için o benim patronum. Sadece CEO ve yayıncıya, yani babam Michael Cannon'a bağlı olan doğrudan amirim. Ama belki de baş editörlük onun nihai hedefi değildir.

Davis, New York City'deki dev yayınınımızın koşturmacasından beslenen bir adam. Son teslim tarihlerinde coşar, kaosun karşısında güler.

Dürüst olmak gerekirse, biraz delidir. Bunun *iyi bir delilik* mi yoksa *kötü bir delilik* mi olduğuna karar veremedim.

Her halükarda, şimdi dişlerini gösteren bir gülümsemeye başını sallayarak beni çağırıyor. "Lütfen beni ofisime kadar takip et. Malone makalesini tartışmak istiyorum."

"Tabii." Dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu alıyorum, ama çok uzağa gitmiyorum, sadece yanımdaki ofise. Sonra Dana'ya bize katılmasını işaret ediyorum. O, bu binada benim gölgemdir. Nöbetçim ve korumamdır. Aynı zamanda asistanım ve yönetici kahve getiricimdir. "Hadi."

"Evet, Bayan Cannon."

O çok gergin biridir. Boyu benim 165 cm'imden daha kısadır ve vücudu benimkinin yaklaşık iki katı kadar yuvarlaktır. Ama işinde çok iyidir, günlerimizin sorunsuz geçmesini sağlayacak kadar sezgiseldir ve ben işleri berbat etmeden beni durduracak kadar akıllıdır.

Şey... Malone'un ifşaatına kadar, üzerinde çalıştığım şeydi.

"Makalen bu sabah baskıya girdi, Chrissy." Davis'in ofisinin eşiğinden içeri girmeden önce, masasının diğer tarafına geçip yüksek deri koltuğa oturdu. Bir bacağını diğerinin üzerine atarak, eşyalarımı bırakıp iki ziyaretçi koltuğundan birine oturmamı izledi. "Bugün, 2019'dan beri diğer Salı günlerine göre 100 bin daha fazla kopya sattık. Dün Channel Twenty-One'da yaptığın küçük görünüşün sayesinde."

Parmaklarım heyecandan karıncalanıyor. "Demek işe yaradı." Koltuğumun kenarına oturup masaya doğru eğiliyorum. "İzleyicilere duymak istediklerini ver, daha fazlasını elde etmek için ne satın almaları gerektiğini söyle, sonra da arkanıza yaslanıp iyi bir yem atmanın meyvelerini topla."

Erimiş çikolata gibi sıcak kahverengi gözleri onaylayarak parıldıyor. "Bu sonsuza kadar işe yaramaz. Ama elinde büyük bir şey varsa..."

"İnsanlar Malone'ları bilmek istiyor, Davis." Bu hafta kamuoyunun ilgisini çeken sonuçları ona göstermek istercesine telefonumu kapıyorum, ama ekran kilidini açmıyorum. Zahmet etmiyorum. Amacımı anlatmak için buna gerek yok. "Yaşlı Malone, onlarca yıl boyunca güçlü bir mafya babasıydı. İki ay önce, şüpheli koşullar altında öldü. Kimse cesedini görmedi. Hiçbir adli tıp uzmanı resmi olarak adamın öldüğünü açıklamadı. O sadece... ortadan kayboldu. Ve bu şehrin insanları ne olduğunu merak edecek kadar meraklı."

"Söylentilere göre kanserden öldü ve oğulları onu arka bahçeye gömdü."

Yumuşak bir kahkaha atıp, kabul edercesine omuzlarımı kaldırıyorum. "Aynen böyle olmuş olabilir. Aylar öncesinden itibaren kamuoyuna görünmemeye başlamıştı ve o zamandan beri bir savaş çıkmadı. Çıkmış olsaydı, bu onun ölümünün başka bir ailenin eylemlerinin sonucu olduğunu ima edebilirdi. *Ama,*" Davis konuşmak için ağzını açtığında gülümsüyorum, "ne olmuş olursa olsun, o dünyada şu anda ne oluyorsa olsun, insanlar meraklı."

"Okuyucuları kandırdın." Masasından bir mektup açacağı alır ve parmakları arasında tutar. "Onlara sansasyonel manşetler vaat ettin."

"Ve ben de teslim ettim." Dana'nın uzattığı buharlı kahveyi kabul edip patronumun bulanık bakışlarına geri döndüm. "Archer Malone hala

Malone. Yeni evlendi. Gelini Mayet, güçlü bir kadın. Bu, insanların isteyeceği bir bilgi."

"Bu tarafta bile yaşamayan bir polisi ifşa ettin. Bu kadar korkusuz musun?"

"Makaleyi sen onayladın!"

Gülümsedi ve mektup açacağını masaya bıraktı. "Eleştirmiyorum, Chrissy. Sadece gerçekleri söylüyorum. New York Maloneleri hakkında bir haber sözü verdin, ama Copeland Malone ve doktor eşi hakkında bir haber yaptın. Sadece mafyanın istenmeyen ilgisini çekmekle kalmıyorsun, polisleri de kızdırıyorsun."

"Ve bu şirkete üç milyon dolar kazandırdım. *Bugün*. Deneyimin başarılı olduğunu söyleyebilirim."

"Peki ya yarın? Bu ivmeyi sürdürmek için ne yayınlayacaksın?"

"İlginç bir şey ortaya çıkana kadar aynı düğmeye basmaya devam edeceğim." Telefonumu bir kenara bırakıp dizüstü bilgisayarımı açtım, ekranı çevirip Davis'e birkaç dakika içinde e-posta ile göndereceğim şeyi gösterdim. "Felix artık Malones'ların yüzü, sanki bir toplantı yapıp onu sınıf temsilcisi ilan etmişler gibi. Bir sabah içinde bize on milyon kazandırıcaya kadar onun peşinde olacağım."

"O bir mafya üyesi, Chrissy!" Dizüstü bilgisayarımı kapıp yakına çekerek yazımı gözden geçiriyor. "Onlarca adamı öldürdüğü söyleniyor. Aynı söylentiler, polisin kanıtlamaya çalıştığı onlarca başka cinayeti de ima ediyor. Adamları işkence edip cesetlerini Hudson Nehri'ne attığı biliniyor." Gözleri makalemi tarıyor ve bugün milyonlarca kez okuduğum ayrıntılara takılıyor, sonra sonuna geldiğinde, dizüstü bilgisayarın üstünden bana bakıyor, gözleri yoğun bir şekilde yanıyor. "Onun bir sonraki kurbanı olmak ister misin?"

"Onu ifşa etmeye hazırım." Geriye yaslanıp, sanki rahatlamış gibi davranarak, dudaklarındaki titremeyi gizlemek için kahvemi ağzıma götürdüm. "O kötü bir adam, Davis. O ve ailesi bu şehre yaptıkları için çürümeyi hak ediyorlar."

"Azim ve cesur gazeteciliği desteklesem de," dizüstü bilgisayarımı kapatıp parmaklarını birleştirir, "bizim *ilişkimizi* keşfetme fırsatı bulamadan sana bir şey olmasını istemem."

"Randevumuz oldu." Koltuğumdan kalkıp kahvemi Dana'ya veriyorum, böylece ayakkabılarımı lekelemem. Kalem eteğim ve belki de istediğimden biraz daha fazla dekolte gösteren bluzumla masaya eğilip dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu alıyorum. "Bizi keşfetmeyi denedik, Davis. İşe yaramadı."

"İşe yaramadı *değil*." Hızla uzanıp avucunu bileğime doladı ve vücudumun geri kalanı dönmeye çalışırken beni sabit tuttu.

İvme beni geri çeker ve onun tarafına doğru sallandığımda masanın kenarı kalçamı incitir.

"İyi vakit geçirdik, Chrissy." Öne doğru eğilir, yüzlerimiz sadece 25 santim uzaklıkta olana kadar beni kendine çeker. Kolonyasının kokusu ciğerlerime, nefesi tenime ulaşır. "Akşam yemeği yedik... içki içtik..."

Yatağa girdik ve çarşafklar ısınmadan kaçtım.

"İş ile seksi karıştırmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum." Dikkatlice kolumu onun elinden çekip dizüstü bilgisayarımı göğsüme sıkıca sarıyorum. "Asla iyi sonuçlanmaz."

"Olabilir." Ayağa kalkmak için itti ve ceketini düzeltti, kumaşı düzeltti ve önündeki düğmeyi ilikledi. "Yaşadığımız şey özeldi."

Yaşadığımız şey hiç de hoş değildi.

Orgazm taklidi yapmak zorunda kaldığım ya da onun kırılğan egosunu incitme riskini göze aldığım an, oradan çıkmam gerektiğini anladığım andı.

"Şu anda işime odaklanıyorum." Çenemi kaldırıp, onun bakışlarıyla karşılaşana kadar 1,80 metrelik vücudunu süzdüm. "Kendi yolumu çizmek benim için önemli, Davis. Bir gün burada yayıncı olabilirim..."

"Bu senin doğuştan hakkın. İstedğin zaman alabilirsin."

"Bunu hak etmek istiyorum." Bir adım geri çekildim, sonra sandalyeme çarpmamak için bir adım daha sola attım. "Belki sonuç kaçınılmazdır, ama en azından buna layık olduğumu bilmek istiyorum."

"Malone ayısını kışkırtmanın seni oraya götüreceğini mi sanıyorsun?"

"Cesaret yoksa zafer de yok, değil mi?" O beni tekrar yakalamadan önce dönüp ofisi geçiyorum. Ama sonra kapıda durup geriye dönüp onun gözlerine bakıyorum. "Sen iyi bir editörsün, Davis. Ben de iyi bir yazarım. Güçlerimizi birleştirip *Cannon Daily*'yi büyük bir şeye dönüştürelim. New York bizim. Eğer bunun için çalışırsak, tüm ülkeyi ele geçirebiliriz."

"Peki ya baban?" Masasına yaslanıp ellerini ceplerine soktu. "Ne zaman bize katılmaya tenezzül edecek?"

"Yaşlanıyor. Hayatı boyunca çok çalıştı. Şirketinin yetkin ellerde olduğunu bilerek tatilinin tadını çıkarırsın. Dana." On santimlik topuklu ayakkabılarımla dönüp kendi ofisime doğru yürümeye başlıyorum, gölgem hemen arkamda.

Ona dizüstü bilgisayarımı kahveyle takas ediyorum ve kahveyi yudumlamak için kaldırıyorum. "Felix Malone'un geçmişi üzerinde çalışmaya başlayalım. Yarınki yazıyı zaten yazdım, ama ertesi gün için başka bir şeye ihtiyacım var. Ve ondan sonraki gün

da. Gerekirse bunu mini diziye çevirelim." Eşiği geçip ofisimde ilerliyorum, süslü fayanslardan yemyeşil Fas halısına basıyorum. "Okuyucularımızın, kendilerine uygun olmadıkça asla spot ışığına çıkmayan bir aileyi bir sonraki yazıda görmek için sabırsızlanmalarını istiyorum."

"Evet, Bayan Cannon." Dizüstü bilgisayarımı masama koydu ve Davis bizi bölmeden önce oturduğu ziyaretçi koltuğuna çöktü.

Dosyalarını ve kalemini alıp, arşivlenmiş makaleleri taramaya ve ilgili olanları masama atmaya devam eder. "Özgürce konuşabilir miyim, Bayan Cannon?"

Manhattan'a bakan pencerelere doğru yürüdüm ve kıkırdadım. "Beni bir talim çavuşu mu sanıyorsun, Dana?" Dönüp, süt beyazı gözlerine baktım. "İzinsiz konuşursan seni vurur muyum?"

"Ben... ben..." Dudaklarını kapatıp omuz silkiyor. "Umarım öyle olmaz."

"Özgürce konuş." Camın arkasına yaslanıp

"Ben babam değilim. Hatta," diye eklerim, "Davis de değilim. Ne zaman, nasıl istersen konuşmanı istiyorum. Filtrelemeden. Tanrı aşkına, filtrelerden bıktım artık."

Hâlâ gergin olan kız, kapıya bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. Yaklaşarak, yarı fısıldayarak, "Davis'le gerçekten seks yaptın mı?" diye sordu.

"Aman Tanrım." Kahkaha atarak, yüzümün utançtan yandığını bilerek utançtan kızardığını bilerek. "Evet. Yaptım." "Kasten mi?"

Yani... karşılıklı rıza ile mi?"

Göğsüm ve omuzlarım bastırılmış kahkahalarla titrer. *Zavallı şey, bu soruları başkasına sorsaydı muhtemelen çoktan kovulmuş olurdu.* "Kasten oldu," diye itiraf ettim. "Ama benim için gurur verici bir an değildi."

"Düşük özgüven mi? Gerçekten mi? Senin gibi bir kadın, istediği kişiyi seçebilir diye düşünüyorum."

"Sosyal ortamları sevmiyorum." Söz konusu adam kapımın önünden geçip, köşe yazarlarının işçi arıların kraliçelerini çevrelediği gibi toplandıkları katımızın ortasına doğru ilerlerken sesimi alçaltıyorum. "Flört etmeyi sevmiyorum. Yeni insanlarla tanışmayı sevmiyorum." Omzumun üzerinden bakarak onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sırtıyorum. "İki yıldır kimseyle çıkmamıştım ve o oradaydı. Uygun bir durumdu."

"Buna değer miydi?"

"Hayır." Sandalyeyi masamın altından çekip, koltuğumun minderindeki hava gürültülü bir şekilde dışarı çıkacak şekilde öfkeyle oturdum. "Kesinlikle değmezdi. Şimdi Felix Malone'dan bahsedelim. Bir sonraki adımımı belirlemek ve bir çözüm bulmak istiyorum."

ne yazacağım konusunda. Bu akşam Eriksonlarla akşam yemeği var, sonra eve gidip bir sonraki yazımı yazmaya başlayacağım.

Dana ve ben saat altıya kadar çalışıyoruz, gazeteleri tarıyor ve Malone kardeşler hakkında dedikodu yapıyoruz, çünkü yıllar içinde her biri medyada yer aldı. Toplamda beş kardeş var. Artı, artık hayatta olmayan babaları. Beş oğlundan üçü New York'tan ayrıldı ve Felix, babasının ölümünden sonra masanın başına geçtiği için —iddia edildiği gibi ya da değil— okurken ve not alırken odaklandığımız kişi o.

Saat geç olmasına rağmen dışarıda güneş hala parlak ve Cannon Daily binasının altındaki caddeler akşam trafiğiyle dolup taşıyor. Arabalar yavaşça ilerliyor, sürücüleri büyük olasılıkla ofis çalışanları ve hayatın koşu bandına geri dönüyorlar, şehirden çıkıp çevredeki birçok semtten birine gidip ailelerine kavuşmak için mücadele ediyorlar.

Maaşlarını almak için Manhattan'a geliyorlar, ama yine de geri dönüyorlar, çünkü kimse Lady Liberty'nin 30 mil çapındaki bölgede gayrimenkul satın almaya gücü yetmiyor.

Saat altı buçuk civarında işimi toparlıyorum, düşüncelerim ağırlaşıyor ve gözlerim yoruluyor; gözlüklerimi takmam gerektiğini hatırlıyorum, ama yine de bir gün daha geçti ve onları takmayı unuttum.

"Bence Malone annelerini de dahil etmeliyiz," diye mırıldanıyorum, yorgunluktan sesim kısık çıkıyor.

Akşam yemeğinden önce kendimi toparlamam gerekecek. Hala giymem gereken bir elbise, yapmam gereken saç ve makyaj var. En önemlisi de, gözlerime takmam gereken kontakt lensler ve onları taktığımda hissedeceğim endişeyi yenmem gerekiyor.

Boğazımdaki garip gerginliği yutarak, dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıyorum ve masamın karşısındaki Dana'nın aynı derecede yorgun yüzüne bakıyorum. "Beş oğul. Beş anne. Kardeşlerin doğum günlerine bakılırsa, bazılarının hamilelikleri çakışmış."

"Ve sonra Cato vardı," diye ekliyor hüznle. "Bunca yıl sonra." "Bu yıla kadar reşit değildi." En alt çekmecemi açıyorum ve Çantamı çıkarıp dizüstü bilgisayarımın üzerine koyuyorum ve içine bir şeyler koyuyorum. Anahtarlar. Telefon. Dudak kremi. "Diğerleri artık otuzlu yaşlarında.

ilginç, sence de öyle değil mi?" Dizüstü bilgisayarımı çantamın altından çıkarıp yerine koyuyorum. "Beş kadın birden..." Ellerimi kaldırıyorum, *ta-da*. "Puf. Gittiler."

"Şey... Bu mafya." Koltuğuna yaslanıp tavana bakar. "Bu insanlarla yatıp, bir varis üretilip, bunu anlatacak kadar yaşayacağını bekleyemezsin."

"Ama neden olmasın? İstedğin kadar oğul sahibi olana kadar aynı kadını tutmaya devam edip, *sonra* ondan kurtulmaya ne var?"

"Belki Malone hepsini bir an önce doğurmak için acele ediyordu? Bir kadın, bir seferde bir bebek demektir - çoğul doğum olmadığı varsayılırsa. Ama bir erkek ve birkaç kadın... fırsatlar sonsuzdur."

"Elbette." Çantamı alıp kolumu askılarına geçiriyorum. Sonra masamın etrafından dolaşıp kapıya doğru yürümeye başlıyorum, ama yine durup arkama bakıyorum ve Dana'nın hala oturduğunu görüyorum. Hala yorgun.

Anlaması biraz zaman aldı, sonra beyni harekete geçmesi için bir süre daha bekledi, ama sonunda bir enerji patlamasıyla ayağa kalktı ve sandalyesinden atlayarak beni takip etmeye başladı.

"Ama bir kerede bir sürü bebek yapmak istemek, sonunda Cato'yu açıklamıyor," diyorum.

"Belki Timothy sahip olduğu dört çocuktan memnun değildi," diye düşünür, ofisimin kapısından geçip benim geçmem için kapıyı tutar. "Belki de onun istediği gibi davranmıyorlardı, bu yüzden daha fazlasını yapmaya karar verdi."

"Olabilir." Topuklarım fayanslarda *tıklat tıklat tıklat*, gözlerim uzun odanın en ucundaki asansöre odaklanmış durumda. "Ama bu da kendi sorunlarını ortaya çıkarıyor. Birincisi, daha fazlasını istiyorsa, neden Cato ile yetindi? İkincisi, Felix'in babasının bıraktığı yerden devam etmesi, çocukların tam olarak onun istediği şeyi yaptığını ima ediyor."

"Beşinden üçü New York'tan ayrıldı," diye dikkatlice karşılık veriyor ve asansöre dokunacak kadar yaklaştığında çağrı düğmesine basıyor. "Sen kendin söyledin. En büyüğü, adı da Tim olan, doğal varis olurdu, değil mi? Ama o ayrıldı. Bu, ailede sorun olduğunu gösterir."

"En küçük çocuk doğana *kadar* ayrılmadı." Veriler zihnimde hızla geçiyor. Tarihler. İsimler. Bu aile hakkında zaten sağlıksız miktarda bilgiyi dosyaladım ve ezberledim, ama yine de

"Nasıl geleceği görebildi? Üçüncü Timothy ayrılmadan önce zaten daha fazla oğul yapıyordu."

"Belki de saflarında bir ayrılık hissetti." Kapılar açıldığında asansöre biner ve ben uzanamadan lobinin düğmesine basar. "Gerginlikler hissedilir bir şeydir, Bayan Cannon. Muhtemelen Tim'in ayrılmak istediğini biliyordu."

"Yine de," diye tartışıyorum, eski usul bir tartışmanın gelgitlerini keyifle izliyorum. Kelimeler benim silahım, keskin hafızam ise kılıcım. "Sıradaki iki oğul, Felix ve Micah, oldukları yerde kaldılar. Seçebileceği birçok yedek vardı. Öyleyse neden bir tane daha yaptı? Ve neden o kadın?"

Sonunda Dana omuzlarını kaldırdı. "Güvenli olmayan seks bebek yapar. Basit bir *"Oops, onu hamile bıraktım. O bir erkek, o yüzden onu tutacağız"* durumu olabilir.

"Mm. Madem bu konuyu konuşuyoruz," kapılar açıldığında asansörden çıkıp, lüks binamızın ön kapısına doğru ilerlerken sinirli bir şekilde yürüdüm. "Sadece erkek çocuk sahibi olma ihtimali nedir? Beş farklı anne, beş farklı DNA seti ve o *sadece* erkek çocuk mu yapıyor?"

Ağır cam kapıları iterek geçtim ve Edward'ın diğer tarafta beni beklediğini gördüm. "Böyle bir sonucun olasılığı astronomik, Dana. Onun genetik piyangoyu bu kadar kolay kazandığını mı inanacağız, yoksa anneleriyle birlikte bir yerlere gömülmüş kız bebekler mi bulacağız?"

"Ben..."

Zavallı asistanımın yüzü, gerçekliği kavradığında soluyor. "Bilmiyorum."

"Aynen öyle." Ama şoförüm kapıyı açarken ona bakıp gülümsüyorum. "Teşekkürler, Edward."

"Eve mi, Bayan Cannon?"

"Evet, lütfen. Ama sadece bir saatliğine. Saat sekizde Eriksonların çatı katında olmam gerek." Dana'nın gözlerine son bir kez baktım. "Bu konuda pes etmeyeceğim. İşler karışacak ve bazılarını üzecek. Ama," çantamı arabaya koydum ve arkasına oturdum, "her sabah milyonlarca gazete satılacak."

"Mafyaya kafa tutmaya çalışıyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyler ve Edward mükemmel bir beyefendi gibi beklerken kapıma yaklaşır. "Tehlike duygusu yok mu sende?"

"Gerçeği ortaya çıkarmak için can atıyorum," diye karşılık veriyorum ve kapı koluna uzanıyorum. "Ama endişelenecek bir şey yok. Yayınlanan her köşe yazısının

" Ve göz kırparak kapıyı kapatıp, Edward arabayı çevirip eve doğru kısa bir yolculuğa çıkarken, çantamı açıp telefonumu arıyorum.

Daha önce ofis pencereden izlediğim işe gidip gelenlerden farklı olarak, benim şehirde bir dairem var: *Cannon Daily*'nin parasıyla satın alınmış, çok katlı bir çatı katı dairesi. Babamın tek yetişkin çocuğuna verdiği bir hediye.

Michael Cannon çocuklarının cinsiyeti konusunda telaşlanmazdı. Beni bacaklarımın arasında olan şey yüzünden öldürmedi. Ve o da zamanı geldiğinde devredeceği bir imparatorluğu olsa da, babam yarattığı her şeyin bir kadına kalacağını umursamıyor gibi görünüyor.

Öte yandan Timothy Malone, şu anda ölmüş, toprağın altında çürüyor ya da nehrin dibinde çimento ayakkabılar giyiyor olabilir. Ama yine de o çocukları kendi görüntüsünde yetiştirdi. Dolayısıyla, bir an bile olsa, kadınlara, amaçlarına hizmet ettikten sonra onları öldürmeyecek *kadar* saygı duyacaklarını düşünürsem, o zaman kendimi teslim edip kaderimi kabul etsem iyi olur.

Bu haberi yayınlayacak kadar cesurum. Ama bunun riskli olmadığını düşünecek kadar da naif değilim.

"Bugün iyi bir gün mü, Bayan Cannon?"

Arka aynaya bakınca Edward'ın tatlı mavi gözlerini görüyorum, bakışları benim hala tek parça olduğumu kontrol ediyor. Eminim ki bu görev, on yıldan fazla bir süre önce bu işe başladığında babam tarafından ona verilmiştir. "Gözlerinizin altındaki morluklara rağmen neşeli görünüyorsunuz."

"Ben her zaman neşeliyim."

Ama telefonum çaldığında kaşlarımı çatarak aşağıya baktım, ekranda Davis'in adı yanıp sönüyordu.

Zararsız bir şekilde kurtulduğumu sanmıştım. Cannon binasından hızlıca çıkmamın benim kişisel zaferim olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi beni çağırıyor.

Ve onu görmezden gelirim, yarın beni azarlayacak.

Ekranı kaydırarak aramayı kabul ettim. "Ben Christabelle."

"Chrissy." Adımı sanki ciğerlerinde iyi hissettiriyormuş gibi üfler. "Hoşça kal demeden gittin."

"Bu akşam bir işim var." Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, Edward'ın beni gitmem gereken yere götüreceğine güvenebildiğim için minnettarım. "Bir arkadaşım akşam yemeği var."

"Ve beni eşlik etmem için davet etmedin mi?" Diye tıslar. "Chrissy, beni kırıyorsun."

Gözlerimi, göz kapaklarımın arkasında bile, deviriyorum ve yüzeye çıkmaya çalışan sabırsızlık iniltisini yutuyorum.

Davis Huntington, tüm dedikodu dergilerine göre, şehirdeki en çok arzu edilen bekar erkek... Tabii, kanunlara uyan erkeklerden bahsediyorsak. Ama ben onun muhtaç ve mızımız olduğunu biliyorum. *Kendisi* hakkında konuşmadığımız sürece tamamen sıkıcı biri.

Dişlerini konuşmak ister. Karın kaslarını ve spor salonuna gitmesini. Sadece brokoli, haşlanmış yumurta ve tavuktan oluşan beslenme düzenini, çünkü Tanrı korusun, karbonhidrat tüketip *tapınağını* kirletmesin. Ve ondan başka bir şey konuşmak zorunda kalırsak, kabul edilebilir tek konu *biziz*. Onun olmasını istediği biz. Ona bir santim bile müsaade etsem ilan edeceği *biz*.

"Alınma," diyorum yavaşça. "Bu iş toplantısı değil, Davis. Kişisel bir şey, bu yüzden eşin gerekmiyor."

"Eriksonlar zengin bir aile," diye *sızlanıyor*. "Sana eşlik etmek isterdim."

"Sen de zenginsin," diye onu pohpohlarım, kendimi bile sinirlendirerek. "*Kimsenin* eşlikçisi olmana gerek yok. Aradığın bağlantılara ve başkalarının canını vereceği bir adres defterine sahip olduğunu biliyorum."

"Adres defteri," diye kıkırdar, egom onun huysuzluğundan parlak bir dikkat dağınıklığı yaratır. "Doğru. Bu geceki şey ne olacak? Akşam yemeği demiştin?"

"Evet." Elimi kaldırıp manikürlü tırnaklarımla saçımı kaşıyorum. "Kızları için bir parti düzenliyorlar. Sanırım nişanlandı." *Dördüncü... beşinci kez mi?* "Gecelik ve topuklu ayakkabı giyeceğim ve şanslıysam saat ondan önce kaçabilirim."

"Erken yatmak mı istiyorsun?" diye mırıldanıyor, *o* bu sesi seksi buluyor ama *ben* mide bulandırıcı buluyorum. "Senin oraya gelebilirim. Uzun bir günün ardından rahatlamak için bize birer kadeh şarap dolduralım..."

"Topuklu ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz çalışmaya başlayacağım. Yapacak çok işim var ve takılmak için vaktim yok."

"Evet, ama..."

"Yeraltına inmek üzereyim." Kötü bir yalancıyım. Garip bir yalancıyım. Ve daha da kötüsü, Edward'ın dinleyicisi var, o da hiç de yeraltında olmayan Manhattan sokaklarında araba sürüyor ve kıkırdıyor. "Kapatmam lazım Davis. Ama yarın konuşuruz."

O konuşmaya devam ediyor. Bütün hayatımı onun sıkıcı kişiliğine adamaya ikna etmeye çalışıyor, ama ben telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum, sonra elimi ve telefonu koltuğa bırakıp nefes veriyorum.

"Sizin ilginizden hoşlanıyor, Bayan Cannon."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve yirmi yedi yıldır araba ile seyahat ederken hiç yenemediğim yol tutmasını atlatmaya çalışıyorum. "Bir köpek yavrusu almalı," diye mırıldanıyorum. "Koşulsuz sevgi. Eve geldiğini görmekten her zaman mutlu olur."

"Bu, onun başka bir varlığa bakmaya istekli olduğu anlamına gelir, o varlığın ona bakması yerine."

Burun kıvrırım. "Zor bir şey değil. Besle. Tuvalete çıkar. Yılda bir kez aşılarını yaptır. Ayrıca," gözlerimi açıp aynada onun gözlerine bakarım, "evlenirsek benden ne bekliyor? İşimi bırakıp önlük giyip onun küçük ev hanımı Suzy'si mi olacağım?"

Edward bu düşünceye kıkırdar. "Kimse senden bunu beklememeli. Bunu hayal bile edemiyorum."

"Hayır! Çünkü işimi seviyorum. Hayatımı seviyorum."

"Senin hayatında olmayı seviyorum," diye mutlu bir şekilde ekliyor. "İşini sevmeni seviyorum"

"

"O gece onunla yatmamalıydım."

Edward'ın gülümsemesi kaybolur ve *tam anlamıyla* yeşile dönmese de havada onun tiksintisini hissediyorum.

"Ona bir umut ışığı verdim," diye inliyorum. "Aramızda bir şey olabileceğini düşünmesi için bir fırsat. Ve şimdi gitmiyor."

"Onun patronun olması da işleri kolaylaştırmıyor." Bir dönüş yaparak arabada bulantımı biraz daha kötüleştiren şoför, bizi köşeyi döndürdü. "Baban onu baş editör yaptı, Bayan Cannon. Hoşuna gitse de gitmese de, kariyerini o kontrol ediyor."

"O hiçbir şeyi kontrol etmiyor." Gözlerimi tekrar kapattım — bu yardımcı oluyor — ve sözlerimize odaklandım. Trafiğin akışına değil. Arabaların birkaç metre ilerlemek için sıraya girip durup kalkmasına değil. "Ben göreve başlayana kadar o sadece koltuğu dolduruyor," diye açıklığa kavuşturdum. "Henüz o pozisyona hazır değilim, ya da başarıya kadar rol yapmaya da niyetim yok. Yazmak istediğim makaleler var. Yaşamak istediğim maceralar var. Yapmam gereken röportajlar ve yazmam gereken hikayeler var. Onun işini yaparsam bunları yapamam."

"Sen insanları yönetmek istemiyorsun," diye doğru bir sonuca varıyor. "Sadece kendi yarışını koşturmak istiyorsun."

"Doğru. Sonunda o işi alacağım. Ama henüz değil. İstediğim şeyleri başaraına kadar değil."

Anlaşıldı ve mide bulantısı boğazıma kadar yükselirken, dudaklarımı sıkıca kapatıp apartmanımın önünde durana kadar geçen dakikaları geçirdim.

"Beni bekle." O motoru kapatıp benim için bunu yapmak üzere arabadan inmeden önce kapımı açtım. "En fazla bir saat sürer. Sonra Eriksons'lara gitmem gerek, ve vardığımızdan yaklaşık doksan dakika sonra beni oradan çıkarman gerekecek. Kalp krizi falan numarası yap."

Şaşkın bir ifadeyle bana bakar, ama sonra yüzünde bir gülümseme belirir ve çenesini kaldırır. "Nasıl istersen."

FELIX

DÜŞMANLA YATMAK — UMUTLU

Christabelle Cannon yirmi yedi yaşında, benimle aynı Mart ayında doğmuş ve *Cannon Daily* ailesinin servetinin varisi. Yaşlı Cannon öldüğü anda ona otuz altı *milyar* dolar kalacak.

Erkekler onunla yatmak için sıraya giriyor. Daha fazlası onunla evlenmek istiyor. Hepsi onunla birlikte olmanın sağlayacağı yaşam tarzını tatmak istiyor. Ve işte o, ailem hakkında hikayeler yazıyor ve zengin, altın rengi, o kadar ince bir elbiseyle bir partiye giriyor ki, kaburgalarını sayabilir ve kalça kemiklerinin tam olarak nerede öne çıktığını görebilirim.

Hiç de zayıf değil. Yetersiz beslenmiyor. Ama ince ve aldatılarak satın aldığı bu çok ince kumaş, üzerindeki fiyat etiketini kesinlikle haklı çıkarmıyor.

Başka biri giyseydi, insanlar bu elbiseyi hazır giyimden aldığını ve daha kalın bir elbiseye parası yetmediğini düşünürdü. Ama bu elbise göz alıcı Christabelle'e ait olduğu için, tasarımcının onu bu şekilde tasarlamış olduğu açık.

"Viski ister misiniz, Bay Malone?"

Barda dönüp dirseğimin yanına bir viski bardağı koyan garsona göz kırptım. Bardağı alıp geri döndüm ve ilgimi çekmeyen partinin gölgesinde kalarak, göz kamaştırıcı Christabelle'in sıcak karşılamaları ve yalakalıkları kabul etmesini izledim.

Bu akşamki kutlamaların yıldızı gelin adayı bile değil. Otel mirasçısı Janey Erikson'ın bankada üç yüz milyon doları olduğu ve *yeniden* nişanlandığı kimsenin umurunda değil. Kimsenin umurunda değil, yumruğu kadar büyük elmaslar taktığı ya da *herkes* başka bir kadının odaya girişini izlerken kırmızı dudaklarını büzerek somurduğu.

Çünkü Christabelle Cannon tüm dikkatleri üzerine çekiyor.

Uzun, neredeyse siyah saçları ışıkların altında parlıyor ve elli metre uzaktan bile beni tahrik edecek kadar dolgun ve çekici dudakları ışıltıyor. Gözleri lazer gibi keskin, ama beni görmüyorlar ve beyni belki de daha da keskin.

O, akılsız Janey E. değil, bu kesin.

Biri bacaklarını açıp kitle pazarına video kasetleri satarak servet kazanıyor; diğeri ise buz kraliçesi.

Kimsenin gerçek halini görebilecek kadar yaklaşmasına izin vermez.

Kimsenin bacaklarının arasına girmesine izin vermez - ya da en azından, izin verse bile, fethettiği erkekler bunu kimseye anlatmaz.

Ve birini sevmediğine karar verdiğinde, gazetecilik becerileriyle kimseyi sağ salım bırakmaz.

Ancak, savunmam gerekirse, Küçük Gazeteci Hanım'ı neyin kızdığını hiç bilmiyorum.

Kadehimi kaldırıp zengin Okinawa viskisinden bir yudum alırken, gözlerimi, sosyete partilerinde ısrarla yapılan tuhaf yanak öpme saçmalığını yapan tanrıçaya dikiyorum. *Merhaba, canım. Klitorisimi em ve beni sevmem için yalvar.*

Blah, blah, lanet blah.

Siyah takım elbise ve fraklı bir adam, devasa bir piyanonun arkasında müzik yapıyor ve bu yılın başlarında benim parçaladığım bir şamdanla benzer bir şamdan, on metrelik tavandan parılıyor. Camlarla çevrili mekan, New York'un en zengin caddelerinin göz kamaştırıcı manzarasını sunuyor.

Ama tüm bunlar olurken bile, tüm gözler Christabelle *Siktir git Cannon'a çevrilmiş durumda.*

Telefonum cebimde titriyor. Bu odanın dışındaki dünya hala varlığını sürdürüyor. Kardeşlerim, evlerinde güvende. Hayatım, akıp gidiyor.

Bayan Cannon'ın Archer'ın hayatıyla ilgili bir haber yapması dışında.

O ve Minka benim için yasak bölge. Sakın dokunma. Yine de, bu sabahki gazetede *onların* bir fotoğrafı vardı. Cinayet masası polisi ile adli tıpçının evlendiği şirin bir hikaye.

"Archer Malone, rozetini ve yetkilerini şehri karartmak için mi kullanıyor?" saçmalığı olmasaydı, iyi bir yazı olabilirdi.

Yani, belki de öyle. Belki de işleri biraz çarpıtıp, kendi uygun gördüğü şekilde davaları çözüyordur. Belki de arkadaşlarına iyilik yapıyor ve olayları

biraz Malone tarzı bir yaklaşımla bildiriyor olabilir. Ama siktir, ne yaparsa yapsın, dolgun dudaklı ve çok fazla boş zamanı olan şımarık bir prensesin umurunda değil. O ülkenin diğer ucunda.

Ülkenin benim bulunduğum tarafında, çiftler odanın ortasında dans ediyor. Elmaslar parıldıyor ve müzik eski bir teneke çatıya yağan yağmur gibi tınılıyor. Erkekler altın giysili kadına yaklaşıyor, ışığa çekilen kelebekler gibi ona çekiliyorlar ve tabii ki kadın seçimini yapıyor ve ona elini uzatıyor.

Sonuçta bu onun işi. Sevimli gibi davranmak. Mükemmel bir düşes gibi davranmak, görünmek ve konuşmak. Oynayacağı bir rol var, çünkü herhangi bir anda bu döngüden çıkmaya ve sosyete hayatını bırakmaya karar verirse, tüm parası da onunla birlikte gider.

Şey... *hepsi* değil. Eminim Cannonlar'ın, paralarının büyük bir kısmını güvenli bir yere aktaran mükemmel bir muhasebecisi vardır. Ve bu kısım, şüphesiz, kendileri, çocukları ve çocuklarının çocukları için yoksulluk çekmeden yaşamaları için fazlasıyla yeterlidir.

Yine de, hiçbir zengin erkek ya da kadın durup "*Sanırım artık yeterince var*" demedi.

Barda oturup, mirasçı kadının seçtiği partneriyle dans etmesini izlerken, sessizce viskimi yudumluyorum. Dilimi ıslatacak kadar. Düşüncelerimi bulanıklaştırmayacak ya da başımı belaya sokmayacak kadar, böylece gece bitmeden ölmem.

İzleyen tek kişi ben değilim. Askerler parti boyunca karışıyorlar, savaştıkları kadar silahlılar, ama o kadar iyi giyinmişler ki, eğitimsiz bir konuk onları kalabalığın içinden ayırt edemez.

Gözler üzerimde. Sadece adamlarımın değil, diğer konukların da, görünüşe göre Bayan Cannon ve onun çekici kışına bakmaktan sıkılmış olanların. Katılımcılar arasında, erkekler gölgelerde beni gözetlemeye çalışıyor, şüphesiz Felix Malone'un bu gece gerçekten gelip gelmediğini merak ediyorlar, kadınlar ise, kollarında kocaları olan evli olanlar bile, beni baştan aşağı süzüyorlar.

Otuz dört yaşındayım, hayatımın baharındayım. Timothy Malone bizi hem zihinsel hem de fiziksel olarak mahvetti, ama aynı zamanda bir odaya girdiğimizde başları döndüren bir DNA da miras bıraktı. Kadınların ağzının suyunu akıtan çene hatlarını ve tüm kadınların bayıldığı omuzları miras bıraktı.

Mütevazı değilim, değerimi tamamen kibirime dayandırmıyorum. Ama siktir et, iyi görüldüğümü biliyorum.

Bayan Cannon benim ve ailem hakkında güzel şeyler söylemeyecekse, belki de boğazının derinliklerine gömülen kalın sikim hakkında yazacaktır.

Viski bardağımın kalanını içip barda bırakarak, tabureden kalkıp dans pistinin ortasına doğru yürümeye başladım.

Bu gece buraya tek bir amaçla geldim ve zamanımı boşa harcamayı seven bir adam değilim. Bu yüzden dans eden çifte doğru yaklaşıyorum, Christabelle'in arkasına geliyorum, böylece o hiçbir şeyin farkında değil.

Dans partneri beni fark edince gözleri büyüdü ve daha önce Christabelle'in kalçasına koyduğu eli, sanki onu kıracağı mı düşünürcesine çekildi.

"Ne yapıyorsun..." Christabelle onun kollarında kaskatı kesilir, başını yana eğerek, hemen arkasında olduğumun farkında değildir. Onun elini ondan alıp onu döndürdüğümde, onu göğsüme yapıştırıp amını uyluğuma oturtunca, şaşkınlıktan bir çığlık atar.

Gözleri benimkilere kilitlendiği anda bu şaşkınlık dehşete dönüşür.

Onun üzerinde en az 20 santim daha uzunum ve en az iki kat daha ağıyım. Bu yüzden nefesinin kesilmesi ya da vücudunun taş kesilmesi hiç de şaşırtıcı değil. Ama yine de bizi sallandırıyorum.

"Benimle dans et, tatlı Christabelle."

"Ne yapıyorsun..."

"Dedim ki," elini sıkıca tutuyorum ve diğer elimle kalçasını sıkıp benimle birlikte hareket etmesini sağlıyorum. "Dans et."

"F-Felix Malone." Kekelerken, gözleri panik içinde odanın içinde dolaşıyor, sanki *"kahretsin, biri beni kurtarsın"* der gibi. Ama kimse cesaret edemiyor. Piyanist tuşlara basmaya devam ediyor, diğer konuklar etrafta dolaşıyor. Bizi izliyorlar, elbette. Ama öne çıkıp küçük hanımı büyük kötü kurttan kurtarmıyorlar. "Ne yapıyorsun..."

"Şu anda aileme karşı bir garaziniz var gibi görünüyor, Bayan Cannon." Onu, ciğerlerindeki oksijen patlayıp benim ciğerlerimi doldurana kadar sıkıca sarıyorum. Sonra sırtıyorum, çünkü içini ısıtan bir şey var. Benden nefret ediyor olabilir. Ve lanet olsun, belki de kaçmak isteyecek kadar korkmuştur. Ama bana karşı da ilgi duyuyor. Korkuya iyi tepki veriyor. Karşılaşmaya. "Benim değer verdiğim insanlar hakkında dedikodu yazmaya ilgi duymaya başladın."

"Bu dedikodu mu?" Yutkunarak cesaretini topladı ve boy farkımıza rağmen burnunu kıvrarak bana baktı. "Yoksa gerçek mi? Doğru gazetecilikle gurur duyuyorum, Bay Malone."

"Öyle mi? Kardeşimin yozlaşmış bir polis olduğu saçmalığı mı?" Elimi onun kabarık kalçasına indirip, üzerinde bulunan büyük kabarık fiyonku çimdiklerken, gözlerinde hala nefret parıldadığını görünce sırttım. Ama hayatım boyunca

insanlar beni hayatım boyunca nefret etti. Artık beni rahatsız etmiyor. "Archer Malone iyi bir polistir, Bayan Cannon. O ok gibi dürüştür."

"Öyle mi?" Omurgasını meydan okurcasına dikleştirir. "Emin misin?"

"Evet. Başka neyden eminim biliyor musun?" Kalçasını bırakıyorum, ama sadece elbisesinin V yakasını öne doğru çekmek için, kumaşı iplikleri kopana kadar çekip, mükemmel göğüslerini ve pürüzlü meme uçlarını görmek için.

Cesaretim, sadece kadından değil, benim kötü davranışımı ön sıradan izleyen herkesten de şaşkınlık ve inanamama dolu bir çılgılık kopardı.

Seyircilerimize rağmen, ağzım sulanır ve penisim sertleşir, ama elbisesini bırakır, elimi tekrar kışına koyar ve sırtarım.

"Bu da neydi böyle?" Bana karşı koymaya çalışır, elini elimden ve vücudunu avucumdan çekmeye çalışır. Ama ben ondan çok daha güçlüyüm ve bu partide bulunan diğer herkesin aksine, ona yalakalık yapıp beni sevmesini umut etme ihtiyacı duymuyorum. "Bana saldırdın!"

"Öyle mi?" Bizi döndürüyorum ve sanki o da bundan hoşlanıyormuş gibi dans ediyoruz. "Siz dedikodu yapıyorsunuz Bayan Cannon. Ben sadece göğüslerinizin arasına mikrofon sıkıştırmadığınızdan emin olmak istedim."

"Ne için?" diye hırladı. "Ve beni dokunabileceğini de nereden çıkardın?"

"Ben küçük kardeşim kadar dürüst ve namuslu değilim. Ve sevdiğim insanların isimlerini ağzına aldığın zaman bunun sonuçlarını bilmelisin. Daha azı için bile insanları incittim. Sana dokunmak mı? Poposunu okşuyorum ve onun hırlamasını keyifle dinliyorum. "Sana dokunuyorum. Beni durdurmadın henüz."

"Seni tutuklatacağım. Ömür boyu hapse göndereceğim." "Seninle dans ettiğim için mi? Tatlı yaz çocuğu, bu yasadışı değil."

"Hayır, insanları öldürdüğün için!" diye karşılık verdi. "Katıldığın suç faaliyetleri için."

"Ben insanları öldürmem, aptal." Birleşik ellerimizi yukarı kaldırıp parmağımın ucuyla burnunun ucuna *dokunuyorum*. "Ama ailem hakkında gürültü yapıyorsun, Bayan Cannon. Bu, yıllar boyunca daha zayıf kadınları başını belaya soktu."

"İnsanları öldürmediğini söylüyorsun, ama az önce beni tehdit ettin! *Herkes* Senin ne olduğunu biliyorum, Felix.

"Evet, ama..." Onun kışını bırakıp onu döndürerek izleyen herkese gösteririm, sonra onu tekrar kendime çekip göğsüme sıkıca sararım.

"Bilmek ve kanıtlamak iki farklı şeydir. İkincisini önlemek için, yarın hakkında yazacağın kişiyi yeniden düşünmen akıllıca olur."

Çenesini tutup onu parmak uçlarına kadar kaldırdım. Nefesi dehşetle dışarı fırladı ve gözleri korkuyla büyüdü. "İlk makale hoştu. İkincisi sinir bozucuydu. Üçüncüsü hoş görülmeyecek."

"Annen kimdi?"

Geriye doğru sıçrayarak, sanki fiziksel bir silah kullanmış gibi vücudum onun darbesiyle sarsıldı. Beni bıçaklasa bile şu anda olduğum kadar şaşırmazdım. Lanet olası bir av tüfeği çekse bile kalbim şu anda olduğu kadar hızlı çarpmazdı. "Ne?"

"Herkes Malone'un yaşlı adamın kadınları becerdiğini, onları hamile bıraktığını ve bebek doğduktan sonra öldürdüğünü bilir. Peki annen kimdi? Şimdi nerede?"

Yüzünü bırakıp bir adım geri çekildim — yıllardır ilk kez geri çekilişimdi. Belki de Cato'nun doğduğu ve Savannah'nın benden alındığı günden beri.

"Adı neydi?" Artık cesur olan Christabelle öne doğru adım atar ve benim bıraktığım boşluğu doldurur. "Kime aitti?"

Ellerimi ceplerime soktum, sol elimdeki sustalı bıçağı parmaklarımla okşadım ve o altın rengi elbiseye kan dökmenin nasıl bir his olacağını merak ettim.

"Onu kim gömdü? Nereye gömüldü? Mezarına gidiyor musun? Senin için hayatını feda eden kadına saygını gösteriyor musun?"

"Bayan Cannon?" Partinin ev sahibi ve herkes geri çekilirken öne çıkacak kadar cesur olan tek adam olan Carl Erikson, Christabelle'in kolunu tutup onu nazikçe uzaklaştırır. "Konuşma zamanı geldi galiba. Benim tatlı Janey'im hazır."

Sinirli bir şekilde, Christabelle'in cesur gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve beni olduğum yerde sabitliyor. "Sen korkutucu değilsin, Bay Malone. Sen sadece bir erkeksin. Bir ölümlüsün. Sana büyük silahlar ve daha da büyük bir ego verilen bir zorbasın. Ama sahip olduğun tek şey bu." Dudakları tehlikeli bir alaycı gülümsemeye kıvrılıyor. "Belki de sen de öleceksin, tıpkı yıllar önce annenin öldüğü gibi."

"Bayan Cannon!" Erikson onu geri çeker, bu sefer daha sert bir şekilde.

O, iki aslan arasında sıkışmış bir antilop gibidir. Biri, tek bir yazıyla bir ailenin sosyal itibarını yükseltebilen ya da yok edebilen ünlü bir kişidir. Diğeri ise, sevdiği herkesin hayatını sonlandırmaya hazır ve muktedir bir gangsterdir.

Ben olmak, Christabelle'in düşündüğü gibi zorba olmak değildir. İşletme yönetmek demektir. Ve bunu yapmak için herkesi hizada tutmak gerekir.

Organizasyon olmadan ilerleme olmaz.

"Lütfen," Erikson, kolunu çaresizce çekerek yalvarır, "beni yemek odasına götürür müsün?"

"Kardeşlerimin adını ağzına alma, Christabelle." Bir adım, iki adım yaklaşıyorum ve göğüslerimiz birbirine değdiğinde ve tatlı parfümü ciğerlerimi doldurduğunda duruyorum. "Tavsiyeme kulak versen iyi olur."

"Ya dinlemezsem?" Kolunu ev sahibimizden çekip, gözlerinde korku olduğunu yemin edebileceğim bir bakışla bana bakar. Gurur da var. Tutku. Duygu. "Ne yapacaksın?"

"Bayan Cannon?" Erikson'dan daha yaşlı, daha babacan bir adam odaya girer ve dans pistine doğru yürür, kafasındaki şapkayı çıkarır. "Akşamınızı böldüğüm için üzgünüm, ama ailede acil bir durum çıktı. Gitmeliyiz."

"Edward..." Söylemek istediği diğer her şeyi yutar, ama bakışlarını tutar. Muhteşem, gümüş gözlü bakışları, sorularına cevap vermemi ister, *yoksa...*

Odadaki gerginlik yoğunlaşır ve çevremizdekilerin sessizliği o kadar belirgindir ki, piyanistin bile çalmayı bıraktığını fark ederim.

Sonunda, başını sallayarak gerginliği bozar ve arkasını döner. Bunu yaparken, istemeden -ya da istemeden de değil- çekici sırt çukurlarını ve uzun omurgasını gösterir. Omurgası, çözülürse alçakgönüllülüğünü ortaya çıkaracak bir fiyonkun arkasında kaybolur. Uzun saçları sırtının ortasına kadar uzanır, dalgalıdır ve zeytin rengi tenini ortaya çıkaran birkaç salon tarzı bukle vardır.

Genelde kahverengi gözlü, kahverengi saçlı tipleri daha çok severim. Ama Christabelle'in varlığı beni yeniden düşünmeye itti. Bakışları, yeniden değerlendirmeye itti. Tavrıları, midemin derinliklerinde ailevi koruma ve arzu arasında garip bir savaş başlattı.

"Nişanınız için tebrikler, Janey." Cannon kıza gülümser ve hafifçe reverans yapar. Sonra Erikson'a bakar ve çenesini kaldırır. "Ailevi bir acil durum. İzninizle."

"Elbette." Çatışmanın sona ermiş gibi görünmesinden gözle görülür bir şekilde rahatlayan Erikson, parmaklarını şıklatır ve herkesi tekrar harekete geçirir.

Piyano müziği yeniden başlar, konuklar bir kez daha etrafta dolaşmaya başlar ve bir garson, ayakkabılarının altına tekerlek takılmış gibi kayarak gelir.

"Evet, efendim?" diye sorar Bay Erikson'a.

"Bayan Cannon'un paltosunu getirin. Hemen." Kolunu uzatır ve Christabelle'in kolunu koluna dolamasını bekler, sonra da geri kalanımızı

arkada bırakır ve benim öfkem alevlenir.

Ben Timothy Malone değilim. Hiçbir kadını yatağıma *zorla* sokmam. Onlar isteyerek gelirler. Ama bu kadının uzaklaşmasını izlemek, ince vücudunun hafızama kazınması ve agresif meydan okuması benim en yeni fetişim, dayanması çok zor.

Bu yüzden partide geceyi birlikte geçirebileceğim birini arıyorum. Almak istiyorum. Çalmak istiyorum.

Verilmek istemiyorum.

Nişanı zaten bir bok değeri olmayan otel varisi kızın önünde durup, o bana doğru yürürken parmağımı kıvrıp sırttım.

O da kızgın. Partisi mahvolmuş. Spot ışıkları başka bir kadına yönelmiş. Üzerinde atması gereken biraz zehirli enerji var, bu yüzden ona kolumu uzatıp tek kelime açıklama yapmadığımda, o da kabul ediyor.

"Gidelim."

Christabelle sağa doğru ilerlerken ben sola doğru yöneldim. Ancak Jane ile birlikte eşiği geçip bu sıkıcı partiden uzaklaşırken, onun ateşli, gümüş rengi bakışlarını kaçırmadım. Kendini kraliyet ailesinden ve diğerlerinden üstün gören bir kadının küçümsemesini kaçırmadım.

Kimse ona aksini söylemedi.

Artık onun balonunun patlamasının zamanı geldi.

Eriksons'ların çatı katından ayrıldıktan on iki saat sonra yataktan kalkıyorum ve davetiyelerden anlaşıldığı kadarıyla bir ay sonra düğünü gerçekleşip gerçekleşmeyeceği belli olmayan kadını geride bırakıyorum. Sanırım bu, nişanlısının onun geceyi nerede geçirdiği konusunda ne diyeceğine bağlı.

Her ne olursa olsun, ona ya da başka bir erkeğe olan sadakatine hiç aldırmiyorum. Ama bugün basılıp gazete bayilerine konulan belirli bir gazeteyi kesinlikle önemsiyorum.

Odamdan çıkarken bir pantolon giyip telefonumu alıyorum, koridora çıkıp birkaç basamak koşarak otuz saniye içinde mutfığa ulaşıyorum.

Televizyon uğultulu bir ses çıkarıyor ve Micah, hala hassas olan elini koruyarak, buharlı bir fincan kahveyi yudumluyor.

"Günaydın." Üzerinde sadece pijama pantolonu var. Gömlek yok. Ayakkabı yok. İç çamaşırı ve düşük bel kareli pantolonundan başka bir şey yok. Beni selamlıyor, ama gece Elm Park'ta meydana gelen bir cinayeti anlatan ekrandan gözlerini ayırmıyor.

Yanlışı giden bir uyuşturucu satışı. Faturalarını
ödemeyen bir kaçak. "Gazete geldi mi?"

"Evet." Arka kapıya doğru başını sallıyor.

Bu hareketi çoğu kişi için bir reddetme anlamına gelirdi, ama ben onun öyle demek istemediğini biliyorum.

Bu yüzden dolaba gidip bir kupa alıyorum, içine kaynar sıvı dolduruyorum, şeker ve krema koymuyorum ve kahvaltımı mutfak kapısından geçip arka taraftaki verandaya götürüyorum. Orada gazete küçük demir masanın üzerinde rulo halinde beni bekliyor.

Havuz sabah güneşinde parıltıyor ve otomatik fiskiyeler, mavi kargaların
ve bahçemizde uçan sarı kuşların cıvıltısıyla yarışırçasına

~~~~~  
~~~~~

Havuzun yüzeyindeki dinginlik bana huzur veriyor. Mavi gökyüzünün saflığı beni mutlu ediyor. Ama henüz açılmamış, bembeyaz gazetenin üzerindeki metin duvarı midemi bulandırıyor.

Ben her zaman başkalarının iyiliği için kötü şeyleri göğüsleyen bir adam oldum. Askerlerin el bombasının üzerine atlayarak arkadaşlarını kurtardıkları gibi. Şövalyenin, hanımefendiyi kurtarmak için kılıcının üzerine atladığı gibi. Kardeşlerimin daha rahat etmesini sağlayacaksa, hayatın önüne çıkardığı kötü şeyleri her zaman göğüsledim ve göğüslemeye devam edeceğim.

Bu yüzden, gerginliğime rağmen, havuzdan uzaklaşıp kahvemi masaya götürüyorum.

Micah gibi, ben de sadece pantolon giyerim. Gömlek yok. Ayakkabı yok. Sabah güneşi cildimi ısıtır ve göğsümde bulunan büyük ve küçük milyonlarca yara izine göz gezdirir.

Beşimiz de bunlara sahibiz. Yıllar boyunca hepimiz yaralar aldık, ama benim *daha fazla* yara almam, umarım onları bazı yaralardan kurtardığım anlamına gelir.

Kahvemi masaya bırakıp sağlam demir sandalyeye oturduktan sonra, *Cannon Daily* gazetesini alıp yavaşça açmaya başladım.

Christabelle, gazetede iyi bir yer kapmak için mücadele eden sıradan bir muhabir değil. O altın prenses ve Malone'lar hakkında yazıyor. Bu da benim yüzümün lanet olası ön sayfada, katlanmamış kısımda olduğu anlamına geliyor. Makalesi, sanki oraya ait olduğunu biliyormuş gibi en önemli yeri kaplıyor.

"Cato Malone: Yetenekli basketbol yıldızı ve A sınıfı öğrenci mi, yoksa mafya üyesi adayı mı?"

Öfke damarlarımdan fışkırıyor ve nefesimi kesiyor. Ellerim yumruk oluyor, gazeteyi sıkıca kavırıyor ve Bayan Cannon'un özenle hazırladığı haberi yırtıyorum. Ama öfkemi dizginliyorum. Yüzeye çıkmaya çalışan zehri dişlerimle ısırıyorum. Ta ki Micah kapıda durana kadar, dudakları sıkı kapalı ama gözleri milyonlarca düşünceyi anlatıyor. Sonra gazeteyi masaya çarpıyorum, kahvemi döküyorum, böylece kaynar sıvı cildime damlıyor ve vücudumun diğer yerlerinde yayılmış olanlarla eşleşen kırmızı bir iz bırakıyor.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı sessizliğin içinde. Saçları uykudan dağınıktı, yeşil gözleri yüzümün yan tarafına delici bir bakışla bakıyordu. "Onu öldüremezsin. Herkes senin yaptığını anlar."

"Onun da paçayı kurtarmasına izin veremem." Masadan uzaklaşıyorum, kağıdı geride bırakıyorum. Kahvemi bırakıyorum. Christabelle Cannon'u bırakıyorum.

Yine de, havuzun kenarına yaklaşırken onu da yanımda götürüyorum. Parfümü hala ciğerlerimin kenarlarını okşuyor. Esnek cildi, parmak uçlarımda içine kazınmış. Karşı karşıya gelen bakışları, asla kurtulamayacağım bir anı.

"Beni hedef alabilir," diyorum sertçe. "Bu beni hiç rahatsız etmiyor." O başını sallar. "Ama Cato ve Arch'a saldırıyor."

"Bu da onu lanet bir sorun haline getiriyor." Başımı eğip çıplak ayaklarıma bakıyorum. "Sanırım ona yazacak bir şey vermemin zamanı geldi. Bana odaklanan bir şey."

Yumuşak bir kahkaha atar ve başını sallar. Dönüp bakmam gerekmez, bu hareketi hissediyorum. Havada hissediyorum. "Sen her zaman fırçayı elinde tuttun, Lix. Sırtına bir hedef çizmek, en sevdiğin ikinci şey."

"Senin sırtından iyidir benimki. Erikson kızını benim için ortadan kaldırı, tamam mı? Onu bir taksiye bindir ve uzaklaştır." Öne eğilip kollarımı önümde sallayarak, havuza daldım ve suda süzülerek ilerledim.

Yüzmek, anne karnında yüzmek gibi bir şeydi... değil mi?

Muhtemelen.

Kesinlikle huzur hissettiğim ilk ve son andı. Dünyanın berbat olmadığı, sorumlulukların omuzlarımda ağır bir yük oluşturmadığı ve bir kadının beni koşulsuz olarak kucakladığı tek ve tek andı.

Suyu yararak, zihnimden altın rengi giysili güzel kadını ve ardından onun ardından belirsiz bir kadın figürünü, yani annemi silmeye çalışıyorum.

anne, Tim onu pençelerine almadan önce nasıl görünüyordu acaba
—Düşüncelerimi, cildimdeki soğuk su dışında her şeyden arındırmaya çalışıyorum. Kalbimin eforla nasıl çarptığını. Midemin nasıl uyandığını ve uykunun kalıntılarının düşüncelerimden nasıl silindiğini.

Bazıları buna meditasyon diyor.

Ben buna akıl sağlığını bulmak diyorum. Ya da en azından, bu boktan dünyada geriye kalan tek parça.

Havuzun sonuna geldiğimde, su altında bir takla atıyorum ve geldiğim yoldan geri dönmek için ayaklarımla itiyorum.

Christabelle Cannon ile yakında ilgileneceğim. Onun saygısızlığıyla ilgileneceğim. Küstahlığıyla. Halka açık bir yerde annemi sorma cesaretiyle.

Onunla uygun gördüğüm şekilde ilgileneceğim.

Ama şu anda... Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl olacağını

.

CHRISTABELLE

GLITTERATI VE DEDİKODULAR

"Ne yaptın?" Dana, cehennem gibi bir gecenin ardından sabahın ilk iş olarak ofisime daldı, gözleri panikle çılgına dönmüş, normalde düzgün saçları dağınık, sanki bu sabah sayısız kez parmaklarını saçlarına geçirmiş gibi.

Masama doğru koşar, davranışları geçmişte olduğundan çok daha tanıdık gelir ve daha önce alıp içtiğim kahvenin yanına bir dergiyi sertçe bırakır.

Yorgunum. Dün gece hiç uyuyamadım. Felix Malone'un parmaklarının kalçalarımı morarttığından eminim.

Garip bir şekilde, merak damarlarımda dolaşan korkuyu yeniyor ve hatta onu ve ailesini düşündüğümde genellikle hissettiğim tiksintiyi bile ortadan kaldırıyor.

"Çok gürültü yapıyorsun Dana." Dirseklerimi masaya dayadım, alnımı elime koydum. Saçlarım öne sarkarak kolumun altındaki belgelere değiyordu, ama gözlerim bugünün *Beguile Magazine* sayısına kaydı. "Bunu bana neden getiriyorsun?"

"Çünkü lanet olası kapağında sen varsın!" Dergiyi alır ve çevirir, ta ki sadece *benim* profilim değil, Felix Malone'un da yüzünü görene kadar.

Beguile Magazine'in ünlüler hakkında olması gerekiyor; kim hamile, kim değil, kim kiminle çıkıyor ve bu hafta hangi A listesi çift boşanıyor. Ne ben ne de Malone ailesi bu kadroya uymuyor. Ama *Beguile* nadiren gerçeklerle uğraşır.

Boğazımdan acı bir iç çekiş çıkar, gözlerim Eriksonların çatı katında çekildiğini bilmediğim fotoğrafı tarar. Nedense, fotoğrafta dudaklarım kıvrılmış. Gülümsüyorum... ama dün gece o pisliğe gülümsemediğimi çok iyi biliyorum. Felix'in gözleri benimkilere bakıyor. Bakışları delici ve nedense... hoş. O da benden hoşlanmadığını biliyorum.

Sanırım bu, birinin günündeki minik bir anı yakalamanın büyüüsü... ya da Photoshop'ta ustalaşmanın büyüüsü.

"Cannon Daily'nin varisi, hedefiyle çıkıyor mu?" Dana alaycı bir şekilde soruyor. "Onun hakkında bu kadar sert yazılar yazıyorsun, şimdi de ona gülümsüyorsun! Saygıyla soruyorum, ne oluyor Bayan Cannon?"

"Tanrım." Başlığı ikinci kez okudum. Sonra üçüncü kez. Sonunda gözlerimi kapattım ve zihnimden *bizim* görüntümüzü silmeye çalıştım. "Kesinlikle çıkmıyoruz."

"Yani bu görüntü uydurma mı? İtibari mi?"

"Evet!" Gözlerimi açtım. "Dün gece bu pislige kesinlikle gülümsemedim."

"Ve onunla dans etmedin mi?"

"Şey..."

"Onunla *dans ettin* mi?!" Kışını masama çarptı ve eğilerek yüzünü benim hizama getirdi. "Felix Malone ile dans ettin ve bunu anlatmak için hayatta kaldın mı?"

"Ben başka biriyle dans ediyordum." Masamdan uzaklaşıp süper ergonomik sandalyeme çöküyorum. "Felix benim iznim olmadan araya girdi, bana saldırdı, tehdit etti ve sonra gitti. Sana yemin ederim," elimle basılı yüzlerimizin üzerine yumruğumu koyuyorum, "biz gülümsemedik."

"Seni tehdit mi etti?" Yanakları soldu, çenesi korkudan titriyordu. "Ne... ne dedi?"

"Beni susturmakla ilgili bir şey." Omuz silkiyorum ve neredeyse tabloid olan gazeteyi kapıp açıyorum.

Derginin ortasında yer alıyoruz. İki sayfa boyunca. Altı sütunluk *bir haber*, ancak kurgu ile uğraşan bir "gazeteci"nin zihninde var olabilecek bir haber.

"Ne dediğini tam olarak hatırlamıyorum bile," diye mırıldanıyorum, bulanık kelimeleri doğal haliyle okumaya çalışmaktan vazgeçip çekmecemi açarak gözlüğümü çıkarıyorum.

Dün zaten yorgundum. Bugün verecek başka bir şeyim yok.

Siyah çerçeveli gözlüğü yüzüme takıp, gözlerimi kırıştırarak net görmeye çalışıyorum, makaleyi gözden geçirip derin bir nefes alıyorum. "Sanırım zihnim, bir savunma mekanizması gibi onun sözlerini engelledi. Genel olarak, *ailem hakkında susmam gerektiği, yoksa balık yemi olacağım* anlamına geliyordu. 'Malone ve Cannon fırtınalı aşklarını ilan ettiler,'" diyorum, "öfkeli gelinden ilgiyi çaldılar

gelinden ve Malone'ların daha önce hiç görmediği bir bölge savaşını kışkırttılar. *Beguile*'de çalışan bizler gerçeklerle gurur duyarız ve..."

"Oh lütfen," diye homurdandı Dana. "Gerçekmiş, hadi oradan."

Kadına gözlüklerimin üzerinden bakarak göz attım. "Bugün... daha özgürce konuşuyorsun gibi görünüyor."

"Sen öyle olmamı söyledin!" Sabırsızlıkla dergiyi işaret ediyor. "Okumaya devam et. Daha da ilginçleşiyor."

"*Ugh*." Derin bir nefes alıp, öfkemi kontrol etmek ve babamı düşünmek için bir dakika durdum. Bu hafta ofiste olmadığı ve bu saçmalıkları okumadığı için minnettardım.

Bir saniye bile olsa, benim bir Malone ile arkadaşlık kuracağımı düşünmesi... Onu erken mezara sokardı.

"*Beguile*'de çalışan bizler gerçeklerle gurur duyuyoruz," diye devam ettim, "ve çamur atmak istemiyoruz, ancak Malone'ların belirli bir itibara sahip olduğu bir sır değil ve bu makalede bu itibarı yazmayarak güvenilirliğimizi koruyacak olsak da, New York şehrinin karanlık yüzündeki çete savaşlarını, iki son derece zengin kadın arasında çıkan en yeni savaşla karşılaştırmamak zor oluyor. Jane Erikson, çoğu sosyal çevrede kontrolcü bir güç ve Christabelle Cannon, kesinlikle daha zengin ve saçma sapan eleştirilerini yaymak için daha geniş bir platforma sahip. *Saçma sapan mı? Ne lan...*"

"Devam et," dedi Dana yavaşça. "En iyi kısmına henüz gelmedin."

"Aman Tanrım." Kalın metin sütunlarını hızlıca gözden geçirdim.

"Bayan Cannon

doğduğundan beri sorunlu bir çocuktü, babasının pragmatik iş ilişkileri onun en küçük sorunu. Yaşlı Cannon ortadan kaybolduktan sonra, Bayan Cannon'un Malone ailesine karşı tuhaf saldırısından aylar önce, ikiliye yakın kaynaklar Michael Cannon'un kızının ikili oyunlarından, Malone'un adını kullanarak gazete satmasından ve sonra da gözler başka yöne çevrildiğinde o adamla yatmasından öfkeli olduğunu söylüyorlar."

Dergiyi masaya vurup homurdandım, "O iğrenç, ağlayan kaltak! Beni onunla yatmakla mı suçluyor? Onun ailesine katılmakla mı? Asla olmaz!"

"Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldanıyor Dana, ama dudakları küçük, narin bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Kadınların Malone'un yatağından sağ çıkamadığını biliyoruz. Bu, şu anki yazımız için topladığımız tüm kanıtlarda var. Ama, şey..." Dişlerini sıkarak

dişlerini sıkarak öne eğilir ve hala açık olan sayfaya işaret parmağını bastırır. "Okumaya devam et."

"Daha ne yazabilir ki?"

Kalbim öfke ve gerginliğin tuhaf bir karışımıyla güm güm atıyor. Zihnim, bu özensiz dedikoduyu yaymış beyinsiz yazara karşı değil, *Beguile* Magazine'e karşı bir iftira davası açmalarını talep eden bir e-posta yazmaya çoktan başlamış durumda.

Fırsatçı gazetecilik ve bir görüş yazısı yayınlamak vardır, bir de... bu vardır. Şirketimin itibarını zedelemek amacıyla, gerçekmiş gibi gösterilen tamamen zehirli bir yazı.

"Al." Okumaya devam etmediğim için Dana dergiyi alıp kendi başına ters çeviriyor ve gözleri benim bıraktığım yeri bulana kadar sayfayı tarıyor.

"Bayan Cannon'a ulaşamadı, şüphesiz itibarsız bir şahsiyetle olan ilişkisi ortaya çıktıktan sonra utançtan saklanıyor. Ancak Felix Malone memnuniyetle bir açıklama yaptı."

"Yapmadı!" Patlayarak sandalyemden kalkıp dergiyi geri alıyorum, ters çevirip doğrudan alıntı olduğunu gösteren konuşma balonlarını arıyorum.

"Felix, "Halkın birinin özel hayatına karışmak zorunda hissetmesi çok utanç verici. Ama ilişkim açığa çıkacaksa, gerçekleri açıklığa kavuşturmak istiyorum" diyor. Tanrım. Sesim titriyor, midemden gelen kusmuk boğazıma kadar çıkıyor. "Olamaz."

"Bitir şunu," diye fısıldadı Dana. "Yara bandını bir kerede çek."

"Eğer ilişkimiz kamuoyuna açıklanacaksa," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum, "o zaman gerçekleri netleştirmek istiyorum. Bayan Cannon ve ben birbirimizi seviyoruz. Gerçekten, delicesine, rahatsız edici derecede ve derinden seviyoruz. Aramızdaki ilişki çok derin. Ancak, kamuoyundan bize biraz zaman tanımalarını rica ediyorum. Diğer çiftlerin yaptığı gibi, kendi yolumuzu bulmamıza izin verin. Daha fazlasını paylaşmaya hazır olduğumuzda, paylaşacağız. Ve yeminlerimizi ettiğimizde, bunu kendi şartlarımızla, kendi yöntemimizle yapacağız — ve umarım, mümkün olan en kısa sürede. Bayan Cannon'un ailemle ilgili son makaleleri halkı aldatmak için değil, ikimizin de özel olarak gördüğü bir konuyu gündemden düşürmek için yazılmıştır. Bu kararları birlikte verdik. Şimdi bu açıklamaları geri çekiyoruz. Birlikte. Lütfen bize mahremiyetimizi verin."

"Chrissy!" diye yeni bir ses koridordan yükseldi.

İrkılırım, neredeyse dergiyi yırtacağım ve dikkatimi ofis kapısına çeviririm. Davis elinde başka bir kopya ile içeri dalar.

“Ne yaptın sen?”

Cannon Daily binasının otuz üçüncü katında çalışmanın avantajı, pencereden atlamakla günümü neşeyle ve kolayca daha iyi hale getirebilmemdir.

Cannon Daily binasının otuz üçüncü katında çalışmanın dezavantajı ise pencerelerin açılmamasıdır. Bu da, aksi takdirde mükemmel olan planıma kötü bir karışıklık ekliyor.

Babamın avukatları sabah dokuzdan beri peşimde ve yarınki *Daily* gazetesi için açıklamalar hazırlandı. Dosyalar mahkeme portallarına gönderildi, davalar açıldı...

Ancak, insanlar genellikle mesleki gelirlerine verilen *zararlardan* dolayı dava açarlar. Davanın yürütülmesi ve çözülmesi, maddi kaybın kanıtlanmasıyla olur. Sonra karar gelir. Suçlu taraf ödeme yapar. Mağdur tazminat alır. Adalet terazisi yeniden dengelenir ve herkes hayatına devam eder, avukatlar ise her şey başlamadan öncekinden daha zengin olurlar.

Şu anda karşılaştığımız sorun, Beguile'in makalesinin bu sabahki *Cannon Daily'nin* satışlarını *artırması* ve dünkü rekor satış rakamını neredeyse ikiye katlamasıdır.

İnsanlar dedikodu istiyor. Ve bu hafta tam da dedikodu duyacaklar.

Saat yediyi biraz geçe masamdan kalkıp telefonumu, dizüstü bilgisayarımı ve anahtarlarımı alıyorum, ancak araba kullanmadığım ve daireme anahtar kartıyla girdiğim için anahtarlara nadiren ihtiyacım oluyor. Her şeyi çantama koyup kahvemi aldım, öğle yemeğinde içtiğim kafeinin kalıntıları fincanın dibinde küçük bir su birikintisi oluşturmuştu. Dudaklarımdaki ruj çoktan silinmişti, fincanı dudaklarıma götürdüm ve başımı geriye eğip soğuk kahveyi tekila gibi bir dikişte içtim.

Bu çok iğrenç bir şey, ama bugün o kadar kötü bir gün geçirdim ki, artık umursamıyorum.

Bardağı masama geri koyuyorum, okuma gözlüklerimi yüzümden çıkarıyorum, kollarını katlıyorum ve çantama koyuyorum. Sonunda, askıları tutup masamın etrafında dolaşıyorum, hızımı kesmeden ofis kapısından çıkıyorum ve asansöre doğru yürüyorum.

Bir anlamda utanç verici bir yürüyüş. En azından, masaların önünden geçerken ve *Cannon Daily* muhabirlerinin, açıkça *Beguile Magazine'e* de abone olan, keskin bakışlarını görmezden gelirken öyle hissediyorum.

Onlara hiçbir şey vermiyorum. Yüz ifadem yok. İlgi göstermiyorum. Yarın sabah ilk basılacak olanlar dışında hiçbir şey söylemiyorum. Gözlerimi ileriye dikip, topuklarım fayanslar üzerinde *tıklat tıklat tıklat*.

Çantam kolumun kıvrımında duruyor ve saçlarım omuzlarımı gıdıklıyor.

Mesanem dolup taşıyor, ama tuvalete gidip köşeye sıkıştırılıp sorguya çekilme riskini göze alamam. Eve gidince işeyeceğim.

Belki babamı da ararım. Onunla gününü konuşurum. Bildiğim tek gerçek evi tekrar ziyaret eder ve bugün benimle ilgili bir makaleyi okumadığından emin olurum.

Bekleyen asansöre giriyorum, boş olduğunu görünce rahatlıyorum ve lobide inip, binamın halka açık tek katını geçiyorum. Güvenlik masasını ve muhtemelen *Beguile'ı* da okuyan ve bir sonraki mafya gelini olduğunu iddia edilen kadını gözetlemeye cesaret eden meraklıları geçiyorum.

Belki *Beguile* tam olarak bu kelimeleri siyah beyaz yazmamıştır, ama esasen basılan şey buydu. Felix Malone ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafım ve sonra o pisliğin yeminlerden bahsettiği bir alıntı. Bu kombinasyon sonunda beni bir sonraki mafya karısı olarak etiketledi.

İğrenç.

Kafamı sallayıp gözlerimi aşağıya indiriyorum, ama yine de binanın dışındaki paparazzi kameralarının flaşlarını ve parıltısını yakalıyorum, arabamın etrafını sarıyorlar ve damarlarımdan korku dalgaları geçiyor.

Çantamın derinliklerinden bir çift güneş gözlüğü çıkarıp, kapıya ulaşmadan iki adım önce gözlüğü takıyorum, sonra dışarı çıkıp kaldırımın genişliğini geçiyorum ve hızla açık ve bekleyen arka koltuğa atlıyorum.

"Teşekkürler, Edward."

Arabanın ii karanlık, güneş gzlklerim de ortamı daha da karartıyor. Bu yüzden, gözlüklerimi çıkardıktan sonra bile gözlerimin alışması biraz zaman alıyor. Gözlerim alıştığında, sağ tarafıma bakıyorum ve kapı arkamdan kapanıp kilitlendiğinde koltuğumda sıçıyorum.

Gözlerim orman yeşili bir ifte odaklanıyor, sonra da birkaç gün içinde tam bir sakal haline gelecek olan sakalların kısmen gizlediği bir sırtışa kayıyor. "Ne oluyor..."

"Merhaba, hayatım." Felix, yüzümün yanını okşamak istercesine elini uzatıyor, ama bana minicik bir iğne batırıyor. İğne arı sokması gibi acıtıyor ve içindeki sıvı, beni nefes nefese bırakacak kadar sıcak.

"Gvendesin," diye mırıldandığını duyarım, görüşüm zaten bulanıklaşmış ve vücudum koltuğa yığılmıştır.

Araba hareket etmeye başlar ve dışarıdaki kalabalığı geride bırakır. Bana yardım etmeye istekli olabilecek herkesi geride bırakır.

"lmyor musun," diye fısıldıyor. Boynumun yanından elini çekiyor ama daha da yaklaşıyor, parfmmn kokusunu neredeyse samimi hissedilecek kadar derin bir nefesle içine çekiyor. "Araba tuttuğunu duydum ve yolculuk boyunca uyumanın sana yardımcı olacağını düşündüm."

"Seni öldüreceğim," diye nefes veriyorum. Sözlerimin zihnimden başka bir yere ulaştığından tam olarak emin olmasam da. "Sen ldn."

"Konuşmamız lazım," diyor, benim yüksek sesle söylemiş olabileceğim ya da söylememiş olabileceğim şeyi görmezden gelerek. "Ama önce uyu. Zaten yorgun görünüyorsun."

FELIX

SIRA SİZDE

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun." Micah ön kapımızda durur, her zamanki gibi kurnaz bir ifadeyle, elinde ekmek, tereyağı ve patates cipsiyle yapılmış bir sandviç tutar. Kollarımda taşıdığım kadına bakar, saçları uyluklarıma kadar uzanır, yüzü tamamen uykuya dalmış haldedir. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler, onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu kanıtlar.

Aslında ona bir iyilik yapıyorum.

"New York eyaletindeki en gürültücü gazeteciyi kaçırdın mı? Senin neyin var lan? Archer seni öldürecek."

"Onu kaçırmıyorum." *Yani, Meriam Webster'ın sözlüğündeki tanıma göre, kaçırıyor olabilirim. Ama fidye istemiyorum, yani... bir boşluk var!* "Onu sadece balayımıza erken götürüyorum."

"Tabii." Sandviçinden bir ısırık alır, dişlerinin arasında cipsleri çıtırdatır. "Peki uyandığında ne diyecek sence?"

"Muhtemelen *'Siktir beni, baba'* diyecek." Kendime gülerek, kapıdan geçip kardeşimden yanından geçerek merdivenlere doğru yürüdüm. "Arabaya git ve çantasını getir bana. İçinde telefonu ve eşyaları olacak. Muhtemelen insanlar onu aramaya gelecek, ama sabaha kadar gelmezler. Biz önceden hazırlık yapıp mesajlarına cevap verebiliriz. Belki de izin aldığını duyurabiliriz."

"Tabii. Hiç şüphe çekici değil." O bir yöne giderken, ben merdivenlerden yukarı, odama doğru ilerlerken sesi giderek azalır.

Orası aynı zamanda benim ofisim de. İhtiyacım olan her şeyin tek bir yerde olduğu, tek duraklı bir dükkan.

Christabelle'in çok az kilolarını merdivenlerden yukarı taşıırken, ciğerlerimde onun kokusu var ve uyandığında yüzümün derisini yüzeceğini biliyorum. O bir engerek, hak ettiğini düşündüğü şeyler için savaşmaya hazır.

isteği dışında benim evimde tutulmamak gibi. Bu da demek oluyor ki, bir an bile olsa dikkatimi kaybedip ona karşı yumuşarsam, muhtemelen boğazıma bir bıçak dayalı ve kapımda Ulusal Muhafızlar olacak.

Ben de bir orduya komuta ediyorum, ama Ulusal Muhafızlara karşı koyabilecek bir ordu değil.

Ayrıca, bu tür olaylar manşetlere taşınır ve ben zaten yeterince manşet oldum, daha fazlasını istemiyorum.

Bir kattan diğerine geçiyorum. Sonunda odama varıyorum ve eşiği geçip, ortada duran dört direkli yatağıma gidiyorum ve onu nazikçe yatağın ortasına yatırıyorum.

Saçları, ipeksi siyah çarşaflarımın üzerinde koyu, koyu kahverengi bir havuz gibi duruyor ve uzun kirpikleri yumuşak yanaklarını öpüyor, neredeyse beni de aynısını yapmaya teşvik ediyor.

Sol bileğini tutuyorum ve diğer elimle yatağımın bir direğine sabitlenmiş kelepçeleri alıyorum. Soğuk çeliği koluna bağladıktan sonra, aynı işlemi sağ kolu için de tekrarlıyorum. Ancak ayak bilekleri için yumuşak bir kumaş kullanıyorum, bacaklarını kapatmasına yetecek kadar yer bırakıyorum.

Ben hayvan değilim.

Ayaklarından işimi bitirip, Micah'ın yakınlarda olduğunu hissettiğimde misafirimden uzaklaşıyorum.

Ağır, büyük bir çanta işaret parmağının ucunda sallanıyor ve gözleri ikimize karşı savunmasız olan kadına odaklanmış durumda.

Garip bir şekilde, onun bakması beni sinirlendiriyor.

"Planların ne bilmiyorum Lix, ama bu senin için bile yeni bir alçaklık."

"Onu öldürmeyeceğim." Ona doğru yürümeye başlıyorum, ulaşabileceğim kadar yaklaştığımda çantasını alıyorum, sonra onun önüne geçip görüşünü engelliyor ve gözlerine bakıyorum. "Şu anda bize çok kızgın. Haberlerde pislikler yayıyor ve dikkatimizi çekmeye çalışıyor."

"Şimdi istediğini elde etti. Cesur ve hızlı yazan bir kızla başa çıkmanın en iyi yolu bu muydu sence? Onu görmezden gelebilirdin."

"Çok fazla makalenin basılmasına izin verdik Micah. Birden fazla makale çok fazla. Ve ailemizin üyelerini pisliğe bulaştırdılar."

"Ve kötü bir şey olmadı," diye karşılık verdi. "Haberler yayınlandı, şehir bizim hakkımızda konuştu. Kimin umurunda? Zaten konuşuyorlar."

"Ben umursuyorum!" Çantasını açıp karanlık içini gözetledim. Ama her şey siyahtı; telefon, dizüstü bilgisayar, cüzdan, güneş gözlüğü. Kendine uygun rengi bulmuştu

bulmuş. *Ruhuna uyan rengi.* "Onun, düzgün bir hayat süren Malone'lara saldırmamasına önem veriyorum. Cato, profesyonel basketbol kariyeri hedefleyen bir çocuk. Archer, seksi karısıyla yerleşik bir hayat sürüyor. Ve o bir polis, Micah. Christabelle Cannon'un, artık evi olmayan bir şehirde adını her yere yaymasını istemedi."

"O hala Tim'in oğlu. Basın özgürlüğü falan filan."

"Evet, basın özgürlüğünü kullanıp benim hakkımda konuşabilir. Sen benimle burada kalmaya karar verdiğin için, seni de hedef almasına izin verirdim. Ama benim işim aileme bakmak." Çantayı kapatıp yatağındaki kadına bakıyorum. "Tehditimiz küçük altın bikinisiyle ve ağzını benim sikime dolamış halde harika görünse bile."

"Bir gün, kaldırılabileceğinden fazlasını ısırıp koparacaksın, Lix." Sanki sözünü kanıtlamak istercesine sandviçinden bir ısırık daha alır, çıtırtı sesi dikkatimi tekrar ona çeker, gözlerim gözlerine kilitlenir.

"Her şeyi mahvedeceksin. Ve yarattığın hasarı geri alamayacaksın." Kafasını sallayarak yutkunur. "Erikson'un kızını becermek ve nişanı bozmak eğlenceli ve oyun gibi. Pastore'nin sahil evine girip orayı kurşunlamak da sevimli. Sen bizim dünyamızdaki adamlarla uğraşıyorsun, hepimizin bildiği ve anladığı kurallar çerçevesinde hareket ediyorsun. Ama şimdi Cannon yatağında, uyuşturulmuş ve bilinci kapalı, ve ben seninle onun aynı kurallara göre hareket ettiğinden emin değilim."

"Yani sence onu rahat bırakmalı mıyım, ağzını açıp, bu işten kurtulmak için çok uğraşan bir çocuğu çamurda sürüklemesi için serbest bırakmalı mıyım?"

"Hayır, ama..."

"Ya da Arch'ın kariyerini mahvetmesine izin mi vereyim, oysa o aramızdaki en asil kişi?" "Öyle demedim. Sadece düşünüyorum ki..."

"Bu mafya ile gerçek dünya arasındaki bir savaş değil, Micah! Bu, cehennemden kaçıp mümkün olduğunca az yara iziyle diğer tarafa geçen adamlarla ilgili. Ben bu adamların oldukları yerde kalmalarını sağlıyorum ve Bayan Cannon'ın koca ağzının her şeyi mahvetmesini engelliyorum. *O* öne çıkıp bize meydan okumaya karar verdi. Büyük köpeklerle kafa kafaya gelmek istedi."

"Demek şimdi büyük patron sensin, ha?" Diğer her şeyi atlayarak, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Yakında hırlamaya başlayacak mısın? Belki de bacağına işeyeceksin?"

"Sen bir pisliksin." Avucumu göğsüne vurup onu eşiğin diğer tarafına itiyorum. "Telefonlarımı almayın. Bir daha dışarı çıkmayacağım."

Bu gece. Ve diğerlerine olanları anlatma."

"Peki tam olarak ne olacak?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde. "Onu bilinçsizken sikip boyun eğdirecek misin? Çünkü bu, senin için bile sınırı aşmak olur."

"Onu tecavüz etmeyeceğim." Kapı kolunu tutup, onun yüzüne kapıyı kapatmaya başladım. "Sadece onunla konuşacağım. Ona kibarca çenesini kapatmasını söyleyeceğim."

"Uh-huh." Gözleri eğlenceyle parıldıyor, bu yüzden o havaya girip beni daha fazla sinirlendirmeden onu dışarıda bırakıyorum. Kıkırdayan kahkahası kapıdan geliyor, ama ben Christabelle'in çantasını da alıp yatağa dönüyorum.

Fırsatını bulur bulmaz çantayı ters çeviriyorum ve içindekileri her şeyi kamufle eden siyah çarşafların üzerine dökülüyor. Kalemler ve diğer eşyalar birbirlerine çarparak zıplıyor. Başka bir şey daha yere düşüyor, yanlarında fermuarları olan bir çeşit kutu, yere çarptığında *gürültü çıkaracak* kadar ağır, ama önce onun telefonunu alıp ekranına bakıyorum ve düzinelerce bildirim görüyorum.

Acaba her gün bu kadar çok insan onun ilgisini çekmek için yarışıyor mu, yoksa popüleritesi bir arkadaşının dergisinde yayınlanacak olan nişan duyurusunun etkisiyle mi artıyor?

Göğsüm ve omuzlarım neşeyle zıplıyor, ama kilitli ekran daha fazla incelemeyi engellediğinde telefonu tekrar yere bırakıyorum.

Gerçi, sadece parmak izi gerekiyor. Henüz bilinci yerinde olmayan bir kadından bunu almak oldukça kolay.

Sonra.

Sonra dizüstü bilgisayarını açıyorum ve benzer şekilde kilitli bir ekranla karşılaşıyorum. Ancak günümüz teknolojisinin sorunu, hacklenmesini zorlaştırma çabası içinde, doğru araçlara sahip bir adam için aslında daha kolay hale gelmiş olmasıdır.

Ya da, uyuyan Christabelle Cannon.

Dizüstü bilgisayarının ekran koruyucusu, onun ve Michael Cannon olduğunu bildiğim yaşlı bir adamın fotoğrafı. Baba olduğunda olgun bir yaşta idi, kırk yaşını geçene kadar evlenmedi ve çocuk sahibi olmadı. Şimdi küçük kızı yirmi yedi yaşında ve yüzünde yaşın izleri var, cildi, isteseydi sahip olduğu parayla muhtemelen yapabileceği kadar sıkı değil.

Sanırım o kibirli bir adam değil. Bu da, özellikle dün geceki partide gördüğüm tüm botokslu yüzlerden sonra, ferahlatıcı bir şey.

Fotoğraftaki Christabelle'in ışıltılı gülümsemesini görmezden gelerek, *bu kadını şahsen tanıdığımdan beri hiç görmediğim bir ifade*, dizüstü bilgisayarını kapatıp telefonunun yanına koyuyorum. Sonra her gün yanında taşıdığı diğer eşyaları karıştırıyorum: gözlük, lens bezi, küçük havlular - fast-food restoranlarının şeker gibi dağıttığı türden. Bir, iki, bin yüz kalemi kenara iterek, ağırlığımı kaydırıyorum ve ayakkabımın burnuyla yerde bir şeye çarpıyorum.

Geri çekilip çömelerek fermuarlı çantayı kurtarıyorum, sonra tekrar kalkıp dönerek kışımı yatağın kenarına oturtup çantayı açıyorum. Bulduğum şeyi uyluklarımın üzerine düz bir şekilde koyuyorum, bir an içini izliyorum, sonra merakla kaşlarımı çatıyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama ortasında küçük bir makine var. Turuncu ve parlak, üzerinde küçük bir ekran var ve güç düğmesine bastığımda rakamlarla aydınlanıyor

Sadece... rakamlar. Bildiğim kadarıyla hesap makinesi olabilir.

Çantanın geri kalanını taradım ve yan tarafındaki cebe sıkıştırılmış tek kullanımlık paketlerde daha fazla mendil buldum — muhtemelen biri aramaya gelirse dökülmesinler diye. Küçük cihazdaki rastgele düğmelere bastım, ama benim için hiçbir anlam ifade etmediler, bu yüzden makinenin yaptığı çok az şeyi gördükten sonra, omuz silkerek çantayı tekrar kapattım ve diğer eşyalarının üzerine attım.

Nefes verip, elimi kaldırıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Çünkü lanet olsun, Micah haklı olabilir. Burada ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Bir kadını kaçırıp, benim hakkımda güzel şeyler söylemesini mi umacağım? Ona baskı noktalarımı, yani kardeşlerimi gösterip, bunları bana karşı kullanmamasını mı bekleyeceğim?

Onu arabaya geri koyup evine götürebilirim ve yatırabilirim... Sonra, yarın cehennemden çıkmış gibi hissederek uyandığında, tüm bunları tuhaf bir rüya olarak görecektir.

Ve normal hayatına devam edip, benim hakkımda saçma sapan şeyler yazmaya devam edecek.

Ama, tanrım, binlerce CCTV kamerası her hareketimi takip ederken onun binasına giremeyeceğimi düşünürsek, bu pek de bir seçenek değil.

Yani... Yapabilirim. Ama bu, "*hadi gidelim*" demekten biraz daha fazla organizasyon ve hazırlık gerektirir.

Christabelle'in telefonu kısa bir süre titrer, gözlerim ona kayar ve elim burnumdan düşer. Cihazı kapar, Christabelle'in narin elini tutar ve başparmağını alttaki tarayıcıya bastırırım. Ekran temizlenir ve milyarlarca uygulama, bildirimleriyle birlikte ekrana gelir.

E-postalar: yetmiş üç
okunmamış. Aramalar: birkaç
cevaplanmamış.

Mesajlar: düzinelerce açılmamış.

Önce mesajlaşma uygulamasına gidiyorum ve en üstteki isme tıklıyorum.

Dana: *Bu akşam yazımız hakkında biraz daha konuşabilir miyiz? Ofisten çok çabuk çıktın, sana bulduğum şeyi söyleme fırsatım olmadı.*

Dana'nın mesajını bir an düşündüm, ama kendimle tartıştığım her saniye, başka bir kişiden daha fazla mesaj geliyordu. Davis. Ve sadece bir ya da iki tane değil, sürekli bir bombardıman, adı ekranın üstünden aşağıya düşüyor, siliniyor, sonra hemen tekrar aşağıya düşüyordu.

Dana'nın aksine, o dikkatimi çekmek istiyor. Christabelle ile olan bağlantısı belirsiz... ama şüphelerim var.

Ama Dana açıkça bir iş arkadaşı, bu yüzden adını tıklayıp yazmaya başlıyorum: *Bu gece eve gittim. Aslında, biraz soğuk algınlığı oldum galiba, bu yüzden bir iki gün izin alıp kanepemde uzanacağım. Beni arama, ben seni ararım.*

Gönder tuşuna bastım, ama sonra tekrar "Cevapla" tuşuna basıp şunu ekledim: *Ne buldun?*

Sonra Davis'in gelen mesajlarına geçiyorum ve onun saçmalığına alaycı bir bakış attım.

Davis: *Şehrin senin o aşağılık suçluyla çıktığını düşünmesi beni rahatsız ediyor. suçluyla çıktığını düşünmesi beni rahatsız ediyor.*

Davis: *Bugün bunu yalanlayan bir açıklama yapmamış olman beni daha çok rahatsız ediyor. Karşı yazını yayınlayana kadar yirmi dört saat boyunca, dünya senin onunla birlikte olduğuna inanacak.*

Davis: *Belki de birlikte görünmeliyiz. Bu söylentileri bastırır. Profesyonellik istediğini biliyorum, ama biz birbirimize yakışıyoruz Chrissy. Birlikte iyi göründüğümüzü biliyorsun.*

Davis: *O geceyi hatırlıyor musun? Şampanya. Müzik. Sana yaşattığım tüyler ürpertici orgazm.*

Onun bu pislikle olan ilişkisi ortaya çıktıkça midem ağzıma geliyor. Ve günlerdir sinirlerim gergin olsa da, onun sözleri, Christabelle ile birlikte çizdiği tablo, bu hafta yaşadığım her şeyden daha fazla beni öfkeliyor.

Bu herife dokunma hakkını kim verdi?

Başka bir mesaj geliyor ve tek düşünebildiğim, bu pisliğin şu anda evinde, ofisinde ya da onun gibi pisliklerin takıldığı her yerde oturup, şu anda benim yatağında baygın yatan kadına seks mesajları göndermeye çalıştığı.

Baban onayladı, diyor mesajında. Onun rızasını aldı. İkimizin de istediğini bildiğimiz şeye karşı savaştırmayı bırakalım.

Sonra bir tane daha: *Orada olduğunu biliyorum Chrissy. Okundu bilgilendirmeleri açık.*

Öfke damarlarımdan akıyor, ellerim, onun astlarının bir aylık maaşına mal olacak kırılğan cihazı sıkıca kavırıyor. Ama o benim burada olduğumu bildiği için, daha doğrusu izleyicisi olduğunu bildiği için ve çok nazıkçe sorduğu için, Dana'nın yanıtını görmezden gelerek ekrana dokunup ona cevap veriyorum.

Davis, mikro penisin beni tatmin etmiyor. Hangi tüyler ürpertici orgazmı kastettiğini bilmiyorum, ama emin ol ki benimki değildi. Bundan sonra ilişkimizin tamamen profesyonel kalmasını istiyorum. Gelecekte bu sınırları aşarsan, seni kovdururum. Not: Babam bunu onaylamıyor. Ayrıca senin penisinin çok küçük olduğunu söylüyor.

Gönder düğmesine basıp, hiç olamadığım çocuk gibi kıkırdayarak, Davis'in numarasını engelliyorum ve Dana'nın yazışmalarına geçiyorum.

Malone çocuklarının doğum belgelerinde anne adı yazmıyor, sadece Susan Smith yazıyor, ki bunun yanlış olduğunu rahatlıkla varsayabiliriz. Her çocuğun farklı bir annesi olduğu bilinen bir gerçek ve mantık olarak Timothy Malone'un aynı isimde beş farklı kadın bulmuş olması mümkün değil.

Sonra başka bir mesaj geldi: *Ancak, geriye dönüp her bir annenin Timothy ile ne zaman ilişkilendirildiğine göre kim olduğunu tahmin etmeye çalışabiliriz. Bazıları çakışıyordu, ama en azından kadınların listesini derlemek ve oradan başlamak oldukça basit bir iş olmalı.*

Ve üçüncü mesaj: *Kendini iyi hissetmene şaşırmadım. Yeterince uyumuyorsun, çok az kalori alıyorsun ve bugün Beguile'deki saçmalık gereksiz yere stresliydi. Aslında, evde kalmak muhtemelen tam da yapman gereken şey. Çalışmaya devam etmek için sana katılmamı istersen, bir telefon kadar uzağım. Yarın iyi olup olmadığını kontrol etmek için seni arayacağım.*

O bir cevap beklemiyor ve hayatımı kurcalaması dışında oldukça hoş birine benziyor, bu yüzden cevap vermiyorum ve kesinlikle onun penisi hakkında kötü konuşmuyorum.

Sonunda ekranı kilitleyip telefonu bir kenara atıyorum, yatağa dönüp Christabelle'in huzurlu ifadesini inceliyorum. Uykuda dudakları büzülmüş ve çok zengin bir hayatı var, ancak artık altın rengi bir elbise yerine etekli bir takım giydiği için biraz daha az ışıltılı.

Glamourun altında sıradan, ölümlü bir kadın olabilir. Ve ben, ailemin geri kalanını hayatta tutmakla görevli,

bu şehrin gördüğü en kötü gangsterlerden biri olarak biliniyorum.

Ama şu anda, bir kadını isteği dışında kaçırdığım için büyük bir suçluluk duyuyorum.

Belki de Dana için uydurduğum hikaye gibi, gerçekten hasta ve streslidir. Ve belki de meslektaşım makaleyi gündeme getirdiğine göre, şu anki durumu gerçekten benim hatamdır.

Şimdi de onu uyuşturup kaçırarak, yatağıma bağlayarak ve onu önemseyen herkesten uzaklaştırarak sorunu daha da karmaşık hale getirdim.

Oops.

En iyi anlarımdan biri değil.

CHRISTABELLE

GÖZ ÖNÜNDE GİZLİ

Başım zonklayarak uyanıyorum. Ağzım kurumuş, kalbim güm güm atıyor. Ama dönmeye çalıştığımda durum daha da kötüleşiyor. Çünkü vücudum normalde olduğu gibi dönmek yerine omuzlarım acı içinde çığlık atıyor.

Beynim yavaş çalışıyor, ama o keskin acı hissi gözlerimi açıp başımı geriye doğru çevirerek etrafıma bakmamı sağlıyor. Koyu gri başlığımı bulmak yerine, siyah deri görüyorum. Bir düzine yastık, ama hiçbirisi başımın altında değil. Sonra ellerimin kelepçeli olduğunu fark ediyorum ve sonunda, tehlikede olduğumu anlıyorum. "Ne oluyor..." Elimi keskin bir hareketle geri çekmeye çalışıyorum, ama çabam sadece çelik kelepçenin zengin ahşap yatak direğine çarparak

derime batıyor.

"Yardım edin!" Kime seslendiğimi bilmiyorum; kimin yardımına geleceğini bilmiyorum. Ama korkuyu ve ağzımdaki pamuk gibi kuruluk hissini yutuyorum ve tekrar deniyorum. "Yardım edin! Biri *yardım etsin!*"

"Bağırarak için henüz çok erken, hayatım."

Dehşete kapılarak çığlıklarımı kesiyorum, ama başımı kaldırıp vücuduma bakıyorum ve Felix Malone'un yirmi metre uzakta durduğunu görüyorum, bir elinde küçük bir kahve fincanı, diğer elinde de ona uyan bir fincan tabağı var.

Sadece siyah pantolon giymiş, göğsü ve karnı çıplak, sanki yabancıların vücudunu bu kadar görmesinden rahatsız değilmiş gibi. Vücudu dövme. Yaralı. Çukurlu, ama erkeklerin genellikle istediği şekilde değil. Çünkü uzun, eski, iyileşmiş yaralar vücudunu bozuyor.

Ama gözleri bacaklarımın arasına düşüp, etek giydiğimi hatırlattığında, vücudu hakkındaki düşüncelerim aklımdan uçup gidiyor ve yerine mafya üyesinin yatak odasında bağlı ve çaresiz olduğum gerçeği geliyor.

Bu kesinlikle en son bulunduğum yer *değildi*. "Ne oluyor lan?!"

Felix kahvesini kaldırıp bir yudum almadan önce dudakları gülümsemeye kıvrılır. "Ne kadar kaba bir kelime," diye kıkırdar, fincanını tabağa, tabağı da küçük masaya koyar. "Böyle güzel dudaklardan."

"Beni çöz!"

"Bağırma'yı kes." Yavaşça, rahatça bana doğru ilerledi. Gözleri, avını takip eden bir kurt gibi, uyluklarımın tepesine odaklanmıştı ve dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. Hareketi hayvaniydi. Canavarca. "Saat daha sabah altı bile değil," diye mırıldandı. "Lütfen bağırma."

"Delirdin mi?" Kelepçeli ellerimi tekrar çekiştirdim, bu sefer bileklerimdeki çeliğin ısırığını görmezden geldim. "Bu yasadışı!"

"Sadece bunu yazmak için yaşarsan." Yavaşça gözlerini kaldırır ve benimkilere kilitlendiğinde sırtar. Gözleri yeşil, ormanın en derin, en karanlık köşelerinde yetişen yosun gibi. "İyi uyudun mu?"

"Sen delisin!" Bağlarımla boğuşuyorum ve beni bağladığı zincirlerde bir zayıflık arıyorum. Onun bilmediği bir zayıflık. "Polisler beni kaçırdığını öğrenecek."

Ama dizini bacaklarımın arasına koyup yatağı sıkıştırdığında ve kalbimin atışları hızlandığında, yepyeni bir korku beni ele geçirir.

"Aman Tanrım, sen..." Vücudumda kanıt ararken tiksinti ve travma kanımı kaplar. Bacaklarımı sıkıp iç kaslarımı gererek, benden ne aldığını ararım. Ben baygınken hangi sınırları aştığını. "S-sen..."

"Uyurken seni becermek mi?" Yatağa tırmanır, ikinci dizini ilk dizinin yanına koyar ve elini kalçamın hemen yanına yerleştirir. "Hayır. Somnofilya pek benim tarzım değil." İkinci elini, yumruk yapıp, diğer kalçamın yanındaki yatağa koyar. Sonra midemi bulandıran bir gülümseme atar. "Kadınlarımın, ne kadar iyi olduğumu bana söyleyebilecek kadar uyanık olmasını tercih ederim."

"Seni narsist, egoist sosyopat! Çekil üstümden!" Yatakta çırpınıyorum ve dizlerimi yeterince yukarı kaldırıp onun hayalarını ezebilmek için dua ediyorum.

Ama o umursamıyor gibi görünüyor, yeterince yaklaşıyor, uyluğu benim merkezime değiyor ve burnu göğsümün ortasına yakın bir yerde duruyor.

"Sevimli bir takma ad." İstenmeyen bu yakınlık gözlerimi yaşartana kadar kokumu içine çekiyor. "Ama ben daha geleneksel olanları tercih ederim." Sonra gülümsemek için yeterince geri çekiliyor. "*Hayatım*. Aç mısın?" Sol elini cebine sokuyor, kesinlikle dengede durmaya yetecek kadar güçlü.

Ağırlığını tamamen sağ tarafına vermiş olsa da, yine de göğsüme hafifçe bastırıyor. "Seni serbest bırakabilirim." Elini çekip küçük gümüş bir anahtar çıkarıyor. "Arka verandada kahve ve pasta ikramına katılır mısınız?"

"Gerçekten bu kadar hayalperest misin?" Onun ağırlığı altında kıvranıyorum ve boşuna kurtulmaya çalışıyorum. "Birini kaçırp kahvaltıya davet edemezsin!"

"Neden olmasın?" Pozisyonunu değiştirir, bacakları kalçalarımın iki yanında, beni bacaklarının arasına alır ve beni sessizce itaat etmeye zorlar. Sonra öne eğilir ve kelepçelerimi açmaya çalışır. "İkimiz de güçlü, üst sınıf toplumun üreme sonucuyuz. Sen, elmaslarla. Ben, kibar toplumda bahsetmediğimiz şeylerle."

"Sen bir suçlusun! Sen bir suç patronunun oğlusun."

"Bu, gerektiğinde nasıl davranmam gerektiğini öğretmedikleri anlamına gelmez." Sol kolumu serbest bırakıp sağ koluma geçiyor, ama yumruğumu sallayıp yüzüne vurmak istediğimde, elini hızla kaldırıp yumruğumu yakalıyor ve etli avucunu bileğimin etrafına dolayarak parmakları yeni kelepçem oluyor. "Bana vurma, sevgili Christabelle. Eşlerimize vurmayız. Bu istismardır."

"Eşim mi?!" Kolumu onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Sen gerçekten aklını kaçırmışsın. Tanrım," diye inliyorum. "Delilik, suç işlemekten çok daha kötüdür. Delilik, keşfedilmemiş bir alandır ve ani cinayetle sonuçlanabilir."

Felix boğuk bir kahkaha atar ve kavga içimden çıkınca bileğimi bırakır. "Ben deli değilim. Sadece... New York'taki son dedikoduları takip ediyorum." Diğer kelepçemi açmaya devam eder. "Sevimli bir hikaye, değil mi? Çocuklarımız için çerçeveletmeliyiz."

"Bu *senin* uydurduğun dedikodu!" diye hırlıyorum, köpek gibi dişlerimi gıcırdatarak. Ama ona tekrar vurmaya çalışmıyorum. Bundan paçayı sıyrabilecek kadar hızlı olabileceğimden emin değilim. Ayrıca, isteği çok... nazikti. Makuldu. *Biz vurmayız*. "O ucuz, değersiz, boktan yayına bir açıklama yaptın ve kariyerimi mahvedebilecek dedikodular uydurdun!"

"Mm." Kelepçemi çözüp oturur, ama hala kalçalarımın üzerinde oturur ve sanki bu tür samimi pozisyonlarda düzenli olarak sohbet eden eski arkadaşlarımız gibi bana bakar. "Kardeşimin dedektiflik kariyerini tehlikeye atarak yazdığın saçmalıklar gibi mi? Ya da *bu ay* on sekiz yaşına giren bir çocuğu ifşa ettiğin diğer saçmalıklar gibi *mi*?" Burnunu kırıştırıp sordu: "Yazını yayınlamadan önce onun doğum gününün geçmesini mi bekledin? Vicdanın bir çocuğu incitmeni engelledi mi?"

"Hayır!" *Evet.* "Kardeşlerin de acımasız ve ünlü bir mafya babasının oğulları," diye savunma amaçlı karşılık veriyorum. "Yazılarım doğrudur."

"Makalelerin çöp gibiydi." Sol elimi, çingiraklı yılan gibi hızlı bir hareketle yakaladı ve bileğime tekrar kelepçe taktı, sonra sağ elimi de yakaladı ve aynı şeyi yaptı, böylece iki elim birbirine bağlandı. Bu, yatağa kelepçelenmekten sadece biraz daha iyiydi. "Makalelerin, söylentilere dayanan bir görüşten ibaretti ve sadece senin adın yüzünden manşette yer aldı. Başka hiç kimse bu kadar boktan yazılarla aynı yeri alamazdı."

"Berbat yazılar mı?!" diye patladım. "*Berbat* mı? Ben ödüllü bir gazeteciyim!"

"Sen bir nepo bebeğisin." Gözlerini devirerek geriye doğru sürünür, ayakları yere değene kadar bacaklarını ve kalçalarını benim bacaklarımın üzerine çeker. Ayağa kalktığı anda, elleri ayak bileklerimi saran kumaşa uzanır. "Sen, her zaman iyi partilere davet edilmeni sağlayacak para ve unvana sahip, altın kaplı bir prensesden başka bir şey değilsin. Seni kötüleyen *bir* eleştirmen var, ama bu senin o kadar iyi olduğun için değil, prestijinin saygı gerektirdiği için. 'Anonim' bile gerçek adını kullanıp fikrini destekleyecek kadar cesur değil."

"O eleştirmen bir özentisi," diye somurtuyorum. Çünkü lanet olsun, onun kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum. "Korkakça takma adın arkasında kimlerin olduğunu biliyorum ve onların da okunmaya değer yazarlar olmak istediklerini biliyorum."

"Uh-huh." Alaycı bir gülümsemeyle benimle dalga geçiyor. "Ama eserlerini isim ve statü belirtmeden kör bir yarışmaya katılırsan, sonuncu bile olmazsın. Sadece katılım ödülü alırsın." Cebine uzanıp bir bıçak çıkarır, yan tarafındaki düğmeye basar ve keskin bıçak düşük ışıktaki parıltıyla dışarı fırlar. Anında bağırsaklarım sıvılaşır ve omurgamdan ter damlaları akar. "Sen yetenekli değilsin, sevgilim. Sen ayrıcalıklı birisin." Ayak bileklerimi saran ipeksi kumaşı yakalar ve bıçağını kaydırarak beni bağlarımdan kurtarır. "Kahvaltı?"

"Eve gitmek istiyorum." Yatağa doğru itiyorum, ağırlığımı desteklemek ve dik durmak için karın kaslarımı kullanıyorum, çünkü alternatifim bacaklarımı açıp çapraz oturmak olurdu. "Hemen."

"Ev bir seçenek değildi." Bağlı ellerimi yakalar ve beni o kadar hızlı ayağa kaldırır ki, kan basıncım düşer ve başım döner. Beni tutmasaydı, ayakta kalabileceğimi sanmıyorum.

Görüşümü çalan karanlığa karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bu baş dönmesini düzeltmediğinde, ağzımı açıp nefes alıyorum. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi dolduruyor ve göğsümü genişletiyorum, sonra hiçbir şey kalmayana kadar nefes veriyorum ve gözlerimi açmanın güvenli olduğunu hissediyorum.

Ne yazık ki, kendimi hala Felix Malone'un yatak odasında buluyorum, gözleri gözlerime dikilmiş, kaşları endişeyle çatılmış. "İyi misin prenses?"

Saf bir küçümsemeyle söylenen bu sevgi sözcüğü, öfkemi ateşliyor. "*Jebi se!* Beni hemen bırak."

O burun kıvrır ve ellerimi bırakır, düşmeyeceğime kesin olarak emin. Sonra bıçağını katlayıp cebine geri koyar, dönüp kapıya doğru yürür. "Az önce ne dediğinizi bilmiyorum Bayan Cannon, ama kulağa hiç de nazik gelmedi. Bacaklarınızı bağlamadım, ama kaçmaya çalışırsanız, ya da daha kötüsü," omzunun üzerinden geriye bakarak, "bana tekme atarsanız, pişman olursunuz. Gidelim."

Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Düşünemiyorum. Çünkü tüm varlığım, Felix'in arkasını dönüp bana sırtını gösterdiği anda gördüğüm manzaraya odaklanmış durumda.

Yaralar.

Çok fazla yara izi. Çürükler ve yırtıklar. Geride bıraktığı tahribata bakılırsa, bir çocuk tarafından dikilmiş gibi görünen dikiş izleri.

Şimdi tamamen iyileşmiş. Ona yapılan her şey, bu andan yıllar önce gerçekleşmiş. Ama yara izleri kalın. İşkence - çünkü bu adama yapılan zararı tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime bu - sürekli, tutarlı ve tekrarlanan.

Yaralandı. İyileşti. Sonra tekrar yaralandı. Ve tekrar.

Ve tekrar.

Sessizlik çok uzun sürdüğünde ve zihnim sadece başka birinin neden olduğu şekil bozukluğuna odaklandığında, Felix geri dönüp elini pantolonunun önüne koyar. "Eğer kıcıma bakacaksan, sevgilim, bunun yerine sikime bakmanı önerebilir miyim? Arka kapı ilgimi çekmiyor, en azından benimki, ve senin de ilgini çekmediğini hissediyorum."

"Sana ne oldu?" Sesim korku ve merakla titriyor. Daha da kötüsü, bir canavara duyduğum sempati. Babası gibi, hayatları aynı derecede rahat ve umursamazca alan bir adama duyduğum empati. "Felix, sırtın..."

"Seksi, değil mi?" Kurt gibi bir sırtışıla kendini ele veriyor, kendini savunmasız ve açıkta hissettiğinde gülümseme ve konuyu saptırma eğiliminde olduğunu gösteriyor. "Açım, prenses." Bana doğru koşarak, bağlı ellerimi yakalıyor ve beni odanın diğer tarafına çekiyor. "Ve konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor. Önceden kibardım, şimdi sana söylüyorum. Kahvaltı."

"Sen bir pislisin."

Yatak odasından salona geçerken tökezledim. Ama ayaklarımın tabanı soğuk fayanslara değene kadar aşağıya bakıp ayakkabılarımın nereye gittiğini merak etmedim. Külotlu çoraplarım. Onurum.

"Bana ne yaptın?" Yavaşlamaya çalışıyorum. Uzun, karanlık koridorun her santimini incelemek için. Duvarlardaki tabloları ve yanlarındaki aplikleri kataloglamak için. Çoğu kapalı olsa da, açık olan her kapıya bakıyorum ve merdivenlerin tepesine ulaştığımızda sallanıyorum ve aşağıya baktığımda merdivenlerin *sonsuz* kadar uzandığını görüyorum. "Dün gece bir galon tekila içmişim ve kötü seçimler yapmışım gibi hissediyorum."

O, gülerek merdivenlerden aşağı inmeye başlar, eli hala bileklerimi tutmaktadır, bu yüzden öne eğilmek zorundayım, yoksa aşağı çekilip yaralanma riskim var. "Eski usul Rohypnol. Köşedeki on dört yaşındaki satıcıdan aldım."

İğrenerek burnumu kırıştırıyorum. Ayağım, öne doğru eğilip bu pislği merdivenlerden aşağı tekmelemeye hazır bir şekilde karıncalanıyor. Sağlam bir plan, ancak elinin kelepçelerimde kalması ve beni de kendisiyle birlikte aşağı sürüklemesi ihtimali çok yüksek. "Gerçekten mi?"

Benim yavaş hareketlerimden bıkmış bir şekilde burnunu çekip adımlarını yavaşlatır. "Hayır, tatlım. Biz burada iyi ketamin kullanırız. Biraz başın dönüyor mu? Bir şeyler ye, kendini daha iyi hissedeceksin."

"Yemeğinizi istemiyorum." Adımlarımı daha da yavaşlatıyorum. Kısmen baş dönmesini hafifletmek için, ama aynı zamanda bana bu kadar cüretkar davranan adamı kızdırmak için. "Misafirperverliğinizi istemiyorum. Eve gitmek istiyorum." Sonra gözlerim bir düşünceyle parlıyor. "Meslektaşlarım beni aramaya gelecek. Ve şoförüm. Ve babam!"

Sonuncusu değil tabii. Ama yine de.

"Dana, senin hastalık izni aldığını biliyor," diye karşılık verir adam hiç duraksamadan. Onun adını söylerken sesindeki samimiyet midemi bulandırır.

"O, dinlenmeni tavsiye ediyor, çünkü sen," serbest elini kaldırıp parmaklarıyla tırnak işareti yapar, "*çok çalışıyorsun*. Ofisi kontrol altında tutuyor ve kimsenin seni rahatsız etmemesi için gerekli önlemleri alacak. Lanet olsun..." Yavaş yavaş devam ettiğimde, Felix sabrını kaybeder ve beni kollarına alır.

Şaşkınlıkla çığlık atarım ve düşmemek için bağlı ellerimi omuzlarına dolarım. "Ne yapıyorsun sen?!"

"Benim yavaş çalışmadığımı öğreneceksin, sevgilim. Yavaş yürümezim, yavaş konuşmam ve sabah kahvemi içmek için on yıl beklemeyi reddediyorum." Topuklarını döndürür, böylece altımızda, beni kolayca aşağı atabileceği dik bir merdiven dışında hiçbir şey görmem. "Eğer doksan yaşında ve zayıf olsaydın," diye açıklıyor aşağı inerken, "daha sabırlı olabilirdim. Ama değilsin. Ve senin de benim kadar hiperaktif olduğumu biliyorum, o yüzden saçmalamayı kes."

"Bırakayım!" Onun kollarında, düşürülmekten korkmuyormuş gibi sertleşiyorum. "Burada olmak istemiyorum."

"Ben de şu anda seni sikmemek istemiyorum." Sırıtarak gözlerimin içine bakıyor. "Sanırım bu çift olumsuzluktu. Ama aslında demek istediğim şeydu: sikmek ister misin?"

"Sen bir hayvansın."

O kıkırdar. "Ben bir hayvan gibi sevişirim. Yüzde yüz müşteri memnuniyeti garantisi. İlki bedava. Deneme için kaydolmak ister misin?"

O deli. İmkansız. Merdivenleri geçip en altta sağa dönerek bizi ön kapıya doğru sola gitmek yerine evin derinliklerine götürdüğünde, yakın zamanda buradan ayrılmayacağımı anlıyorum.

"Utangaç mısınız, Bayan Cannon?" Yürürken parmakları uyluğumu okşuyor, beni taşıyacak kadar güçlü ve aynı zamanda dokunacak kadar nazik. "Sizi utangaç tiplerden sanmıyordum."

"Utangaç değilim," diyorum alaycı bir şekilde. "Ama zevkliyim. Klasım var. Bunlar insanın doğuştan sahip olduğu şeyler, bu arada. Kanlı parayla satın alabileceğiniz şeyler değil."

O sadece gülümsemeye devam ediyor ve gölgeli koridorda ağır adımlarla yürüyor.

Işıklı bir mutfağa çıktık, ama dikkatim hemen yeni bir çift yeşil göze kaydı ve Felix Malone'a sanki o benim güvenliğimmiş gibi sarıldım. Koruyucum.

"Christabelle Cannon," Felix, bir sonraki kapıya doğru yönelerek, "Micah Malone."

"Hapse gireceksiniz!" Felix'in kollarında kıvranıyorum ve kendimi olabildiğince ağırlaştırmaya çalışıyorum. "İkiniz de."

"Hayatım, biz hayatımız boyunca birlikte hapisteydik." Felix arka kapıyı tekmelecek açar ve nefesimi kesen, parıldayan bir havuz ve rengarenk çiçeklerle dolu güzel, yemyeşil bir bahçe ortaya çıkar.

"Biz olmanın güzelliği..." Küçük bir veranda masasının yanında durur, sonra beni daha yükseğe kaldırarak kollarımı boynundan çözer, eğilir ve ayaklarım buz gibi betona değene kadar beni soğuk sandalyeye oturtur. "Hiçbir şey, bizim yaşadıklarımız kadar kötü olamaz." Kalkıp kaçmaya çalıştığımda avucunu omzuma bastırır. Sonra çömelir, gözlerime bakar ve sırtarak gülümser. "Şeytanı zaten tanımış olmanın en iyi yanı, başka hiç kimsenin bize zarar veremeyeceğidir."

"Yaralandı mı?"

Koltuğumda dönüp Micah'ı kapıda dururken gördüm. Eşofman altı ve tişört giymişti, tişört geniş göğsüne yapışmış ve kadınların dikkatini çekiyordu.

O da benim ona yaptığım gibi beni baştan aşağı süzer. "Kendi başına yürüyemiyor mu?"

"Hayır." Felix başını dünyanın en küçük sallamasıyla sallar. "Yürüyebiliyor. Ama kendini hanımefendi sanıp saatte bir santim ilerleyebileceğini düşündü. Ben açım ve sabırlı bir adam olmadığımı biliyorsun, o yüzden..."

"O yüzden onu taşıdın." Micah, sakat elini kaldırıp üç parmağını ve başparmağını çenesine kaydırır. "Anladım." Bizim yönümüze doğru başını sallar, ben de onun bakışını takip ederek masaya bakarım ve önceden hazırlanmış pasta tabaklarını görürüm.

Onları görmek çok tuhaftı. Sanki lanet mafya, kaçırdıkları kurban zorla uyandırılmadan önce yerel fırına gidip stoklarının yarısını satın almış gibi.

"Kahvaltı hala taze," diye mırıldanır. "Kruvasanlar. Ekmek. Meyve ve yoğurt."

Gözlerimi vitrinden ayırıp Malone kardeşlerin üçüncüsüne baktığımda, gözleri neşeyle parıldıyor. "Bazı insanlar bunları sevdiği için peynir, salam ve benzeri şeyler de koydum."

"Ben eve gitmek *istiyorum*." Felix ayağa kalkarken çenemi kaldırıp dikkatimi tekrar ona veriyorum.

Onun varlığı, etrafımdaki havada somut bir değişiklik yaratıyor. Yakınlığı, hissettiğim bir sıcaklık. Bu yüzden, bir fincan kahve doldurmak için uzaklaştığında, yokluğu bedenimin görmezden gelebileceği bir şey değil.

Boğazımın derinliklerinde yerleşmiş korku yumruğunu yutuyorum ve o kahvesiyle karşımda oturup kucagında bugünün *Cannon Daily* gazetesini açtığında içimden bir ürperti geçiyor.

"Lütfen beni bırak."

"Felix Malone, tek iyi özelliği hayalperestliği olan bir suçlu," diye yüksek sesle okur. Sonra gazetenin üstünden bana bakar ve güler. "Bu, makalenin derinliklerinde bile değil, sevgilim. Bu lanet olası manşet."

"Bizim 'ilişkimizi' bir çöp dergisinde duyurdun." Çenemi biraz fazla inatla kaldırıyorum, kendi güvenliğim için biraz fazla inatçı davranıyorum. "Beni, genellikle gazetecilik becerisiyle dolu bir gazeteyi, bir intikam savaşı için bir platform olarak kullanmaya zorladın. Hem de hayalperest bir adamla!"

"Felix Malone, bu hafta başında bana sarkıntılık eden bir adamdır," diye okumaya devam eder. *"Davranışları medeniyetsizdir. Eylemleri cinsel ve suçludur. Ben, bu makalenin yazarı Christabelle Cannon, onunla arkadaşlık etmem, onu arkadaşım, sevgilim ya da masum insanları mağdur eden bir gangsterden başka bir şey olarak görmem."* Gangster mi? Gazeteyi indirip gözlerime bakar. "Bana hayalperest deyin Bayan Cannon, ama bu nasıl olur da aile avukatları tarafından onaylanır?"

Ona bakıyorum. Gururlu. Kibirli. Meydan okuyan.

"Bana gangster demek, hakaret davası açılması için yeterli bir neden değil mi?" "Sadece doğru değilse hakaret olur."

Ama o sadece parmağını salladı. "Hayır, *kanıtlayamazsanız* iftira olur. Bu doğru. Ve emin olun, eğer kanıt olsaydı, ben çoktan hapiste olurum."

Gazeteyi tekrar eline aldı. *"Malone, Erikson'ların çatı katında bana saldırdı, elbisemi yırttı ve partiye katılanlar farkında olmadan etrafımızda dans ederken kulağıma şiddet içeren tehditler fısıldadı. Bu hafta Beguile Magazine'in kapağında yayınlanan fotoğrafımız ne gerçek durumu yansıtıyordu ne de Photoshop'ta yetenekli bir grafik sanatçısının elinden çıkmamıştı. Cannon Daily'nin hukuk ekibi, Beguile Magazine'e, makalenin yazarı Bayan Towers'a ve Felix Malone'a karşı dava açtı. Ancak, sonuncusu, sivil davalardan farklı olarak, ceza mahkemesinin yetkisi altındadır. Beguile'in tuhaf makalesini desteklemiyorum ve Felix Malone'un ifadesini... gerçek olarak onaylamayacağım. Bir ilişkisi olabilir —"* Dişlerimi sıkıyorum, sonra ne diyeceğini biliyorum, *"—ama bu ilişki benimle değil. Hatta, yaşayan, nefes alan, zeki hiçbir insanla da değil."*

Sonunda gazeteyi indirir. Sonra başını geriye atar ve güler. "Vay canına! Beni incittin, sevgilim."

"Belki de bu yüzden vücudunda bu kadar çok yara izi vardır," diye karşılık verdim, onun eğlencesine sinirlenerek. "Bir jilet duvarına doğru yürüyorsun, incinmek için *yalvarıyorsun*. Eğer bu sözlerinin benim tarafımdan başka bir şekilde algılanacağını düşünüyorsan, zekan yetersiz demektir."

Gözlerindeki mizah kaybolur ve yerini çok daha karanlık bir şeye bırakır. Çok daha tehlikeli bir şeye.

Soğuk, hesaplı hareketlerle kağıdı masaya bırakır, sonra yavaşça ayağa kalkar ve pantolonundaki kırıksıklıkları, sanki kırıksıklıklar umurundaymış gibi düzeltir. Masayı dolaşır, kanımda adrenalin patlaması yaratır ve zaten kafamın arkasında zonklayan baş ağrısını daha da kötüleştirir. Sonra hızlı bir hareketle elini uzatır ve avucunu boğazımın önüne koyar, nefesimi keser ve beni yukarı çekerek boynumun geriye doğru kıvrılmasını sağlar ve göğsümden panik dolu bir inilti çıkar.

"Aptalca davranabilirim, Bayan Cannon. Kişiliğim, zekamın eksik olduğunu düşünmenize neden olabilir." Beyin patlamadan önce bırakacağından emin olamayacak kadar sıkı, daha sıkı sıkıyor. "Düşmanlarımı, zekamı hafife almaya yönlendirmek için kullanışlı bir araç. Ama size, onlardan biri olmamayı tavsiye ederim."

Beni iterek serbest bırakır, sandalyemin ayakları yere sürtünür ve gözlerimden yaşlar akar. Etkilenmeden, bir kruvasan almak için dönüp, geri döner ve kruvasanın ucunu dudaklarımın arasına sokar. "Ye, hayatım. Gücüne ihtiyacın olacak. Micah," telefonu çaldığı anda parmaklarını şıklatır, sanki bunu önceden tahmin etmiş gibi. "Onunla kal."

Felix elini pantolonunun cebine sokar ve çalan cihazı çıkarır, sonra bana son bir kez bakar, göz kırpar ve uzaklaşır. "Ramone?"

FELIX

EVİMDEKİ MİSAFİRİM SİKİMİ SERTLEŞTİRİP KALBİMİ
YUMUŞATSA BİLE HALA ÇALIŞMAK ZORUNDAYIM

Günün geri kalanını evin dışında geçiriyorum, Christabelle gibi, benim kolay gülümsememi istedikleri her şeyi yapma izni olarak gören erkeklerle uğraşıyorum. Borçlarını ödemiyorlar. Satış izni almadıkları ürünleri satıyorlar. Hatta, yapmamaları gerektiğini bildikleri halde diğer bazı ailelerle iş görüşmeleri yapıyorlar ve tüm bunları, benim babam gibi olmadığımı ve bu nedenle korkacak bir şeyleri olmadığını düşünerek yapıyorlar.

Timothy Malone her zaman hızlı davranırdı. Acımasızdı. Kahvaltı masasındaki son dilim pastırma için kendi oğlunu vurur, bir adam borcunu bir gün geciktirirse tüm ailesini öldürürdü.

O böyle çalışırdı. İşini bir imparatorluğa dönüştürmeyi böyle başardı.

Ben ise bir adama uyarıda bulunmanın adil olduğunu düşünüyorum.

"Haftaya borcunu ödeyemezsen, sikini kesip Hudson Nehri'ne atarım."

"Bana bir daha saygısızlık edersen, lanet dilini kesip annene gönderirim."

Kendimi adil ve hakkaniyetli bir insan olarak görüyorum. Başkalarına hatalarını düzeltme ve kendileri için daha iyi bir yol seçme şansı vermeyi seviyorum. Belki de beni Tim'den daha hoşgörülü yapan zihnimdeki yapımdır. Belki de benden önce gelen adamdan daha iyi olma konusundaki basit kararlılığımdır.

Kim bilir. Ama işimi böyle yürütüyorum.

Ancak sorun şu ki, babamın hızlı hareketlerine alışkın olan adamlar, uyarılarımı bir zayıflık olarak görüyorlar. Benim nezaketimden yararlanıyorlar ve sonra *tam da söylediğim gibi* onlara sert çıktığımda şaşırmış gibi davranıyorlar.

Babam sadece birkaç ay önce vefat etti, bu yüzden New York'un yeni yönetime alışması için zamana ihtiyacı olacağının farkındayım. Ama

lanet olsun, insanları *yönetmek için* harcadığım zaman aşırı ve boşa gidiyor. Ramone'nin beceriksizliği yüzünden, zorlu Bayan Cannon ile geçirebileceğim bir günü tamamen kaybettim.

"Bugün ne yaptın?" Micah'ın karşısındaki mutfak tezgahına bir sandalye çekip, onun benim için buzdolabından çıkardığı birayı aldım. Buz gibi şişeyi dudaklarıma götürdüm ve sıcak bir günün ardından kontrol edilemeyen susuzluğumu gidermek için bir yudumda üçte birini içtim. "Sana sorun çıkardı mı?"

Sadece omuz silkiyor, dirseklerini taş tezgaha dayayıp, ellerinde çevirdiği şişeye bakıyor. "Bir süre verandada oturup bahçeyi inceledi."

"Kaçış yolu arıyordu," diye tahmin ettim. "Yemek yedi mi?"

Kafasını salladı. Sonra fikrini değiştirip kafasını salladı. "Fazla yemedi. Senin kruvasanını bir ısırık bile almadan attı, ama sonunda peynir ve salamdan biraz yedi."

"Meyve yemedi mi?" diye düşündüm. "Yoğurt yemedi mi?"

"Hayır. Ama sanki modası geçecekmiş gibi su içti. Ve havuza baktı, sanki gerçekten yüzmeye can atıyormuş gibi."

"Ya da kendini boğmak için," diye kıkırdayarak söylüyorum, ama bunun komik olduğunu pek sanmıyorum. "Gitmesine izin vermeni istedi mi?"

O burun kıvrır. "Her üç buçuk dakikada bir. Pazarlık yapmaya çalıştı; bilirsin, seni ispiyonlayacak, beni değil. Sonra bu işe yaramayınca, benim sessizliğimin sana sadakat olduğunu düşündü ve seni de ispiyonlamayacağına söz verdi."

"Sadakatın beni utandırıyor," diyorum, sonunda dudaklarımla köşesinde gerçek, küçük bir gülümseme beliriyor. "O benim odamda mı?"

"Evet. Onu bağlamadım, ama kapılar ve pencereler kilitli ve elleri hala bağlı."

"Peki telefonu ve dizüstü bilgisayarını?"

"Onları aşağıya indirdim. Henüz onun dış dünyayla bağlantı kurmasını istemediğini düşündüm." Avucunu tezgahın üzerine koydu, gözleri benimkilere dikildi. "Buradaki planın ne, Lix? Bir planın var mı? Çünkü şu anda, şehirdeki en zengin, en gürültücü kadın senin gözetiminde ve bu konuda *çok* kızgın."

"Bilmiyorum." Dirseklerimi tezgaha koyup yüzümü ellerime dayadım. Oksijen ciğerlerime doldu ve hemen ardından stres geldi. Hayatım boyunca sürekli endişe duymadığım bir an olduğunu sanmıyorum. "Sadece kardeşlerim hakkında konuşmamasını istedim."

"Bu yüzden onu kaçırdın," diye alaycı bir şekilde başını sallayarak sonuca varıyor. "Doğru. Peki sonra ne olacak? Onu öldürürsen, son yazdığı yazı sayesinde bir numaralı şüpheli olursun ve senin karıştığını kanıtlayamasalar bile, onların sevgilisiyle uğraştığın için bütün şehir bize düşman olur. Arch bile bu dumanı başka yöne üfleyemez. Ama onu bırakırsan, burada gördüğü her şeyi yazar. Evimizin içini biliyor, nerede uyduğunu biliyor, kimlerin burada olduğunu ve kimlerin olmadığını biliyor. Açığa çıktık, Lix. Hepsi bir çift bacak ve harika bir çift göğüs için."

"O zaman belki de onu bizi sevmesi için ikna etmeliyim." Ayağa kalkmak için kendimi itiyorum, bir elimle biramı alıyorum ve bunun olmayacağını biliyorum. Yengem bizi zar zor tolere ediyor ve kanunla evli olduğu için bunu yapmak zorunda.

Tezgahın etrafından dolaşıp kardeşimin arkasına geçiyorum, yüzünün yan tarafına bakıyorum ve gözlerinin bana dönmesini bekliyorum. "Yukarı çıkıp onu göreceğim. Daha sonra mutfağa ihtiyacımız olabilir, o yüzden ortadan kayboldan iyi olur."

O alaycı bir şekilde güldü. "Beni kendi evimden mi kovuyorsun, Lix?"

Omuz silkerek ona şöyle derim: "Bana kalırsa odanda takılabilirsin. Ya da havuz evinde. Ya da tuvalette. Sadece bizim olduğumuz yerde olma." Sonra biramı onunkinin yanına koyarım, böylece taşa bir gürültüyle çarpar. "Ve bir daha onun göğüslerinden bahsetme. Beni sinirlendiriyor."

Koridora doğru yürümeye başlıyorum, sonra merdivenleri ikişer üçer basamak atlayarak çıkıyorum, bu sırada telefonumun bu gece tekrar çalmaması için dua ediyorum.

Dış dünyanın büyük bir kısmı zaten yatak odamda olup da benim ölümümü planlarken, dış dünyayla uğraşmak istemiyorum.

Boynumdaki kravatu gevşetip, iş görüşmelerinde giymek zorunda olduğum ceketini çıkardım. Belki de piyasanın karanlık tarafında iş yapıyoruz, kâr ve zarar tablolarımızın çoğunu silahlar ve barut oluşturuyor, ama sonuçta bizler yine de iş adamlarıyız.

Profesyonel olmalıyım.

Korkutucu.

Güçlü.

Bir zamanlar hapisanem olan evim, artık sığınağım. Güvenli alanım. İşimi sokmadığım, ailemden veya tek gecelik seks partnerimden başka kimseyi getirmediğim, gezegendeki tek evim.

ertesi sabah ilk iş olarak, kafalarına bir şaplak atıp bir daha gelmemeleri konusunda sert bir uyarıda bulunarak kovuyorum.

Dördüncü kattaki koridora çıktığımda, odama doğru büyük adımlarla yürüdüm, sonra kapıyı itip açtım ve Christabelle'i yatağımın ucunda, sanki gelişimin onu çok korkutmuş gibi zıplarken buldum.

El çantasını, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi itekliyor. Ama Micah çantayı çoktan karıştırmış ve onun sahip olmasını istemediğimiz eşyalara el koymuştu, bu yüzden tamponları, kalemleri ve defterleri karıştırıyorsa, devam etsin.

Belki de eski usul bir şekilde bir sonraki sert makalesini yazıyordu.

"Utanç verici," diye alaycı bir şekilde söyler ve çantasını uzaklaştırırken vücudunu kullanarak çantasını benden gizler. "Sadece sensin." Yatağın üzerinde bana dönerek yüzünü bana çevirir, elleri hala bağlıdır, ama arkamdaki kapıyı kapatıp ona yaklaşırken tırnaklarının kırılğan ve kırık olduğunu görürüm. Parmakları kanamış ve çizilmiştir. Kaşlarımı çatarak onu geçip, dışarıdaki küçük balkona açılan çift kapıya doğru yürüdüm. Perdeleri açtım, ama bu kadının kızgın ve çaresiz olduğunu gösteren kanıtları bulmak için kilitli kapıları açmama gerek yoktu. Kapıları açmak için tırmaladığı yerlerde ahşapta çukurlar vardı; özgürlüğe kavuşmak için yaptığı bu girişim sadece kendisine ve evimin iki yüz yıllık sekoya ağacına zarar vermişti. yıllık sekoya ağacına zarar verdi.

"Bugünkü seçimlerinizden memnun musunuz, Bayan Cannon?" Perdeleri bırakıp arkama döndüğümde, *hapiste ve bir gün boyunca düş almamış olmasına rağmen hala göz alıcı olan* Christabelle Cannon bana bakıyordu.

Gözleri sert, silah metalik gümüş renginde ve geriye bakmaya cesaret eden her erkeği yere serdiği için silah kadar tehlikeli. Eteğindeki yırtmaç bu sabahkinden daha uzun. Sadece bir iki santim, ama kumaşı çekip iplikleri kopardığı yeri gösterecek kadar yeterli.

Belki kapıdan geçer geçmez balkondan atlamayı planlamıştı ve bunu yapmak için, korkuluğa tırmanmak için giysisinin izin verdiğiinden daha geniş bir hareket alanına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Bugün seçim yapamadım." Çenesini sıkıyor ve oturmasına rağmen bana bakıyor. "Beni kaçırıp isteğim dışında buraya getirdiğin anda özgür iradem elimden alındı."

"Hâlâ benimle bir toplantı odasındaymışsınız gibi konuşuyorsun." Elimi cebime sokup bir anahtar takımı çıkardım, sonra ağır kapıya dönerek

ağır kapıya döndüm, kilidi açtım ve odamı açarak Micah'ın gençliğinden beri bakımını yaptığı bahçeleri ortaya çıkardım.

Tabii ki bunu itiraf etmez. Hobilerini herkese duyurmaz. Ama adamın bahçe işlerinde yeteneği var ve bahçedeki bitkilerin en az yüzde sekseni başkalarının bahçelerinden çalınmış, kesilmiş ve dışarıya dikilmeye hazır olana kadar seramıza yerleştirilmiş.

New York'ta kış bahçeler için zor geçebilir, ama Micah bahçeyle uğraşmaktan zevk alıyor gibi görünüyor, benim kadınlardan zevk aldığım gibi. Ben sevişmeyi tercih ederken, o sıcak bir kutuda terleyip, yeşil bir şeyin toprağını karıştırmayı seçiyor.

Birimiz yıkımı seçiyor. Diğeri ise büyümeyi ve yaşamı. Biz aynı değiliz. Yine de o beni olduğu gibi kabul ediyor.

"İstersen buraya gelebilirsin." Balkona çıkıp Doğu Kıyısı'nın tatlı akşam havasını içime çekiyorum. Güneş ufka doğru ilerliyor, yarım ay şimdiden başımın üstünde beliriyor.

Gökdelenlerin manzaramızı engellediği şehirde değiliz. Manhattan ve iş yaptığımız semtlere arabayla kolayca ulaşabiliriz. Ama onların ışıklarından yeterince uzaktayız ki yıldızları görebiliyoruz — ve bunun için en azından babama ve ondan önceki dedeme teşekkür ediyorum.

"Temiz hava almanı engellemeyeceğim."

"Atlamamı engelleyecek misin?"

Sesi inanılmaz derecede yakın olduğunda irkilirim, ellerim yanlarımda yumruk halindedir. Yüzüm hiçbir şey belli etmez.

O, mülkümün sadece küçük bir kısmını gören korkuluğa doğru yürüdü ve bağlı ellerini korkuluğun üzerine koydu. "Eğer atlarsam," diye neredeyse çok sessizce tekrarladi. "Beni durdurur musun?"

"Evet." Onun sözlerimi sınayacak kadar deli olabileceğinden endişelenerek bir adım öne çıkıyorum ve sırtına bir adım uzaklıkta durup, elimi uzatıp eteğinin kemer deliğine parmağımı geçiriyorum. "Düşüş uzun, prenses. Seni incitecek kadar uzun, ama hızlı bir ölüm sağlayacak kadar uzun değil."

"Bana prenses demeyi bırak. Ve sevgilim demeyi de. Ve söylediğin diğer her şeyi de." Uzaklaşmaya, eteğini elimden çekmeye çalışır, ama tek başardığı beni daha da yaklaştırmaktır. "Benim adım Christabelle Cannon." Yorgun bir nefes vererek, omzunun üzerinden bana bakar ve karanlık bir bakışla beni sabitler. "Bana *Bayan* Cannon diyebilirsiniz."

Serbest elimi kaldırıp çenemi kaşıyorum ve normalde sakallı olduğumu, ancak sakallarımın hızla daha *olgun* bir görünüme dönüştüğünü fark ediyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sorar sessizliğime. Güzel botanik manzaradan dönerek başını geriye eğip gözlerime bakar. "Ne, Felix? Beni henüz öldürmedin, ama serbest bırakmıyorsun da. Bana yemek verdin. Su verdin. Kimse aramaya gelmesin diye işime gitmem için bahaneler uydurdun. Bütün gece beni baygın ve karşı koyamayacak durumda tuttun, ama bana tecavüz etmedin."

Burnumu kırıştırıp elmacık kemiklerinin üzerindeki çilleri sayıyorum. Onu yıllardır medyada görmeme rağmen hiç fark etmediğim bir ayrıntı. "Somnofiliden hoşlanmadığım gibi, rıza dışı ilişkilere de aynı derecede tiksiniyorum."

"Buna tecavüz denir," diye karşılık verdi. "'Rıza dışı' affedilemez bir eylemi tanımlamak için kullanılan süslü bir kelimedir."

"Sen bana bağırmadan önce ifade ettiğim bir duygu." Bir adım yaklaşıyorum, ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar, ve nefes alışışı tehlikeli bir şekilde duruyor. "Ben sert biri değilim demiyorum, sevgilim. Ve kim bilir, kovalamayı seviyorum. Bana seni avlamamı ve istediğimi almamı söylersen, yine de sana bir avantaj veririm ve ikimiz için de değerli hale getiririm. Ama isteksiz olanlardan çalmam, bunu yapmaktan mutluluk duyan başkaları varken olmaz."

"Sen bir domuzsun." Dudakları vahşi bir alaycı gülümsemeye kıvrılır, sanki insanları tecavüz *etmediğim* için kötü adam benmişim gibi. "Kadınların seni arzuladığını mı sanıyorsun?"

"Kadınlar beni arzuluyor." Uzanıp, boğazındaki morluğu okşadım, oraya benim yaptığımı biliyordum.

Beni kızdırdı. Tetikleyicimi çalıştırdı.

Ve ben de buna kandım.

"Kadınlar beni istiyor, sevgilim. Bu eve gelmenin tehlikeli olduğunu bilerek benim için ağlıyorlar. Beni istiyorlar çünkü şu anda yaşadıkları monoton hayatı nefret ediyorlar ve benim yatağıma gelmek, ölümle heyecan verici bir karşılaşma."

"Onları sikip öldürmeyi alışkanlık haline mi getirdin?" Yüzünü çevirip elimi vücudundan uzaklaştırır. "Baban gibi mi?"

"*Alışkanlık* diyemem, ama bir iki kez oldu," diye açıklıyorum, bu da gözlerinde öfkesini daha da artırıyor. "Ama o kadınlar sevdiğim insanlara zarar vermek istiyorlardı. Daha büyük bir iyilik içindi!"

Konuşmak yerine, benimle balkon korkuluğu arasından sıyrılıp içeri girince kaşlarımı çattım. Benimle tartışmak ya da kötü şeyler söylemek olsa bile, *bir* tepki vermesini bekliyordum.

Doğruca komodine yöneldi ve o ana kadar fark etmediğim bir bardak suyu aldı. Su içiyorsa, intihar etmek istemiyor demektir. Buradan çıkmak istiyor. Ama siyah bir torba içinde çıkmak istemiyor.

"Ailemi korurum," diye ısrar ediyorum, o da içkisini bir dikişte yarısını içiyor. "İşte bu yüzden şu anda buradasın."

"Yani tehlikede olduğumu kabul ediyorsun?" Bardağını masaya koyar. "Bana kızgınsın, şimdi de beni öldürecek misin?"

"Her gün milyonlarca eve kardeşlerimin isimlerini yayıyordun! İyi adamları kötü basına sürükleyerek. Evet," diyorum sertçe, "tehlikedesin."

"Onlar iyi adamlar değil! Tıpkı senin gibi suçlular."

"Onlar, hangi dünyaya doğacaklarına dair hiçbir zaman seçim şansı verilmeyen adamlar. Bir mafya babasının oğulları, ama bu, kendileri için seçtikleri bir hayat değil."

"Oh lütfen! Archer rozet ve silah taşıyor ve Mart ayından bu yana New York'taki ailesini *birçok* kez ziyaret etti. Dürüst bir polis olup mafya ile akşam yemeği yiyemezsin. İşler böyle yürümüyor Felix."

"Öyle olur." Bir adım öne çıkıp ona sert bir bakış attım. "Buraya senin fikrini dinlemeye gelmedim, Christabelle. Sana onun yozlaşmış olmadığını *söylüyorum*. O yüzden, nazik davranmayı öğrenene kadar bu lanet evden çıkmayacaksın ve onun kör noktasını ortaya çıkaracak başka bir makale yazmayacaksın."

"Sen ne kadar aptal olduğunu fark etmeden önce ölmüş olacağım." Ellerini bana doğru uzattı. "Bırak beni!"

"Hayır." Ellerimi ceplerime soktum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Canım istemiyor."

"Beni bırak! Hemen."

"Git duş al," dedim, bitişikteki banyoyu işaret ederek. "Giyin. Akşam yemeğinde bana katıl."

İnanılmaz bir kahkaha attı ve kelepçelerini salladı. "Hayal görüyorsun. Dediğim gibi."

"Ya benimle akşam yemeğine gelirsin ya da ben dışarı çıkıp tek başıma yemek yerken sen burada uzun ve sıkıcı bir gece geçirirsin."

"Tabii, sanki ilk seçenek daha iyiymiş gibi. Çekiciliğini yanlış hesaplıyorsun, Felix Malone. Bir şekilde, zorlu çocukluğuna rağmen, insanların senin etrafında olmanı *istediğini* sanıyorsun."

"Ben ne olduğumu biliyorum, Christabelle. Çekiciliğimi çok iyi anlıyorum."

Yaklaşıp ellerini yakaladım, çünkü hala bana uzatıyordu. Ama kelepçeleri açmak yerine, parmaklarımı bluzunun önünden aşağı doğru kaydardım ve düğmeleri kopardım, böylece düğmeler yere düşerek boğuk bir ses çıkardı.

Aynı hareketi ikinci kez yaptığım için şaşkınlıkla sesli bir şekilde nefesini tuttu. Ama yine de dönüp kelepçelerini tutarak onu banyoya doğru sürükledim. "Duş alacaksın," diye homurdandım, yorgun, aç ve insanların bana ne kadar istenmediğini söylemelerini dinlemekten tamamen bıkmıştım.

Kapıyı açıp onu bembeyaz fayansların üzerine fırlatıyorum. Sonra kapıyı tekrar kapatıp kilitliyorum, devasa duşa doğru yürüyorum ve muslukları açıyorum. "Gözlerinin altında morluklar var. Yanakların kızarmış. Dudakların kuru ve çatlamış. Ve bugün neredeyse hiçbir şey yemediğini çok iyi biliyorum." Eteğinin fermuarını tutup, o öfkeyle ciyaklayana kadar aşağı çekiyorum.

Lanet olası şehrin mirasçısı, kraliyet mensubu gibi davranılmak yerine kötü muamele görüyor.

Eteğini yere bırakıyorum ve neredeyse - neredeyse - şeffaf olan narin siyah külotu ortaya çıkıyor... ama ben öyle bir hayat yaşamadığım için onu olduğu yerde bırakıyorum. Sonra, dikleşerek bluzunu geri çekiyorum ve omuzlarını ve *"parayı seviyorum ve harcayacak çok param var"* diye bağırarak uyumlu sütyenini ortaya çıkarıyorum.

"Seni öldüreceğim." Bağlı ellerini göğsünü kapatmak için kaldırır. "İlk fırsatta, kendi bıçağını kullanarak seni doğrayacağım."

"İlk sen olmayacaksın." Gömleğini vücudundan yırtıp çıkarırım, sonra onu döndürür ve duşa doğru iterim. "Kendi başına yıkanıp temizlenebilirsin ya da ben senin için yapabilirim. Ama ne olursa olsun, duş alıp akşam yemeğinde bana katılacaksın."

"Yemek yemeyeceğim." Ama iç çamaşırlarıyla duşun altına girer ve başını geriye doğru eğerek, neredeyse siyah saçlarının sırtından aşağıya doğru akmasını sağlar. "Beni zorlayamazsın."

"Yanılıyorsun." Onu kendi başına bırakıyorum, ama uzun çift lavaboya doğru yürüyüp kenarına yaslanıyorum, ayak bileklerimi çaprazlayıp ellerimi ceplerime sokuyorum. "Eğer istediğim buysa, birini yemek yemeye zorlayabilirim. Sonuçlar benim isteklerime uygunsa, onları dans etmeye, şarkı söylemeye ya da sikimi emmeye zorlayabilirim."

"Ama sen insanlara tecavüz etmiyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyor, arkasını dönüp ellerini başının üzerindeki parlak fayans duvara dayıyor ve sonunda bana uzun, uzun vücudunu gösteriyor. "beni sikmediğin için tecavüzden masum olduğunu düşünüyorsun gibi görünüyor. Ama beni kaçırdın. Beni

beni soyup soğana çevirdin. Bana saldırdın. Bunların hepsi aynı suçun farklı versiyonları.

Omzunun üzerinden bakarak, bana sert bir bakış attı, ama kirpiklerinde duran su, dikkatimi her şeyden daha çok çekti. "Banka soymadığın için hırsız olmadığını söyleyebilirsin. Ama yerel dükkandan ekmek ve meyve çalmak da hırsızlıktır."

"Metaforunu anlıyorum." Dudaklarımı sıkılaştırıp bir an onu düşündüm, damarlarımdaki nabzım hızla atıyor ve utanç verici bir şekilde, pantolonumun içindeki aletim zonkluyordu.

O güzel bir kadın. Sinir bozucu. İnatçı. Ve tehlikeli. Ama lanet olsun, o güzel ve çıplak.

Böyle bir durumda yapabileceğim çok fazla bir şey yok.

"Ailemi beslemek için o ekmeğe ihtiyacım varsa, siktir et, alacağım."

"Bu da seni hırsız yapar."

"Aynı şey değil." Gözlerimi onun uzun sırtını ve ince belini taramasına izin verdim. *Dövme yok. Yara izi yok.* Sadece ipeksi bir cilt ve zeytin rengi bir ten. "Ailemi korumak için yaptığım şeyi yapıyorum."

"Sen yaptıklarını malını korumak için yapıyorsun." Duvardan uzaklaşıp bana dönüyor. Gözleri dikkatimi çekiyor, ama bakışlarım gömleğini çıkarırken fark etmediğim kaburgalarının yanındaki pürüzlü cilde kayıyor.

Merakla tezgahdan uzaklaşıp kaşlarımı çatarak odayı geçtim. "O ne?"

Şaşkın bir şekilde aşağıya bakar, sonra yeni bir öfke dalgasıyla tekrar yukarıya bakar. "Benim özel, kişisel vücudum. Senin gibilerle tartışılacak bir konu değil."

"Kızarıklık gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, kusursuz bir kadın vücudundaki tek ve yegane kusuru tamamen ve tamamen fark ederek. "Biraz sivilceye benziyor, ama biraz da..."

"Bu, nekroza yol açan, oldukça bulaşıcı bir cilt hastalığı," diye alaycı bir şekilde söyler ve gözlerimin tekrar ona dönmesini bekler. "Muhtemelen hemen hastaneye gitmelisin."

"Hayır." Yüzümü riske atarak yaklaşıyorum, çömeliş sadece sivilce izleri olarak tanımlayabileceğim şeyi daha iyi görebilmek için... ama aynı zamanda egzama, morluklar ve benimkine biraz benzeyen izler de var, ve bunların hepsi yaklaşık on beş santim uzunluğunda ve yedi santim genişliğinde küçük bir cilt bölgesinde yoğunlaşmış.

"Bu da ne böyle, Christabelle?" Sonra başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Tıbbi yardım mı lazım? İlaç mı?"

"Neden? Beni öldürmeden önce öleceğimden mi korkuyorsun?" Bu sabah yaptığı gibi elini salladı, ama yüzüme nişan almak yerine duşu kapattı ve sıcak su buharının odayı yoğun nemle kaplamasını engelledi. "Giysilerimi mahvettikten ve iç çamaşırlarımı ıslattıktan sonra, seninle katılmak istemediğim bu akşam yemeğine ne giymemi önerirsin?"

Gülümsüyorum, çünkü hoşuna gitse de gitmese de, bana karşı yumuşamaya başlamış bile. Dik durup, alaycı ama mantıklı sorusunu düşünüyorum.

Ona ne giymesini önermeliyim?

Sırıtarak, "Dolabımda unutulmuş iç çamaşırları var, istersen oraya bakabilirsin" diyorum. Sonra tezgaha dönüp temiz siyah bir havlu alıyorum, ama geri döndüğümde Christabelle'in yüzünde tiksinti dolu bir ifade görüyorum.

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Ne?"

"Senin STD dolu gizemli kutundan iç çamaşırı seçmeyeceğim." Gerçekten öğürüyor, havluyu elimden kapıyor ve iğrençlikle göğsü inip kalkarken vücuduna sarıyor. "Tanrım. Neden başkalarının iç çamaşırlarını saklıyorsun?"

"İsraf çirkin bir şey."

O dönüp banyodan çıktığı anda, onu takip edip yatak odamın ortasında durup bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermeden izledim.

"Sorun mu var?"

"Beni biraz dezavantajlı duruma düşürdün." Bana öfkeyle bakar. "Yani kaçırma, uyuşturma ve diğer şeylerin yanı sıra."

"Tabii ki," diyorum gülümseyerek. "Bunlara ek olarak."

"Şu anda neredeyse çıplak durumdayım. Sırılsıklamım." Havluyu göğüslerinin arasına sıkıştırmaya çalışıyor, ancak manşetlerinin bileklerine sürtünmesi onu inlemeye zorluyor. Daha yakından baktığımda, cildinin kızarmış, yarılmış ve ağrılı olduğunu görüyorum. "Ayakkabım yok. Giysim yok. Saçlarım kıvrılacak - ki bu, hayatımda olan *diğer her şeyi* düşününce çok da önemli bir sorun gibi gelmiyor," diye odayı işaret ediyor, "ama ben duyusal bir sorunum var, bu yüzden bu beni deli edecek."

"O zaman sana kıyafet bulurum." Dolabıma doğru ilerlerken, ben yokken kaçıp balkonumdan atlayabileceğinin çok iyi farkındayım.

Bunu yapacak kadar aptal olduğunu düşünmüyorum.

Ama yeterince çaresiz mi?

Belki.

Bir gömlek alıp temiz olduğundan emin olmak için kokluyorum, sonra odama geri dönüyorum, ama onu balkonda buluyorum.

Kalbim korkuyla çarptı, ama onun sadece bakmakta olduğunu fark edince sağduyum onu tekrar sakinleştirdi. Yıldızlara bakıyordu.

"Buraya." Arkasına yaklaşıyorum, göğsüm sırtına değdiğinde irkiliyor ve nefesim omzundaki saçlarını hareket ettiriyor.

Boyun deliğini açıp, o bana karşı koyamadan kumaşı kafasına geçiriyorum, sonra kalçasından tutup onu döndürüyorum, ama o anda onun kelepçeli olduğunu hatırlıyorum.

Onları çözebilirim... *ama bedensel zarar görme ve kaçma riski var.* Ya da onu bağlı bırakabilirim, gömleğim tuhaf bir muumuu haline gelir ve onun yemek yeme yeteneği tamamen engellenir.

Onun yemek yeme ihtiyacı, serbest kaldığında yapabileceklerinden duyduğum endişeyi aşıyor. Kendime bakabilirim.

"Kelepçelerini çıkaracağım." Sol elimle ellerini tutuyorum, sağ elimle cebimden anahtarı çıkarıyorum. "Bu sabah beri bana vurmadığın için sana iyi davranıyorum."

"Beni kışkırtma," diye homurdanıyor, ama ellerini hevesle uzatıp hareketsiz kalıyor. "Beni cinai bir öfkeyle dolduruyorsun. Sana tekrar vurmaya çalışabilirim... bir kurşunla."

"Hayır, vurmayacaksın." Bir tarafın kilidini açtım ve zaten yaralı olan bileğinden parlak çeliği çıkardım. Sonra ikinci tarafa geçtim. "Öfken ve kraliyet tavırlarına rağmen, burayı sevmiyorsun."

"İddiaya var mısın?" Artık serbest olan ellerini benden çekip, havluyu bırakmadan önce kollarını gömleğimin kollarına soktu. "Gerekenden bir dakika bile fazla burada kalmaya niyetim yok. Eninde sonunda uyuman gerekecek."

"Uh-huh." Yatak odama, daha doğrusu evin geri kalanına açılan kapıya yönelirim, sırtımı ona dönerek ıslak iç çamaşırını mahremiyet içinde çıkarmasını sağlarım - ya da çıkarmamasını. Ama kapıyı açmadan hemen önce dururum ve geri dönüp onun ıslak dantelden çıkarken bulurum.

Gözlerimiz buluştuğunda yüzü soldu, ikimiz de onun benim gömleğimi giydiğini ve başka hiçbir şey giymediğini çok iyi biliyorduk. Ama gözlerimi

onun nefis bacaklarını izlemeye izin verdiğimde, yüzündeki tiksinti ifadesi bana onun burada olmak istemediğini hatırlatmaya yetiyor.

Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Topuklarımı döndürerek kapıyı ardına kadar açtım ve "Akşam yemeği vakti, sevgilim. Beni bekletme" diye dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

CHRISTABELLE

ŞEYTANLA ANLAŞMA

Felix odasından çıkar, koridora adım atar ve kapıyı neredeyse t a m a m e n kapatır. Bu...

Şaşırtıcı mı?

Sanırım bu, aklımdan geçen duygu. Ancak aynı anda damarlarımda dolaşan panik, vücudumu ani duyuşsal aşırı yüklenmeyle başa çıkmaya zorladığından, bunu kesin olarak söylemek zor.

Dışarıdaki bahçelere son bir kez bakarım, ama bacaklarım çoktan titriyor. Kollarım ağrıyor. Boğazım yanıyor ve midem erken bir mide bulantısı ile kıpır kıpır.

Atladıktan sonra iki bacağımı da kırma ihtimalim yüksek... ve düşüşten sağ kurtulsam bile, Felix'in adamları, yani mülkünün çevresinde devriye gezen askerler beni yakalayıp geri götürmeden çok uzağa gidemeyeceğim.

Bu yüzden kaçma fikrini bir kenara bırakıp, yerine giyinme odasına geçiyorum.

Felix'in odası çok büyük. Süslü. Bir erkeğin ihtiyaç duyabileceğinden daha büyük bir dört direkli yatak ve bir masa, düz ekran monitör, deri yüksek sırtlı sandalye ve kanepeden oluşan bir çalışma alanı var. Koridora açılan kapının yanı sıra iki kapı daha var: biri banyo, diğeri ise şu anda keşfettiğim dolap.

Ceviz ağacından yapılmış her duvar çekmecelerle kaplı, çok sayıda çekmece, hepsi kapalı ve aynı. Ama yararlı bir şey bulacağımı biliyorum, bu yüzden ikişer ikişer açmaya başlıyorum ve bu acele, başımın daha da ağırmasına neden oluyor.

Kravatlar buluyorum. Kemerler. Çoraplar.

Yararsız.

Sonunda, aradığımı buluyorum ve iç çamaşırı buluyorum. Siyah bir boxer çıkardım, hızlı hareketlerle içine girdim, çılgınca yukarı çekerek...

ve elastik bel kısmının çok geniş olduğunu görünce sinirden nefes veriyorum.

Bel bandını ters çevirip bir kez, sonra iki kez aşağıya doğru yuvarlarım. Ve iki kez daha, şort uyluklarımın üzerine çıkıp, bant karnımın etrafını sıkıca sararak yerinde kalmasını sağlayana kadar; en azından koşmazsam ya da zıplamazsam.

Daha az maruz kaldığımı hissederek, çekmeceyi bir çırpıda kapatıp dolaptan çıkıp banyoya koşuyorum ve bir su bardağı alıp musluktan dolduruyorum, ta ki sıvı kenarlarından taşıp elimi ıslatana kadar.

Bileklerim ağrıyor, kızarmış ve kanıyor. Ama şu anda daha önemli sorunlarım var. Halletmem gereken daha acil meseleler.

Bardağı kaldırıp içindekinin üçte ikisini bir kerede içiyorum. Vücudum suya susamış, boğazım soğuk sıvının içinden akıp karnımı doldururken ağlıyor.

"Bayan Cannon?" Felix şarkı söyler gibi konuşuyor. "Aptalca bir şey yapmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Kes sesini." Bardağı geri koyup aynaya bakıyorum, başımın içindeki tam bir karmaşayı gözden geçiriyorum.

Islak saçlar. Makyajım, maskara hariç, tamamen akmış, şimdi gözlerimin altındaki cildi lekeliyor ve beni panda gibi gösteriyor. Başka bir erkeğin gömleğini giyiyorum. Dişlerim kirle kaplı. Nefesimin kokması umurumda olmasa da, diş minemin dokusu, zaten aşırı duyuşal yüklememe bir başka şey daha ekliyor.

Midem bulantıyla dolup taşıyor. Ama tüm kötölüklerin ve iğrençliklerin somutlaşmış hali olan bu adamla yemek yemenin midemi rahatlatacağına emin değilim.

"Christabelle?"

"Tanrı aşkına. *Ne* var?" Tezgahtan uzaklaşıp banyo kapısından geçiyorum, ama mafya babası yatağının ucunda oturmuş, elinde saç fırçası, başı hafifçe yana eğik dururken, birden duruyorum.

"Şey..." Koridora açılan kapıya bakıyorum. "Ben sandım ki..."

"Saçın için endişeleniyordun." Muhtemelen seksi olduğunu düşündüğü bir hareketle çenesini kaldırdı. "Otur, saçını taramana yardım edeyim."

Bilinçli bir karar vermeden boğazımdan bir alaycı ses çıkar ve ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürümeye başlarım. "Ben senin bakımını yapacağın bir gösteri köpeği değilim, Felix Malone. Aslında, ben hala senin istemediğin bir misafiriyim."

"Dedim ki..." 100 kilo, belki de 110 kilo ağırlığındaki bir adamdan beklediğimden daha hızlı bir şekilde ayağa kalkar,

etli avucunu bileğimin etrafına doladı ve beni geri çekerek çarpışmamıza neden oldu, ciğerlerimdeki oksijen dudaklarımdan bir homurtuyla dışarı fırladı. "Otur," diye hırladı, "lanet olasıca otur."

Topuklarını döndürüp beni yatağa geri sürükler, tam bir dakika önce olduğu yere, yatağın ucuna oturur, ama avucunu omzuma bastırıp beni önünde, kapıya dönük olarak diz çökmeye zorlar. "Kabarık saçları sevmediğini söylemiştin," diye homurdanır, ama ses tonu saçımı tararkenki olağanüstü nazik tavrıyla tam bir tezat oluşturur.

Eğer o başka bir erkek olsaydı, eğer bu başka bir zaman veya yer olsaydı, ben mırıldanırdım.

Ama o Felix olduğu için, bir tecavüzcü ve katilin oğlu olduğu için, boğazıma yükselen safrayı yutmaya çalışıyorum.

boğazıma yükselen öfkeyi yutmaya çalışıyorum.

"Biftek pişirip salata yapmayı düşünüyordum." Saçımın uçlarına kadar fırçayı kaydırırken rahat bir şekilde konuşuyor, uzun bukleleri kaldırıp dizine sererek yere degecek kadar uzanan saçlara uzanmak için eğilmekten kurtuluyor. "Biftek sever misin, Christabelle?"

"Ne sevdiğim önemli değil." Dişlerimi sıkıp kapıya bakıyorum. Özgürlüğüme giden yol. Kurtuluşum. "Yemeyeceğim."

"Senin için pişirdiğim yemeği reddederek çok kaba mı davranacaksın?"

İnanılmaz bir kahkaha atıyorum ve bu beni şaşırtarak dönüp onun gözlerine bakmama neden oluyor. "Seni vurmakla tehdit ediyorum ve sen alınmıyorsun. Ama yemek yemeyeceğim dediğimde birdenbire kaba mı oluyorum?"

"İnsanlar sürekli beni vurmak istiyor, sevgilim." Hızlıca göz kırpar, gülümser, sonra başımı çevirir ve fırçalamaya devam eder. "Ama senin için yemek pişirmek, takdir edilmesini beklediğim bir hizmet."

Saçımı taramak gibi mi?

İstemediğim halde beni duşa zorlamak gibi mi?

"Ee?" diye ısrar ediyor. "Biftek sever misin?" "İyi pişirilmiş biftek severim."

"İyi pişmiş mi?" diye açıklığa kavuşturur. "Aşırı pişmiş mi?"

"Hayır, ustaca pişirilmiş gibi. Akşam yemeğinde deri yemek istemiyorum."

"Peki..." Fırçayla yine uzun bir vuruş. "Senin istediğin gibi pişirmek için elimden geleni yapacağım. Ailemle ilgili sorunun ne olduğunu konuşmak ister misin?"

Adrenalin kanıma karışır, damarlarımı doldurur ve midemdeki mide bulantısını daha da kötüleştirir. "Ne?"

"Haftalardır bizim hakkımızda yazıyorsun." Saçımdaki bir düğüme takılır, ama çekmeden düğümü masaj yaparak açar. "Beni hedef aldığından daha çok kardeşlerimi hedef alıyorsun." Saçıma bırakır ve öne eğilir, yüzü sağ tarafımın kenarına girer. "Bazıları, onları benden daha çok sevmediğini düşünebilir, ancak içimdeki alaycı ses, benim karşına çıkacağın koruma olduğumu *bilerek* onları hedef aldığını söylüyor."

Yine geri çekilir ve fırçalamaya devam eder. "Dikkatimi çekmek için çok uğraştın, Christabelle. Artık dikkatimi çektin. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beni bırakarak bana yardım edebilirsin." Bileklerime bakıyorum, kelepçelerin derime kazıdığı kızarıklık, öfkeli çizgiler. "Ve bana antiseptik merhem getirerek."

Fırçayı yatağın üzerine koyar, işini bitirir. Ama sonra uzun saçlarımı ellerine alır, üç gruba ayırır ve sırtımın ortasından aşağıya doğru uzanan bir örgü yapar. "Mutfağa gittiğimizde sana antiseptik bulacağım."

"Kardeşin hâlâ orada mı?" Üzerimde *sadece* bir gömlek var. Yüzüm çıplak. Saçlarım... Şey, şimdi taranmış durumda, ama güzel göründüğünü düşünerek kendimi kandırmıyorum. *Neden böyle bir anda görünüşüm hakkında endişeleniyorum ki?* "Adamların da bizimle birlikte yemek yiyecek mi?"

"Hayır." Ayağa kalkmak için beni kollarımdan tutup, omuzlarım onun göğsüne değene kadar yukarı çekti ve sürekli sert gibi görünen penisi sırtımı sıyırdı. "Adamlarım dışarıda nöbet tutuyor. Kardeşim başka bir yerde."

Arkamdan ayrıldı, ama elimi tutup, ben istesem de istemesen de beni yanında götürdü. "Bu gece kimse bizi rahatsız etmeyecek. Ama ben senin yemeğini hazırlamak için uğraşırken kaçmaya kalkarsan, adamlarım seni geri getirir."

Beni yatak odasının kapısından geçip koridora götürdü, sonra merdivenlerden inmeye başladığımızda arkasına dönüp dudaklarını kıvırdı. "Sana nazik davranmayacaklar. O yüzden bana yakın durmanı öneririm."

İnlemek istiyorum. Gözlerimi devirmek istiyorum. Tanrım, bu adamı, askerlerini, evini yok etmek istiyorum, sonra da bir saat boyunca burayı kendi başıma keşfetmek istiyorum. Her adımımı izleyen keskin gözler *olmadan*. Beni geri getirmeden önce vurma emri almış adamların silahları bana doğrultulmadan.

"Ee?" Israrcı, merdivenleri geçerken kaşlarını kaldırıyor. "Neden benim ailem?"

"Neden olmasın? Sen mafya üyesisin Felix, istediğin gibi adlandır," diye ekliyorum, o tartışmak için ağzını açtığında. "İş adamı. Girişimci. Yönetim kurulu profesyoneli. Bir köpek bokunun üzerine takım elbise giydirebilirsin, ama bu köpek bokunu daha az... boktan yapmaz."

Yürürken gülüyor, beni üçüncü kattan ikinci kata çıkarırken omuzları sallanıyor. "Ben mafya mıyım, yoksa bir bok yığını mıyım? Çünkü ikincisi biraz incitici."

"İnsanları inciterek para kazanıyorsun." Omurgamı düzelterip omuzlarımı genişleterek karşılık vermeye hazırlanıyorum. Ama esprili bir cevap bulamadan, ayağım son dan ikinci basamakta kayıyor.

Kalbim mideye kadar iner, sonra çığlık atar ve gözlerimi kapatırım, alnımın soğuk, sert fayansla acı verici bir şekilde çarpışmasını beklerim. Ama kaslı, morartıcı kollar gövdemin etrafını sarar ve düşmeden önce beni yakalayarak dik tutar.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Nabzım hızlanır.

Gözlerimi açtığımda, Felix'in gözlerimin içine dik dik baktığını gördüm, orman yeşili bakışları evini çevreleyen ağaçlarla aynı renkteydi.

"Neredeyse güzel kafanı vuruyordun, sevgilim. Daha dikkatli olmalısın."

"Bırak beni," diye tersleniyorum. Onun kurtarışına minnettarlık duymuyorum. Kapısından giren kadınları acımasızca öldüren bu adama karşı yumuşayamıyorum. Sıradaki ben olacağım, eminim. İdam edilmek için bu adamla yatıp hamile kalmam gerekmediğini sanıyorum. "Şimdi."

Beni bırakmak yerine, biraz daha yaklaşmayı tercih etti, kaşları merakla çatıldı. "Nefesin tatlı kokuyor." Daha da yaklaştı. Daha da yaklaştı. Neredeyse burnunu dudaklarımın arasına soktu. "Meyve rulosu gibi." Bir kez daha kokladı. "Lezzetli."

"Mide bulandırıcı." Omzuna bir tokat atıp kollarından kurtuluyorum, ancak hızlı hareket ve garip aç yüzünden sendeliyorum.

Arkamda Felix sadece kıkırdıyor.

"Ailenin sokaklara uyuşturucu ve silah sokup masum insanları öldürmesini *tatlı* buluyor musun?"

"Bayan Cannon geri dönmüş, görüyorum." Sırtını düzelterip beni baştan aşağı süzer. Sonra elimi tutar ve mutfığa doğru yürüyüşümüze devam eder. "Resmi bir açıklama ister misin, sevgilim? Bu da bir sonraki makalene eklenecek mi? Dur biraz," beni karanlık bir koridordan geçirip dün gördüğüm

dün gördüğüm aydınlık mutfağa çıkar. "Makalelerin spekülasyon ve dedikodudan ibaret. Gerçek değil."

"Yazdıklarım her zaman gerçektir." Elimi onunkinden çekiyorum, ama kaçmıyorum, çıkış gözümün önünde olsa bile. Ön ve arka kapılar gözümün önünde olsa bile kaçmaya çalışmıyorum. Çünkü garip bir şekilde, Felix Malone ile burada, dışarıda kim bilir kimlerle olmaktan daha güvendedim. "Yayımladığım her yazıyı derinlemesine araştırıyorum."

"Cato Malone," diye tekrarlar, tezgahın diğer tarafına geçer ve ben bir tabure çekip dikkatlice otururken gözden kaybolur. "*Gelişmekte olan gangster mi, yoksa profesyonel beyzbolcu mu?*" Tekrar ayağa kalkar, tezgahın üzerine bir ilk yardım çantası koyar ve bana doğru iter. "Küçük kardeşimle ilgili bir görüş yazısı nasıl *gerçek* olabilir?"

"Öncelikle, manşet bu değildi." O dönüp musluğu açarken, ellerine sabun sıkıp yıkarken, ben de çantayı açıp bileklerim için merhem arıyorum. "İkincisi, yine de gerçek. O da senin gibi bir mafya babasının oğlu."

"Ve tıpkı benim gibi," musluğu kapatıp ellerini kurulamak için bir havlu alır, "babasının kim olacağını seçme şansı yoktu. Cato geçen ay daha çocuktü. On sekizinci doğum günü, hala başım ağrıyor." Havluyu bırakıp buzdolabına gider ve akşam yemeğimizi hazırlamak için malzemeleri çıkarır.

Bizim akşam yemeğimizi.

Lanet olsun, Felix Malone ile akşam yemeği yiyorum!

"Bebekleri yapan Tim'di." Kollarında malzemeleri biriktirir. "Bu bizim suçumuz değildi. Bu dünyaya gelmek bizim seçimimiz değildi. Ve bir çocuğu babasının yaptığı seçimler için cezalandırırsan, lanet olsun sana."

"O artık çocuk değil." Çantanın dibinde gömülü bir antiseptik krem buldum ve diğer eşyaların arasında kaybolmadan önce onu çıkardım. Sonra kutuyu kapatıp tüpün yan tarafını taradım ve son kullanma tarihini buldum: *hala geçerli.*

"Cato Malone yetişkin bir adam, Felix." Tüpü açıp beyaz jeli parmak uçlarıma sıkıyorum. Sol bileğime masaj yaparken, *neredeyse* inlememe neden olacak acıya dişlerimi sıkıyorum. "Copeland'a gitmeyi o seçti, değil mi?"

Çocuğu suçlayıp cevap alamazsam, bunun yerine sorular sorarım. Biri saldırıdır. Diğerisi ise ilgi.

Belki Felix ikincisine daha açık olacaktır.

"Neden oraya gitti?" diye ısrar ediyorum.

"Kardeşlerimle birlikte olmak için. Daha iyi kardeşlerimle." Buzdolabını kalçasıyla kapatır ve malzemeleri tezgaha bırakır: marine sosuyla doldurulmuş bir kapta biftek; marul, biber, havuç, soğan, mantar. "Cato, hepimizin toplamından daha iyidir." Ocağı açar ve tezgahın diğer tarafında saklı bir yerden bir tava çıkarır. "Bizler çoktan büyümüşken o daha bir bebektir. Açıkçası, muhtemelen bir sonraki patron o olacaktı. Tim'in yaptığı her şeyin bir nedeni vardı ve zaten dört oğlu varken bir tane daha yaptı."

"Sence ilk dördünden kurtulup beşincisini tahtına oturtmak mı istedi?"

Felix alaycı bir şekilde nefes verir ve omuz silker. "Kim bilir? O her zaman biraz deliydi. Belki Cato bir kazaydı. Ya da belki Tim o kadından gerçekten bir bebek istiyordu. Ya da belki bir isyan için hazırlık yapıyordu ve önlem almak istiyordu."

"Büyük oğullarının isyanına mı?" Tüpün içinden biraz daha krem sıkıp bu sefer sol elimin parmak uçlarına sürüyorum ve diğer bileğime uyguluyorum. "Sen ve kardeşlerin doğru davranmıyor muydunuz?"

O boğuk bir kahkaha atar ve marine edilmiş rib-eye filetolarla dolu kabı açar. "Hiçbir zaman doğru davranmadık. Hiçbir zaman. Belki Cato planlanmıştı, belki de değildi, ama sonunda korundu. Ve şimdi Copeland'da, hala korunuyor. Sonbahar dönemi için Copeland Üniversitesi'ne kaydoldu. Condors profesyonel basketbol takımına *girdi*. Bir polis ve bir doktorla birlikte yaşıyor. Siktir," diye bağırarak, kızgın tavaya kalın bir biftek attı ve hemen ardından aynı büyüklükte bir biftek daha attı. "Onu mümkün olan en iyi yere gönderdim." Eti pişmeye bırakarak bana döndü ve dudaklarını büzdü. "O yüzden *'gangster mi olacak?'* saçmalığını kes artık."

Hassasmış.

Oğlan seviliyor. En azından bunu kesin olarak biliyorum.

"Yine de kalmayı ve... *bunu olmayı* seçtin," ellerimi kaldırıp onun heybetli figürünü işaret ediyorum. "Belki Cato, Archer ve genç Tim daha iyi Malone'lardır. Belki senden daha iyi seçimler yaptılar ve bu yüzden kurtuluşu hak ediyorlar. Ama sen de yetişkin bir adamsın Felix ve hala toplumumuzu tehlikeye atan yasadışı pazarlarda iş yapmayı seçiyorsun."

"Evet, kaldım ve ailemizin gücünü korudum, çünkü eğer yapmasaydım," keskin bir bıçak alıp salata malzemelerinin yanındaki tezgaha koyar, "avlanan bir tür olacaktık. Hepimiz. Bu dünyadan öylece çekip gidemezsin, Christabelle. Babamın bizim adımızı yaratmak için yaptıklarını yapıp sonra da bunun bir geri tepme olmayacağını bekleyemezsin."

"Ne tür bir tepki?" Kuru dudaklarımı yalayıp bir bardak su daha istiyorum. "Neden kardeşlerinle birlikte Copeland'a gitmiyorsun?"

"Çünkü New York nereye gidersek oraya kadar bizi takip edecek." Mantarların dış katmanlarını soymaya ve saplarını koparmaya başladı. "Diğerleri gidebiliyor *çünkü* ben burada pozisyonumu koruyorum. Bu ailenin şu anda sahip olduğu gücü korumazsam, yok edilip gideceğiz. Düşmanlarımız sadece benimle yetinmeyecek. Cato'yu da ortadan kaldıracaklar. Tim'i. Archer'ı ve sevimli karısını. Ve... seni."

"Beni mi?" Burnum tiksinti ile seğirir. "Neden beni?"

"Şey, bizim çıktığımız herkesin malumu, değil mi?" diye kıkırdar. "Aslında, artık dünya bizim hakkımızda bildiği için seni eve gönderemem. Yeni düşmanların var, sevgilim."

"Biz çıkmıyoruz!" Tabureden kalkarken metal ayakları fayans zemini sıyrıyor. Krem ve ilk yardım çantasını bırakarak, havuza bakan arka kapıya doğru koşuyorum.

Hareket ettiğim hızdan dolayı başım dönüyor ve su yüzeyinde parıltıyan ay ışığı görüşümü bulanıklaştırıyor. Bu yüzden kapı çerçevesine tutunup bunun geçmesini bekliyorum.

Felix'e sırtımı dönerek, şu anki zayıflığımı fark etmemesi için dua ettim.

"Neden yasal bir iş kurmuyorsun?" diye soruyorum. Sonra midemdeki mide bulantısını bastırmak için ağzımdan nefes alıyorum. "Böylece paran ve gücün kalır, ama bu süreçte kimseyi öldürmemiş olursun."

"Öncelikle..." diye başlar ve biberleri doğramaya başlar; dönüp bakmıyorum, ama sesi tanıyorum ve odayı dolduran kokuyu fark ediyorum. "Zaten yasal işlerim *olmadığını* nereden biliyorsun? İkincisi," bir biberi bitirip diğerine başlar, "insanlar yasadışı olmayan şeyler için öldürdüler ve öldürüldüler, Cannon. Her gün yeni keşifler yapılıyor, para kazanılıyor, insanlar sömürülüyor. Elmaslar yasal, ama Kongo'da yıl boyunca kan dökülüyor."

Dengemi yeniden kazanarak havuzdan dönüp odanın diğer tarafına bakıyorum. "Kendini ormandaki elmaslara mı benzetiyorsun?"

"Hayır. Bir noktaya değiniyorum. Para nereye giderse, ölüm de onu takip eder." Sonra kaşlarını çatarak beni baştan aşağı süzer. "Senin dünyanda kim öldü, prenses?"

Ter damlaları cildimde hissedilir, sinirlerim kanımı kaplar ve görüşüm bulanıklaşır. "Ne?"

"Sen bu şehrin, hatta muhtemelen tüm ülkenin en zengin kadınısın. Ve dediğim gibi, para ölümü çeker. Peki, gücünü korumak için kiminle savaşmak zorunda kaldın?"

"Senin dışında mı demek istiyorsun?"

Gülerek bıçağının ucunu bana doğru çevirdi. "Çatışmamızı sen başlattın, Christabelle. Ben sadece karşılık veriyorum. Ayrıca, sana CeCe diyebilir miyim?"

Mide bulantısı yerini şaşkınlığa bırakır ve bu şaşkınlık, kendime gelmeme ve düşüncelerimi yeniden düzenlememe yardımcı olur. "Ne?"

"Christabelle çok uzun bir isim," diye sahte bir iç çekişle söylüyor. "'Christabelle Cannon,' dilde lezzetli olsa da, ağzı dolduran bir isim. O yüzden, Christabelle Cannon'un kısaltması olarak C.C. diyelim. CeCe."

"Hayır! Gerçek adımı kullan. *CeCe*, arkadaş olduğumuzu ima eder. Samimiyet. Takma isimler birbirini seven insanlar içindir."

O sadece omuz silkiyor ve biftikle ilgilenmek için dönüyor. "Sana CeCe diyeceğim. Daha kolay. Annen nerede?"

"Ne?" Kaybolmuş, başım dönüyor, kafam karışık, hepsi *bu* adam yüzünden. Kapıdan uzaklaşıp koltuğuma geri dönmek için zorlukla yürüyorum. "Sen ne diyorsun be adam?"

"Para. Güç. Ölüm." Omzunun üzerinden bakıp sırtıttı. "Annem hakkında hiçbir şey bilmediğim aklıma geldi. Hayatta mı? Öldü mü? Babanla boşanıp servetinin yarısını alıp kaçtı mı? Kahretsin," diye ekler, bifteği bırakıp tezgaha dirseklerini dayayarak gözlerini gözlerime diker. "Tim onunla yattı mı, bu yüzden bize bu kadar kızgın mısın?"

"Hayır!" Öfkem kabarıyor, kaynıyor ve sonunda patlayarak bağıriyorum: "Ve böyle bir pislik olduğun için siktir git. Annem öldü. Ama para, uyuşturucu ya da Malone yüzünden değil. Onun adını bir daha ağzına alma." Tezgâhtan tekrar uzaklaşıyorum, aceleyle taburemi deviriyorum.

Ama geri dönüp onu

düzeltilmiyorum.

Yapamıyorum.

Onun bakışlarından kaçmam gerekiyor. Mahremiyete ve bayılabileceğim bir odaya ihtiyacım var.

Yalnız.

"Buraya gel ve yemeğini ye, kadın!"

"Kıçına sok." Koridora sendeleyerek girerim ve dengemi sağlamak için elimi duvara dayarım, sonra evin ön tarafına doğru ilerlerim.

Gerçekten isteseydim kaçabilirdim. Eve gidebilirdim. Kıvrılıp ölebilirdim. "CeCe!"

Boğazıma safra yükseliyor, yemek borumu yakıyor ve ona kötü bir şey bağırmamı imkansız hale getiriyor. Bunun yerine, tüm enerjimi merdivenlere ulaşmaya odaklıyorum. Soluma dönüp yukarı çıkmaya, kalbim ön kapıdan çıkmak istese de.

Yukarı çıkarken görüşüm kararıyor ve damarlarımdan panik akıyor.

Ama *artık* çok geç. *Çok uzun zamandır buradayım.*

"Hayatım!" Felix, sanki bu onun için bir şaka gibi, şarkı söyler gibi konuşuyor. "Biftekini ne kadar kanlı istersin?"

FELIX

HAYATIMDAKİ DİĞER KADIN

Christabelle öfke nöbeti geçirirken ben akşam yemeğini hazırlıyorum. Onun hassas kız tavrı, *"benim hayatım hakkında konuşma, ama ben seninkini konuşurum"* tavrı. Onun *"yazdıklarımla hayatları mahvediyorum, ama sen sattıklarınla hayatları mahvetmeye hakkın yok"* elitizmi. Onu gözümün önünden ayırmamın tek nedeni, bu evden çıkmayacağını bilmem.

Bifteklerimizi pişirdikten sonra, ikisini de ocaktan alıp dinlenmeleri için tabağa koyuyorum. Salatamızı hazırlıyorum, her şeyi hiç incelik göstermeden rastgele bir kaseye atıyorum, sonra dolaptan iki şarap kadehi çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Kırmızı et, kırmızı şarap demektir. Ve önceden plan yapmayı sevdiğim için, bu akşam için önceden seçtiğim ve bir saat önce mantarını açtığım merlot şişesini alıyorum.

Nefes alması için falan.

Şarap kadehlerimizi yarıya kadar doldururken zihnimin derinliklerinde bir şarkı çalar, müzik boğazımda uğuldar ve sonra dudaklarımdan hafif, neredeyse duyulmayacak bir sesle çıkar. Doldurmayı bitirir, şişeyi kenara koyar, sonra iki kadehi de alır ve mutfaktan çıkarım.

"CeCe?"

Onun bu ismi sevmediğini bildiğim için kıkırdarak gülüyorum. Kardeşlerimi hedef alan bu kadını kızdırma yeteneğim, onun boğazını kesip konuşma yeteneğini elinden almaktan çok daha çekici geliyor bana.

Koridordan geçip ön kapıyı gözetlerim, ama pencereden baktığımda adamlarımdan birinin bana sırtını dönüp gözlerini garaj yoluna diktiğini, normal görev yerinde olduğunu görünce evimin güvenli olduğunu düşünürüm.

Hayatım korunuyor... Micah evde olmasa bile.

Dönüp merdivenlere doğru ilerlerken, iki bardağın saplarını tek elimle tutuyorum ve her iki basamağı atlayarak,

"Christabelle? Neden annen konusunda bu kadar hassassın? Baban onu öldürmedi ki."

"Christabelle? Neden annen konusunda bu kadar hassassın? Baban onu öldürmedi ki." Evet, biliyorum. Bir terapist, benim boktan zihnimi keşfetmek için bayram ederdi. "Değil mi?"

Bir basamaktan diğerine geçip devam ettim. Daha hızlı, daha hızlı.

"CeCe? Baban anneni öldürdü mü? Çünkü eğer öldürdüyse, bu konuda bağ kurabiliriz. Benim babam da pisliğin tekiydi. Ama itiraf etmeliyim ki..." Katıma ulaştım, merdivenlerden koridora geçtim ve kısmen aralık olan yatak odası kapısına doğru ilerledim. "Babanın böyle bir şey yapabileceğini hiç tahmin etmezdim. Adam oldukça üst sınıf birine benziyor, biliyor musun? O kadınları değil, ağaçları öldürür. Ve şimdi sen büyüdüğüne göre, onu bile yapmıyor. Sen *Cannon Daily'nin* yüzü olursun, o ise emekliliğin tadını çıkarır."

Kapıya ulaştım ve durmayı düşündüm. Kapıyı çalmak. Kadına mahremiyetini vermek.

Ama lanet olsun, beni duymamış gibi davranmıyordu, bu yüzden içeri girdim, belki de balkonumdan atlayışını yakalayacağımı ya da pençeli elleriyle yüzümdeki deriyi yırtmak için sallandığını göreceğimi düşünerek.

Bunun yerine, tamamen beklenmedik bir şey buluyorum. Saf.

Eşikte durup başımı yana eğerek, yatağımda kıvrılmış halde yatan Christabelle'i inceliyorum. Gömleğim onun küçük vücudunu gölgede bırakıyor ve bacakları göğsüne çekilmiş durumda, böylece iç çamaşırı — *benim iç çamaşırım*

—haftada üç gün StairMaster 5000'de çalışarak elde ettiği mükemmel kalçalarını ortaya çıkarıyor.

Örgüsü battaniyemin üzerine uzanmış, uzun, kahverengi, neredeyse siyah saçları tavandaki ışıkların altında parıldıyor.

Neden uyuyor? Nasıl? İki saniye önce buraya girdi!

"Christabelle?" Odaya girip yatağa doğru yürüdüm ve şarap kadehlerimizi en yakın komodinin üzerine koydum. "Uyuyormuş gibi mi yapıyorsun, sevgilim, sırf sana yaptığım bifteği yemek zorunda kalmamak için mi?"

Bir dizimi yatağa, kaburgalarının yanına koyuyorum, sonra yumruğumu omzunun yanına koyuyorum, böylece tüm vücudu nazıkçe bana doğru yaklaşıyor. "Christabelle? Tatlım? Konuş ve bana siktirip gitmemi söyle. Saat daha sekiz. Uyuyormuş gibi yapmak için çok erken."

Ağırlığımla hareket ettiğinde inledi, sonra bacaklarını daha sıkı sararak sızlandı.

"Gerçekten rolünü oynuyorsun, öyle mi? Bu mu? Kahvaltı bile yapmadın, öğle yemeği yemedin, şimdi de akşam yemeğinden kaçmak için numara yapıyorsun. *Gerçekten* aç değil misin? Çünkü misafirlerimi beslemek benim görevim gibi geliyor. İyi terbiye, bilirsin."

Göz kapakları titriyor, kirpikleri yumuşak yanaklarının üstüne değiyor. Ama gözlerini açmıyor. Ne kadar utanç verici olursa olsun, numarasından vazgeçmiyor.

"Tamam." Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp düşünürüm.

Aşağı inip yemek yiyebilirim. Kim bilir, uzun bir iş gününün ardından midem gurulduyor. Ama burada kalmak istiyorum. Bir sandalye çekip şarabımı içmek ve dışarıdan esen rüzgârın keyfini çıkarmak istiyorum.

Gazeteyi okuyabilirim, yani birinci sayfadaki Bayan Cannon'ın yazısından daha fazlasını keşfedebilirim. İlk kez... sonsuza kadar, makul bir saatte geceye hazırlanabilirim.

Belki *de* ilk kez.

Bu kadının yatağında olması beni sandığım kadar rahatsız etmedi, yataktan kalkıp bir şarap kadehini aldım, sonra boş elimle cebime uzanıp telefonumu çıkardım, çünkü şu anda gazete okumak istemiyordum. Ancak konuşacak bir arkadaş arıyordum.

Ben sosyal bir insanım. İnsanları severim.

Ne yaparsın, dava et beni.

Telefonumu ve şarabımı alıp odamın diğer tarafına geçtim, şarabı bıraktım, kanepemi hızlıca iterek döndürdüm, bacakların yere sürtünme sesi onu uyandırabilir diye düşündüğümde gözlerim Christabelle'e döndü.

Kıpırdanıyor ve inliyor. Kendini daha sıkı sarıyor. Ama sahte davranışına devam ediyor ve beni yapayalnız bırakıyor.

Yapacak bir şey yok. Konuşacak kimse yok. Yirmi metre uzaktaki StairMaster kışından başka bakacak bir şey yok.

Mobilyalarımı yerleştirip şarabımı kavradım, orta minderine oturdum ve sadece... onu izledim. Düşündüm. İçtim.

Kız buraya geldiğine göre şimdi ne yapacağım?

Planım ne?

Açıkçası hiçbir fikrim yok. Onu becermek mi? Öldürmek mi? Kışına bir şaplak atıp bizim hakkımızda konuşmayı kesmesini söylemek mi?

Tanrım.

Şarabımı kaldırıp uzun, yavaş bir yudum alıyorum. Sonra tabanı uyluğuma koyup, elim hala sapını kavrarken, diğer elimle telefonumu ters çevirip ekran kilidini açıyorum.

Bir arama yapmam gerekiyor. Bir konuşma yapmam gerekiyor. Ve şanslıyım ki, Copeland'da saat henüz erken, bu yüzden yeni evliler... *meşgulken* onları rahatsız etmeyeceğim.

Kardeşimin adını değil, karısının adını tuşlayarak, kanepeye geri yaslanıp sırtıyorum, çünkü onun cevap verme ihtimalinin yüzde iki civarında olduğunu biliyorum.

Benden farklı olarak, Minka Mayet insanları sevmez. Ve kesinlikle onlarla konuşma isteğini her gün bastırmaya çalışmaz.

Telefon çalıyor... çalıyor... çalıyor. Tam sesli mesaja düşecek diye düşünürken, cevap veriyor. Copeland şehrinin trafiğinin gürültüsü arka planda o kadar yüksek ki, Bayan Cannon'un odanın diğer ucunda bunu duyup duymadığını merak ediyorum.

"Küçük kardeşini çok özlediğin ve eve gelmesini istediğin için mi arıyorsun?" diye sorar Minka umutla.

Onu seviyorum. Minka Mayet'i gerçekten, içtenlikle ve sevgiyle seviyorum. Ama tabii ki, o gidip başka bir Malone ile evlendi ve ben onu tanımadan önce kalbimi kırdı.

"Hey, Arkamdan Yap Doktor. Cato'dan şimdiden bıktın mı? O daha uzun süredir orada değil ki."

"Malone adını taşıyan tüm erkeklerden bıktım, sen de dahil. Ne istiyorsun?"

"Sen ne yapıyorsun?" diye karşılık verdim. "Sokakta mı yürüyorsun?" "Ofisten çıktım, eve gidiyorum. Neden beni arıyorsun?"

"Çünkü seni özledim," diye dürüstçe cevap verdim. Kolayca. "Çünkü sen çok tatlısın ve o sahte evliliğini iptal edip benim yatağıma atlamanın henüz çok erken olmadığını hatırlatmak istedim. Ailede en büyük penis benim. Ve hepsini görüp karşılaştırmadıkça yalan söylediğimi söyleyemezsin. Önce ben."

"Şimdi kapatıyorum."

Başımı geriye atıp güldüm, ama hattın diğer ucundan gelen tam ve mutlak sessizlik beni duraklattı ve telefonu kulağımdan çekip, aramamızın kesildiğini fark ettim.

"Ne oluyor lan?" Kıkırdayarak, tekrar arama tuşuna basıp telefonu tekrar kulağıma götürdüm. Ama bu sefer beni sesli mesaja yönlendirdi, anında reddetti.

Siktir git, iyi günler.

"Siktir." Eğlenerek, Archer'ın adına kaydırıp tuşa basarım, çünkü mafya babasının oğlu, evlendiği kadından biraz daha az korkutucudur.

"Evet?" İlk çalınıştta cevap verdi, sanki aramamı bekliyormuş gibi. Ya da belki de zaten telefonunu elinde tutuyordu ve başka birini aramaya hazırlanıyordu. "Ne haber, Lix?"

"Mayet'le birlikte misin?"

"Hayır." Trafik sesleri de onu takip ediyor. Arabalar kornaya basıyor. Motorlar çalışıyor. "Neden? O iyi mi?"

"O iyi. Az önce onunla konuşuyordum: hayatta ve sağlıklı. Ama bağlantı kesilmiş gibi görünüyor. Cep telefonu sinyali zayıf. Neredesin?"

"Eve gidiyorum. Bugün infüzyon gecesi ve o çok yorgun. Tam zamanında işten çıktım, böylece onu dairemize kadar takip edip ilaçlarını aldığından emin olabileceğim. Ne oldu?"

"Tıbbi ihtiyaçları hakkında bizimle konuştuğunu biliyor mu?" Şarabımı kaldırıp sol ayak bileğimi sağ dizimin üzerine koydum. Küçük ama tatmin edici bir gülümsemeyle. "Doktor Mayet kronik olarak mahrem bir kadındır, Dedektif. Hemofili hakkında her şeyi bildiğimizi ve sizin talimatınızla en azından iki günde bir onu kontrol ettiğimizi biliyor mu? Cato'nun orada olması, başka bir çift gözün olması, çabalarımızı kolaylaştırıyor mu?"

"Hayır. Ve dilini kaybetmek istemiyorsan, hiçbir şey söylemeyeceksin. Neden arıyorsun?"

"Tıbbi tavsiyeye ihtiyacım var." Güzel ama biraz yeşil olan Christabelle Cannon'a bakıyorum. "Mayet'le bir saniye telefonda konuştum, ama ben soru sormadan telefonu kapattı."

"Sinyal kötü olduğu için bağlantı kesildi demiştin." "Bu ne, sorgu mu? Eve ne zaman varırsın? Onunla konuşmam lazım."

"Bu ölümcül bir durum mu, yoksa yarına kadar bekleyebilir mi?"

"Uh..." Bir an düşündüm, normalde ne olursa olsun ilkinin seçen kişi benimdir. İtibarım, benim dürtüsel ve muhtaç olduğumu söylüyor. "Emin değilim," diye itiraf ettim. "Ama bekleyip, beklemememiz gerektiğini öğrenmek istemem. Ne kadar sürer?"

"İki dakika." Nefesi biraz hızlandı, eve yaklaştıkça adımları hızlandı.

Bu bana birkaç dakika önce merdivenleri nasıl koştuğumu hatırlatıyor. Birini görmek için duyulan o heves, iyi ya da kötü.

"Cato ile işler nasıl?" Doldurmamız gereken iki dakikamız var ve ben bu dakikaları nefesimi onun nefesine uydurmaya çalışarak geçirmek istemiyorum. "Seni delirtiyor mu?"

"Hafifçe," diye homurdanır. "Ama karımı çok seviyor ve kendi başına bir dairede yaşamaktansa burada olmayı tercih ediyor, yani... neyse. Minka'yı daha çok kızdırıyor."

"Onun öfkesine maruz kalma tehlikesi var mı?"

Bir kapıdan içeri girer, dışarıdan içeriye geçerken hava değişir. "Hayır. O, dünyadaki en kontrollü insandır. Lix, o duygularını kolay kolay göstermez. Bu da, karşılaştıklarında onunla sözlü olarak tartışır, ama onu asla kovmaz anlamına gelir. Aile onun için önemlidir, onlarla ne yapacağını bilemese bile."

Botları beton merdivenlerde *güm güm güm sesler* çıkarıyor; bıraktığı evi düşününce ironik bir tezat. Sonunda yerleştiği daire, benim yatak odam kadar. Onun apartmanı ise, bizim evimizin sadece bir kanadının büyüklüğünde.

Bizi, bu hayatı terk etti... Her şeyi geride bırakıp dördüncü katta, benim yatağımdan biraz daha büyük tek bir yatak odası olan bir daireye taşındı.

"Tıbbi acil durumun nedir, Lix? Neden başka bir doktoru aramıyorsun? Ölülerle deneyimi olan bir adli tabip değil, normal bir doktoru."

"Çünkü ailemi ve gizliliği tercih ederim. Ne kadar sürecek?"

"Yirmi saniye. Kahretsin." Merdivenleri hızla çıkarken nefesi hızlanıyor, ayak sesleri düzenli bir ritimle gümbür gümbür yankılanıyor. Sonra duruyor. Bir duraklama, sonra kapısını açıyor ve hayatının aşkını görüyor.

"Minnnka." Kapıdan içeri girer ve giysilerin hışırtısı ve bir kadının başına basılan yumuşak, boğuk bir öpücüğün sesi hattın ucunda yankılanırken, benim her şeyi duyduğumu unutmuş gibi görünür. "İlaçlarını karıştırmaya başlamışsın bile." Rahat bir nefes alır. "Güzel."

"Telefonda mısın?" Kadının sesi düz. Monoton. "Fletch mi?" "Hayır, Felix." Bir düğmeye basar ve ses kalitesi

. "Hoparlördesin, Lix."

"Sana bir kez kapattım Felix. İpucunu anlamadın mı?"

"Seninle flört ediyordum!" Onunla dalga geçiyorum.

"Rahatla."

"Kocamı arayıp, bana cinsel tacizini yanlış anladığımı söylemek için telefonu bana getirmesini mi istediniz? Oh." O homurdanır, sesin ardından gelen gürültü, onun kışını tezgahın üzerine attığını hayal etmeme neden olur.

"Benim hatam. Hepsi bu kadar mı?" Kağıt ve plastiğin birbirine sürtünme sesi hattı boyunca yayılır. "Çünkü şu anda yapacak daha önemli işlerim var."

"İnfüzyon gecesinde huysuzsun, Doktor. Bir sorum var. Tıbbi."

"Ne tür bir cinsel yolla bulaşan hastalık kapıldığını bilmiyorum, Felix. Hayır, teşhis için penisinin fotoğrafını istemiyorum. Hayır, kanlı idrar normal değil. Kızarıklık varsa, hemen doktora görün."

"Ha." Şarabımdan bir yudum daha alıp gözlerimi devirdim. "Komik. Ama kızarıklıktan bahsetmişken, şu anda yatağımda bir kız var..."

"Şu anki yatak arkadaşının cinsel yolla bulaşan hastalıklarını da bilmek istemiyorum. Ve bana bunları anlatmak, onun mahremiyetine iğrenç bir saldırıdır. Ona para ver, onu doktora gönder."

"Bir saniye çeneni kapatabilir misin?" Sinirli bir nefes verip yorgunluktan başımı geriye atıyorum. "Ciddiyim. Hasta bir kadın, görünüşte sağlıklı, yirmi yedi yaşında. Boyu 1,68 metre, kilosu 59 kilo. Biraz fazla zayıf. Yemek yemiyor ama su içiyor. Karnında, kaburgalarının yakınında kızarıklık var. Kötü bir egzama vakası gibi görünüyor ama ona sorduğumda endişeli görünmüyordu. Birkaç dakika önce uyanıktı ve benimle tartışıyordu, şimdi uyuyor."

"Ani bilinç kaybı ve iştahsızlık bir acil durumdur, Lix. Onu acil servise götür."

"Hayır, o..." Kafamı sallıyorum. "Bayılmış gibi bilinçsiz değil. Yatağa girip uykuya dalmış gibi bilinçsiz. Az önce kalktığında biraz sendeledi, belki de baş dönmesi de yaşıyordur, ama öyle bir şey söylemedi."

"Kendi isteğiyle seninle mi, Felix Malone?" "Şey..."

Boğazımı temizledim. "Tam olarak değil."

"Fiziksel olarak zarar gördü mü? İşkence gördü mü, dövüldü mü, tecavüze uğradı mı, çizildi mi, kesildi mi, vuruldu mu ya da benim listelemedim ama benim sorularıyla ilgili olabilecek başka bir şey oldu mu?"

"Hayır." Tecavüz suçlamasına kızgın bir şekilde bakıyorum. *Ben babam değilim lan!* "O iyiydi, şimdi değil."

"Ve içki mi içiyor? Susuz kalmadı mı?"

"Evet. Micah bugün su içtiğini söyledi."

"Oh, güzel," Archer homurdanıyor, *"ikiniz de bu bokun içindesiniz. Bu telefon görüşmesini bildirmek benim görevim, biliyorsun, değil mi Lix? Bir kadını kaçırdın*

ve şimdi de polis olan kardeşini arayıp bunu ona anlattın."

"*Aslında*, doktor olan kız kardeşimi aradım. Sen sadece kulak misafiri oldun. Bu senin sorunun."

"Bu benim telefonum! Sen. Beni. Aradın!"

"Mayet?" Christabelle uykusunda inleyip soluna dönünce başımı kaldırıp inlerim. "Lütfen yardım et. Mide bulantısı var gibi görünüyor."

"Hamile mi?"

Kaşlarımı onaylamadığımı gösteren bir şekilde çatırdattım. "Eğer öyleyse, benim değil. İki gün önce tanıştık ve henüz aynı yatağı paylaşmadık."

Şey, onun düşündüğü anlamda değil.

"İki gün oldu ve hala sevişmediniz mi?" Archer araya girer. "Tanrım, onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Aslında onun kindar tavırlarına dayanamıyorum."

Mayet?" "Ateşin mi var?"

"Uh..." Şarabımı bırakıp kanepeden kalkarak odamı geçtim, dizimi yatağa koydum ve boş elimle Christabelle'in şakağına bastırdım. "Biraz sıcak, ama çok da değil."

"Göz bebekleri?"

Dişlerimi sıkıp parmak uçlarımı göz kapaklarının üzerine koyuyorum, sonra geri çekerek, mükemmel gümüş renkli gözbebeklerini ortaya çıkarıyorum, bakıyorlar ama görmüyorlar. "Biraz büyükler ama eşitler."

"Işığa tepki veriyor mu?"

"Evet." Yüzünü bırakıp yatağın kenarına oturdum. "Onları açtığımda küçüldüler. Nesi var?"

"Bilmiyorum! Göz bebekleri normal, ateşi yok. Su içiyor. Bugün bir şey yedi mi?"

"Birazcık. Peynir ve salam."

"O zaman muhtemelen iyi olacak. Yeme ve içme iyi. Ateş olmaması iyi. Muhtemelen ona bulaştırdığın hastalığı uyuyarak atlatıyor. Ona bir iyilik yap ve onu serbest bırak. Bu arada, o kim?"

"Hayır! Bize söyleme." Archer inler. "Lütfen, Tanrı aşkına, adını söyleme."

"Christabelle Cannon," diye cevap veriyorum, sırf o söyleme dediği için. İtaatsizlik benim kanımda var. Bu noktada bunu bilmesi gerekirdi. "*Cannon Daily Tribute*'dan."

"Siktir!" Archer bağırır. "Christabelle Cannon mu? Ciddi misin sen, Lix?! Babasının tüm ulusal

orduyu seferber edecek kadar parası var!"

"Kimse onun kaybolduğunu bile bilmiyor." Dönüp baktığımda kirpiklerinin titrediğini görüyorum. Gözleri göz kapaklarının arkasında parlıyor. Yanakları kızarmış ve sıcak, dudakları ise öpülesi bir şekilde büzülmüş. Ve ben dürtüsel bir adam olduğum için, yatağıma uzanıp başımı onun yastığının yanına koyuyorum. "İşyerine hasta olduğunu bildirmiş. Asistanı birkaç gün dışarıda olacağını ve onu rahat bırakmasını biliyor. Yaşlı Cannon ise aylardır ortalarda yok. O alarmı çalana kadar hiçbir şey yapmayacak. Ki," yanına dönüp tatlı nefesini içime çekiyorum, "o da alarmı çalmayacak, çünkü burada benimle birlikte ve dış dünyaya erişimi yok."

"Peki senin nihai hedefin ne, Lix?" Archer'ın ayak sesleri karo zeminde yankılanıyor. "Bütün bunların amacı ne? Çünkü az önce, yapmak istemediğini düşündüğüm bir sürü lanet olası gürültü çıkardın."

"Bilmiyorum." Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip ıslattım, böylece Christabelle nefes verdiğiğinde serinliğini hissedebildim. "Bizim hakkımızda kötü konuşuyordu. Günde yarım milyon gazete satıyor, ön sayfada bizim yüzlerimiz ve isimlerimiz var. Cato'ya sataşıyordu ve bu beni çok kızdırdı."

"Cato, çok az kişinin bildiği bir dünyada büyümüş yetişkin bir adam. Sence birinin onun hakkında kötü şeyler söylemesi umurunda mı?"

"Hoşuma gitmedi." Telefonumu kulağımın altına koyup, belki de hayatımda tek kez karşılaşacağım bu fırsatı değerlendirerek, kendimi düşmanım haline getiren bu kadını incelemeye başladım.

İlk ateşi o açtı ve her gün bunu destekleyerek gazetelerini sattı ve bizi yerden yere vurdu, bu yüzden Cordoza beni çağırmak zorunda kaldı.

Makaleleri beni öfkелendirdi. Korkusuzluğu beni sinirlendiriyor.

Ama kendime yalan söyleyip onun güzelliğini inkar etmeden önce çoktan ölmüş ve gömülmüş olacağım.

"Sadece durmasını istedim," diye mırıldandım. "Bunu bırakmasını istedim."

"Ve şimdi ya ölecek," diye homurdanıyor Archer, en azından artık bağırıyor, "ya da serbest bırakılacak ve milyon kat daha gürültücü olacak. Planın kusurlu, Lix."

"Belki üçüncü bir seçenek vardır," diye düşünüyorum. Elimizi uzatıp, saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum ve parmaklarımın altındaki ateşli teninin dokunuşunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

O ısınmaya başladı ve bu farkındalık, bu hafif ateş belirtisi beni korkutuyor. "Annelerimiz hakkında sorular soruyor, Arch."

"O..." Durup yutkunuyor. "Ne?"

"Bence motivasyonu bu. O bir gazeteci. İlgi çekici bir hikaye istiyor ve bana doğrudan saldırdı, bende aradığı bilgiyi bulacağını düşünüyor."

"Annelerimizin kim olduğunu bilmiyoruz. Susan değil. Anastasia adını bile duydum, ama bu da ölü bir kadını bulmamı kolaylaştırmıyor."

"Doğru. Ama Cannon'un bizim sahip olmadığımız kaynakları var. Araştırmacı bir beyni ve prenses zihniyeti var. Öyleyse neden bu zor işi ona bırakmayalım ki?"

"Annemizle ilgili makaleyi onun yazmasını mı *istiyorsun*?"

"Makale için araştırmayı yapmasını istiyorum," diye düzeltiyorum, dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Her adımında onunla kavga etmek yerine, işbirliği yapmayı teklif edeceğim. Bildiklerimi ona vereceğim."

"Ki bu hiçbir şey! Cato'nun annesinin adını bile bilmiyoruz ve onun ölümünü izledik!"

"Ne?" Minka'nın sesi yumuşar. Şefkati yoğun ve tatlıdır. "Bunu gördünüz mü? Bu korkunç."

"Aslında hiçbir şey bilmiyoruz," Minka'nın derinlerde saklı yumuşak tarafını görmezden gelerek Arch'a katılıyorum. "Ama bildiklerimizle başlayabiliriz. Sonundan başlayıp geriye doğru gidebiliriz. Kim bilir, belki senin ya da benim annemi bulamayız, ama belki Cato'nun annesinin kim olduğunu bulabiliriz. Bunu ona verebiliriz." "Seni kaçırان kişiyle arkadaş olmak mı istiyorsun?" diye inliyor.

"Şu anda yatağında bilinçsiz halde yatan ünlü, hasta olan mı?"

"Daha tuhaf şeyler de yaptım," diye gülümsüyorum. "Ve bu kadar güzel olmayan kadınlarla da vakit geçirdim."

"Sen bir domuzsun." Minka'nın ayakları yere gürültüyle çarptı, benden vazgeçip telefondan uzaklaşırken sesin etkisi biraz azaldı. "Duş almaya gidiyorum Malone. Bugünlük bu kadar."

"Tamam," Arch ve ben aynı anda cevap verdik. Ayak sesleri arka planda kayboldu.

"Onu deli gibi sinirlendiriyorsun, biliyor musun? Sırf tepki almak için onu kasten kızdırıyorsun."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bunu yapmasaydım, varlığımı tamamen görmezden gelirdi. Olumsuz ilgi, hiç ilgi olmamaktan iyidir."

"Yine de," diye devam eder, "senin saçmalıklarına rağmen, sen yokken o seni savunuyor. Seni seviyor. Sadece bunu ifade edecek kelimeleri bulamıyor. Bana bile kelimeleri yetmiyor." Bir an durur, sessizlik

sonra ekliyor, "Kızı serbest bırak, Lix. Ya da ona bir doktor bul. Ama *bir şeyler* yap. Çünkü biz burada oturup onun kaçırılmasını konuşurken onun öldüğünü öğrenmek istemiyorum."

"O iyi." Dinlenirken keskin hatlı yüzünü inceliyorum. Yanaklarında güneşin izleri var. Dudakları kalın ve kavisli, ama babasının da benzer dudakları olduğu için bunların gerçek olduğundan eminim. "Sabaha kadar iyileşmezse, tekrar arayıp ne yapabileceğimize bakacağım."

"Ya önce ölürse? O zaman ne olacak?"

"Soğuk algınlığı," diye mırıldandım. "Yirmi dört saat süren bir virüs falan. Sabaha kadar iyileşir, sonra mutfağımızı talan eder ve üç günlük yiyeceği kahvaltıda yer bitirir."

"O zaman mı, kızın acımasızca ailemizin geçmişini araştırıp, beş ölü, istismara uğramış kadının kimliklerini ortaya çıkaracağı bir iş anlaşmasını görüşeceksin?"

"Bilmek istemiyor musun?" diye karşılık veriyorum, ancak Christabelle'in yüzü acıdan buruşunca kaşlarımı çatıyorum. Ya da hastalıktan. Ya da bir doktorun daha iyi ayırt edebileceği bir şeyden. "Annen öldürüldü, Arch. Sanki önemsizmiş gibi bir kenara atıldı. Merak etmiyor musun?"

"Evet," diye itiraf ediyor. "Ama bizi aptal gibi gösteren, aşırı hevesli bir gazeteciyi kaçırarak kadar meraklı olmadım. O seni satın alabilir, Lix. Beni de. Bütün şehri satın alabilir."

"O zaman satılık olmadığımız için şanslıyız."

Dirseklerimi yere dayayıp bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum. Ayağa kalkarken Christabelle yatakta kıvranıyor.

"Kapatıyorum, Arch. Ama yarın seni ararım."

"Tamam."

Veda etmekle uğraşmaz. Ya da nezaket kurallarına uymakla. Sadece aramayı sonlandırır ve şüphesiz karısına duşta katılmak için gider.

Ama umurumda değil. Belki de ilk kez, kardeşimin evlendiği kadını ya da onunla paylaştığı hayatı kıskanmıyorum.

Bunun yerine, zihnim Christabelle'e odaklanıyor, hatta ayaklarım beni odanın diğer ucundaki ofisime götürmeden önce, bir şarap şişesi kovası kapmak için.

İçinin boş olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra odanın diğer tarafına geçip yatağın kenarına oturuyorum. "Hey?" Kovayı bacaklarının yanındaki yatağın üzerine koyup onu sırt üstü çeviriyorum, o inleyince suçluluk duygusu kanımı donduruyor. "Uyan, Christabelle. Neyin var, söyle bana."

"Hayır." Tekrar kıvrılır, gözlerini sıkıca kapatır ve küçük bir çocuk gibi karnını kucaklar. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Biliyorum, hayatım. Ama sana yardım edebilmem için neyin olduğunu söylemelisin."

Nefes nefese kalır, göğsü spazm geçirir ve cildi hastalıklı bir griye döner. Kovayı alıp yüzünün yanına koyarım, ama kusmaz. Vücudunun istediği gibi patlamaz. Sadece inler ve bir şekilde kalbime endişe sızdırmayı başarır.

İki gün önce, bir otobüse para verip onu işine giderken kaçırmak için para ödeyebilirdim.

Bugün, onun acı çektiğini görmek ruhumu acıtıyor.

"Hasta olmak zorunda mısın, Christabelle?" Sonunda ona alan tanımaktan vazgeçip, yanına uzanıyorum ve onu yanıma çekiyorum, yanağı kalbime değene kadar, tatlı ve şeker gibi nefesinin dilime değene kadar. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben hallederim."

FELIX

HER ŞEYİ MAHVETTİM

Gece yarısı civarında, Christabelle kusmaya başlar. Gözleri yaşarır ve midesi, belki de şimdiye kadar yediği her lokmayı reddeder.

Acı çekiyor. Neredeyse bilinci kapalı. Kalkıp tuvalete gidip temizlenemeyecek kadar zayıf.

Sabahın ikisi civarında, acı çekmekten kurtulmak için yalvarır. Gözyaşları içinde ölmek için yalvarır. Bu dünyadan ayrılmak için.

Birkaç saat önce özgürlük isteyen kadın, şimdi benim yatak odamda ölmek istiyor.

"Micah!" Yüzünün altına kovayı tutuyorum, diğer elimle vücudunu destekliyorum ki yere yığılmasın ve kusmuğunda boğulmasın. "Micah!" Kapalı kapıma bir bakış atıyorum ve beni duymasını diliyorum. Telefonum yerde ve onu almak için Christabelle'i bırakmam gerekiyor. "*Malone!*"

"Ne?" Hala giyinik halde, sanki henüz yatmamış gibi kapıdan içeri dalıyor, ama bizi Christabelle'in dağınıklığı içinde yatarken görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ne oluyor lan, Lix." Şaşkın bir şekilde, Christabelle'in kusmasını ve vücudundaki zehri atmaya çalışmasını izliyor, ama midesinde atacak hiçbir şey kalmamış. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey!" Yerdeki telefonuma bir kez daha bakıp, Christabelle'i desteklemek için geri döndüm. "Onu al bana. Mayet'i aramam lazım."

"Copeland'da saat geç oldu, Lix." Ama o ilerleyip cihazı yerden alır, ekranı kontrol eder ve benim bildiğim gibi birçok cevapsız arama olduğunu görünce yutkunur.

Christabelle'in hastalığıyla aynı ritimde titreyen bu lanet şeyi saatlerdir dinliyordum, ama ulaşamıyordum ve bakımım altındaki kişinin yanından ayrılmak istemiyordum.

"Siktir." Şifremi sormadan ekranımın kilidini açtı. "Mayet seni aramış." Onun adını tuşlayıp telefonu hoparlöre aldı ve diğer uç çaldığında aramızda tuttu. "Otuz kez falan aramış, dostum. Cevap vermedin mi?"

"Cevap veremedim! Meşguldüm. Kahretsin. Kahretsin, *kahretsin, kahretsin.*" Kovayı tekrar yaklaştırdım ve Christabelle'in sırtını okşadım. "Bu normal bir virüs değil. Durum kötü."

"Felix!" Minka, beklediğim gibi uykuda değil, tamamen uyanık bir şekilde telefona atladı. "DKA'da!"

"Ne?" Kovayı yere koydum ve Christabelle'i kucağıma çektim. "Bu ne anlama geliyor? Neredesin?"

"Şu anda senin mülküne giriyorum. Daha hızlı, Archer. Çok su içtiğini söylemiştin," diyor bana. "Uykulu. Mide bulantısı var. Neredeyse hiç yemiyor ve yediği şeyler de et ve peynir. Ve Archer'a nefesinin tatlı koktuğunu mu söyledin?"

"Hayır, ben..." Kollarımdaki baygın kadına baktım ve burnumu dudaklarına yaklaştırdım. "Ne?"

"O şeker hastası!" Kapının çarpması sadece telefonda değil, hala açık olan balkon kapılarımda da yankılanıyor. "O Tip 1 şeker hastası, Felix. Christabelle Cannon'ın bu durumu *herkes* bilir!" Sert bir şeye çarpıyor, belki de ön kapımıza, sonra homurdanarak duruyor. "Archer!"

"Geliyorum." Ayaklarının altında çakıl ve toprak kayıyor. Nefesi kesik kesik. Anahtarlar çınlıyor, sonra ön kapı açılıyor ve benim telefonumla Micah'ın telefonu güvenlik uyarısı bip sesi çıkarıyor. "Neredesin, Lix?"

"Yatak odamda." Christabelle'i hala kollarımda tutarken, onu güvenli bir yere götürebileceğimi düşünerek yataktan kalkarım. "Burada mısınız?"

"Yola çıktık." Telefon kesildi, ama merdivenlerdeki gürültülü ayak sesleri geride kalan boşluğu doldurdu.

Yatak odamın kapısına doğru ilerlerken, Micah'ın etrafında dolanıyorum. Micah, benim gömleğimle ve kendi mide sıvısıyla kaplı kadına bakmak için başını uzatıyor. Sonra koridora çıkıyorum ve Archer ile Minka merdivenlerin tepesine çıkıp bize doğru koşarken titriyorum.

Arkalarında, Cato durur ve önündeki manzarayı inceler, yeşil gözleri dağınık siyah saçlarıyla kısmen örtülüdür.

"Onu yatırın!" Minka kayarak bana ulaşır, parfümü ve doğal kokusu ciğerlerime dolarken, elleri ve gözleri tamamen Christabelle'e odaklanmıştır. "*Kahretsin.*" Christabelle'in elini tutarken

Archer çantaları taşıyarak bizi koridordan geçip bir zamanlar Tim'in odası olan yatak odasına yönlendirir.

Minka, Christabelle'in çantasından yere düşen alete çok benzeyen küçük bir alet çıkarır ve Cannon'un parmağının ucunu delerken, Archer Tim'in kapısını açar ve sanki taşıyormuş gibi eşyalarını yere atar.

"Ne yapıyorsun, Minka?" Sesim titriyor... ki bu benim gibi bir adam için tamamen yabancı bir kavram. Tüm varlığı ahlaksızlık ve şiddetten kaynaklanan ve otuz dört yıllık hayatında bir kez bile işleri daha iyiye gitmeyen bir adam. "Ve neden New York'tasın?"

"Çünkü seni aramaya çalıştım!" Christabelle'in parmağının ucundan kanı sıkıyor, bu hareket, makul ölçüde şiddet içermeyen bir hareket olsa da, kalbimi burkuyor. "Seni defalarca aramaya çalıştım, Lix! Neden cevap vermedin?"

"Meşguldüm!" Öfke kanımı kaynatıyor, ama Archer beni yatağa götürüyor, dokunuşu nazik ve doğrudan, sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi. "Kusuyor."

"Ne kadar süredir?" Minka küçük cihazı yere koyar ve Archer'la birlikte getirdikleri çantaları açar. "Ne kadar süredir kusuyor?"

"Şey..." Christabelle'i yatağa yatırdım, solgun teni çok grileşmişti, çenesinde kusmuk kurumuştı ve gömleğim midesinden çıkan asitlerle lekelenmişti. "İki saat," diye tahmin ettim, odada saat ararken. "Yaklaşık iki saat."

"Kahretsin."

Küçük makine bip sesi çıkararak Minka'nın dikkatini üzerine çeker.

"Şeker seviyesi çok yüksek, Felix. O ölüyor."

"Ölüyor mu?" Şaşkın bir şekilde, çantalarını boşaltan kadını gözlerimle takip ediyorum. Ama kıyafetleri çıkarmak yerine, hastanelerde gördüğümüz gibi küçük serum torbaları çıkarıyor. Sonra ilaçlar. Sıvılar. "Ne demek ölüyor? O iyiydi!"

"Christabelle Cannon Tip 1 diyabet hastası." Bir paketi yırtıp açar ve lastik hortumu Christabelle'in kolunun yanındaki yatağa bırakır. "Her öğünde insüline ihtiyacı var. Çocukken teşhis konulduğundan beri bu konu tüm dergi ve gazetelerde defalarca işlendi. İnsülin almazsa komaya girer ve yeterince uzun süre komada kalırsa uyanamaz."

Christabelle'in koluna o kadar sert bir şekilde iğne batırıyor ki, ellerim yumruk oluyor ve hayatımda kardeş gibi sevdiğim tek kadının boğazını sıkmak istiyorum.

Flört etmekten hoşlandığım bir kız kardeşim gibi.

Ama lanet olsun, kurtarmak istediğim kadını bıçakladığında tüm o sıcaklık bir anda yok oluyor.

"Çok sert davranıyorsun!" İkinci iğneyi diğer koluna batırmadan önce bileğini tutup onu geri çekerim. "Sakin ol!"

"Onun hayatını kurtarıyorum lan. Tanrım." Benim tutuşumdan kurtulur ve işine devam eder. "O torbayı as," diye Archer'a talimat verir, kontrolü ele alır ve onu hemşiresi yapar.

Ama onun hafif yardımı, Micah ve benim yaptığımızdan, yani sadece *izlemekten*, hala daha iyidir.

"Potasyuma da ihtiyacı var. Onu ne zaman aldın?"

Cevap vermediğimde, Minka sabırsızca omzunun üzerinden bana bakar ve vahşi bir alaycı gülümsemeyle beni delik deşik eder. "*Ne zaman*, Felix? Hangi gün? Saat kaçta?"

"Şey..." Archer, sıvı torbasını yatak direklerinden birine asarken midem bulanır. "Dün. Yaklaşık otuz saat önce. Onu saat altı civarında aldım."

"Akşam mı?" Christabelle'in uyluğuna bir iğne batırır ve hastasına acı verebileceğini umursamadan şırınganın içindekileri enjekte eder. "Felix? Sabah mı, akşam mı?"

"Akşam, neden?"

"Çünkü bu bilgi, son insülin dozunu ne zaman aldığını tahmin etmemize yardımcı olur. Öğle yemeğinde aldığını varsayarsak, ki bu onun son tam öğünü olurdu, kırk *saattir* ilacını almamış demektir. Kahretsin."

"Ama o zengin."

Minka yataktan uzaklaşmak için dönünce, elini tutup göğüslerimiz çarpışana kadar geri çekerim. "O çok zengin, Mayet. Ve *zengin* şeker hastaları vücutlarına pompa takarlar. Eğer şeker hastasıysa, onu güvende tutacak gelişmiş bir teknolojiye sahip olurdu."

"Enjeksiyonu tercih ediyor." Kolunu benim tutuşumdan kurtarıp çantasına geri dönerek daha fazla malzeme çıkardı. "Bayan Cannon yüzücü," dedi, sanki bir dosyadan okuyormuş gibi. "Lisedeki eyalet şampiyonu. Üniversitede bunu hobisi haline getirdi. Şimdi her gün yüzmeyi seviyor.

, çünkü bu yüzmeyi zorlaştırırdı, bu yüzden her yemekten sonra kendi kendine enjeksiyon yapmayı tercih ediyor. Mahkumunuz hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

"Onun lanet olası özgeçmişini okumadım!" Christabelle'e bakıyorum ve midemin bulanmasından nefret ediyorum. "Bunu düzeltebilir misin? O iyi olacak mı?"

"Elimden geleni yapıyorum." İkinci bir torba çıkarıp Archer'a atıyor, ancak altından çıkan plastik tüpü elinde tutuyor. "Karnındaki kızarıklık, şeker hastalarında sık görülen bir durum. Bilekleri," kolundaki kırmızı çizgilere bakıyor, "iyileşmesi daha uzun sürecek. Ama az miktarda yemek yemesi, şeker seviyesini dengelemeye çalışmasından kaynaklanıyor."

"O zaman neden bir şey *söylemedi*?" Yumruklarımı sıkıyorum, çenem sıkı tuttuğum için ağrıyor. Genelde sakın olan kardeşimdir. Şapşal olan. Bir adamın dilini kesip elini koparabilecek biriyim. Duygusuzca. Öfkesizce. "Neden konuşmadı?"

"Onu kaçırdın, Lix. Sana güvenmiyordu." Archer ikinci torbayı asar ve karısına bakar. "Plan ne?"

"Ketonları temizlemeli ve ketogenezi bastırmalıyız. DKA sırasında sıvı kaybı tehlikelidir, bu yüzden kaybedilen sıvıyı yerine koyarken, serum potasyumunu korumalı ve hipoglisemi önlemeliyiz."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Minka yatağın diğer tarafına koşmaya çalıştığında önüne geçiyorum. Ama ona bir daha dokunmuyorum. Onu yakalayıp vücuduna bir morluk daha eklemiyorum.

"Minka," diye yalvarırım. "*Doktor.* Ne olduğunu bilmiyorum, söylediklerinizi anlamıyorum. Nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum, ama onun ölmesini istemediğimi biliyorum. Lütfen..." Boğazımda acımasızca düğümlenen gerginliği yutarım. "Lütfen bana bunu açıklayın."

Koyu kahverengi gözleri benimkilere dikilir. Nabızı o kadar hızlı atıyor ki boynundaki hareketleri görebiliyorum. Çenesi sıkı, öfkesi zar zor kontrol altında. Ama nezaket bulur. Kalbinin derinliklerinde gömülü bir şefkat bulur, çünkü ses tonunu yumuşatır, etrafımdan dolandır ve işine devam eder.

"Hipoglisemi, DKA'nın tam tersidir. DKA'da şeker seviyesi çok yüksektir. Hipoglisemide ise şeker seviyesi çok düşüktür. O ilk durumda, bu yüzden şeker seviyesini düşürmeye çalışıyoruz, ikinci durumu riske atarak, ama mevcut dehidrasyonunu kötüleştirmeden veya kalp ve kas fonksiyonları için gerekli potasyumu yok etmeden dengeyi bulmaya çalışıyoruz. Eğer batırırsak..." Bana bakıp, tereddütle alt dudağını ısırır.

"Ne?" diye soruyorum. "Eğer hata yaparsanız ne olur?"

"Kalp durması ihtimali yüksek. Shuffle." Archer'ı nazikçe yana itip Christabelle'in alnına elini koyar. "Organları zarar görmeden asidemi düzeltmeliyiz. Ama biz lanet olası bir yatak odasındayız Lix. Hastanede değiliz."

"Burada başarabiliriz." Christabelle'in solgun yanaklarını inceliyorum ve beş dakika önceki rengini hatırlamaya çalışıyorum. On dakika. Yirmi dakika. *Durumu iyiye mi gidiyor, kötüye mi?* "Neye ihtiyacın varsa," diyorum, gözlerimi onun yüzünden ayırıp Minka'ya çeviriyorum. "Söyle, ben sana getiririm."

"Git ellerini yıka." Christabelle'in parmağını tekrar iğneliyor ve damlayı küçük el cihazına ekleme adımını tekrarlıyor. "Kendini temizle, sonra buraya gel ve onu temizle. Nemli havlu getir ve yüzünü yıka. Kendi kusmuğuyla kaplı bir şekilde uyanmayı hak etmiyor."

Bana sırtını dönüp elindeki ekranı kontrol eder, sonra makinenin gösterdiği değerden hiç etkilenmemiş gibi yorgun bir nefes verir. "Şu andan itibaren tehlike geçene kadar her saat başı şekerini kontrol edeceğiz."

"Peki çıkacak mı?" Ellerimi ovuşturup yatağın yanında duruyorum, sessizce bir mucize için yalvarıyorum. "Uyanacak mı?"

"Bundan emin olacağım." Malzemelerinin yığınının beyaz bir bant parçası alır ve lastik hortumun üzerine yapıştırarak Christabelle'in koluna yapıştırır. "Ve muhtemelen sana söylemedi çünkü gururlu. Herkes tıbbi ihtiyaçlarını tartışmak istemez, Felix. Bunu yapmak isteyebileceği zamana kadar, çok hasta olmuştu ve konuşacak durumda değildi."

"Daha önce benimle tartışıyordu." Kuru dudaklarımı yaladım ve bana söylediği acımasız sözleri hatırlamaya çalıştım. Onun acımasız saldırıları, şimdi bana garip bir şekilde tatmin edici gelen bir kavram. Diyabetik bir krizin ortasında böyle tartışabiliyorsa, tam kapasite çalıştığında ne kadar acımasız olur? *Bunu öğrenmeye niyetliyim.* "Kendini iyi hissetmediğinden bahsetmedi bile."

"Sen onun düşmanısın." Micah kolumu tutar ve beni nazikçe geri çeker. "Hayatta kalma 101, Lix: düşmanımıza bizi zayıflatan şeyleri söylemeyiz."

"Kendini zayıf düşürdü! Konuşursa daha güçlü olacağını bilmesine rağmen, sessiz kalarak kendini tehlikeye attı."

"O seni tanımıyor, dostum." Eşiği geçerken beni de yanında çekmeye devam ediyor, son gördüğüm şey Christabelle'in kardeşimin yatağında uzanmış hali, kolları her iki taraftan delinmiş, vücudundan çıkan tüpler

ve saçını ıslatmam nedeniyle yaptığım o lanet örgü kıvrılmış. "Eğer sana ihtiyacı olanı söyleseydi, senin ona yardım edeceğini bilmiyor." Beni salona getirip dönmemi sağlıyor. "Hepimizin, bizden önce gelen Malone gibi olduğumuzu varsaymış."

"Ama biz öyle değiliz," diye inlerim. Kalbim göğsümün derinliklerinde çarpıyor, her atışında acı veriyor - yarattığım karmaşanın cezası olarak. "Sadece onu susturmak istedim, Micah. Ölmesini istemedim! Böyle olmamalıydı."

CHRISTABELLE

HER ŞEYİ MAHVETTİM

Başım zonkluyor. Ağzım çölden daha kuru. Midem, hayatımda hiç bu kadar hassas olmamıştı. Göz kapaklarım inanılmaz ağır; sanki fiziksel olarak kaldırmak imkansız gibi. Ve vücudum, tuğlalarla yüklü gibi.

Ama sesler duyuyorum. Ve yumuşak mırıldanmaların içinden konuşmaları ayırt edebiliyorum.

Sadece bir kişiden değil, hatta sadece iki kişi arasında da değil.

Birden fazla.

"Şeker seviyesi stabil." Bir kadın sesi kulaklarımda çınlayarak, ağrıyan kafatasımın içindeki savaşa karışıyor. "Potasyum seviyesi iyi. Kaybettiği sıvıları yerine koymamız gerekiyor, ama bu birkaç gün süren sürekli bir tedavi gerektirir."

"İyileşecek mi?" diye soran başka bir ses. Bilincimin bir kısmının tanıdığı, ama sahibinin adını söyleyemeyecek kadar iyi tanımadığım bir ses. "Kalıcı bir hasar yok mu?"

Giysiler hışırdadı, sanki biri omuz silkiyormuş gibi. "Uyanana kadar bilemeyiz, Arch. Ama..." Kadın derin bir nefes alır. "Bence iyi olacak?" Bunu bir soru gibi söyler. Emin değilmiş gibi.

"Ben yaşayanlar için doktor değilim, unuttun mu? Ben otopsi yaparım, mucize değil."

Otopsi mi?

Ben öldüm

mü?

"Nabızı düzenli," diyor ses. "Şeker seviyesi iyi. Hayati organları iyi... yani, durumu göz önüne alırsak."

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?" O ses, sonuncusu, biliyorum. Felix Malone.

Şeytanın ta kendisi.

Yine de, anılar zihnimin derinliklerinde parıldıyor. Beni teselli eden sözleri. Beni tutan elleri. İstemediğim halde saçlarımı taradığını hatırlıyorum, ve giydiğim kıyafetlerde onun kolonyasının kokusu hâlâ duruyor. Bulduğum odanın havasında.

"Mayet?" diye bağılıyor, kimse konuşmayınca, beni korkutup vücudumu sarsıyor. "Ne zaman?"

"Yakında." O ayağa kalkarken sandalye minderinin havayı dışarı verirken çıkardığı yumuşak hırıltıyı duyuyorum. Sonra ayakları yere basıyor. Yaklaşırken onun sıcaklığını hissediyorum.

Bu kadını tanımıyorum, ama adını biliyorum. Kim olduğunu tam olarak biliyorum. Archer Malone'un adli tıpçı eşi ve son makalelerimden birinin talihsiz konusu.

Saygın bir tıp kurumundaki prestijli konumuna rağmen, onu da mafya üyesi olmakla suçlamış olabilirim.

"Sizi görüyorum Bayan Cannon." Mayet yakınımnda duruyor, vücudu o kadar yakın ki, sıcaklığını hissedebiliyorum. "Gözlerinizi açın ve bu saçmalığın sorumluluğunu üstlenin."

Karnımda bir korku dalgası yükselir ve nabzım o kadar hızlı atar ki, bu odadaki herkesin duyduğundan eminim. Ama en azından mide bulantısı geçmiştir. En azından hayattayım.

Yavaşça, zorlukla gözlerimi açtım ve hemen, yattığım yeri çevreleyen sert ışıktaki gözlerimi kısarak baktım. Gün ışığı, bir düzine veya daha fazla pencereden içeri giriyordu. Hafif bir esinti geliyordu.

Boğazımdaki gerginliği yutuyorum ve günlerdir ilk kez derin bir nefes alıyorum. Sonra gözlerimi tamamen açıyorum ve geçen haftaki *Cannon Daily'nin* ön sayfasındaki konuyu, bana doğru bakarken buluyorum.

"Merhaba." Minka Mayet dudaklarını hafifçe gülümsemeye zorluyor. "İyi misiniz, Bayan Cannon?"

"Ben..." Sesim çatallanıyor, gözlerime yaş getirecek kadar acı verici. "Susadım."

"Hiç şaşırmadım. Sen de benim kadar inatçı olabilirsin." Bir anlığına uzaklaşıp, üstünden küçük mor bir pipet çıkan bir bardak suyla geri geldi. "Ben de aptallarla sağlık durumumu konuşmaktan hoşlanmam. Ama mahremiyetin için kendini öldürmek mi? Cidden mi?"

"Öyle demek istemedim..." Yorgunluktan gözlerimi tekrar kapatırım, ama pipet dudaklarıma değdiğinde ve bir çift güçlü el omuzlarımı kaldırdığında irkilirim.

Gözlerimi açtım ve Archer Malone'a baktım. Kısa bir süre önce kirli polis olmakla suçladığım adam.

Bir katil. Bir yalancı.

Vücudum su istiyor, ama beynim "*Tehlike, tehlike!*" diye bağıyor.

"İç." Mayet pipeti dudaklarımın arasına soktu, bana sıvıyı çekip yutmaktan başka seçenek bırakmadı. "Kaçmak için bir planın mı vardı, Christabelle? Onun ambulans çağıracağını ve bu şekilde Hades'ten kaçabileceğini mi düşündün? Yoksa intihar mı etmek istiyorsun? Çünkü benim açımdan bakınca, bunu gerçekten anlayamıyorum."

"Hastalanmak istemedim." Ağrılı kuru boğazımdan zorlukla kelimeleri çıkarırken, Archer beni tekrar yatırdığında inlerim. "İstemedim... O nerede?" Sağ tarafıma, güzel Mayet'in düzgün kalçalarının ötesine bakıp, beni kaçıran kişinin tanıdık yüzünü ararım. Sonra soluma bakarım, ama delici yeşil gözlerin benimkilere dikildiğini görünce inlerim.

Öfke.

Soğuk, sert, hesaplı *bir öfke*, Malone ailesinin ikinci en yaşlı üyesinin yüzündeki her çizgiye ve oluğa kazınmıştı.

"Bu numaran için cezalandırılacaksın, Darling." Duvara yaslanmış kanepeden kalkar ve yaklaşır, gömleğinin düğmeleri açıktır, bu da bana onun çıkıntılı ve yaralı karnını görmemi sağlar. Pantolonunun kemeri çözülmüştür, ancak onu yerinde tutan halkalardan sarkmaktadır. "Eğer senin ölmeni isteseydim," kardeşi kenara itip yumruğunu başımın yanındaki yatağa koydu, "boğazını kendi ellerimle keserdim."

"Sakin ol." Archer elini Felix'in omzuna koyar ve onu geri çekmeye çalışır. "Uyanması için ona biraz zaman ver."

"Hayır." Felix gözlerimin içine bakar ve alaycı bir şekilde, "Siktir git, Cannon. Siktir git sen de. Ve siktir git, ölen bedenini tutarken nasıl yardım edeceğimi bilemediğim o gece de *siktir git. Hiçbir fikrim yoktu!*" Yatağı itip Archer'ın elini omzundan çeker. "Siktir git cehenneme."

Odayı geçip, dikkatli Micah'ı geçip, kapıdan çıkıp koridora kaçar. Sonra gider. Ama gözlerindeki öfkenin, neredeyse emin olduğum bir şeyin gölgesinde kaldığı gerçeği beni şaşırtır... korku. Öfkesi, bir şekilde - beni bu eve getiren saçma sapan koşullara rağmen - *haklıdır*.

Beni kaçırdı. İradem dışında beni aldı. Yeterli tıbbi bakım sağlamadı.

Tabii ona bunun gerekli olduğunu ben söylemedim.

Ve şimdi, suçluluk duyan benim.

"O da fikrini değiştirir," diyor Minka bana güven verici bir şekilde. Ama yumuşaklığı, profesyonelliğe yerini bırakıyor ve elimi tutup parmağımı iğneliyor.

İzin istemiyor. Ya da acıyabileceğini söylemiyor. Normal bir doktorun hastasını rahatlatmak için yapacağı hiçbir şeyi yapmıyor. Sadece parmağımdan bir damla kan alıp, çantamda tuttuğumun benzerini glikometrenin ucuna damlatıyor.

"Tıbbi geçmişin halka açık olmasaydı ölmüş olurdun," diyor, küçük cihazda beliren sonucu izlerken. "Şey, neredeyse halka açık. *O* hiçbir şey bilmiyordu. Ama ben semptomları tanıdım."

Gördüğü sonuçlara memnuniyetle başını sallayarak, sanırım, küçük cihazı masaya koyuyor. "Hiç öğretilmeyen bir şeyi bilmesini bekleyemezsiniz."

"Sen Copeland City'de yaşıyorsun." Yorgunluk uyanık kalma isteğimle savaşıırken gözlerimi kapatıyorum. "Neden buradasın?"

"Felix bizden yardım istediği için." Parmaklarını bileğime bastırıyor ve duvardaki saatin tik taklarını inceliyor. "Kızarıklık, tatlı kokulu nefes, susuzluktan bahsetti. Senin adını söyledi ve ben de sorunun ne olduğunu anladım."

"Ama bu, neden burada olduğunuzu açıklamıyor." Uzun bir nefes verip yarı uykulu bir halde, kirpiklerim yanaklarıma değiyor. "Copeland buradan çok uzak."

"Sorunun ne olduğunu anladığımda, telefonlara cevap vermiyordu. O yolla ulaşmaya çalıştım ama Archer ve ben hemen uçağa binmezsek, elimizde ölü bir sosyetik olacaklarını biliyordum."

"Yani senin bağlantın konusunda haklı mıydım?" Kuru dudaklarımı yalayıp daha fazla su istiyorum. Ama isteğimi dile getirmiyorum. Zaten bana verilenin fazlasını istemiyorum. "Sen ve Dedektif Malone iyi, saygın işlere sahipsiniz. Ama mafyanın bıraktığı pisliği temizlemek için bir anda buraya uçuyorsunuz?"

Elimi bırakır ve alaycı bir şekilde güler. "Bu mafya ile ilgili değil, Bayan Cannon. Ve kendimi mafya ile *'bağlantılı'* olarak görmüyorum. Ama o benim kayınbiraderim ve sizin ölümünüzün vicdanına yük olmasını istemedim, özellikle de sizin ölmenizi hiç istememişken."

"Ama onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" *Cidden çalışıyor muyum, şu anda bile? Makale mi yazıyorum? Kanıt mı topluyorum?* "Peki ya Archer?"

"Onların kim ve ne olduklarını biliyorum," diye onayladı. "Archer'ın durumunda, ne olduğunu biliyorum. Malone'ları kontrol edemem ve onların geçmişini silemem, ona katılmasam bile. Ama kocamı seviyorum." Sonra kapağıya bir bakış atarak boş olduğundan emin oldu ve dikkatini tekrar bana verdi. Yaklaşarak sesini alçalttı. "Felix'i de seviyorum. Ve sevdiklerimi korurum. Ama ona bunu söylediğimi söylersen," dikleşti ve hiç gülümseme gibi gelmeyen bir gülümseme attı, "seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Tamam, deli." Archer, Mayet'in pazılarını etli avuçlarıyla kavrar ve onu nazikçe geri çeker. "Hasta olabilir, Minnnnka, ama o hala basın mensubu ve sen ona manşet veriyorsun."

Hâlâ karısını tutarken, gözlerime bakar, gözleri Felix'inkine benzer, rahatsız edici bir şekilde, ama aynı değil. "Hayatta olduğunuz için mutluyum, Bayan Cannon. İnatçılık uğruna hayatlarını tehlikeye atan kadınlara alışkınım. Ama... yapmaz mısınız? Bu tür saçmalıkların yol açtığı bürokratik engellerle uğraşmak istemiyorum."

Sonunda Minka'ya bakar. "Sırada ne var?"

Kadın kolunu adamın elinden çekiyor, ama sadece yatağın etrafında dolaşıp, başımın üzerinde asılı duran sıvı torbalarını kontrol etmek için. Orada olduklarını bile fark etmemiştim.

"Önümüzdeki bir iki gün, kaybettiği sıvıları yerine koymakla geçireceğiz. Şeker seviyesinin sabit olduğundan emin olacağız, kanındaki ketonları temizleyeceğiz ve potasyum seviyesini yakından takip edeceğiz." Sonra bana bakar. "İki tür insülin kullanmalısınız Bayan Cannon. Uzun etkili bazal ve hızlı etkili bolus. Malone tatilinizde ikisini de yanınızda getirmediğiniz için, doğru şekilde uyguladığınızdan emin olmak için sizi takip edeceğim."

Yorgunluk kanımda dolaşırken gözlerimi kapatıyorum. Ama önce gözlerimi deviriyorum. Çünkü sanki kendimi bilerek incitmişim gibi davranıyor. Sanki yetişkinlerin gözetimi gereken bir çocukmuşum gibi.

"Sizi yakında ayağa kaldırmaya çalışacağız," diye devam etti. "Ayağa kalkıp duş almanızı sağlayacağız."

"Yürümesi serbest mi?" Archer sorar. "Şimdiden mi?" "Ne kadar erken o kadar iyi."

Gözlerimi tekrar açıyorum ve Mayet'in kollarımı, takıldığını hatırlamadığım iğneleri ve daha aşağıda, bileklerimde

baktığını fark ettim.

"Bunun nedenini bilmek istiyor muyum?"

"Kayınbiraderin bir hayvan," diye iç geçiriyorum ve başımı geriye atıyorum. "Ve bunu çekici, flörtöz, *beni bağlamasını sevdiğim* anlamında söylemiyorum."

"Hiçbir şey görmüyorum." Archer arkasını dönüp yatak odasının kapısına doğru yürümeye başlar. "Kardeşimin bir kadını kaçırdığından ya da onun rızası dışında ellerini bağladığından haberim *yok*."

"Bana manşet haberi gibi geliyor." Yorgunluktan bitkin düşmüş bir şekilde derin bir nefes alıyorum ve nefret ettiğim kardeşlerin bir şekilde çekiciliklerini göstermeyi başarmasından nefret ediyorum.

Belki de babaları kadar kötü değillerdir.

Belki de Tim'in tecavüz edip çocuk yapmaya karar verdiği kadınlar sayesinde, her bir oğlunun DNA'sı az da olsa sulandırılmıştır. Belki de beş oğlunun ruhlarının derinliklerinde, bir yerlerde gizli bir kurtuluş vardır.

Ama henüz bu teoriye inanmaya hazır değilim.

"Duş almak istiyorum." Oturmaya çalışıyorum, ama karın kaslarımı kullandığımda midem kramp giriyor ve nefes alamıyorum. "Siktir." Tekrar yere yığılıyorum ve inliyorum. "Kalkamıyorum bile."

"Yardım edeyim." Micah beni şaşırtarak soluma gelir ve kollarını sırtımın altına kaydırarak beni oturur pozisyona getirir. "Seni banyoya götürüp suyu açacağım."

"Hayır." Felix, ağır adımlarla odaya girer, gözlerinde öfke parıldar. Dişlerini sıkmış çenesinde. Yumruklarını sıkmış, göğsü adrenalinle titriyor.

Yatağın yanına fırlayarak Micah'ı itekler, sonra bana sormadan beni kaba hareketlerle kaldırır ve dönmeye çalışır, ancak koluma bağlı tüp ilerlememizi engeller.

Kayınbiraderine bir bakış atar ve "Onları çıkar ya da duşta takacak. Seçim senin." der.

"Onları çıkaracağım." Çantasından yeni bir çift eldiven çıkarır, eldivenleri giyer, yatağın etrafında dolaşır ve bandı sökmeye başlar. "Bunlar olmasa da bakımına devam edebilirim." Ama sonra gözlerime bakar ve dudaklarını düzleştirir. "Seni *ondan* koruyabileceğimden emin değilim. Ama gerçekten, gerçekten istersen seni buradan çıkarabilirim." Kolumdan bir tüp çıkarır ve Archer'ın verdiği küçük bir yara bandıyla değiştirir.

Archer'ın uzattığı küçük bir yara bandıyla değiştirir. Sonra diğerine geçer. "Ama ofise döndüğünde bizim hakkımızda kötü şeyler yazmamamı tercih ederim."

"O hiçbir yere gitmiyor." İkinci iğneyi kolumdan çektiği anda Felix dönerek beni düşme riskine girmeden boynuna sarılmam için zorlar. "Hepiniz aşağı inip öğle yemeği hazırlayabilirsiniz. Biz de birazdan aşağı iniyoruz."

"Öğle yemeği mi?" Felix beni taşırken kapı çerçevesine çarpmamak için başımı eğiyorum. "Saat kaç?"

"Öğleden sonra neredeyse üç."

Yüzü her zamankinden daha kırmızı. Stres seviyesi biraz yüksek. Elleri her zamanki gibi sert, morartacak kadar sıkı ve bazen komik olduğunu düşündüğünde ortaya çıkan alaycı kişiliği neredeyse tamamen yok olmuş. Kaybolmuş ve yerine, sonsuza kadar korkmayacağımı sanmadığım bir öfke gelmiş.

Birkaç gün önce, onu sorumlu tutmak istediğim bir adamdı.

Bugün ise, hayatımı elinde tutan adam.

"Neredeyse yirmi dört saat boyunca baygın kaldın, Christabelle."

Koridordan geçip, dört direkli yatağı ve çok sevdiğim Juliet balkonu olan yatak odasına giriyor. Bir ucunda ofis, diğer ucunda banyo olan oda. Benim gözlerim sağa kayarken, o sola dönüyor ve yerden tavana kadar fayanslarla kaplı, göl büyüklüğündeki yatağı kadar büyük bir duşu olan karanlık banyoya giriyor.

"Ben kolay kolay korkmam. Kim bilir, ben panikleyen bir adam değilim." Bacaklarımı şaşırtıcı bir hızla bırakır, bacaklarım yere düşer ve kollarım boynuna daha sıkı sarılır, başım dönüyor. "Ama senin için panikledim. Öleceğini sandım. Şımarık, zengin kız kişiliğini pek sevmesem de, dünya ayaklarının altında ve her gün yazdığın saçmalıkları okumak için bekleyen milyonlarca beyinsiz aptal var."

Çenemi tutup yüzümü yukarı doğru çekiyor. Görüşüm bulanık. Beynim, çok fazla sekme açılmış yirmi yıllık bir bilgisayar gibi yavaş çalışıyor. Ama o sabırlı. Gözlerimi kırıp netleştirirken ve onun bakışlarına karşılık vermek için yukarı bakarken bekliyor. "Senin için korktum, Cannon. Kafayı yiyecek kadar
korktum. Ve

bu hiç olmazdı."

"Bunun olmasını istemedim." Sesim kısık. Boğazım, bütün gece jilet yutmuşum gibi ağrıyor. "Sana söylemeden halletmeye çalışıyordum. Ben..." Gözlerimi kapatıp dinleniyorum. Felix bana dayanmam için destek olduğu sürece

ayakta uyuyabilirdim, Felix bana dayanmam için destek olmaya devam ettiği sürece. "Senin bilmeni istemedim."

"Ve kendimi pislik gibi hissediyorum." Kolunu gövdemin etrafına dolayarak beni duş kabinine taşıyor.

Beni uyarmıyor. Ne kendi kıyafetlerini ne de benimkileri çıkarıyor. Sadece musluğu açıyor ve soğuk su sırtıma çarptığında ve gömleğimi ıslattığında göğsümün derinliklerinden bir çığlık koparıyor.

"*Siktir!*" diye bağırırım. "Felix!"

"Seni kaçırmak umurumda değil, sevgilim. Seninle tartışmak da hoşuma gidiyor." Bir kolunu belime dolamış durumda, muhtemelen bırakırsa ıslak karton gibi yığılacağımı biliyor. Ama diğer eliyle ıslak kumaşı vücudumdan yukarı çekip başımın üzerinden çıkarıyor.

Sütyenim yok. *Onun* iç çamaşırından başka bir şey giymiyorum. Ama o benim vücudumu ortaya çıkarıyor ve bunu cinsel bir şey haline getirmiyor.

"Seni kızdırmayı seviyorum. Sinirlenmeni izlemekten zevk alıyorum. Kötü ruh halin benim gibi bir erkek için kokain gibidir. Ama lanet olsun, ben sadece karşılık verebilecek kadar güçlü insanlarla kavga ederim. Sen ise başını dik tutamayacak kadar zayıftın. *Hâlâ* zayıfsın." Kalçamı tutan elini gevşetiyor, ama dizlerim bükülünce tekrar tutuyor ve burnundan soluyor. "Kazanmak istiyorum, sevgilim. Ama zaferimi hak etmek istiyorum. Tartışmanın ortasında ölmen benim için yeterli değil."

"Her zaman kazanmak zorunda mısın?" Yanağımı çıplak göğsüne dayadım. Bu doğru değil. Kalbim, ruhum ve tüm varlığım bu adama yaslanma fikrini reddediyor. Ama beynim çok yorgun. Vücudum bitkin. "Her zaman kavga etmek zorunda mısın?"

Alaycı bir şekilde boğuk bir ses çıkarır ve avucuna sabun sıkar, sonra sırtımı yıkamaya başlar. Dokunuşu nasırlıdır. Parmakları masaj yapar. "Evet, prenses. Ben kavga etmek için doğdum." Elini omurgam boyunca yukarı doğru sürükleyerek boynumun arkasını yıkar. "Ve benim dünyamda, kazanmazsan ölürsün. İç çamaşırını çıkar."

Kalbim hızla atıyor ve kendi ağırlığımı zar zor taşıyabilmeme rağmen geri çekilip gözlerine bakıyorum. "Anlamadım?"

Çılgın bir sırıtışla ellerini indirir ve ödünç aldığım boxerımı tamamen çıplak kalana kadar aşağı çeker. Açığa çıkmışım. Uzun zamandır bir erkekle olmadığım kadar savunmasızım.

"Seni sikmeyeceğim. *Bugün*," diye ekliyor alaycı bir şekilde. Sonra elini tekrar boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Ben güçlü olanlarla boğuşurum, Bayan Cannon. Ben antilopu değil, dişi aslanı sikerim."

"Oh. Peki..." Onun beni tutmasına izin veriyorum, çünkü aksi takdirde, onursuz *bir şekilde* fayansların üzerine düşeceğim. "Malone'larla yatmadığım için bu benzetmeden rahatsız olurum. Nokta."

Kıkırdar ve bir adım öne çıkar, beni geri iterek artık ılık olan suyla sabunu cildimden yıkar. "Başka hiçbir Malone'la yatmayacaksın," diye ekler. "Hepsi sınırın nerede olduğunu biliyor. O sınırı aşmayacaklar."

"Hangi sınır?" Uzun, yorgun bir esneme boğazımdan çıkıp akan duşun sesine katılır. "Nerede bu sınır?"

"Senin etrafını sarıyor, sevgilim. Ve o sınırların içindeki her şey bana ait."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, yorgunluğum sıcak bir sabahın sisi gibi hızla dağılır. "Ne?"

"Öleceğini sandım. Bu hoşuma gitmedi." Avucuna biraz daha sabun sıkıp karnımı temizlemeye başlar. "Seni sevmeyebilirim, prenses. Ama yine de seni tutacağım. Sen iyileştiğinde savaşımızı yapacağız, sonra kim ayakta kalacak göreceğiz."

Duşta sadece on dakika kadar kalıyoruz. En azından, yavaş çalışan beynim geçen zamanı böyle algılıyor. Felix beni yıkıyor. Saçımı şampuanlıyor ve saç kremi sürüyor. Yüzümü temizliyor. Cildimi temizliyor. Damlayan saçımı havluyla sarıyor ve vücuduma ikinci bir havlu sarıyor. Sonunda, düşmemem için beni taş lavabonun üzerine oturtur, kendi ıslak giysilerini yere atar ve kendisi de duş alır.

Tamamen ve utanmadan çıplak.

Yaralar vücudunun yüzde sekseni kaplıyor. İşkenceyi anlatan izler. Kalitesiz işi kanıtlayan dikiş izleri. Yaralarının yıllar boyunca defalarca yeniden açıldığını gösteren yara dokusu.

Ama bu noktada, bunlar onun kişiliğinin bir parçası gibi görünüyor. Benim gibi onlara bakmıyor.

Onları hiç fark etmiyor gibi görünüyor.

"Benim havlum sana yakışmış, CeCe."

İstem dışı bir inilti boğazımdan çıkıyor. Korkum, eline sabun sürüp penisini yıkamaya başlamasıyla hiçbir ilgisi yok, tamamen benim için seçtiği lakapla ilgili. "Lütfen bana öyle deme."

O sadece gülümsüyor, elini penisinin uzunluğu boyunca gezdiriyor ve gözlerim belinin altında sabit kaldığında sırtıyor.

"Merak ettin mi?" Biraz daha sıkı sıkıyor ve yıkamayı tamamen başka bir şeye dönüştürüyor. "Buraya gelmek ister misin?"

"Hayır." Başımın arkasını aynaya dayayıp tavana bakıyorum. "Ve bu cinsel taciz. Benim isteğim dışında beni soyuyorsun. İznim olmadan kendini teşhir ediyorsun. Yine rızam olmadan önümde kendine dokunuyorsun."

"O zaman polisi ara." Sesi kalınlaşır, ses tonundaki arzu, bana *tam olarak* kendine ne yaptığını hatırlatmaya yeter. "Bakmak için iznim var," diye ekler, nefesi biraz hızlanır.

İsteğim dışında, gözlerim tekrar aşağıya iner.

"Dokunmak için." Sırtıyor. "Dizlerinin üzerine çöküp bana yardım etmek için." "Senin için kadınlar sadece bu mu, Malone? İçine sokacak bir delik mi?"

Eli daha hızlı hareket ediyor. Kendini tatmin ederken göğsü şişiyor. "Bazen. Bazen değil. O gün nasıl hissettiğime bağlı."

"Peki ya ben? Benim de sadece sokacak bir delik olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Dişlerini sıkıyor, kalçaları öne doğru çıkıyor. Lanet olsun, çünkü benim nefesim de biraz hızlanıyor. Kanım daha sıcak akıyor. Bu adama ve ailesine hala duyduğum nefret rağmen, vücudum bana ihanet ediyor. "Geceyi, öleceğini düşünerek endişeden deli gibi geçirdim. Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Bugünün ne getireceğini bilmiyordum. Ve yardımın geleceğini de bilmiyordum. Ama umursadığımı biliyordum." Gözlerini morarmış penisine indirir, parmak eklemleri beyazlaşır. "Görünüşe göre senden başka şeyler de istiyorum. Sikişecek bir delik de bonus olur."

"Bunu bir Hallmark kartına yazmalısın." Tiksinerek, makyaj masasının kenarına doğru kıvrılıp ayaklarımı yere indiriyorum. Hızla uzaklaşmak niyetindeyim. Biraz mahremiyet bulmak için. Bu adam boşalmadan ve zihnime asla silemeyeceğim bir görüntü kazımadan önce onu zihnimden silmek için.

Ama, ona sırtımı dönüp gitmek isterken, başım dönüyor. Görüşüm kararıyor. Ve dizlerim... bükülüyor. "Siktir..."

Felix duştan fırlayarak çıkar, beni sıkıca sararken göğüslerimiz çarpışır ve kafamın taş karolara çarpmasını engeller. Mide bulantısı

ve kusmak üzereyim. Bu adamın temizlediği yeri tekrar kirletmek üzereyim.

"Kendin için tehlikelisin." Gözlerimi zorla açarken, gözlerimin içine bakıyor. "Zayıflığını kabul etmektense kendini öldürmeyi tercih edersin. Tanrım, Christabelle. Bu kadar inatçı olmak zorunda değilsin." Meydan okuyan, kaba bir şekilde, serbest elini penisine doluyor ve başladığı işi bitiriyor, iğrenme ve merak dalgaları bilincimde çarpışıyor. "Seni alacağım." Hızlıca pompalıyor, böylece aramızdaki hareketi hissediyorum. Vücudunun sallandığını ve kalçalarının dışarı çıktığını hissediyorum. Nefesi çenemde, gözleri benimkilere derinlemesine bakıyor. "Ve bu arada," diye nefes nefese, "seninle kavga etmekten zevk alacağım."

Bir homurtuyla işini bitirir, spermi serbest kalır ve havluma sıçrar.

Felix Malone korkunç, aşağılık,

Şiddet

uygulayan,

iğrenç,

kontrolcü

ama yine de, bir şekilde bedenimin fizyolojik tepkilerini etkileyebilecek kadar korkunç derecede çekici bir adam. Çünkü kalbim onun kalbine karşı güm güm atıyor. Dizlerim titriyor... ve bunun son yaşadığım zorlu deneyimden kaynaklandığını sanmıyorum. En kötüsü, uyluklarım titriyor ve zihnim dalıp gidiyor.

Hedeflerimi biliyorum. Düşmanımın kim olduğunu biliyorum. Felix Malone şeytandır ve ruhumun derinliklerine bakıyor.

Yine de zihnim, onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyor.

Muhtemelen bu, hayatımda yapacağım son şey olurdu, ama merak daha zayıf kadınları da öldürdü. Ve onun geçmişi şu soruyu akla getiriyor: buna değer mi?

Kahretsin.

Gözlerimi kapatıp onun ustaca kurduğu bağı koparıyorum, sonra ona yaslanıp zayıf olduğumu düşünmesine izin veriyorum. Bana giydirmesine izin veriyorum. Bana yemek yedirmesine izin veriyorum. Bana bakmasına izin veriyorum.

Sonra doğru zaman geldiğinde ve tekrar kendi başıma hareket edebildiğimde, onu yakacağım.

Yalnız başına.

O ve ailesi suçlarını çoktan işlediler. Eninde sonunda bunun bedelini ödemek zorundalar.

Olması gereken budur.

FELIX

ANLAŞMALAR YAPMAK. KAFATASLARI KESMEK.

Christabelle'in başına temiz bir tişört geçiriyorum ve ona temiz iç çamaşırı veriyorum — benimkini, pis bir kutudaki rastgele bir çifti değil. *Bu, bir centilmenlik göstergisi.*

Saçlarını tekrar tarıyorum, bu hareket onu sinirlendiriyor gibi görünüyor, sonra onu kollarımın arasına alıyorum, diyabetik sırrını öğrendiğim için artık onun çok zayıf olması çok daha mantıklı geliyor.

"Beni taşımak zorunda değilsin," diye mırıldanıyor. Ama yine de bana sıkıca sarılıyor ve başını omzuma yaslıyor. "Kendi başıma yürüyebilirim."

"Aşağı iniyoruz." Uzun koridoru geçiyorum, beş Malone'dan dördü aynı anda evde olduğu için evime yerleştirilmiş askerlerin yanından geçiyorum, sonra aşağı inmeye başlıyorum, yanlış adım atıp zavallı kadını ölümüne sürüklememeye dikkat ediyorum. "Kendi başına ayakta bile duramıyorsun."

"Bir şekilde, senin yardımın olmadan yirmi yedi yıl idare ettim." Siktir et onu, çünkü parmakları enseme okşuyor. Tırnakları, uzun saç tellerimi tırmalıyor ve onlarla oynuyor. "Beni eve bırak, ben iyi olacağım."

"Henüz gitmiyorsun." Üçüncü kattan ikinci kata iniyorum. "Seninle görüşmek istediğim bir iş anlaşması var."

Tahmin ettiğim gibi, vücudu kollarımda sertleşiyor. "İş anlaşması mı? Delirdin mi sen?"

Yumuşak kahkahalar göğsümü titretirken, aşağıdaki seslere yaklaşıyoruz, uzun zamandır ilk kez medeniyete yaklaşıyoruz. "Teşhis konulmadı, ama hepimiz şüpheleniyoruz. Her neyse, yazdığın şeyler hakkında seninle konuşmak istiyorum. Anlaşmaya varalım."

"Senin hakkında yazmayı bırakmamı istiyorsun." Başını omzuma yaslayıp derin bir nefes aldı. "Evet, anladım."

"Şey... tam olarak değil." Son basamaktan inip sağa, kardeşlerimin sohbet ettiği yere doğru döndüm. "Aslında annelerimizle ilgili sorduğun soruları düşünüyordum."

Tabii ki başını tekrar kaldırdı ve gözleri benimkilere takıldı.

"Bizi doğuran kadınları tanımaya büyük ilgi duyuyorsun —ve biz de o kadınların kim olduğunu bilmiyoruz. Yani... belki bizimle birlikte çalışıp bunu çözebilirsin. Senin sorularını cevaplayabilirsin. Bizimkileri de. Hepimiz aynı hedefe doğru gidiyoruz, sevgilim. Kaynaklarımızı birleştirebiliriz."

"O mu?"

Yukarı bakıyorum ve Cato'yu koridorda dururken görüyorum, dağınık siyah saçları hala çok uzun. O aramızdaki en genç olan. On sekiz yaşına yeni girmiş. Ama Christabelle'i yaklaştırdığımda, onun uzun, çıplak bacaklarını inceliyor ve sırtıyor. "Çok tatlı."

"Siktir git, Cato." Onu duvara çarpmadan yanından geçemeyeceğim için duruyorum. "Çekil."

"C-Cato?" Christabelle'in tüm vücudu taş kesildi. Kalbi, benim pazıma çarpıyordu. Gözleri, zorlu bir gece geçirmesine rağmen, bıçak gibi keskin ve gümüşü, çocuğu o kadar uzun süre inceledi ki, benim de nabzım hızlandı. "Şey..."

"Hey." Erkeklerin kadınlara baktığı gibi ona bakıyor, başını yana eğip sırtıyor. "Hakkımda yazdığın saçmalıkları okudum."

Yanakları soluyor.

"Bir dahaki sefere," diye şakacı bir şekilde önerir, "önce bana mesaj at, sana yayınlamak için daha iyi bir fotoğraf gönderirim. Ben kibirli bir adamım, Bayan Cannon. İmaj benim için önemlidir ve yayınladığın saçmalıklar beni cilt problemi olan, gelişmemiş bir inek gibi gösterdi." Omuzlarını genişletir ve sırtarak gülümser. "Beni tanıyan herkes, benim bundan daha seksi olduğumu bilir."

"Tanrım." Hayatımın en kötü yirmi saatine girerken yaptığı gibi inliyor. Taş gibi vücudu gevşiyor ve yanakları tehlikeli bir griye bürünüyor. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Tamam. Çekil, gerzek." Kardeşimi itip mutfığa giriyorum ve Mayet'in ilk yardım çantasıyla beklediğini görüyorum.

Archer, mutfak adasının arkasında bir şeyler hazırlıyor. Micah yaklaşmamızı izliyor ve başını yana doğru sallıyor. Onun işaretini takip ederek, Christabelle ve benim duş almamız sırasında sihirli bir şekilde temin edilen, duvarın kenarına park edilmiş tekerlekli sandalyeyi buluyorum.

O yöne doğru ilerledim. "Yine kendini kötü hissediyor, Mayet. Onun için neyin var?"

"Şekerini kontrol etme zamanı. Onu sandalyeye oturt, ben de..."

Christabelle, kollarımda gerginleşerek, nereye gittiğimizi fark etmiş olmalı. "Tekerlekli sandalye mi?" Beyninde olanları kavrayınca, özgürlük için mücadele ederek kasılmaya başlar. "Kesinlikle olmaz!"

"Kıpırdamayı kes." Onu daha sıkı tutuyorum, yoksa düşüreceğim. "CeCe! Durmazsan kışının üstüne düşüp kırık kuyruk kemiğin için ağlayacaksın."

"Bana normal bir sandalye getir." Kıvranıp tekmeliyor, ayağı doktorun çenesine tehlikeli bir şekilde yaklaşıncı Minka'nın yüzünü tehdit ediyor... ve odanın diğer ucundan kartal gözleriyle onu izleyen Archer'ın kışına kurşun sıkma riskini göze alıyor. "Lanet olası tekerlekli sandalyeye oturmayacağım, Felix!"

"Bu bir sandalye." Onun itirazlarına rağmen onu sandalyeye taşıyorum. "Tanrım, prenses. Bu bir koltuk. Kullan şunu."

"Al." Micah, kimsenin oturmadığı masadan bir yemek sandalyesini çeker. Aslında, en son ne zaman birinin ona dokunduğunu hatırlamıyorum. "Buraya oturabilir."

"Her neyse." Yönümü değiştirip onu masaya götürdüm, ama onu oturduğumda tehlikeli bir şekilde sola doğru sallandığında, vücudumu onun yanına yerleştirdim ve kalçamı duvar olarak kullanmasını sağladım. "Minka?"

"Evet." Christabelle'in önüne diz çöküyor ve parmağını delip kanını alıyor, elindeki bipleyen makineye koyuyor. Sonra tekrar ayağa kalkıyor, cihazı alıp bizi geride bırakıyor. "Ona küçük bir yemek hazırla," diyor Archer'a. "Kurutulmuş et çubukları falan var mı?"

"Evet." Bıçağını bırakıp buzdolabına doğru yürürken, Christabelle sadece inliyor, vücudu benim yanımda ölü bir ağırlık gibi duruyor. "Gatorade de var. Onu ister misin?"

"Evet."

Minka, erzakları almak için ona doğru yürür, ama ben dikkatimi, gururu yüzünden ölecek olan kadına veririm. Bağımsızlığı, muhtemelen umduğundan daha erken ölmesine ve gömülmesine neden olacak.

Omuzlarından tutup ağırlığını benden uzaklaştırdım, sonra gözlerimiz aynı seviyeye gelene kadar çöktüm. "Sen hep bu kadar kararsız ve zayıf mısın, sevgilim? Yoksa bu benim için özel olarak sergilediğin bir gösteri mi?"

"Bu senin flört etme girişimin mi?" Cato sağındaki sandalyeyi çekip oturdu. Aptalca ve kaygısız gülümsemesi ve yakın olmak isteyen sinir bozucu eğilimi, muhtemelen Mayet'in onu sürekli New York'a geri göndermek için yalvarmasının sebebidir.

Çocuk yapışkan. Ve en çok da kadınlara yapışkan.

Anne sorunları. Hepimizin vardır.

"Gözlerinizi beğendim Bayan Cannon." Onun görüş alanına girmek için ona doğru eğildi. "Çok güzeller."

"Siktir git." Avucumu yüzüne bastırıp onu geri itiyorum. "Onu takma. IQ'su düşük."

"Pshht." Elini uzatıp işaret parmağının ucunu Christabelle'in dizine bastırır ve cildinde dönen bir desen çizer, bu da onun ondan uzaklaşıp göğsüme kıvrılmasına neden olur.

Onun bileğini tutup, acı içinde ciyaklayana kadar elini geriye doğru çevirdim, sonra sabrım tükenmeden önce son bir kez gözlerine baktım. "Git buradan, Cato. Hemen."

"Peki." Sandalyesinden kalkar, sandalyenin ayakları fayans zeminde sürtünür, sonra buzdolabına doğru fırlar ve kadınlardan sonra en çok sevdiği şeyi, yani yemeği arar. "Bana iyi vakit geçireceğime söz verilmişti," diye homurdanır. "Gecenin bir yarısı ülkenin öbür ucuna sürüklendim ve bunun eğlenceli olacağına dair söz verildi."

"Hayır." Minka büyük adımlarla yaklaşır ve Christabelle'in yemeğini masaya koyar. "Arabaya binmen söylendi, çünkü biz yokken dairemizde kalacağına güvenemedik."

Önce Gatorade şişesini kapar ve kapağındaki mührü kırar, sonra Christabelle'e uzatır. Ardından kurutulmuş et paketini açmaya başlar. "Şu anda şeker seviyeniz biraz düşük, Bayan Cannon. Sizi tekrar normale döndürmek için ip üzerinde yürüyor gibiyiz ve inişi kaçırıp çok yüksek veya çok alçak bir seviyeye geldiğimizde, kendinizi berbat hissetmeye başlıyorsunuz. Ölülerle çalışmaya alışkın olduğumu düşünürsek, elimden geleni yapıyorum. Bu arada, bir şeyler yiyin. Elektrolitlerinizi için. Dinlenmeye çalışın."

Topuklarını döndürüp kocasının yanına geri yürüdü, Christabelle ve beni mutfağın bizim tarafında yalnız bıraktı.

Ailem isterse bizim konuşmamızı dinleyebilir, tıpkı bizim onlarınkini dinleyebildiğimiz gibi. Ama yine de bu alana minnettarım.

"İç." Elini tutuyorum ve yavaşça şişeyi kaldırıyorum. O yudumlarken, kucağında gevşek duran sol eline bakıyorum. Mayet'in sıkarak çıkardığı küçük

kan topu, Mayet'in sıkarak çıkardığı, hala parmağının ucunda kırmızı renkte parıldıyordu.

"Her gün iğne yapmak acı veriyor mu?" Elini tutup kanayan parmağını diğerlerinden ayırdım. "Seni rahatsız ediyor mu?"

Sadece başını sallıyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. "Günde kaç kez yapmak zorundasın?"

Bu sefer, omuzlarını neredeyse hiç fark edilmeyecek şekilde kaldırdı.

"Birkaç kez." "Ve bu ülkenin sunabileceği en iyi sağlık hizmetlerini alabilecek kadar zengin bir kız olmana rağmen

, vücuduna takılıp tüm işi senin yerine yapan o süslü monitörlerden birini kullanmamayı mı tercih ediyorsun?" Onaylamadığımı belirtmek için dudaklarımı düzleştiriyorum. "Gerçekten mi?"

"Yüzmeyi seviyor," diye hatırlatır Minka odanın diğer ucundan. Kendini taş tezgahın üzerine çekerek oturur. "Ben bile bunları biliyorum, oysa dedikoduları *hiç* okumam."

"En iyi arkadaşın Aubree mi söyledi bunu?" Cato kıkırdar. "O tamamen paçavra giyiyor, değil mi?"

"Bunu bana söylemedi." Bacaklarını çaprazlayıp alt dudağını dişlerinin arasına alır. "Geçen yıl bu zamanlar hâlâ New York'ta yaşıyordum. *Cannon Daily* herkesin ilk satın aldığı gazete."

Kendinden emin bir şekilde geri dönüp, yorgunluktan gözleri kapanan kadına gülümserim. "Kız arkadaşımın bu kadar başarılı olması beni gururlandırıyor. Beni tahrik ediyor."

"Senin kız arkadaşın değil," diye homurdanmaya çalışır. Ama dirseğini masaya, çenesini eline dayayarak sadece bir iç çekişle yetinir. Ama en azından kurutulmuş eti yer. Bir ısırık alır ve çiğner. "Bu hayatta değil."

"Nişanlandık, değil mi? *Beguile Magazine'e* göre." O atıştırmalıkla meşgulken sol elini kaldırıyorum, uzattığı parmağını yaklaşıtıyorum, sonra dudaklarımı parmağının ucuna kapatıyorum, kanı dilime emiyorum ve kadını koltuğunda şaşkına çeviriyorum. "Mm. Lezzetli."

"Senin neyin var?" Elini elimden çekmeye çalışıyor, ama yeni doğmuş bir bebekten daha zayıf ve daha da koordinasyonsuz, sandalyenin diğer tarafına düşecek gibi oluyor ve bu sırada kurutulmuş etini düşürüyor. "Benim hangi cinsel hastalıkları taşıdığımı bilemezsin!" Sonra burnunu buruşturup parmağını gömleğime siliyor. "*Senin* hangi hastalıkları taşıdığını bilmiyorum!"

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," der Minka yavaşça. "Bilmek de istemiyoruz."

"Ben temizim, prenses." Parmağını bırakıyorum, ama sadece öğle yemeğini almak ve tekrar eline vermek için. "Ve neyin varsa, sadece zenginlerin yakalayabileceği altın kaplama versiyonu. Benim için sorun değil."

"Sen delisin," diye homurdanır. "Bütün gece, tanımlayamadığın bir hastalık yüzünden öleceğimi düşünerek geçirdin. Şimdi de benim kanımı ağzına mı alıyorsun?"

"O ağızla daha kötüsünü de yaptı," diye kıkırdar Minka, sonra tezgâhın üzerinde yer değiştirip kocasına döner. "O iyi olacak. İnsülin. Yemek. Su. Uyku. Ama evimde masamda bir ceset var, o yüzden..."

"Öğle yemeğinden sonra gideriz." Dolaptan tabakları çıkarıp taş tezgahın üzerine koyarken gürültü çıkarır. "Mayet yemek yiyince uçarız."

"Müstakbel karım her gün iğne olmak zorunda, Arch." Memnuniyetle omzumun üzerinden ona bakıp sert bir bakış attım. "Günde *birkaç* kez," Christabelle'in cevabını tekrarlardım. "Senin iki günde bir kez olan zavallı durumundan daha iyi."

"Sen tam bir salaksın." Başını sallayarak her tabağa birer sandviç koyar, ancak en büyük ve en kalın olanını karısına yaklaştırır. "Ye. Dün gece içki içtin ve neredeyse hiç uyumadın. Bayılmayacağından emin olana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Arch ve Minka işlerini yaparken, Micah izliyor — ki bu, her durumda yaptığı şeydir: gözlemler, planlar, *uygular* — Cato ise odanın diğer ucundan Christabelle'i inceliyor, başını eğerek.

Kaşları merakla çatılır ve gözleri kısıılır. "Kalabilirim," diye mırıldanır, alt dudaklarını ısırırken Christabelle bakışlarını kaçırır. "Sanırım *bunu* görmek istiyorum," diye başını ona doğru sallar, "sonunu."

"Hayır." Ayağa kalkıp küçük kardeşime dönerek başımı sallarım. "Arch'la gidiyorsun. Ama seni yakında ziyarete getireceğim."

Akşam yemeği için biftek pişiriyorum. Salata hazırlıyorum. Dün gece yaptıklarımın aynısını yapıyorum, ama bu sefer Christabelle'in yediğinden emin olacağım.

Ve hayatta kalmasını.

Telefonum durmadan çalışıyor. İşlerim ilgimi gerektiriyor ve bu evin dışındaki hayat devam ediyor. Geri dönmeliyim.

Görevlerim var. Yönetmem gereken bir işim var. Kazanmam gereken bir gelir var. Satmam gereken ürünler var.

Belki Bayan Cannon benim geçimimi onaylamıyor, ama ben de elitizm kisvesi altında yapılan kayırmacılığı ya da tıbbi acil durumları hakkında gerçeği söylemek yerine benim yatağında ölüm döşeğinde yatan birini onaylamıyorum.

Bu bizi eşit yapar.

"Peki..." diye cesaretimi topluyorum.

Yatağında oturuyoruz, bacak bacak üstüne atmış ve bir çiftin olabileceği kadar rahat giyinmişiz. Hâlâ benim kıyafetlerimi giyiyor, bu durumdan tamamen memnun değil, ama ben bunu tekrar tekrar zorlayacağım.

Onu benim gömleğimle görmek, kokainin verdiği zevkten bile daha tatlı.

"İş teklifimi kabul ediyor musun?" Biftekten küçük bir parça kesip, hala yemeğini zar zor yiyen kadının önüne koydum. "Benim için biraz araştırma yapacaksın, ikimizin de çözmeye çalıştığı bir gizemi çözeceksin."

"Bu beni de mafya yapar mı?" Gözlerini devirdi, ama çatalımın ucundaki eti kabul etmek için öne eğildi. "Sosyetik bir kadın olmayı tercih ederim. Sahtekar bir gazeteci olmayı değil."

Burun kıvrıp çatalımı tabağıma geri getirip kendime bir dilim kestim. "Zaten yapacağın bir araştırma bu. Bir adamı öldürmeni istemiyorum."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Sadece gerektiğinde. Söylesene, ailem hakkında ne biliyorsun?"

? Benim bilmediğim bir şey var mı?"

Neyse ki, infaz karmaşasını geçiştirip, sonraki sorularıma omuz silkerek beni kolayca kurtardı. "Zaten haberlerde çıkanlarla aynı şeyler. Timothy Malone İkinci, senin baban. Onun babası, Timothy Birinci, ondan önce aile işini yürütüyordu. Timothy Malone Üçüncü de var, ama sanırım o bu işi istemedi, bu yüzden şimdi sen yapıyorsun."

"Tim bir köşeye aşık," diye sııttım. "Doktor Mayet'in ikinci adamı ve dünyadaki en iyi arkadaşı. Bunu itiraf etmiyor," diye ekliyorum, "ama aşık bir adam tanıyorum. Ve o diğer Tim gibi olmak istemiyor; Arch gibi olmak istiyor. Bu yüzden o da Copeland'a gitti ve şimdi bir bar işletiyor ve boş zamanlarında o inek doktoru izliyor."

"Peki ya sen?" diye sorar Christabelle. "Sen bu işi istemedin *mi*?"

"Nefret etmiyorum. En çok istediğim şey, ailemin güvende olması. Eğer buradaki bölgemizi kontrol edemezsek, eski kinler yeniden su yüzüne çıkacak ve Malone

av sezonu açılacak. Bazı aileler bunu çoktan denedi. Micah, birkaç ay önce, keşke öldürseydim dediğim bir adam tarafından kaçırıldı ve işkence gördü."

"Öyle mi?" Gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Onu kim kaçırdı?" "Emilio Pastore. O, yıllar boyunca babamın yıllar boyunca babam onun ayağına bastığı için kin besleyen sıkık bir adam. Tim hastalandığı anda Emilio harekete geçti ve Malone imparatorluğundan geriye kalanları parçalamaya çalıştı. Ailemle uğraştı, ama tek yaptığı on altı yıl sonra beş kardeşi yeniden bir araya getirmek ve bizi daha güçlü hale getirmek oldu. Onun iyiliğine karşılık verdik, her şey *adil* kabul edildi ve yolumuza devam etmemiz emredildi."

"Emir mi?" Parmaklarıyla bir dilim salatalık aldı, sonra arkasına yaslanarak başlığa yaslandı ve salatalığın kenarını ısırды. "Sana emir veren kim?"

"Çok az kişi." Uzun bacaklarını takip ediyorum, iç çamaşırlarımın uyluklarını gevşekçe sardığı yere kadar. "Adamlarımdan, kardeşlerimden ve bir zamanlar babamdan tavsiye alırım."

Gözleri bir anda kararır. Kaşları birbirine yaklaşır.

Timothy II'nin adının geçmesi bile onu kızdırır. Bu tepki beni meraklandırabilir, ama... aynı şey benim için de geçerli.

"Onlar fikirlerini söylerler," diye devam ettim, "ama sadece bir kişi bana ne yapmam gerektiğini *söyleyebilir*. Ona itaatsizlik etmek genellikle ölüm anlamına gelir."

Konuşmamız Tim'den uzaklaştıkça, yüzündeki kasları gevşetir ve çiğnemeye geri döner. "Bu tür bir yetkiye sahip olan kim?"

"Estefan Cordoza. O, şey gibi..." Şehrin en güçlü adamını tanımlayacak bir kelime bulmaya çalışıyorum. "Sanırım benim ne olduğumu biliyorsun. Ya da en azından bildiğini *sanıyorsun*. Cordoza, Ronald McDonald'dır ve benim gibi bir aileyi yöneten adamlar, hamburger çevirenlerdir. Eğer tam olarak onun istediği gibi çevirmezsek, kafalarımızı fritöze sokup kötü bir günü daha da kötü hale getirmeye meyillidir."

"Kulağa cinai, uyuşturucu satıcısı bir pislik gibi geliyor." Dizlerini kaldırıp bacaklarını kollarıyla sarıyor. "Tanımak isteyeceğin biri gibi gelmiyor."

Daha fazla biftek kesip ona uzattım. "Aslında oldukça iyi bir adamdır. Bana karşı iyi davranıyor."

"Bu da senin hamburgerleri onun istediği gibi pişirdiğini gösterir. Yani mafya üyesi olmakta iyisin demektir."

"Bu, yengemin sevimli olduğu ve o adamla arkadaş olduğu anlamına geliyor."

Christabelle'in gözleri kapıya kayıyor, ama ikimiz de Minka'nın orada olmadığını biliyoruz. "Yani o *da* mafya ile iç içe *mi*? Prestijli işi ve eski mafya üyesi, şu an polis olan kocası hakkında tüm o konuşmalardan sonra bile mi?"

Gözlerini bana çevirerek, "İnsanlar sürekli onun ve Archer'ın temiz olduğunu ve bu dünyanın bir parçası olmadığını söylüyorlar, ama sonra bunun aksini gösteren yeni bilgiler ortaya çıkıyor."

"Hayat siyah ve beyaz değildir." Ağzıma bir parça biftek atıp, ağzım doluyken konuşuyorum. "O, doğduğu aileye doğdu. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Ne mesafe, ne rozet, ne de uzak durma ihtiyacı. Micah incinmişti ve babamız ölmek üzereydi, bu yüzden istendiğinde eve geldi ve sadece odada duran bir beden gibi davrandı. Kimseyi incitmedi. Hiçbir şey satmadı. Hiçbir şey taşımadı. Yapmaması gereken hiçbir şeye katılmadı. Ama buradaydı, ayakta duruyordu ve Pastore'ye Malone'larla uğraşmayacağını gösteriyordu."

"Peki ya Minka? O da geldi ve baş aşçı ile arkadaş oldu mu?"

Bir nefeslik hava burnumdan çıkıyor. "Minka bu aileden bir adamla evlendi. Kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın, bu bağ koparılamaz. Yine de, onun bağlantılarından senin kadar memnun olduğunu söylemek doğru olur. Bu yüzden, ona haber vermeden kasabayı terk edip, bıraktığına yemin ettiği hayata geri döndüğünde, doğal olarak onu aramaya geldi. Karşılaştığımız karmaşayı keşfetti ve *bizim* yapacağımız gibi silah ve kaba kuvvetle Pastore'nin evine girmek yerine, düşmanımızdan daha güçlü biriyle arkadaş oldu."

"Estefan Cordoza," diye tahmin ediyor.

"Mmhm. Cordoza Minka'yı severdi, hala da seviyor, ve benimle olan bağlantım nedeniyle bana iyilik yapıyor. Bana iyi davranıyor ve karşılığında ben de onun istediğini yapıyorum."

"Peki neyi hoşuna gidiyor?" diye merak ediyor. "Senden ne istiyor?"

"Drama istemiyor." Akşam yemeğimi bitirip tabağımı ve onun tabağını da alıp yataktan kalkarak odanın diğer ucundaki masama götürdüm. "O barışı seven bir adam."

"İronik," diye mırıldanıyor, tabakları yere koymamı izlerken. "Onun, başkalarının yüzünü kaynar yağa batırmaya meyilli bir adam olduğunu söylediğini düşünürsek."

Şey... haklı olduğu da yok değil.

"Estefan Cordoza bir gangster, Christabelle. Çok güçlü bir gangster. Ama o, şehri ve onu yöneten insanları yakıp kül edebilecek çete savaşlarından ve saçmalıklardan nefret ediyor. Bu yüzden, Pastore Micah'ı yaraladıktan sonra aileler arasındaki gerginliğin tırmanmasına izin vermek yerine, dengeyi yeniden sağladı. Adaleti sağladı. Pastore Micah'ın elini kesip parmağını kesti, biz de Pastore'nin parmağını kestik ve bu kadar yeter dedik."

"Parmağını kestiniz mi? Yani," gözleri büyüdü, "kesip attınız mı?" "Ben şahsen değil." Yatağımdaki sirene geri dönmek yerine, masamın önüne gelip koyu renkli ahşabın kenarına yaslanarak onu izlemeye başladım. Uzun, *uzun* bacakları ve sırtına kadar uzanan saçları vardı. Ölümle burun buruna geldikten sonra gözleri hala çöküktü. Hareketleri yavaştı. "Başka biri yaptı. Ama onun çılgınlıklarını duymaktan büyük zevk aldım."

"Micah mıydı? Yoksa diğer kardeşlerinden biri mi?"

"Hayır, Bayan Cannon. Tamamen başka biri. Aslında bir kadın."

"Minka mı?" diye tahmin ediyor, gazeteci beyni hiç dinlenmiyor. "

Ben suçlu değilim Minka Mayet mi?"

"Hayır," diye gülüyorum. "Ama o da izlemek zorunda kaldı. Diğer kadını tanı mıyorsun."

Ama bir isim söylersem tanıyacağına eminim.

Ama bu beni ilgilendirmez. Paylaşmam gereken bir haber değil. Ve Christabelle Cannon'un manşeti için daha fazla malzemeye ihtiyacı yok.

"Bu diğer kadının mutlu bir evliliği olduğunu ve olağanüstü bir şekilde korunduğunu güvenilir bir kaynaktan öğrendim. Sonunda Pastore hak ettiğini buldu ve şimdi kendi bölgesinde çalışmaya devam ediyor, biz de bizimkinde. Cordoza barışı koruyor ve şehrin savaşa girmesini engelliyor. Ve ben ailemizi yönettiğim sürece, babamızın işlediği suçlar için kardeşlerimi cezalandırmak isteyenler uzak duruyorlar."

Ellerimi kucağımda birleştirdim, parmaklarım güzel Bayan Cannon'un ipeksi bacaklarını okşamak için kaşındığında sahip olduğum tek savunma bu. O benim kafamı şişlemek istiyor, ama lanet olsun, o kadar güzel ki ölümü cazip hale getiriyor. "Gazeteniz bizim kötü insanlar olduğumuzda ısrarcı, Christabelle. Ve sanırım bazıları için öyleyim. Ama tek yapmaya çalıştığım ailemi hayatta tutmak. Biraz daha pasta isteyen siksiz bir pislik için pes etmeyeceğim."

"Kendini bir şehit olduğuna ikna ettin, değil mi?" Bacaklarını tekrar düzelterip, cildini örtmek için gömleğimin kumaşını düzeltiyor. "Gerçekten, burada iyi bir şey yaptığını düşünüyorsun."

Dudaklarımı düzleştirip omuzlarımı silkiyorum. "Yapılması gerekeni yapıyorum. Şehitlik, toplamak istediğim bir ödül değil. Ama sana daha önce hiç duymadığın bilgiler verdim. Bu, gazetecilik yönüne kesinlikle hitap etmiştir. Şimdi bana bir borcun var. Annelerimiz hakkında ne biliyorsun?"

"Beş kadın," diye iç çeker, "beş oğul. Her kadın, Tim'in yatağına girdikten yaklaşık dokuz ay sonra ölme eğilimindedir." Sonra oturduğu yatağa bakar, tiksinti ile yanakları solgunlaşır. "Bu yatak mı?"

"Bu oda," diye itiraf ettim. Ama sonra başımı salladım. "Bu yatak değil. Başka neyin var?"

Gözlerini yeni serilmiş çarşaflardan ayırır. Yeni örtüler. Onu Minka'nın güvenli bakımına teslim ettikten sonra, kusmuk ve mide asidi kokusunu yok etmek için yapılan değişiklikler. "Çoğunlukla sorularım var. Mesela, neden beş oğul?"

Bu kadar basit bir soru, ama kesin bir cevabım yok.

"Sikişmeyi mi seviyordu?" diyorum. "Bir ordu mu istiyordu? Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi, sevgilim."

"Peki kızlar nerede?" "Hangi

kızlar? Anneler mi?"

"Kızları," diye karşılık verir. "Bir erkeğin kasıtlı olarak beş oğul istemiş ve her seferinde onları elde etmiş olması imkansız. Kesinlikle onun istemediği kızları doğuran kadınlar da vardı. Onlar nerede?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi birleştirilmiş ellerime indirip alt dudağımı ısıyorum. "Yıllar boyunca ben de aynı şeyi düşündüm. Y kromozomunu yüzde yüz başarı oranıyla elde etmek mantıklı değil. Bu da muhtemelen kızlar da olduğu anlamına geliyor. Ama ben hiçbiri görmedim."

"Peki ya anneler?" diye sordu. "Bu evde *kaldıkları* yaygın olarak biliniyor. Onunla yattılar, onun çocuğunu doğurdular. Sonra dokuz ay sonra uzun bir tatile çıktılar. O dokuz ay boyunca bu kadınları mutlaka görmüşsündür."

"Ben çocuktum." Masamdan kalkıp yatağa doğru yürümeye başladım. "Ben, Tim, Micah ve Arch... yaşlarımız çok yakın, Christabelle. Archer geldiğinde ben henüz yürümeye başlayan bir çocuktum. O kadınları hatırlamıyorum."

"Peki ya Cato'nun annesi?" Gözleri gözlerime dikildi. Gözlerindeki gümüş rengi, sanki benim adım ve ölüm belgem yanına kazınmış bir mermi gibiydi

"Senin ve Cato'nun doğumu arasındaki fark, seni on beş... on altı yaşında mı yapıyor?"

"Evet. Öyle bir şey." Yatağın kenarına oturuyorum, dokunacak kadar yakın. Ama dokunmuyorum. *Henüz*. "Onunla hiç tanışmadım ama."

"*Hiç mi?* Bir kez bile mi?"

"Onu gördüm." Yatağın yanındaki masaya uzanıp, yemekle birlikte getirdiğim şarap şişesini aldım. "Cato'yu doğurduğu gün."

"Öyle mi?" Yanakları kızarıırken yatakta öne doğru eğildi. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır." Sonra şarap kadehlerini alıp yatağın üzerine koydum. "Küçük vücudu için çok büyük olan bebeğini doğururken çığlıklarını dinledim. Tanrım," diye başladım, o zavallı kızın çektiği acıları düşünerek başımı salladım.

"Benden çok daha büyük olamazdı. Henüz reşit olup olmadığını bile bilmiyorum. Çok küçüktü." Bir kadehi doldurup, beni kartal gözleriyle izleyen kadına uzattım. Sonra diğerine geçtim. "Cato doğduktan sonra, derisinde hala kan ve pislik varken bana verildi. Esasen, birkaç dakikalık bir bebeğin sorumluluğu bana verildi ve eğer işleri batırırsam idam edileceğimle tehdit edildim."

"Peki anne?" diye sordu, şarap kadehini sıkıca tutarak. Dün geceden sonra içmesi doğru mu bilmiyorum. *Muhtemelen doğru değildir*. "Ona ne oldu?"

"Öldürüldü." Acı bir şekilde, şişeyi yatağın yanındaki masaya geri koydum, tabanı sert ahşaba çarptı ve içindekiler sıçradı. Ama bu hareketi görmedim. Bunun yerine, o günü gördüm. Sonra ne olduğunu gördüm.

"O zamanlar bir kızla çıkıyordum," diyorum boğazımda bir düğümle. "O, senden sonra ciddi olduğum ilk ve tek kızdı. İkinci Tim, Cato'nun annesini öldürdüğü gün, o kızı kendine aldı ve ona tecavüz etti. Onun masumiyetini çaldı ve hepimize kimseyi sevmememizi öğretti. *Yoksa...*"

"Kız arkadaşına tecavüz mü etti? Bir çocuğa?" Yataktan kalkar, ayak parmakları yere değdiğinde, gömleğimin eteği düşerek uyluklarını örter.

Aceleyle şarap kadehimi komodinin üzerine koyup, düşerse onu yakalamak için ayağa kalktım. Ama o, serbest eliyle yatak direğine tutunacak kadar akıllıydı. Kendini yana devrilmekten korumak için.

"Onu da öldürdü mü?" diye sorar. "Hamile mi kaldı?"

"Hayır." Şarabını alıp benimkinin yanına koyuyorum ve kollarını tutuyorum. Çünkü lanet olsun, o dengeli olsa ve benim desteğime ihtiyaç duymasa bile, yine de ona dokunmak istiyorum. Bana yaslanmasını istiyorum. Bana ihtiyaç duymasını. Beni *istemmesini*.

"Yıllar önce o kız..." Christabelle'i bana doğru çeviriyorum, gümüş rengi gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor. "O kız Savannah Towers. *Beguile Magazine*'in genel yayın yönetmeni ve nişanımızı duyuran makalenin yazarı."

Şoktan gözleri büyüdü, ben de onu yatağa geri getirip oturmasını sağladım.

"O hayatta ve iyi. Dünyaya biraz düşmanca davranmasa da."

CHRISTABELLE

GERÇEK HER ZAMAN ORTAYA ÇIKAR. SORUN DA BU.

"Gitmem gerek."

Ertesi gün, başım biraz daha az dönüyor ve bacaklarım biraz daha güçlenmiş hissediyorum. Beş yaşından beri alıştığım şekilde parmağımı deliyorum ve ucundan bir damla kan sıkıp okuyucuya sürüyorum ve glikometre ekranında sonuçların görünmesini bekliyorum.

"Günler geçti Felix. Geri dönmem gereken bir hayatım var."

"Öyle mi?" Çok rahat. Çok sakın. Beni kızdırsa bile, sinir bozucu derecede zahmetsizce çekici.

Dolabından siyah pantolon, beyaz gömlek ve nasıl bağlanacağını tam olarak bilmediğinden emin olduğum bir kravatla çıkıyor. "Sanırım birini kaçırmamanın ardındaki niyeti yanlış anlıyorsun, sevgilim. Seni ben kaçırdım." Glikometrem bip sesi çıkarırken bana yaklaşıyor, şekerimi okumak için üzerime eğiliyor, sonra elimi tutup parmağımın ucundaki kan damlasını emiyor. "Kaçırma, kelimenin tam anlamıyla, birini rızası olmadan yasadışı olarak götürmektir." Parmağımın etrafında gülümsüyor, gözleri mizahla parıldarken benimkiler öfkeyle doluyor. "Son birkaç günü dostça bir pijama partisiymiş gibi mi davranacağız?"

"Yapabiliriz." Homurdanarak elimi onunkinden çekip yan masaya dönerek, Felix'in bir şekilde temin edip dün beri benim için buzdolabında sakladığı küçük insülin şişesini ve yeni iğneyi alıp sabah dozumu hazırlıyorum. "Beni bırakırsan, suç duyurusunda bulunmayacağım. Sen kendi hayatına devam edebilirsin. Ben de kendi hayatıma devam ederim."

"Yapamam." Ben dolu iğneyi indirip keskin ucunu uyluğuma batırırken o çömelir ve sanki hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi beni izler. "Seni çok özlerim." İşimi bitirip iğneyi çıkardığım anda, ileri atılır ve dilini deliğin üzerinde gezdirir, sanki tükürüğüyle deliği tekrar kapatabileceğini düşünüyormuş gibi. "Ama burada kalıp istediğim araştırmayı yapabilirsin."

"Beni yalamayı kes!" Onu itip, kullanılmış iğneyi kafasının yan tarafına saplamayı bir an için düşünürüm. Ama tabii ki yapmam. Sadece onun geniş bedeninin etrafından dolaşırım ve... *Ve ne? Gidecek hiçbir yerim yok. Değiştireceğim kıyafetim yok.* "Bırak gidelim Felix! Tanrım."

"Benimle kal." Ayağa kalkar ve bana yaklaşır, elimi avuçlar ve henüz bırakmadığım iğneyi elimden almak için parmaklarımı açar. "Sonsuza kadar kal. Seni sevmeyi öğrenebilirim."

"Adi herif." Serbest kalan elimle karnına vurup, o bana uzanıp geri çekmeden önce hızla uzaklaşıyorum. "Malone'un bir sonraki kurbanı olmakla hiç ilgilenmiyorum."

Gözleri karardı, çenesini sıkarak beni baştan aşağı süzdü. "Yatağında yattın, CeCe. Hayatta kaldın."

"Senin yatağında zaten neredeyse ölüyordum. Seviştığımız anda, hayatımı sonlandırmana izin vermiş oldum."

"Bahse girer misin?" Ben dönüp banyoya kaçmaya çalışırken, o bana doğru yürür ve bileğimi yakalar. "Ben sevgililerimi öldürmem, Christabelle. Onları orgazm yapar ve daha fazlasını isterler."

"Kaç çocuğun var?" Kolumu onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Kaç tane piç Malone var?"

"Benim testislerimden gelen hiçbir şey yok." Beni kendine doğru çekiyor, göğüslerimiz çarpışana kadar ve ciğerlerimdeki oksijen patlayarak yüzünü yıkıyor. Sabah olmasına ve henüz dişlerimi fırçalamamış olmama rağmen uzun bir nefes alıyor. "Tatlı kokulu nefesin '*Christabelle* ölüyor' işaretinin bir göstergesi olduğunu bilmiyordum." İkinci kez nefes alır ve sırtarak, "Artık biliyorum. Bu arada, bir şey söyleyebilirdin. Meyveli koku hakkında birden fazla kez yorum yaptım."

"Beni kaçıran adama güvenmediğim için beni affet. Güven eksikliğimin kırılğan egonu incitmiş olabileceğini anlıyorum."

Sözlerime alınmadı. Bunun yerine, kalçamı kavradı ve beni kendine doğru çekti, penisi karnıma bastırdı ve nabızı benimkine çarptı. "Kırılğan egom, dizlerinin üzerine çöküp sikimi emmeni istiyor." Sırıışı daha da genişledi. "Lütfen."

Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısıılır. "Anlamadım?"

"Bilirsin. Beni gerçekten sevdiğini bana göstermek için." Beni itmiyor, ama iteceğini hissediyorum ve geçmişte diğer kadınlara bunu yaptığına neredeyse eminim. Bunun yerine, belimin altındaki bir düğümü ovuşturuyor ve boğazımın derinliklerinden neredeyse bir inilti koparıyor. "Egom, kırılğan olduğu için, bazen beni üzüyor. Beni memnun etmeni istiyorum,

Christabelle. Tıpkı benim seni memnun etmek istediğim gibi. Hayatımdaki varlığına verdiğim değeri bu şekilde gösteriyorum. Karşılığında, bana ne kadar harika bir adam olduğumu söylemen beni mutlu eder."

"Oh lütfen." Onun kollarından kurtulup banyoya doğru yürüdüm. "Hayır, teşekkürler. Seks yapmayı kolayca satın alabilirsin, benim egomu okşayan basmakalıp sözlerime ihtiyacın yok."

"Egomdan daha fazlasını okşamamı istiyorum, sevgilim." Kapının önünde durur ve bir bacağını diğerinin üzerine atar. Kravatı hâlâ çözülmemiştir. "Ben muhtaç bir adamım."

"Ama ben o ihtiyaçları karşılayacak türden bir kadın değilim." Musluğu açıp suyun ısınmasını bekledim, sonra aynaya bakıp onun gözlerine baktım. "Telefonunuz çalıyor, Bay Malone. İşinize dönmenizi ve benim de işime dönmeme izin vermenizi önerebilir miyim?"

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır, kısmen homurtu, kısmen inilti. Ama cebine uzanır ve telefon çalınmadan önce telefonu çıkarır. Parmağını ekranın üzerinde kaydırır, topuklarını döndürür ve telefonu kulağına götürür. "Bay Cordoza. Merhaba."

Bay Cordoza. Big Mac. Kurallara uymayan herkesi yok edecek kadar güçlü bir adam.

Felix, benim New Yorklu bir gazeteci olduğumu ve Estefan Cordoza'nın kim olduğunu bilmediğimi düşünüyorsa aptaldır.

Başımı sallayıp lavaboya eğilip, avuçlarımı ılık suyla doldurup yüzümü yıkarım.

Bana ait kıyafetler için her şeyi yaparım. Ayakkabılar için. Sütyen için. Telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı istiyorum, ama nerede olduklarını hiç bilmiyorum.

Dünyamı geri istiyorum. Özerkliğimi. Özgürlüğümü.

Bir kadın, kendisini esir alan kişinin arkadaşlığından zevk almaya başlayabilse bile, seçim yapma imkânının olmaması, dört duvarın hapishane gibi hissettirir.

"Evet, efendim." Felix tekrar yaklaşır, sesi ölümcül derecede ciddidir. Cevapları kısa ve keskindir. "Evet. Ben hallederim. Sessizce," diye onaylar, Cordoza açıkça bunu talep ettiğinde. "Evimden duman çıkmayacak, Bay Cordoza." Kapıda durur ve ben suyu kapatıp havlu almak için doğrulduğumda gözlerime bakar. "Evet, efendim. Bir saat sonra ofisinize geleceğim."

Veda etmeden telefonu kulağından çekip görüşmeyi sonlandırdı, sonra hem telefonu hem de elini cebine attı. "Bugün çıkmam gerek."

"Bana on dakika verin." Yüzümdeki suyu hızla silerim ve havluyu bir kenara atarım. "Eşyalarımı toplayabilirim ve seve seve yolunuzdan çekilirim."

Kıkırdayarak, banyodan kaçmaya çalıştığımda kolumu yakaladı ve beni geri çekerek, tökezleyip yere düşmeden önce yakaladı. "Micah bugün benimle geliyor, sevgilim. Bu da adamlarımın burada kalıp seni izleyeceği anlamına geliyor."

"Adamların mı?" Öfkem bir saniye içinde sıfırdan kaynama noktasına yükseldi. "*Seninle* burada olmak bile istemiyorum. Özellikle de rastgele bir mafya askerinin tutsağı olmak istemiyorum!"

"O zaman bu gerçekten çok talihsiz bir durum." Beni yukarı çekip, parmak uçlarımda durmaya zorluyor ve burnu benimkine değene kadar durmuyor. "Benimle gelemezsin, ama eve de gidemezsin. Ve ben bugün burada *seninle* kalamam. Yani bir çıkmaza girmiş gibiyiz."

"Görünüşe göre sen de baban kadar suçlu bir pisliksin. Daha iyi, daha *medeni* biriymiş gibi davranmayı seviyorsun. Ama sen de aynısın."

"Henüz iznin olmadan seni becermedim." Dudakları meydan okurcasına kıvrılır. "Ama bunu hiç düşünmediğimi söylemek yalan olur. Vücudun en pis fantezilerimin konusu ve sen burada uyanık ve güçlü olduğundan daha çok zayıf ve bilinçsiz olarak zaman geçirdin."

Midem bulantıyla doldu. "Sana Timothy Dördüncü demelilerdi. Görünüşe göre elma ağacından uzağa düşmemiş."

"Elma otuz yıl önce ağaçtan yuvarlandı, sevgilim. Yere düştü ve çekirdeğine kadar çürüdü. Sana iyi davrandım. Nazıktım. Ama kimin evinde olduğunu unutmadan en iyisi olur."

Beni kendine doğru çekip dudaklarımın ortasına gürültülü, dudaklarını kapatarak bir öpücük kondurdu. "Gitmiyorsun. Ama araştırman için evimdeki herhangi bir bilgisayarı kullanabilirsin." Beni o kadar hızlı bırakır ki, bacaklarım titrer ve sırtım kapı çerçevesinin karşı tarafına çarpar. "Elbette internet erişiminin sınırları var. Bu yüzden arkadaşlarını arayıp seni kurtarmaya gelmelerini umut etme."

Bir adım geri çekilir, özlem dolu bakışlarla beni baştan aşağı süzer, sonra dönüp kravatıyla uğraşmaya devam eder.

Şaşkınlık ve inanamama içinde, takım elbisesini kapıp odadan çıkmasını izledim. Sonra kapı çerçevesine yaslandım ve

Elimi göğsüme koyuyorum, kalbim Felix'in merdivenlerden aşağı inerken çıkardığı sesle aynı ritimde atıyor.

Bana tecavüz etmek *istiyor*, ama yapmıyor. Çünkü babasından daha iyi olmayı seçiyor.

Dünyayı kontrol etmek *istiyor*, ama kardeşlerini korumakla yetiniyor.

O benim onu sevmemi *istiyor*. Belki de en tuhaf olanı, onun özgüveninin, benim onu sevimli bulup bulmayacağıma bağlı olması.

Evin önündeki kapılar çarpıyor, ses açık balkon kapılarından içeriye geliyor. Kalbim güm güm atarken yavaşça yaklaşıyorum ve siyah bir arabanın garaj yoluna girdiğini görüyorum. Edward'inkine hiç benzemeyen bir şoför, takım elbiseli, arabadan inip yolcuları için arka kapıyı açıyor.

Micah ilk olarak arabaya biniyor, kıyafeti Felix'inkine çok benziyor ve saçları düzgünce taranmış ve geriye yatırılmış, dağınık ve rahat bir görünümünden uzak.

Felix bir elini kapı çerçevesine koyarken, ben onun ensesine bakıyorum. Bir ayağını arabanın içine koyarken. Ama eğilip içeri girmeden önce, başını o kadar hızlı çeviriyor ki, onun bakışlarından kaçamıyorum. Gözleri benimkilere takıldığında, midem takla atıyor.

"Bir şeyler ye," diye seslendi, sadece şoförün değil, onu büyük silahlarla ve taş gibi yüzlerle koruyan tüm adamların da dikkatini çekerek. "Yemediğini anlarım. Eğer ikinci kez komaya girersen, işi kendi ellerime alacağım."

Bana cevap verme şansı vermez. Benim bir cevap vermem onu pek ilgilendirmez. Çünkü arabaya iner ve ikinci bacağını da içeri sokar, sonra şoförü kapıyı kapatır ve direksiyonun başına geçmek için koşar.

"Bayan Cannon?"

Arkamdan gelen yeni sesle topuklarımın üzerinde döndüm, boğazımdan yumuşak bir çığlık çıktı ve ellerim neredeyse çıplak vücuduma düştü. Ama yatak odasının kapısında duran küçük bir kadın gördüm. Cildi yaşlılık çizgileriyle doluydu, saçları da aynı nedenle grileşmişti. Buraya yardım etmeye geldiğini ima eden bir kıyafet giyiyordu: dizlerine kadar uzanan siyah bir elbise ve bütün gün ayakta durmasını kolaylaştıracak rahat beyaz spor ayakkabılar.

"Kimsiniz?" Vücudumu kavrayan ellerimi gevşetiyorum, ama tamamen bırakmıyorum. Sonuçta, bir gangsterin iç çamaşırı ve gömleğini giyiyorum, başka hiçbir şey giymiyorum. "Misafirlere uygun giyinmedim."

"Sana bu konuda yardım etmeye geldim." Bir adım geri çekildi, ama durduğum yerden onu net bir şekilde görebiliyordum. "Bay Malone senin için bir dolap hazırladı." İkinci bir adım attı, sessizce beni takip etmem için yalvarır gibi. "Benimle gelir misin? Eşyalarını koyduğu yeri gösteririm."

"Bir dolap mı?"

Merak; ben bununla doğdum. Bunun yüzünden öleceğime hiç şüphem yok.

Balkon kapılarından uzaklaşıp kadını koridora kadar takip ediyorum. Ona çok yaklaşıyorum. Felix yeterince deli, hizmetçisi bile sade elbisesinin altında bir silah saklıyor olabilir. Ama onu merdivenlere kadar takip ediyorum, sonra bir kat aşağı inip henüz girmedığım bir yatak odasına giriyorum.

"Burası misafir yatak odası," diyor, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Burada bir ofis, bir banyo ve kıyafetler var." Bir kapıyı itip ışıkları açıyor ve evimdekine benzeyen bir dolap ortaya çıkıyor. Duvarların her tarafı kumaşla kaplı. Raflar, çekmeceler ve askılarla dolu. Bir tarafta ayakkabılar, diğer tarafta elbiseler dizili. "İhtiyacınız olan her şeyi bulabileceğinize güveniyor." Bana girmem için yer açmak için geri çekildi. "Eğer onun sağlamadığı, istediğiniz bir şey varsa, sadece istemeniz yeterlidir."

Elbiselere doğru doğruca ilerliyorum. Gözümü çeken ipekler, satenler ve güzel, ışıltılı kumaşlara doğru. "Bunlar kime ait?" Elimi sallanan elbiselerin arasında gezdiriyorum ve boğazımdan çıkmak isteyen iniltiyi bastırıyorum. "Bu onun fahişe kalıntıları koleksiyonu mu?" Arkama bakıp yaşlı kadının gözlerine bakıyorum. "Bu eve getirdiği her kadının kıyafetini saklıyor mu?" Sonra bir anı aklıma geliyor, dudaklarım tiksintiyle bükülüyor. "Burada giydiğimi aldı."

"Elbiseniz yıkandı," diye mırıldanıyor, dudaklarını kıvırmaya çalışan gülümsemesini saklayarak. "O da asılı. Ve hayır, Bayan Cannon. Bu giysiler kimse tarafından giyilmedi."

Bir sonraki duvara geçip ayakkabılara bakıyorum. Çok sayıda topuklu ayakkabı var, her biri gökkuşağının bir rengine. "Ee...?"

"Bay Malone size rahat etmenizi sağlamamı söyledi. İhtiyacınız olan her şeyi temin etmemi istedi, ben de ölçülerinizi tahmin ederek her bir parçayı bizzat satın aldım. Eğer bir şey uymazsa, hemen kaldırıp değiştireceğim."

"Normal giysiler var mı?" Duvarın boyunca ilerleyip bir çekmeceyi açarak iç çamaşırları buluyorum. Külotlar, katlanmış ve eşleşen sütyenleriyle birlikte saklanmış. "Kot pantolon? Tişört? Esir tutulan bir kadının gece elbisesi ihtiyacı olacağını sanmıyorum."

Özür dilerim," ona dönüyorum, hayal kırıklığı ve yorgunluk başımı ağrıtıyor. "Adın ne?"

"Adım mı? Mary, Bayan Cannon. Evet." Odayı geçip, kokusunu havada hissedebileceğim kadar yakına geliyor, ama vücut ısısı bana değmeyecek kadar uzak kalıyor.

Bir kapıyı açar ve askılara asılmış, etiketleri hâlâ üzerinde olan, farklı tonlarda bir düzine kot pantolon ortaya çıkar. "Farklı kesimlerden seçtim. Tercihinizi belirtirseniz, o stilden daha fazla alabilirim. Ama tişörtler..." Sonunda yanakları kızarır ve gözleri ayaklarına düşer. "Bay Malone tişört satın almayı yasakladı."

Şok, vücudumu sarsar. Merak, beynimde bir pinball makinesinin içindeki top gibi zıplar. "Pardon, ne? Gömlek satın almanızı *yasakladı* mı?"

"Evet." Boğazı gerginlikle hareket ederken yutkundu. "Gömlek giymek isterseniz, onun gömleklerinden birini giymeniz gerektiğini söyledi."

Şu anda giydiğim şeye bakıyorum. *Onun*. "Yani bana sunulan seçenekler gecelikler ve iç çamaşırları... ya da *onun* gömlekleri. Doğru mu?"

"Evet, Bayan Cannon." Bana bakamıyor. Gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturamıyor. "Ama sadece kot pantolon ve sütyen giymenizi önermiyorum. Bay Malone'un adamlarının sizi göreceği bir yerde değil. O bundan hoşlanmaz."

"Tabii ki." İnanamayan bir kahkaha atıp başımı sallıyorum. "Ve elbette *Bay Malone'un* beğenip beğenmediklerini düşünmeliyiz, değil mi? *Onun* duyguları önemli," diyorum, başka bir çekmeceye geçip onu açarak mayoları arıyorum.

Bikiniler. Tek parça mayolar. Önlük mayolar. Tanga mayolar. Yüzmeyi sevdiğimi bildiği için, seçim yapabileceğim çok sayıda mayo hazırlamış.

"Felix Malone'u uzun zamandır tanıyor musun, Mary?" Çekmeceyi kapatıp gardıroba sırtımı dönüyorum. "Nasıl oldu da henüz delirmedin?"

Omuzlarındaki gerginlik, gülümsediğinde bir anda yok oluyor. "Bay Malone'un doğmasından önce bu eve gelmiştim. Çok uzun zamandır buradayım."

"Tim İkinci için mi çalışıyordun?" Adrenalin damarlarıma doldu ve yaşlı kadını korkuttum, herhangi bir kot pantolon seçip askıdan çekip çıkardım ve bacaklarımı içine soktum. Yerinde zıplayarak kot pantolonu kalçalarımın üzerine çekerim, sonra düğmelerini ilikleyip Felix'in gömleğinin altını düğümlemem, böylece biraz daha az... çadır gibi görünürüm. "Benimle yürüyüşe çık."

Ayakkabı rafının en altından bir çift spor ayakkabı, çekmecedен çoraplar alıyorum, sonra kadının elini tutup onu odadan çıkarıyorum.

Aklımda çok fazla soru var. Yavaş yavaş şekillenmeye başlayan hikayede çok fazla boşluk var.

"Bayan Cannon." Mary, ayaklarını sürüyerek, merdivenlerden aşağı inerken ve olağanüstü büyük silahlar taşıyan adamların yanından geçerken kolunu benim tutuşumdan kurtarmaya çalışıyor.

Ama onlar konuşmuyorlar. Yolumdan çekilmiyorlar. Ben de onları, çocukluğumda evdeki güvenlik görevlilerini görmezden geldiğim gibi görmezden geliyorum.

"Burada kalmalıyız," diye tartışıyor, merdivenlerin sonunda sağa değil sola dönünce sözleri daha da paniklemeye başlıyor.

Geldiğimden beri ilk kez, ön kapıyı itip ön taraftaki merdivenlere fırlıyorum, güneş üzerimize parılıyor, sanki Felix bizi içeride tutmak için kişisel olarak yerleştirmiş bir spot ışığı gibi.

"Bayan Cannon!" Mary elimi itiyor ve bir düzine adam görev yerlerinden dönüp bize bakınca kayarak duruyor. "İçeride kalmamız emredildi."

"Böyle bir emir almadım." Bir basamak aşağı iniyorum, çorapımı giyiyorum ve ardından ayakkabımı giyiyorum. Sonra bir basamak daha aşağı iniyorum ve aynı adımları tekrarlayarak ikinci ayakkabımı da giyiyorum. "Felix burada kalmam gerektiğini söyledi, ama bana mayo verdi, bu da dışarıda olmama izin verdiği anlamına geliyor."

Bir basamak daha inerim. Sonra üçüncü basamağa. Etrafımı saran adamların gerginliği artmasına rağmen, bana dokunmak için harekete geçmezler. Beni durdurmazlar.

"Bahçelerde yürüyüşe çıkmak istiyorum, Mary. Ve sen benim rahatımı sağlamakla görevlendirildin, değil mi?"

"Yani..." Ellerini ovuşturur ve gergin bir şekilde her bir muhafızı inceler. "Sizinle ilgilenmemi söyledi."

"Aynen öyle." Etrafımızı çevreleyen devasa çimlere ve bitkilere elimi uzattım. "Ve ben yürüyüşe çıkacağım. Bana eşlik etmezseniz, Bay Malone'un emirlerini kasten görmezden gelmiş olursunuz."

"Bayan Cannon..." diye inledi. *Lütfen beni gitmeye zorlama.*

Onu anlıyorum. Gerçekten. Ama cevaplara olan ihtiyacım, onun duygusal durumuna olan endişemden çok daha ağır basıyor. Bu yüzden dönüp uzaklaşmaya başlıyorum.

"Gidiyorum." Elimi kaldırıp veda etmek için salladım.

Ama ben, attığım her adımın gözler ve silahlar tarafından takip edilmediğini düşünecek kadar aptal değilim. Bu yüzden sola doğru ilerleyip,

ve Felix'in adamlarına ön kapıdan çıkmak niyetinde olduğumu düşündürmek yerine, sol tarafa doğru ilerleyip özenle düzenlenmiş bir bahçeye doğru yürüyorum.

"Oh, *peki!*"

Gülümsüyorum, ama Mary'nin ayakkabılı ayakları beton merdivenlerden *thod-thod-thod* diye inerken dönmüyorum.

"Bugün için yaptığım planlarda kesinlikle böyle bir şey yoktu!"

"Yine de," adımlarımı yavaşlatıp kadının yetişmesini beklerim, "güneş ışığı ikimize de iyi gelecek."

Omzumun üzerinden dikkatlice bakıyorum ve bahçeye doğru adımlarımızı takip eden iki silahlı adam görüyorum.

"Yani, çocukların doğumundan önce de Malones'lerin yanında çalışıyordunuz?"

"Timothy doğmadan önce. Üçüncü," diye iç geçirir. "Evet, Bayan Cannon. Timothy İkinci'nin oğullarından yaklaşık beş yıl önce onunla birlikteydim."

"*Birlikte* mi?" Sağ tarafıma bakıp profilini incelerken midem bir sıçrayış yapar. "Romantik olarak mı?"

"Birkaç kez." Gururla çenesini kaldırdı ve dümdüz önüne baktı. "Timothy Malone ve ben gençliğimizde tanıştık, Bayan Cannon. Arkadaş olduk ve yıllar içinde bazen sevgili olduk."

Midem bulanıyor. Birinin o canavarla *isteyerek* yatması bana akıl almaz geliyor. "Rıza ile mi? Bilerek birlikte mi yattınız?"

O alaycı bir şekilde güldü, ama sesi inanılmaz derecede sessizdi. "Bazen." *Ah.*

O sadece *bazen* ona tecavüz ediyordu.

Anladım.

"Birlikte miydiniz?" diye merak ediyorum. "Resmi olarak. Onunla bir aile kurmayı mı planlıyordunuz?"

"Hayatım boyunca kısır oldum, Bayan Cannon." Sonunda, bana meydan okurcasına bakar. "Belki de bu beni o adam için işe yaramaz hale getirdi? Bu, hayatımı kurtaran şey olabilir. Tek bildiğim, bir süre sonra Tim artık beni yatağına davet etmedi. Yıllar boyunca sayısız başka kadınlar gelip geçti ve kalbimin küçük bir kısmı reddedilme yüzünden acı çekse de, mantıklı tarafım, diğer pek çok kadının yapamadığını benim yapabileceğimi biliyordu."

"Peki o kadınlar," diye ısrar ettim, gözümü çeken sarı gül çalılarının olduğu yere doğru yavaşça ilerlerken, "onları tanıyor muydunuz? Onları gördünüz mü?"

"Bazılarını. Çoğunu tanımadım."

"Peki ya çocukların anneleri?" Kalbim göğsümde güm güm atıyor, beklenti başımı döndürüyor. Ama bir gül çalısının yanında durup üzerinde büyüyen mükemmel sarı yaprakları okşuyorum. "*Onları* tanıyordun, değil mi?"

"Birçoğuna bakmıştım."

Gözlerine bakmak için döndüğümde, omuzlarını genişletip göğsünü açıyor, sanki kavga etmeye hazırlanıyormuş gibi.

"O doğumların hepsinde oradaydım."

"Hepsinde mi?" Midem bulanıyor. *Çok yakın. Çok, çok yakın.* "Cato'nun doğumunda bile mi?"

"Cato bile. Ama kadınların isimlerini bilmiyordum. Sorularınızın hafif bir merakın ürünü olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Kim olduğunuzu biliyorum, Bayan Cannon. Kontrol ettiğiniz platformu biliyorum. Ve daha fazla makale yazmanıza ve daha iyisi için çabalayan çocukların kalplerine acı vermenize yardım etmek istemiyorum. Ama başka bir şeye ihtiyacınız olursa," başını bir tür veda selamı gibi eğerek, "beni çağırın. Şimdi kahvaltınızı hazırlayacağım. Birazdan eve dönmenizi bekliyorum."

"Felix cevapları bulmamı istiyor," diye yalvarırım, o arkasını dönüp uzaklaşırken. "Mary! Bunu çözmemi istiyor. Araştırma yapmama izin verdi."

Omzunun üzerinden tek bir bakış bile atmaz. Konuşmaz, geri dönmez. Muhafızlarımı da yanında götürmez. Sadece... gider.

Muhafızlardan biri — iri, kaslı, boynu olmayan ve parmaklarını esneten — yirmi metre uzaktan bana bakınca, dönüp sarı gülü incelemeye devam ediyorum.

O her şeyi biliyor; ya da en azından, diğerlerinden çok daha fazlasını biliyor. Ama sırlarını açıklamıyor.

"Tanrım." Elimi yüzüme götürüp yüzümü ovuşturuyorum.

Yorgunluk beni oturmaya zorluyor ve açlık midemi guruldattırıyor. Yemek yemem gerektiğini biliyorum. Dinlenmem gerektiğini. Elektrolit içmem gerektiğini. Ama zihnim hala milyonlarca cevapsız soruyla dolup taşıyor. Sayısız "eğer"lerle.

Hala boyanması gereken çok fazla resim var.

"Kahretsin."

"Bayan Cannon?" Tanımadığım bir erkek sesi hafif esintiyle geliyor.
"İçeri girme zamanı. Bay Malone öyle emretti."

"Bay Malone patlıcanla boğulabilir." Çalılığın içine uzanıp güzel sarı gülü koparıyorum, kendime saklamak için. "Bu yerden ayrılmamı istiyorsa, kendisi buraya gelip beni buradan uzaklaştırabilir."

FELIX

İNSANLAR BENİ ÇOK SİNİRLENDİRİYOR

"Faturanızı ödememenin doğru bir davranış olduğunu düşündüren nedir, Bay Jameson?" Soğuk, sert beton üzerinde volta atıyorum ve milyonlarca kez gördüğüm taş duvarları görmezden geliyorum. Parmaklıklı pencereler. Küçük binamızın tam ve mutlak izolasyonu.

Bazıları buna hapisane diyebilir. Bazıları ise sığınak.

Bazıları ise, içinde bir adam çılgılık atsa bile toplumun onu duymayacağı şekilde tasarlanmış ve inşa edilmiş bir oda diyebilir.

Ben ise sadece cevapları almak için çok kullanışlı bir oda olarak adlandırıyorum.

"Ee?" Micah'ın onu oturduğu sandalyeye bacakları ve kolları bağlı olan adamın önünde durup, korku dolu gözlerine bakmak için eğildim. "Bana üç milyon dolar borçlusun, Clarke. Ödeme yapmaman gibi bir seçenek yok."

"Saygısızlık etmek istemedim, Bay Malone." Yüzü zaten şişmiş. Sol gözü şişmiş ve kapanmış. Yanağına kan akıyor ve bağlarından kurtulmak için mücadele ettiği için bilekleri yaralı. "Yemin ederim, sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Yeterince zamanın vardı!" Elimi kaldırıp yüzünün yan tarafına sertçe vurdum. "Faturan üç ay önce vadesi dolmuştu!"

"Borcum babanıza idi," diye inliyor, yüzü acıdan seğiriyor. "Ben-ben onunla iş ilişkisi içindeydim. S-sizinle değil."

Tekrar vuruyorum ve sandalye gıcırdıyana ve adam ağlayana kadar yüzüne vuruyorum. "Borcun ailemeydi. Ayrılmak ve bu işi bitirmek istiyorsan, bunu yapmaya hakkın var. Bu benim cömertliğim," diye ekliyorum.

Cebimden kumaş parçasını çıkarıp, onun kanını parmak eklemlerimden silerek, "Babam senin gitmene izin vermezdi. Ama bak, ben yeni nesil bir iş adamıyım, Bay Jameson. İşinden zevk almaya inanırım ve sadece karşılıklı sevgi olan kişilerle çalışırım

. Yani gitmek istiyorsan, sana izin veriyorum. Kapıdan çıkarken seni vurmuyacağım."

"A-ama..."

"Ama önce borçlarını ödeyeceksin." Başparmağını tutup, çığlık atana kadar geriye doğru büktüm. "Şimdi sorum şu... *Neden*, Bay Jameson? O aptal kafanın içinde ne dönüyordu da benden üç milyon dolar çalmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün?"

"Özür dilerim!" Kafasını sallayıp tekmelemeye çalışır, ama ayak bilekleri de bağlıdır. "Özür dilerim, Bay Malone. Ben istememiştim..."

"İstemiştin." Başparmağını son bir kez itiyorum, kemik iğrenç *bir çatırtıyla* kırılıyor, ses duvarlarda yankılanıyor ve bana karşı gelebileceğini düşünen adamı işkence etmek için geri dönüyor.

Onu serbest bırakıp, doğrulup tekrar volta atmaya başlıyorum. "Borcun vardı, Clarke. Babama, bana... Hepsi aynı lan. Kredi aldın, geri ödeyeceğine söz verdin. Ve sözünü tutma zamanı geldiğinde, senden bekleneni yapmamayı seçtin."

"Lix?"

"Evet?" Dönüp baktığımda Micah'ı iki adım ötemde, elini uzatmış, avucunun ortasında bir pense tutarken buluyorum.

Onun bu jesti beni gülümsetir, ben de aleti kapıp bu hafta konuştuğum en aptal herife geri dönerim. "Bu seçimleri sen yaptın, Clarke. Borç almayı sen seçtin. Şartları kabul ettin. Sonra da bana kayganlaştırıcı bile sürmeden kışımı sismeyi mi seçtin?" Yaklaşıp çömelirim, gözlerime bakmasını sağlarım. "Bu saygısızcaydı."

"Özür dilerim," diye hıçkırıyor, gözleri elimdeki penseye odaklanıyor. "Haftaya parayı ödeyeceğim. Yemin ederim."

"Evet," diyorum. "Ödeyeceksin. Ama bu konuşmanın bittiği anlamına gelmez." Pensayı açıp sol işaret parmağını dişlerinin arasına yerleştiriyorum. "Saygısızlık benim gibi bir adamın tolere edebileceği bir şey değil, Clarke."

"Lütfen yapma." Burun deliklerinden sümük kabarcıkları patlayarak üst dudağını ıslatır ve orada bulunan kanla karışarak yüzünü daha da çirkinleştirir.

"Lütfen, Bay Malone. Yapma..."

"Seni benimle uğraşacak kadar cesur yapan kim?"

"Lütfen yapma..."

"Seni bu kadar cesur yapan *kim*?" O kulakları tırmalayan bir ılık atıp acı içinde başını geriye atana kadar penseyi sıkıyorum. "Sen bu kadar aptal değilsin, Clarke. Kuralları biliyordun."

"Dur! Dur..."

"Bizi dolandırmanı kim söyledi?" "Dur..."

"*Kim*?!"

"Emilio Pastore! Bana koruma sözü verdi."

Hemen parmaklarını bırakıp ayağa kalkıyorum. "Emilio Pastore." enemi okşayarak bunu düşünürüm. "Senin adına ödeme yapacağını mı söyledi?"

"Hayır," diye bağırdı Clarke. Ellerini kurtarmak için çaresizce uğraşıyordu. Ellerini birleştirip yarasını tutmak için. "Sadece koruma sağlayacağını söyledi."

"Yani bizimle dalga geçtiğini biliyordu." Micah'a dönüp, hala iyileşmekte olan eline bakıyorum. Eksik parmağına. Emilio Pastore'nin bir pislik olması dışında hiçbir nedeni olmayan, ona yaşattığı lanet olası travmaya. "Ondan yardım mı istedin?"

"O bana geldi. Ailenize borçlu olduğumu, borcumu tahsil etmek için geleceğinizi biliyordu. Bu yüzden, kendisi halledeceğini ve artık bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını söyledi."

"ünkü seni koruyacaktı?" diye tekrar ediyorum. "Ve sen de... bu kadar kolay olacağını mı düşündün? Bir pislikten kurtulup, başka bir pisliğe atlayacağını. Bunun bir geri tepme olmayacağını mı, ya da benim paramı almaya gelmeyeceğimi mi düşündün?"

"Bay Pastore'nin sözüne güvendim." Sesi boğuk çıkıyor, elindeki acıdan gözleri dönüyor. "Bana bir şey olmayacağını garanti etti. Bilmem gereken tek şey buydu."

"Bu seni lanet olası bir aptal yapar." Öne doğru atılıyorum ve avucumu boğazına doluyorum, sonra penseyi dudaklarının arasına sokuyorum, ön dişine takılıyorum ve bir *atlak sesi* duyana kadar her iki taraftan çeliği sıkıyorum.

"Borcun varsa, o borcu ödersin. Benim cebimden para alıyorsun Jameson, ve ben cebine elini sokabileceğin bir adam değilim." Dişi patlayana ve dudaklarından kan fişkırana kadar sıkıyorum.

İdrar kokusu da havayı kaplıyor. Ama hayatım boyunca çok daha kötüsünü de sindirdim. "Haftaya ödeyeceksin. Ve bir daha Emilio Pastore'den iş tavsiyesi alırsan, kendini kimsenin bulamayacağı bu ormanda gömülü bulursun."

Penseyi ağzından çekip çıkarırım ve iki gardiyan odaya girip benden emir bekleyene kadar dudaklarımın arasından ısıklık çalarım.

"Onu eve götür. Yatağına yatır." Sonra Micah'a dönüyorum. "Görünüşe göre Pastore bizim ziyaretimizi bekliyor." Penseyi avucuna geri koyuyorum, cebimdeki mendille değiştirip ellerimdeki başka bir adamın kanını siliyorum. "Göz alıcı Bayan Cannon gibi, onlar da dikkatimizi çekmek için durmadan dürtüyorlar. Sonra da biz selam vermeye geldiğimizde şaşırmış gibi davranıyorlar."

İşimi bitirip, kumaşı sol elimde top haline getirip sağ elimle cebimden telefonumu çıkarırım. Ekranı kontrol ederim, neredeyse Christabelle'den bir arama gelmesini umarak, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum. Kadına telefonunu geri vermedim ve versem bile, benim numaramı bilmiyor.

Evden birkaç saattir uzaktayım. En fazla üç, dört saat. Çok uzun bir süre değil. Ama midem ekranımda onun adını görmek için can atıyor. Kalbim... *Siktir et o boku.*

Kalbim bana daha önce hiç iyilik yapmadı.

"Cordoza ile başka bir görüşme ayarlamamız gerekecek," diye mırıldanıyorum, adamlarım sessizce Clarke'ı sandalyeden çözüp kapıdan dışarı taşıyorlar. "Ve Emilio ile de bir tane daha."

"Cordoza, Pastore'yi rahat bırakmamızı söyledi," diye hatırlatıyor Micah ciddiyetle. "Mesele halloldu, Lix."

"Kesinlikle çözülmedi." Telefonumun tuşlarına basıyorum ve dışarıdaki ormanda yankılanan Jameson'ın kusma seslerini görmezden geliyorum. "İlk atışı o yaptı. Dikkatimizi çekmek istedi. Şimdi çekti."

"Bay Malone?"

"Mary." Dışarı çıkıp, güneş ışığının buraya kadar ulaşmasını engelleyen kalın ağaç örtüsüne baktım. "Ne yapıyor?"

"Bahçede yürüyüşe çıktı, efendim. Sonra resmi yemek odasında kahvaltı yaptı."

"Resmi mi?" Başımın üzerindeki kalın yaprakları inceliyorum. Yumuşak esintide dans edip sallanışlarını. Parlak yeşil renklerini, farklı tonlarını.

Gözlerimin renginin, kardeşlerimle aynı olan, açıkça Malone tarafındaki DNA'mdan geldiğini bilsem de, her zaman buradaki ağaçlara bakıp annemin gözlerinin de yeşil olup olmadığını merak etmişimdir.

Ondan ne miras aldım?

Benim hangi kısımlarım Malone *değil*?

"Büyük yemek masası mı istedi? Neden?"

"Emin değilim, efendim. Ama onu rahat ettirmemi söylediniz."

"Ve sen de dediğimi yaptın." Gözlerimi kapatıp başımı geriye eğiyorum.

"Evet. Doğru olanı yaptın. Giyindi mi?"

"Evet. Kot pantolon ve spor ayakkabı seçti, efendim."

"Peki ya gömleği?" Nabzım boğazımda atıyor, kalbim... *Lanet olsun*, acıyor. "Onu değiştirdi mi?"

"Hayır, efendim. Hâlâ siz ayrıldığınızda giydiği gömleği giyiyor. Mayosunu da buldu." "Yüzmeye gitti mi?"

"Henüz değil. Ama sağladıklarınız için minnettardı. Bahçede yürüyüşe çıkmamı istedi, efendim."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve hala ağlayan Jameson'ı siyah bir SUV'nin arkasına yükleyen adamlarıma odaklandım. "Yürümek ona iyi gelir, değil mi? Baş dönmedi mi?"

"Hayır, efendim." Sesindeki kesinlik ilgimi çekti. "Aslında, oldukça kararlıydı. O, şey..." Mary durdu ve sesli bir şekilde yutkundu. "Anneniz hakkında sorular sordu, efendim. Malone ailesinde onlarca yıldır çalıştığımı öğrendi ve bu da onu annenizle ilgili sorular sormaya itti."

Micah sığınaktan çıkıp durduğum yerin birkaç metre uzağında durduğunda omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Çenesini kaldırıyor.

Hiçbir şey söylemez. Hiçbir talimat vermez. Sadece başını hafifçe sallar, sonra şoförümüz arabanın kapısını açıp beklerken ilerlemeye başlar. Ben de onu takip edip yanına otururum.

"Annem hakkında soru sorduğunda ona ne söyledin?" Micah ilgilenmiş bir şekilde bana bakar.

"Ona, uzun yıllar boyunca evin işlerini yürüttüğümü ve gerektiğinde çocuklara baktığımı söyledim. Her birinizi dünyaya getirmeye yardım ettiğimi söyledim."

"Bunun için minnettarım." Araba hareket ederken göğüs cebime uzanıp bir paket sigara çıkardım. *Kötü bir alışkanlık, biliyorum. Doktor Mayet bunu onaylamıyor.* "Bayan Cannon ile bahçede yaptığınız yürüyüşten başka ne çıktı?"

"Pek bir şey olmadı. Sorularının uygun olmadığını düşündüm, bu yüzden izin isteyip eve geri döndüm."

"Peki Christabelle?"

"Biraz daha dışarıda kaldı. Yaklaşık bir saat. Ağaçların olduğu yere kadar yürüdü ve etrafta dolaştı. Stovic, güvenliğini sağlamak için her zaman yanında kaldı. Bayan Cannon daha sonra eve döndü, ben de ona kahvaltı teklif ettim, o da yemek odasında kahvaltı etmeyi tercih etti."

"Yemekten sonra şekerini ölçtü mü?" Dudaklarımın arasına bir sigara koyup çakmağımı çaktım. "Ölçüyor, değil mi?"

"Evet, efendim. Kontrol etti ve ilacını aldı. Doktor Mayet de evi aradı. Sizin şu anda sorduğunuz soruların benzerlerini sordu."

Sigaramdan uzun ve tatmin edici bir nefes çektim, sonra gülümseyerek dumanı tekrar bıraktım. "Elbette sordu. Tamam," arabanın penceresinden dışarı bakıp, dünyanın yavaş yavaş ormandan yerleşim alanına dönüştüğünü izledim. Doğadan insana. "Beş civarında evde olacağım. Bayan Cannon'un annemle ilgili sorular sormaya izni var, ayrıca araştırma yapmasını da istedim. Sorularını yanıtlayın lütfen. O ne kadar çok bilir, hepimiz o kadar çok biliriz."

"Düşündüğünüz kadar çok şey bilmiyorum, Bay Malone. Annenizin gerçek adını bile bilmiyordum."

Omuzlarımı silkiyorum ve bir nefes daha çekiyorum. "Bayan Cannon yetenekli ve kendini işine adanmış bir araştırmacı, Mary. Bu onun işi. Bildiklerini ona anlat ve boşlukları onun doldurmasına izin ver."

"Evet, efendim." Sesi belirsizlikle titriyor, ama bir emir aldı. Ve Timothy İkinci için çalışmış bir kadın, bu emirlere uymak her zaman en iyisi olduğunu bilir. "Şimdilik bu kadar mı, Bay Malone?"

"Evet." Siyah pantolonumdaki kırmızı lekeyi kaşıyarak Jameson'ı hatırlıyorum. Kahrolası küstahlığı. Ölümün eşiğinde olan bir adamdan iş tavsiyesi almaya olan düşkünlüğü. "Bayan Cannon'a benim için göz kulak ol, Mary. Micah ve ben birazdan eve döneceğiz."

Telefonu kulağımdan çekip, aramayı sonlandırdım ve cihazı bacağımın yanındaki koltuğa koydum, sonra başımı geriye yaslayıp iç geçirdim.

"Esirimizi evimizde dolaştırıp personelimize soru sormasına izin vermek akıllıca mı sence, Lix?" Micah başını çevirir, ben de hareketini göz ucuyla yakalarım. "Üç gün önce o senin düşmanın idi."

"Zaten sorularını soracak. Ben istesem de istemesem de makaleyi yazacak. Öyleyse neden onu evde tutup sonuçları önce biz görmüyoruz?"

"Bu kişinin hayatının en özel detaylarını araştırmasına tamamen razı mısın? Hakkında *hiçbir şey* bilmediğın bu yabancınn. Aradığın detayları bulup, tüm ÷lke okusun diye *Cannon Daily'de* yayınladığında ne yapacaksın?"

"Dediğim gibi," sigaramı içip gözlerimi kapatıyorum. "O, her halükarda bu haberi yayınlayacak. O zaman biz de bir adım önde olup, bulduklarını ilk bilen biz olalım. Annemin adını herkes gibi bir gazetenin manşetinde okumaktansa, onun ağzından duymayı tercih ederim."

"Bence bu şimdiye kadarki en aptalca planın." Camını açar ve arkasına yaslanır, böylece sigaramdan çıkan beyaz duman doğrudan dışarıya çıkar. "Bir kadını evimize getiriyorsun. Onun hakkında, meraklı ve inatçı olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorsun. Sonra onun seninle başa baş mücadele edecek kadar cesur olduğunu ve geri adım atmayacağını anlıyorsun."

"Mayet'in Archer'a meydan okuyacak kadar cesur olması gibi mi? Ya da Solomon'un Cordoza'yı parmağında oynatması gibi mi?" Koltuğumda dönüp kardeşimin yüzünün yan tarafını inceliyorum. "Bazı kadınlar sevişmek için yaratılmıştır, Micah. Bazıları ise yönetmek için. İlki, işin bittiğinde bir kenara atılır; ikincisi ise, bulduğunda, kılıcını çekip kafanı kesemeyecek kadar yaknında tutmalısın."

"Onunla sevişmek mi istiyorsun, Lix? Onunla birlikte yönetmek mi? Yoksa boğazını kesmesini engellemek mi?"

Yine arkama yaslanıp sırtttım. "Neden üçünü de yapmayalım?"

"Bay Cordoza şimdi sizi kabul edecek."

Micah ve ben, uzun boylu, sarışın bir bombayı bir tür bekleme odasından geçerek krallara layık bir ofise kadar takip ediyoruz. Tüm patronların patronu olan yaşlı Cordoza, benimkinden pek de farklı olmayan bir takım elbise giymiş, deri kaplı, kanatlı bir koltukta dinleniyor.

Patronun ofisine çağrıldığında genellikle hissettiğim korkudan farklı olarak, şimdi gülümseyerek ve onun istediğini yaptığım ve Mayet ona karşı biraz nazık davrandığı sürece, en azından küçük bir uyarı olmadan Hudson Nehri'nin dibinde sonum olmayacağından emin olarak içeri giriyorum.

Ben Tim değilim. İşimi onun yaptığı gibi yrtmyorum ve rakiplerime karşı kazanmak için kirli, alçakça taktiklere başvurmam.

Aslında, burada aptal olan Pastore, kötü tavsiyeler verip beni sinirlendiriyor. Ama o aptalın evine gidip onu karnından vurmak yerine, Cordoza'ya geliyorum. Barışıya.

Cinayet soruşturması yerine tartışma yapılmasını isteyen kişi.

Masasına doğru yürüdüm ve ziyaretçi koltuğuna oturmada ne ceketimin düğmesini açtım. "Bugün bizi tekrar kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Cordoza. Bir günde iki kez görüşmek pek olağan bir şey değil."

"Sizinle vakit geçirmekten keyif alıyorum." Micah sadece havada dururken elini uzatır, saçımdaki sandalyeyi işaret eder ve kardeşim oturduğunda başını sallar. "Bugün zaten hoşbeş ettik. Lütfen, rahatınıza bakın." Gülümser gözlerini bana çevirir. "Son konuşmamızdan bu yana ortak dostlarımızın sağlığı yerinde olduğunu umuyorum."

Burun kıvrırarak sağ ayağımı dizimin üzerine koyuyorum. "Doktor Mayet vizitlerini yapıyor ve isteksizce hepimizin sağlıklı olduğundan emin oluyor. Kardeşlerim iyi. Bugün Bayan Mancino ile henüz konuşmadım, ama senin düzenli olarak konuştuğunu biliyorum, o yüzden onun iyi olduğuna inanacağım."

Onaylayarak çenesini eğdi. "O da kız kardeşi gibi iyi." Sonra başını tekrar kaldırıp gözlerime baktı. "Seni buraya getiren nedir Felix?"

"Emilio Pastore." Sadece adı bile kanımı kaynatıyor. Uzun zaman ne Micah'a verdiği acı, onun kaderini belirledi. O pi kurusu bugün hayatta olmasının tek nedeni, Cordoza'nın ortalığı karıştırmak istememesi. "İşime karışıyor. Adamlar ailemle sözleşme imzaladı. Anlaşmalarımız var. deme planları ayarlandı. Sonra Pastore araya girip onlara borçlarının affedildiğini ve endişelenmemelerini söylüyor."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Sana olan borçları affetmesi, onun için alışılmadık bir cömertlik gibi görünüyor. İşine karışmasını onayladın mı?"

"Hayır. Ve bugüne kadar bana hiçbir şey söylenmedi. Aslında, Pastore ve ben hiç iletişim kurmuyoruz. Hiç. Ondan uzak durmam, şehrin benim tarafında kalmam ve onun hayatına devam etmesine izin vermemin herkes için en iyisi olduğunu düşündüm."

"Ben de sana aynı tavsiyeyi verirdim. Eğer sorsaydın."

"Evet." Sigara aramak için göğüs cebimi okşadım; çalışırken yaptığım bir alışkanlık. Evimde yapmaktan hoşlandığım bir şey değil.

Ancak, Estefan Cordoza'ya saygısızlık etmemek ve onun ofisinde sigara içmemek gerektiğini çok iyi biliyorum. Bu yüzden elimi tekrar indirip nefesimi veriyorum.

"Ödemenin neden yapılmadığını görüşmek için müşterimin yanına gittim. O da bana Pastore'nin saçmalıklarını anlattı." Cordoza'nın bilge gözlerine derinlemesine bakarak dişlerimi sıkarak, "Aileme karışmaya devam ederse, insanların ölümüne neden olacak. Bugün onun yüzünden bir adamın birkaç dişi kırıldı ve eli kırıldı. İşlerin daha da kötüye gitmesini istemiyorum."

"Onunla konuşmamı mı istiyorsun?" Parmaklarını birleştirip çenesinin altına koydu. "Ona bir mesaj iletmemi mi istiyorsun?"

"Şehrinizin sokaklarını kanla kirletmeme isteğinizi yerine getirmek istiyorum." Telefonum çaldığında cebime uzanıp yan taraftaki düğmeye basarak zil sesini susturdum. "Ben savaşmak için yetiştirildim, Bay Cordoza. Ama daha iyi bir yol varsa o yolu seçerim. Savaşı önlemek için tek gereken, beyni fıstık kadar olan o salak herife bir söz söylemenizse, o zaman bunun doğru şey olduğunu düşünüyorum. Benim yapmadan önce onunla konuşun, o zaman benim gelirime karışmasının sonucu kesinlikle daha temiz olacaktır."

Bir an için bizi ciddi bir ifadeyle süzdü. Merakı uyandı, kaşları yavaşça kalktı, ama tam o sırada telefonum ikinci kez çaldı.

"Meşgul görünüyorsun." Dikkatini ellerimden yüzüme çevirir. Sonra çenesini indirerek isteğimi kabul eder. "Pastore ile konuşacağım. Gelecekte böyle aptalca açıklamalar yapmaması için onu uyaracağım." Sonunda gülümser. "Spontane bir adamın zihninde neler olup bittiğini hep merak etmişimdir."

"Eğlenceli olabilir." Toplantımız sona erdi ve Cordoza'nın zamanı değerli, bu yüzden ayağa kalkıp ceketimin düğmesini ilikledim. "Özel hayatında spontan olmak ödüllendirici olabilir. Öyle olmasa bile, en azından heyecan verici olabilir." Şakacı bir gülümseme attım. Bu odadaki herkes özel zamanlarımı nasıl geçirdiğimi biliyor. "Ancak, iş hayatında spontanlık, Pastore'nin son zamanlarda işini yürütme şekli gibi, nadiren akıllıca olur. Bu devam ederse, sonunda bıçağımda onun kanı olacak ve size içten özürlerimi sunacağım. Sokaklarınızı kırmızıya boyamak istemiyorum, Bay Cordoza. Ama..."

"Ama hak edilen saygı gösterilmelidir." Ayağa kalkar ve elini uzatır. Bir an için, başka bir mafya babasının şişman parmaklarını öpme günlerinin geride kaldığına şükrederim. En azından, bu

Cordoza'nın tarzı değildi. "Pastore, sevgili Bayan Mancino'nun evlilik teklifini reddedince ruhsal durumu kötüleşti."

"Aptalca oyunlar oynarsan," elini bırakıp Micah'ın benim yaptığımı tekrarlamasını bekledim, "aptalca ödüller kazanırsın. Mancino kendi kızını bir avcıya satmaya hazırdı. O kız o pislikler için her zaman fazla iyiydi."

Cordoza kıkırdar, iri vücudu neşeyle zıplar. "O hepimizden en akıllısı. Onu halefim yapma fikri aklımdan geçmediğini söylersem yalan olur."

"Gerçekten mi?" Sözleri beni şaşırttı. Michelle Mancino bir kadın olduğu için değil, onun çocuğu olmadığı için de değil. Hatta, onunla hiçbir akrabalığı yok. Ama Michelle Mancino'nun gerçek adı Michelle Mancino değil. O tamamen başka biri ve bu odadaki kişiler ve Michelle'in ailesi dışında pek çok kişinin bunu bildiğini sanmıyorum. "Onun böyle bir rolle ilgilenmediğini sanıyordum."

"İlgi duymuyor." Ellerini beline koydu. "Dediğim gibi: hepimizden en zekisi. Önümüzdeki günlerde Pastore ile konuşacağım ve bilmeniz gereken bir şey olursa size haber vereceğim."

"Evet, Bay Cordoza." Görevim bitti, sandalyemi döndürüp ona doğru döndüm. "Teşekkür ederim."

"Ve şu anda evinde kalan Cannon adlı kadın hakkında beni bilgilendirmeye devam edeceksin."

Kalbim ağır bir şekilde çarpar ve durur. "Hm?"

Dudakları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılır. "Şehrimde neler olup bittiğini her zaman bilirim ve *Cannon Daily*'yi senin kadar düzenli olarak alırım. O seninle *kendi isteğiyle mi* birlikte, Malone?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp hiçbir şey söylemedim. Çünkü söyleyeceğim hiçbir şey benim için kötü sonuçlanmayacak değildi.

"Temiz tut," diye uyarır, sorusunun cevabını zaten biliyor. "Ve bana ya da başkasına 'işin doğallığı' hakkında vaaz verme. Yakalandığında aptal gibi görünürsün."

"Evet, efendim." Yeterince azarlandığımı anlayarak gözlerimi indiriyorum. "Dikkatli olacağım."

"Öyle ol." Kapıyı işaret eder ve sevimli sarışın asistanına bizim kaçışımız için kapıyı açtırır. "İrtibat halinde olacağız."

Yaşlı adam beni Pastore gibilerle aynı kefeye koymaya karar vermeden önce topuklarımı döndürüp kapıdan çıkıyorum, sonra Cordoza'nın özenle döşenmiş evinden geçip, Micah'dan bir adım önce ön kapıya çıkıyorum ve

Micah'dan bir adım önce ön kapıya çıkıyorum ve boğulmak üzere olan bir adamın ezici dalgaların yüzeyini kırdıktan sonra yaptığı gibi, ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes alıyorum.

"Herkes Christabelle'i evimize getirdiğim için bana aptal diyor."

Micah, şoförümüz gelip kapıyı açar açmaz arabaya biniyor. "Cordoza sana aptal demedi," diyor sırtarak, ben de onun arkasından arabaya binerken bana bakıyor. "Sadece aptal olduğunu *düşünüyor*. Ben de öyle düşünüyorum. Arch... Cato... hatta Mary bile..."

"Kapa çeneni." Göğüs cebimi okşayarak sigaralarımı tekrar düşündüm, ama bunun yerine telefonumu çıkarıp ekrandaki saati kontrol ettim. Cihazı kilidini açmak için kaydurdım, en son aradığım numarayı tuşladım ve kardeşime baktım. "Onu aldığım için aptal değilim."

"Öyle düşünmüyor musun? Daha büyük adamlar bile evcilleştirilemeyenleri evcilleştirme çabalarında başarısız oldular, Lix. Bu sefer boyunu aşan bir işe kalkıştın."

"Hayır."

"Bay Malone," diye cevaplar Mary. "Evet, efendim?" "Lütfen Bayan Cannon'u telefona bağlayın."

Soru sormaz. Tartışmaz. Sadece emrimi yerine getirir ve evin içinde dolaşarak, varlığı bir şekilde beynimi karıştıran ve beni şüpheli iş kararları almaya iten kadını bulur.

Beklerken, boş olan elimi kaldırıp hala bana bakan Micah'a orta parmağımı gösteririm, o da sadece kıkırdar.

Bazen küçük şeylerden mutluluk duyarım ve kardeşimle kavga etmek benim Tanrı vergisi hakkımdır.

"Bayan Cannon?" Mary telefonun diğer ucunda mırıldanır. Ev sessizdir. Fayanslarda yankılanan ayak sesleri ve bilgisayar klavyesinin *tıkır tıkır sesi* duyduğum tek seslerdir. Telefonu yüzünden uzaklaştırır, böylece sesi zayıflar. "Bay Malone sizinle konuşmak istiyor."

Sessizlik, gergin ve ağır bir şekilde hakimdir. Ama Christabelle kusursuz bir yetiştirilme tarzına sahip bir hanımefendidir. Beş inçlik topuklu ayakkabılarla odayı geçebilmeden çok önce, görgü okuluna gönderilmiş olmalıdır. Bu yüzden, muhtemelen bana siktirip gitmemi söylemek istese de, telefonu alır ve yavaşça kulağına götürür. "Felix?"

"Nasılsın?"

"Neden?" Şüpheli. Tedbirli.

Muhtemelen haklı olarak.

Şoförümüz Cordoza'nın uzun, dolambaçlı yolundan çıkarken ben arabanın camından dışarı bakıyorum. "Çünkü sordum. Başın dönüyor mu? Başın ağrıyor mu? Yorgun musun?"

"Sen başımı ağrıtıyorsun. Ve varlığın beni yoruyor. Şimdi eve gitmek istiyorum Felix. Mary'ye bana bir araba çağırmanı söylediğini söylerim."

"Henüz değil, sevgilim. Dolabına git ve bir elbise seç. Bu akşam yemeğe çıkacağız."

"Hayır." Telefonu hoparlöre çevirip, kulağımı acıtan bir sesle cihazı masaya koydu. "Sanmıyorum. Belki üç ila beş ay sonra teklifinizi düşünebilirim, tabii şu anda gitmeme ve evime dönmeme izin verirsiniz. Hayatıma."

"Olmaz. Giyin. Topuklu ayakkabı giy. Külot giymek isteğe bağlı. Eve gitmeden önce birkaç işim daha var. Sonra saat altıda akşam yemeği yiyeceğiz, çünkü ben açlıktan ölüyorum ve senin kan şekeri sorunların var."

"Eğitimsizsin ve aptal gibi konuşuyorsun."

Huysuz ve sinirli.

"Bir doktoru eve çağırıp, kendi aptallığın yüzünden ölmene izin vermeyecek kadar eğitimliyim. Bir elbise bul, Christabelle. Ya da benim gömleğimle yemek ye. Her iki şekilde de umurumda değil, ama birazdan görüşürüz."

"Hayır dedim! Sen ve ben..."

"Oops. Tünele giriyoruz." Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırıyorum, sonra Micah'a bakıyorum ve onun bana baktığını görünce gülümsememi kesiyorum. "Ne? Siktir git. Kapa çeneni."

O sadece başını sallar ve pencereden dışarı bakmaya başlar. "Her şey çökecek, Lix." Ellerini birleştirir ve iyi olanıyla Pastore'nin bu yılın başlarında aldığı yarayı ovuşturur. Acısını asla itiraf etmez, ama sık sık yüzünü buruşturur ve acıyı gidermek için ovuşturur. "Tim kadınlarla yattı ve sonra onları öldürdü. Bunu öldürmelisin, asla yatmamalısın. Ama biliyorum ki her şeyi mahvedeceksin, onu bir kaideye koyacaksın ve hepimizin yanmasına neden olacaksın."

Hoşnutsuzlukla kaşlarımı çattım. "Kadınları kaideye koymam."

Bana dönüp tek bir kaşını kaldırarak meydan okurcasına sorar. "Mayet?"

"Şey... tabii ki, o. Ama o Arch'ın ve bunu hak ediyor. Yani, yattığım kadınları birer put gibi görmüyorum."

"Ve sen burada, Cannon'la yatmıyorsun! O günlerdir bizim evimizde, Lix. Sen henüz sikini içine sokmadın. Onu yemeğe çıkarıyorsun, kendi kıyafetlerini giydiriyorsun. Ve o seni becerdiğinde şehri ateşe vermeyecekmişsin gibi davranıyorsun."

"Ve sen onun bunu yapacağından çok eminsin." *Siktir et onu. Siktir et onun alaycılığını.* Ve onu da siktir et, ailem hakkında yazarak bu karmaşayı başlattığı için. "O hikayeler yazarak geçiniyor. O, bir pislikle evlenip hayatının geri kalanını altın içinde yüzecek şımarık bir sosyetik. O bizim için gerçek bir tehdit değil."

"Sorun şu ki, *sen* o ahmak olmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyorsun. O bizim dünyamızın bir parçası değil, Lix. Ve yetkililer onun kayıp olduğunu ilan edip saçma sapan 'hasta' bahanesini bir kenara atmadan önce bir iki günden fazla zamanın olmayacak. Onu kaçırdığında dürtüsel bir karar verdin ve şimdi durumu nasıl düzelteceğini bilmiyorsun. Ama sana karşı yumuşasa bile, *hayranlık dolu sözler söylesin* ve duymak istediğin şeyleri söylese bile, bunların hepsinin yalan olduğunu unutma. O buradan çıkmak istiyor ve bizim elimizde kaldığı sürece, kaçma girişimlerinde daha acımasız hale gelecektir."

Kendi telefonu çaldığında cebine uzanır ve ekranı kontrol eder, adı ekranda beliren kişinin adını okurken yüzü sertleşir.

"O senin kör noktan," diye devam eder, sesi alçalır. Ciddi. "O sana saldırıp seni yere serdiğinde onu görmeyeceksin. Ama orada durup ne olduğunu merak eden aptal sen olacaksın."

Telefonunun ekranını kaydırıp aramayı kabul eder. "Ben Micah."

CHRISTABELLE

DON'LA AKŞAM YEMEĞİ... VE DİĞER EĞLENCELİ ŞEYLER

Onun için elbise giymeyeceğim.

Kabul etmiyorum.

Varlığı tamamen masum insanları öldürmek ve hayatları mahvetmek üzerine kurulu bir adam için giyinip süslenmeyeceğim.

Onun kaprislerine boyun eğip, midemde kelebeklerin uçmasına izin verip, mide bulantısı ve sinirlilik hissini bir araya getirip, hangisinin nerede başladığını ve hangisinin nerede bittiğini anlayamayacak hale gelmeyeceğim.

"Bayan Cannon?" Mary büyük dolabın etrafında dolanarak, incelemem için elbiseleri yaklaşıyor ve hayır demeye devam etmeme rağmen ipucu almıyor. "Bu mu?" diye soruyor ve gizemli bir şekilde gözlerimin rengiyle uyumlu gümüş rengi bir elbise gösteriyor. Elbiseyi ışıktaki parıltıdayacak şekilde hareket ettiriyor. "Çok güzel."

"Hayır." Malone bahçelerine bakan pencereye yürüdüm ve ne görebileceğimi görmek için dışarı baktım. Daha fazla gardiyan. Daha fazla ağaç. Daha fazla esaret. *Ve net bir çıkış yok.* "O yemeğe gitmeyeceğim, Mary." Sonra vücuduma baktım ve uyluklarımı saran kot pantolonumu inceledim. Artık Felix'in değil, benim kokumu taşıyan gömleğimi. "Olduğum gibi rahatım."

"Lütfen, Bayan Cannon." Gümüş rengi elbiseyi bir kenara atıp başka bir tane seçer, odaya girer ve sağ tarafıma doğru yürür, ta ki altın rengi bir elbise görene kadar. Işıltılı. Pahalı. Her yönüyle göz alıcı. "Bay Malone, akşam yemeğinde size eşlik etmenizi istiyor. Onu ekerseniz, büyük bir hata yapmış olursunuz."

"Beni öldürecek mi?" Pencereden dönüyorum, ama geriye yaslanıp pencere pervazına dayanıyorum. "Ona karşı gelirsem, sence boğazımı kesip hayatıma son verecek mi?"

Evet! Evet! diye bağırarak istiyor. Gözlerinin açıkça ifade ettiği şeyi anlamak için onun zihnine girmeme gerek yok.

"Bu aile için çalıştığın süre içinde kaç kadın öldü, Mary?"

Dudaklarını sıkıca kapatır. Kararlı ve sarsılmaz.

"Kaç kişiyi giydirdin? Kaç kişiyi Felix'in kaprislerine uymaya ikna etmek için çaresizce uğraştın, ama sonunda yenik düştün? O kayboldu," diye tahmin ediyorum, "ona ne olduğunu biliyorsun... Ama travmayı sindirecek vaktin olmadan, evine yeni bir kadın getiriyor, senin şekillendirip güzelleştireceğin yeni bir evcil hayvan."

"İşverenim hakkında kötü konuşmayacağım." Çenesini kaldırıp burnunun ucuyla bana bakar. *Yardımcı olarak* geçirdiği hayatı düşünürsek, bu onun için büyük bir çaba olmalı. "Onu bir canavar olarak görebilirsiniz Bayan Cannon, ama ben sert görünüşünün ötesini görüyorum ve onun çok daha fazlası olduğunu biliyorum."

Yumuşak bir nefes verip başımı sallıyorum. "Stockholm Sendromu'nu duydunuz mu hiç?"

Belki benden önce gelen kadınları kurtaramam. Ve beş Malone çocuğunun annelerini de kesinlikle kurtaramam. Ama Mary'yi bu cehennemden kurtarıp, güvenli bir şekilde yaşlılık yıllarını geçirebileceği bir dünyaya götürebilme şansım varsa, o zaman belki bu deneyimden elde edebileceğim olumlu bir şey olabilir.

Gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geliyorum. "Sana yardım edebilirim." Elimi uzatıyorum, parmaklarım açık, avucum yukarı dönük. "Seni buradan çıkarabilir ve sana bakabilirim."

Beni inceliyor, gözleri bu evde gördüğüm diğerlerinin gözleri kadar keskin. Bakışları kurnaz ve temkinli. "Senin yardımına ihtiyacım yok. Benim yardımına ihtiyacı olan sensin." Elbisesini bir kez daha sallıyor. "Giydir ve kendini şu kederden kurtar..."

"Neyin acısını?" Elimi indirip pencere pervazından uzaklaşıyorum. "Hayatımı kaybetmenin acısını mı? Asla eve dönemeyeceğimin acısını mı? Başka bir zamanda, başka bir dünyada gerçekten *çok* iyi bir adam olabilecek bir adamla tanışmanın acısını mı?"

"O iyi bir adam," diye homurdandı, meydan okurcasına omuzlarını genişleterek. "Kalbi tanıdığım herkesten daha saf."

"O mafya, Mary! Sonunda aşırı dozdan ölecek insanlara uyuşturucu satıyor. Geri ödeyemeyecek adamlara kredi veriyor. Para akıyor, zaten silahlarla dolu bir ülkeye silah getiriyor ve..." Son cümleyi söylemeye boğuluyorum. En kötüsü. "Ve masum kadınları öldürüyor."

Masum kızları. Bunu nasıl çevirirsen çevir, bu saf bir kalbin itibarı değildir."

"O, hiç istemediği bir hayatı yaşamak zorunda kalan bir çocuktu," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Ayrılmasına izin verilmeyen bir dünyaya doğmuş bir çocuk."

"O çürümüş bir elma," diye karşılık veriyorum. "Uzak durmak için fazla naif bir kadına ekilen bir tohum. Ama onun rahminden çıktığı anda, çürümeye ve bozulmaya başladı, karanlık bir dünyaya doğru yuvarlanmaya başladı."

"Katlanmak zorunda kaldığı bir dünyaya."

"O insanları kendi elleriyle öldürüyor! Seviştiği kadınları öldürüyor. babasından daha iyi biri değil."

"Sevgililerine zarar vermez," diye alaycı bir şekilde, onu kesinlikle mahvedecek olan gurur ve sarsılmaz sadakatle söylüyor. "Onları besler. Yıkar. Onlara bakar. Sonra da onları eve gönderir, güvende ve tek parça halinde, ve hayatları boyunca refahlarını sağlayacak bir güvenlik ekibi ile birlikte."

"Bir sevgilisini öldürdüğünü *itiraf* etti!"

Neden bağıríyorum? Neden bu kadar önemsiyorum?

Neden içinde bulunduğu tehlikeyi kabul etmemesi beni bu kadar kızdırıyor?

Sinirlenerek altın rengi elbiseyi kapıp odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Onu bir yabancından duymadım Mary. Bana kendisi söyledi."

"Bahsettiğin o kadın..." Beni dolaba kadar takip ediyor, ama gömleğimi başımdan çıkardığımı görünce kapıda duruyor, gözleri yumuşuyor. Vücudu gevşiyor. "O kadın, Copeland'a kardeşini öldürmek için gönderilmişti. Onun hayatına zarar vermek için yerleştirilmişti. Felix bu planın farkına vardı, hoş karşılanmayacağı bir şehre uçtu, kendi hayatını tehlikeye attı ve tehditle başa çıktı, oysa aynı kardeşi onu olduğu yerde kolayca öldürebilirdi."

Kapıdan uzaklaşıp tam önümde durur, sanki eski dostlarmışız ve aramızda samimiyet kolayca kuruluyormuş gibi kot pantolonumun düğmelerini açar. "Felix'in bu dünyadaki tek amacı korumaktır. Belki de sizin koruyucu olarak hayal ettiğinizden farklı görünüyor. Belki kaba ve sözleri biraz sert olabilir. Ama sizi temin ederim ki, ben Stockholm Sendromu'na yakalanmadım Bayan Cannon. Ve bu gezegende hizmet etmek isteyeceğim başka bir erkek yok."

"Peki ya Cato?" Kot pantolonumu aşağı indirip, bu elbiseyle uyumlu olmayan sütyenimi çıkarıyorum. "Felix yerine Cato'yu mu seçerdin? Sonuçta o en küçüğümüz. En genç olan. Bu, senin sadakatini en çok hak edenin o olduğu anlamına gelmez mi?"

"Cato benim sadakatimi kazanmıştır." Altın rengi elbiseyi alır ve çömelir, elbisenin eteğini açarak benim içeri girmemi sağlar. "O Felix tarafından büyütüldü." Yukarı bakarak, ben elbiseyi giydiğimde gülümser ve yavaşça ayağa kalkarak elbiseyi de yukarı çeker. "O bir çocuktü, bir çocuk tarafından büyütüldü. Bu adamlar iyi insanlar, Bayan Cannon." Sırtını düzeltir ve ben elbiseyi rahatça yukarı çekerken kumaşın uçlarını tutar.

Bileklerimi saran kırmızı halkalardan bahsetmez. Ya da Doktor Mayet'in hayat kurtaran sıvıları ve ilaçları vücuduma zorla enjekte ettiğı iç dirseklerimin yanındaki morluklardan.

"Felix, Cato'nun bakımını şimdilik Tim ve Archer'a devretti," diye mırıldanır, yumuşak, tatlı ve tamamen anne gibi. "Oğlanı daha güvenli bir yere gönderdi, kendisi ise burada, Micah ile birlikte aileyi savunuyor ve Timothy'nin tüm şeytanlarını ülkenin bu tarafında tutuyor."

Elbiseyi tutmaya devam ediyor, çünkü bırakırsa düşecek, vücudumun etrafında dolaşıyor ve boynumun arkasına zarif bir fiyonk bağıyor. "Felix'in kapısında düşmanların olmadığını, zayıf bir an beklediklerini ve fırsatını bulur bulmaz bu evi basmaya hazırlandıklarını düşünüyorsan, sandığımdan daha aptalsın."

İşini bitirince beni bırakıp bir adım geri çekildi, bana dönüp düzinelerce aynadan birinde kendimi incelemem için yer açtı.

Seçtiğı elbise sanki benim için dikilmiş gibi uyuyor. Bağladığı askılar, göğüslerimi saran ve her şeyi yerine oturtan bir halter oluşturuyor. Kumaş belimde sıkılaşıyor, kalçalarımın üzerinden düz bir şekilde düşüyor ve ayaklarımın dibinde birikiyor.

Şelaleler altın olsaydı, böyle görünürlerdi.

"Felix ön saflarda yer alma yükünü üstlendi." Ellerini birleştirip, ben kendimi incelerken o da beni inceliyor. "Bu aile yıkılırsa, bu ancak o adamın cesedi üzerinden olur. O çok önemsiyor, Bayan Cannon. Ve bence bunu biliyorsunuz."

Aynadan gözlerimi ayırıp onun keskin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Biliyor muyum?"

"Cannon Daily'yi okudum. Makaleleriniz Felix hariç herkesi hedef alıyordu. Onun diğer çocukları korumak için tepki vereceğini biliyordunuz. Ne yaptığınızı biliyordunuz. O yüzden orada durup beni anlamadığımı düşünerek bana hakaret etmeyin."

Havada gerginlik artıyor, midemde sinirlerim kabarıyor.

Beni çözmuş.

Ama ne kadarını biliyor?

"Altın rengi ayakkabıları giy." Ben akıllıca bir cevap veremediğim göz teması kurmayı kesiyor, ayaklarını döndürüyor, duvardan narin bir çift bantlı topuklu ayakkabı alıyor ve odanın ortasındaki lüks koltuğun üzerine koyuyor. "İstersen saçını yapmana yardım ederim." Sonra duvardaki saate bakar ve çenesini indirir. "Bay Malone birazdan burada olacak. Onu bekletmesen iyi olur."

Neden kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyor?

Neden midem gerginlikten kıpır kıpır?

Neden kafam fazla düşünmekten ağrıyor ve dilim kuruluştan yanıyor?

Bu aptal yemeğe katılmazsam Felix Malone'un duygularının incineceğini neden umursuyorum?

O, kalbine bıçağımı saplamam gereken lanet bir canavar. Kırılmasından endişe etmemem gereken.

Yine de, işte buradayım, evinin koridorlarında yürüyorum, üç silahlı muhafızı geçiyorum - her birini sayıyorum - beni ana kata götürecek merdivenlere doğru.

"Resmi yemek odasında ona katılmanızı istiyor," diyor Mary solumda, sesi o kadar alçak ki, zar zor duyabiliyorum. "Akşam yemeği yakında servis edilecek. Önümüzdeki birkaç saat boyunca rahatsız edilmeyeceksiniz."

"Lütfen rahatsız edin bizi." Bir elimle elbisemi tutarken, diğer elimi merdiven korkuluğuna koyarak aşağı inerken dengemi sağlıyorum. "Felix Malone ile çok fazla yalnız kalmak kimseye iyi gelmez."

Artık efendisinin istediğini yapıp tartışmadığım için daha rahatlamış olan Mary kıkırdar. "Bırakın adam sizi baştan çıkarsın Bayan Cannon."

Alaycı bir kahkaha atıyorum ve her basamağa konsantre oluyorum. Şu anda düşmek, aklıma gelebilecek en kötü kader olurdu. *Kimin evinde olduğumu düşünürsek, bu oldukça ironik.* "O adamın romantizmine kapılmak istemiyorum."

"Sen de onun için elbise giymek istemedin," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Yine de muhteşem görünüyorsun."

"Buraya yemek yemeye geldim. Bir kadeh şarap iç. Yüzüne karşı onu tahammül edemediğimi söyle." Ona bakıp sırtıyorum. "Sonra yatmaya gideceğim, yalnız başıma, ve esaret altında bir akşam daha uyuyacağım."

"Sera içinde büyüyen bitkiler esaret altında mı büyüyor? Yoksa kendi iyilikleri için mükemmel koşullara mı yerleştiriliyorlar?"

"Bitkiler düşünen varlıklar değildir." Onun hatalı argümanını, o bu argümanla devam etmeden önce çürütürüm. "Evet, yaşıyorlar. Nefes alıyorlar. Ama onlar insan değil ve hapsedilmiş *insanlar* büyüyemez."

"O zaman bunu esaret olarak görmemelisin. Daha çok, saklamak için konulacak bir raf olarak görmelisin."

"Adı ne olursa olsun bir gül..." Bu eski deyişin geri kalanını bildiğini biliyorum, bu yüzden sözlerimi yarım bırakıp gözlerimi merdivenlere çeviriyorum.

Aşağıda boşluk olmasını bekliyordum. Kimsenin olmadığı bir giriş holü manzarası. Bu yüzden, takım elbise giymiş ve gülümseyen Felix'in üzerinde durduğumda adımlarım sendeledi. Dahası, midem bulandı, boğazım kurudu ve kararlılığım zayıfladı.

Çok yakışıklı görünüyor. Çok bakımlı. Saçları duştan sonra taze ve taranmış. Duvara yaslanırken gözleri kendini beğenmiş bir memnuniyetle parıldıyor, dikkati tamamen ve tamamen bana odaklanmış durumda.

Ama son basamağı geçerken konuşmuyor.

Havadaki sessizliği bozmuyor.

"Bana bakmayı kes." Midemin gerginlikten titremeye devam etmesinden nefret ediyorum. Ve içimdeki bir parça - en azından yarısı - güzel görünüp görünmediğimi merak ediyor.

Görünüşüm kimin umurunda!

Onun ne düşündüğü kimin umurunda!

"Ortamı garip hale getiriyorsun," diye somurtuyorum.

Alaycı bir kakhaha atarak görev yerinden uzaklaşır, elini uzatır ve benim elimi tutar, ben uzatmamış olmama rağmen. Parmakları avucumu sarar, dokunuşu sıcak ve derindir. "Çok çekicisin, sevgilim." Beni kendine doğru çeker, dengemi bozar ve beni göğsüne doğru çeker, oysa ben yardım almadan tökezleyip kafamı duvara vurmaya tercih ederim.

Nefeslerimiz karışıyor, gerginlik benimkini hızlandırıyor. Ama o Felix Malone ve bu adamla karşılaşma, onun tamamen tuhaf bir şey yapması olmadan tamamlanmış sayılmaz. Serbest elini çenemin altına koyuyor, yüzümü yukarı doğru zorluyor ve ağzımı açarken ben sadece olanları

Sessizce inanamadan izliyorum. Burnunu önce yaklaştırıyor, sonra uzun ve baş döndürücü bir nefes alıyor, sanki birinin nefesini koklamak tamamen kabul edilebilir bir şeymiş gibi.

"Nane kokuyor," diye düşünür, burnu neredeyse dudaklarıma değecek kadar yaklaşıp.

"Tatlı.

Ama ölüm döşeğindeki kadar tatlı değil."

"Fark ettiğin için teşekkürler." Sabırsızlanarak ellerimi göğsüne bastırıp onu itmeye çalışıyorum. Ama o daha güçlü. Daha kararlı. "Bırak beni."

"Asla." Beni tekrar kendine yaklaştırır, dudaklarımla köşesine nazik bir öpücük kondurur ve orada kalır. "Asla gitmeni istemiyorum, Christabelle. Senin burada olmanı seviyorum."

"Şey, ben özgürlüğü severim." Onun beni tuttuğu yerden kurtulmak için bir adım geri atıyorum.

Kalbim bu kadar hızlı attığı için lanet olsun.
sadece bir an için olsa da, kalmanın benim için nasıl olacağını hayal ettiği için.

Bu, *Cannon Daily'nin*, işimin, Edward'ın, Dana'nın, dairem

Ya da babam.

"Burada kalmak isteseydim," diyorum, bedenimin bana ihanet etmesinden nefret ederek. Ciğerlerimin daha fazla hava için çabalamasından. Ruhumun açıklık için can atmasından. "Kendi isteğimle kalırdım. Burada kalmak *isteyen* birini istemelisin, Felix."

Sessizce sözlerimi düşünür, ama kolunu uzatır... ve ben bu hareketi hemen kabul etmediğimde elimi tutar.

Kolumu koluna doladı ve bizi izleyen yarım düzine gözü görmezden geldi. Merdivenlerde duran Mary. Koridorun sonunda, mutfak yanında bekleyen Micah. Patronlarının, gitmesine izin vermediği kadın tarafından katledilmediğinden emin olan korumalar.

"Son konuşmamızdan bu yana ne keşfettin?" Yürümeye başlar, beni de yanında götürür ve bugün daha önce yürüdüğüm bir salona götürür. *Sanırım son yorumuma cevap veremiyor.* "Yeni bir şey var mı?"

"Yeni mi, mesela... dizimde bulduğum batık kıl gibi mi?" Altın rengi ipekle kaplı bacaklarıma bakıyorum. "Ya da adet dönemimin yaklaştığını düşündüğüm gibi mi? Kramplarım başlıyor."

Beni, kahvaltı için hazırlanan odadan daha samimi bir şekilde düzenlenmiş, elektrik yerine mum ışığıyla aydınlatılmış, sarı güllerle ve parlak gümüş çatal bıçaklarla dolu uzun bir masanın bulunduğu büyük bir yemek odasına götürüyor. "Vücut kıllarından ve aylık döngülerden bahsederek kendini benim için daha az çekici hale getirdiğini düşünüyor musun?"

Beni sandalyeme götürmek yerine, kolumu koluna dolamaktan vazgeçip elimi eline aldı. Yürümeye devam etmeme izin verdi, ancak üç adım attıktan sonra kolunu benden çekti ve beni göğsüne sıkıca sarıldı.

Müzik uzaklardan geliyor, yumuşak melodi kulaklarıma ulaştığında fark ediyorum ki... *dans ediyoruz*.

"Senin minik, kusurlu, batık kıllarını görmek istiyorum." Beni imkansız bir şekilde kendine çekiyor ve burnunu boynumun yanına gömüyor. "Yaralarını görmek istiyorum, Christabelle. Güneş lekelerini. Sivilcelerini." Avucunu belimin altına koyar ve saçlarım sarkıp neredeyse yere değene kadar beni yavaşça geriye doğru eğirir. "Adet kramplarından ağlarken karnını okşamak ve kilo aldığın için ağlayana kadar sana çikolata yedirmek istiyorum."

Kıkırdayarak, beni tekrar yukarı çekerken ona tutunuyorum. "Zaten çikolata yemiyorum. Ayrıca, seninle hayatı çekici hale getirmiyorsun. Hiçbir kadın ağlayana kadar çikolata yemeye can atmaz."

"Yalancı." Parmak uçlarını köprücük kemiğimden aşağıya doğru kaydırarak elbisenin V şeklini izliyor.

Bu cinsel bir hareket. Cesurca. Ve aynı zamanda, sadece keşfetmeye çalışan bir erkek. Katalogluyor. Merak ediyor.

"Bugünkü araştırman sırasında ne keşfettin?" Dudaklarını yaladı ve uzun, koyu kirpiklerinin altından beni inceledi. "Projemiz üzerinde çalıştığını biliyorum."

"Bunun *bizim* projemiz olduğunu da nereden çıkardın?" Elimini uzatıp elini tutuyorum, o aşağıya doğru kaydırmaya çalıştığında elimi biraz yukarı çekiyorum. "Ve bulduğum şeyleri sana söyleyeceğimi de nereden çıkardın?"

"Çünkü onları yine de yayınlayacaksın." Elini sırtımda sıkılaştırır, yarın baktığımda parmak izi şeklinde morluklar görebilirim, ona dokunduğunun bir hatırası olarak. "Bu arada keşfettiklerini paylaşmaman için hiçbir neden yok."

"Belki de sırlarının senin için bile sürpriz olmasını istiyorum."

Onun beni yönlendirmesine izin veriyorum. *Roma'da* Romalılar gibi davranmak gerek. Bacaklarımı gevşetip gülümsememi rahatlatıyorum. Ve benim boyun eğdiğimi fark ettiği anı tam olarak biliyorum, çünkü bizi döndürüp burnunun ucunu şakağıma dayıyor.

"Senden hoşlanmamam gerekiyordu," kulağıma fısıldadı, nefesinin tenime değmesi ayak parmaklarımdan kafatasımın en dibine kadar tüylerimi diken diken etti.

"Seni mahvetmek istedim, Christabelle."

"Bunu ne olarak görüyorsun?" Geri çekilip lüks odaya bakıyorum. "Burası çok güzel bir ev, Felix. Bana yemek veriyorsun, giydiriyorsun. Hatta bana önemliymişim gibi bakıyorsun. Ama hücre yine de hücre."

"Sen önemlisin." Parmakları ve başparmağıyla çenemi sıkıştırıp, parmak uçlarımda durmak zorunda kalana kadar beni kendine doğru çekti. "Bu yüzden artık hiçbir şey basit değil. Son kez soruyorum: bugün ne keşfettin?"

Sinirli bir nefes veriyorum. Sorularından kolayca vazgeçmeyeceğini biliyordum. "Eski *Cannon Daily* baskılarını tarıyorum. Kolay bir iş değil, çünkü yılda üç yüz altmış beş baskı var ve ben otuz yıldan fazlasını inceliyorum."

"Çok okuma var," diye başını sallar.

Yavaş dansımıza eşlik eden müzik, tempoyu artıran, sonra tekrar yumuşayan basit bir piyano melodisi. Çoğunlukla sakın bir denizde nazik dalgalar gibi; büyüyüp büyüyerek bizi akıntıyla birlikte sürüklüyor, sonra tekrar serbest bırakıyor, sadece başlangıca geri dönüp tekrarlamak için.

"Neden eski kağıtları arıyorsun?" Nazik bir el hareketiyle uzanıp omzumda sallanan bir tutam saçıma dokunuyor. "Sanki dünyaya duyurmak için magazin dergilerinde reklamımızı yapmıyoruz ya."

"Sen öyle diyorsun, ama şehir senin ailenin ne yaptığını bilmek istiyor. Sen ve ben aynı dünyadan değiliz Felix. Genelde aynı çevrelerde dolaşmıyoruz. Ama bazıları için Malone'lar, Cannon'lar veya Erikson'lar kadar sosyal bir figür olarak görülüyor. Bu yüzden, senin doğmadan önce babanın kiminle çıktığını öğrenmek istedim."

"Babam *kimseyle çıkmazdı*," diye gülerek, elime aldığı saç tutamını değiştirir. Parmaklarımla oynar ve sanki bir şey arıyormuş gibi parmak uçlarımla inceler. "Babam sevişirdi. Birden fazla kadınla, genellikle aynı anda. Eğer bir düğün ilanı falan bulacağını sanıyorsan..."

"Onunla ilişkili isimleri arıyorum. Ve daha sonra kaybolan kadınlarla karşılaştırma yapıyorum. Beş kadın arıyorum Felix, ama ikimiz de çok daha fazlası olduğunu biliyoruz."

"Muhtemelen yirmi beş tane bulacaksın," diye onaylıyor. Elimi kendine yaklaştırıyor ve işaret parmağımın ucunu dudaklarının arasına koyuyor. Hareketi beni şaşırtıyor, ama dilinin cildimdeki yumuşak hareketi, beklenti dolu bir heyecan dalgasını kalbimin derinliklerine gönderiyor. "Bu yirmi beş kadından hangisinin benim olduğunu tahmin etmeyi umuyorsun?"

"Şey..." Kalbim adrenalin ve gerginlikle çarpıyor; ancak temasımız Felix'te hiçbir tepki yaratmıyor, o dans etmeye devam ediyor. "Bu kadınları bir tür zaman çizelgesine göre sıralayabileceğimi düşünüyorum. Babana *ne zaman* ziyaret ettiklerini bulduğumuzda, hangi kardeşine ait olduklarını makul bir şekilde tahmin edebiliriz. Bundan sonra genetik devreye girecek. Gözlerinin şekli. Dudakları. Elmacık kemikleri."

"Bu kadar kolay olabileceğini mi düşünüyorsun? Onlara bakıp anlayabileceğini mi?"

"Bence beş oğlunuzun hepsi Malone özelliklerini paylaşıyor ve dışarıdan bakanlara birleşik bir cephe olduğunuzu gösteriyor. Ama aynı zamanda hepiniz farklısınız. Her birinizin kulakları biraz farklı. Burunlarınız aynı değil. Gözlerinizin şekli farklı."

"Hepimizin yeşil gözleri ve koyu saçları var," diye karşı çıkıyor. "Tim gibi."

"Ve senin dudakların diğerlerinin hiçbirine benzemiyor." Onlara bakmadan edemiyorum. Kısa tüylerin gölgesinde kalan dolgun dudaklara. O dudaklar kıvrılıp bana gülümsediğinde vücudumun onun vücuduna nasıl tepki verdiğini fark etmeden edemiyorum.

"Micah'ın omuzları en geniş olanı," diye devam ediyorum. "Ve elmacık kemikleri diğerlerinden daha yüksek. Archer'ın saç çizgisi seninkinden farklı. Ve Cato..." En küçüğü söylerken sesim titriyor. Kalbim göğsümde hızla atıyor. "O diğerlerinden tamamen farklı. Vücudu daha uzun. Daha ince."

"O hala bir çocuk. Hâlâ sırkı gibi bir ergenlik döneminde."

"Hayır." Felix beni geriye doğru eğip, dolgun dudaklarını boynumun önüne bastırduğunda gözlerimi kapatıyorum. Çok iyi geliyor. Çok şehvetli. Çok yasak, özellikle de babasının cinayetlerinin kurbanlarını konuşurken. "Saçları diğerlerinden daha koyu. Kolları ve bacakları daha uzun."

"Yakında profesyonel basketbolcu olacak." Felix gururla gözlerini parlatarak beni düzeltir ve elini sıkıca sırtıma koyar. "O küçük piçi en iyi basketbolcu olması için yetiştirdim. Ona seçenekler ve bu şehirden çıkması için bir neden vermem gerekiyordu."

"Şey, bence..." Felix'in elini çekmeye çalışıyorum — yemin ederim, onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken homurdanıyor ve kıvranıyorum. Ama tek başarabildiğim, onun sert vücuduna biraz daha yaklaşmak, böylece daha da sertleşmiş olan penisini kalçama bastırmasını hissetmek. "Bence onun annesi de atletikti. Uzun boylu. Siyah saçlı ve badem şekilli gözlü."

Hareket etmeyi bırakır. Sallanmayı bırakır.

Müzik zirveye ulaştığında beni tutar, dünyanın patlayacağını düşünecek kadar gözlerimin içine bakar.

Sonra, onun bakışlarının baskısına daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, kurt gibi bir gülümsemeyle tekrar sallanmaya başlar. "Keşke burada olmak isteseydin, Christabelle." Sağ elini kalçamın üst kısmına koyar ve bacaklarını benimkine dolayarak dans eder. Uylukları benim bacaklarımla iç kısmına sürtünür ve kolonyasının kokusu ciğerlerimi doldurur. "Keşke kapıyı açar açmaz çılgılık atarak buradan kaçmasaydın."

"Belki başka bir hayatta." Kararımı bırakıp yanağımı onun geniş göğsüne yaslıyorum. Kalbi kulağımın altında atıyor ve burnu saçlarıma değiyor. "Sen bir mafya babasının oğlu olmasaydın," diye iç çekiyorum, "ve ben Michael Cannon'un kızı olmasaydım."

"O nerede ki?" Saçıma tatlı bir öpücük kondurur. Farkında mıdır, emin değilim. Bunu kasıtlı yapıp yapmadığını da bilmiyorum. Kahretsin, şu anda ikimizin de kendimizi kontrol edebildiğinden emin değilim. Tüylerim diken diken olurken ve kalbim heyecandan deli gibi atarken, bu adamı körü körüne nefret etme savaşını kaybettiğimi düşünüyorum. "Michael o dergiyi yönetiyordu. Şimdi ortalarda yok."

"O bir *gazete*," diyorum, onun sırf canımı sıkamak için lafımı bükmeye çalıştığını bilerek. "Biz gerçeklerle uğraşırız Felix. Saçma sapan dedikodularla değil."

"Beni kandırabilirdin." Parmaklarını kaburgalarım boyunca kaydırarak, tüylerimi yeniden diken diken ediyor. "Ailemin adının geçtiği bir sürü dedikodu okudum, sevgilim. O boktan şeyi yayınlamana izin vermesine şaşırdım."

"O bana hiçbir şey yapmama *izin vermez*. Ben o şirkette konumunu hak eden yetişkin bir kadını. Miras almadım."

"Gördün mü?" Geri çekildi ve çocuksu gülümsemesiyle ruhumun bir parçasını çaldı. "Dedikodular ve yarı gerçekler. Senin için ne kadar utanç verici."

"Sen de her zamanki gibi dayanılmazsın." Onu itip bedenlerimizi ayırıyorum, ta ki elleri yanlarına düşene ve kalbim tekrar ona doğru adım atmak için can atana kadar.

Aslında beni bırakmasını beklemiyordum.

"Seninle dört gün geçirdim ve hala sinir bozucu olmaya devam ediyorsun." *Hayal kırıklığına uğramış olarak - ona mı, yoksa kendime mi? -* topuklarımı döndürüp kapıyı arıyorum. "Biraz yorgunum. O yüzden en iyisi..."

Elimi tutar ve beni geri çeker, boğazımdan bir çılgılık çıkar ve kollarım bir tutunacak yer bulana kadar çırpınır, sonra boynuna sarılır.

"Henüz yatma vakti değil,
sevgilim." "Felix..."

"Yemeğe katıl." Dudaklarını çenemin kenarına değdirdiğinde kalbim durdu. "Son kez," diye fısıldadı. "Birlikte geçireceğimiz son gece."

Merakla geri çekilip yüzünü inceledim. "Ne?"

"Yarın gidebilirsin." Gözleri benimkilerle buluşur. Arayış içinde. Sorguluyor. "Bir akşam yemeği daha. Bir gece. On iki saat daha arkadaşmış gibi davranalım. Yarın bir araba seni Manhattan'a geri götürsün."

"Ve sen beni öylece... bırakacak mısın?" Sinirler damarlarımı sarar ve beynimi yavaşlatır. *Yalan mı söylüyor? Tuzak mı kuruyor? Şaka mı yapıyor?* "Öylece mi? Ya seninle ilgili daha fazla hikaye yayınlarsam?"

"Ya ben öyle istersem?" Bakışları dudaklarıma düşer, dilini çıkarıp beklentiyle dudaklarını ıslatır. "Hakkımda yazmaya devam edersen, hala beni düşündüğünü anlarım."

"Felix..."

"Ama beni ziyaret etmek istersen," diye yaklaşır, kollarını gövdemın etrafına dolayarak kaburgalarımı ezerek, "gelebilirsin."

"Her zaman mı?" diye soruyorum, gerçeği, mantığı, anlayışı ararken. Ama zihnimin derinliklerinde beni rahatsız eden şüpheyi engelleyemiyorum. "Her gün mü?"

"Sana ön kapının anahtarlarını vereceğim. Ve güvenliğini sağlamak için bir güvenlik ekibi. İhtiyacın olduğu kadar insülin pompası alacağım, böylece iki gece önceki gibi bir duruma düşmeyeceksin. Ve adamlarıma, istediğin zaman gelip gitmene izin vermelerini emredeceğim." Sonunda, dilini bir santim kadar öne doğru kaydırđı ve alt dudağıımı, ciğerlerimden bir çığlık patlayana kadar hafifçe vurdu.

"Yarın kaçacaksın," alt dudağıımı ısırp dişlerinin arasına çekiyor. "Geri dönmeyeceksin, bunu biliyorum. Ama öyleymiş gibi davranalım." Elini kaldırıp parmak uçlarıyla vücudumun hatlarını izliyor. "Bana, senin de beni istediğini varsayabileceğim bir gece ver. Yarın sana özgürlüğünü vereceğim."

"Hayır." Ondan uzaklaşıyorum, onu iterek boyun eğdiriyorum ve dehşete kapılmış gözlerini benimkilere çekiyorum.

Yanakları soluyor ve bakışları gölgeli hale geliyor. Öfkeleniyor. Bir adım öne çıkıyor. Ben de bir adım geri çekiliyorum.

"Hayır mı?" Bir adım daha atar. "Hayır, ne?"

"Yarınki özgürlüğe hayır. Bana şimdi ver." Uzaklaşmak yerine, zihnimde yeni bir fikir oluşur ve ayaklarım aramızdaki mesafeyi kapatır.

"Gözlerini kapat." Elimini uzatıp parmaklarımı göz kapaklarının üzerine koyuyorum ve dikkatlice kapatıyorum. "Artık gidebileceğimi söyle. Özgürlüğümü geri ver."

"Christabelle..." diye hırıltılı bir sesle, belki de ilk kez kırılganlığını göstererek, "Henüz seni bırakmaya hazır değilim."

"Ben de tutsak kalmaya niyetim yok. Bana gerçekte nasıl bir adam olduğunu göster, Felix Malone. Bana baban gibi olmadığını göster."

Çenesi gerginlikle sıkılır. Öfke. Acı.

"Ya beni bırak." Parmak uçlarımda yükselir ve dudaklarına en yumuşak, en tatlı, neredeyse hissedilmeyecek bir öpücük kondururum. "Ya da beni isteğim dışında alırsın. Arada bir seçenek yok."

Sözlerim dilimde yanıyor. Anlaşmam, damarlarımda dolaşan siyah çamur gibi.

Kendimi, almak için doğmuş bir adama sunuyorum. Tecavüzün ürünü, rızasızlığı teşvik eden bir mafya canavarı tarafından yetiştirilmiş bir oğul. Riskin çok büyük olduğunu bilmeme rağmen, kendimi ona adeta teslim ediyorum.

Ama o bedenimi bırakıyor. Ve gözleri kapalı kalıyor.

Elimi indirip bir adım geri çekiliyorum, damarlarımdaki nabzım gümbür gümbür atıyor.

İnançsızlık, sağduyu ile savaşıyor.

Bu bir tuzak. Kesinlikle, beni güven duygusuna kapılmam için uyutuyor.

"Git," diyor boğuk bir sesle, başını hafifçe sağa sola sallayarak. Ama gözleri kapalı kalıyor. "Koş, Christabelle. Özgürsün."

FELIX

KIRILDIĞINI HİSSETMEK İÇİN, KESİNLİKLE BİR ŞEYİM
OLDUĞUNU DOĞRULAMAM GEREKİR. DEĞİL Mİ?

Bulunduğum yerdeki hava soğuyor.

Ellerim geriliyor, uzanmak için can atıyor.

Hayatımda ilk kez, bir düşmanın karşısında duruyorum ve kendimi ona açıyorum.

Kaçarsa, kaçar. Eğer bıçağını kaburgalarımın arasına saplarsa, o zaman sanırım bu benim kaderimdi.

"Peşime düşecek misin?" Sesi çok uzaklardan geliyor. En azından odanın diğer ucundan. *Zaten kaçmaya başlamış bile.* "Gidersem, adamların beni kapıda durduracak mı?"

"Hayır." Boğazımdaki acıyı yutuyorum ve karanlığı seçmeye devam ediyorum. Beni terk ederken sırtını görmektense, hiçbir şey görmemeyi tercih ederim. "Adamlarım sana engel olmak için talimat almadılar."

"Onlar..." Sözlerim onu şaşırtarak duraklatır. "Ne?" "Seni korumak için seni takip ederler."

Kendimi ayartılmaktan kurtarmak için, topuklarımı döndürerek, gözlerimi açarak yemek masasına doğru yöneldim.

Yemeğimiz hazır. Şarap kristal kadehlere doldurulmuş. Mumlar yanıyor. Tüm bu israfı incelerim ve geri dönüp bana şu soruyu sorduran kadına bakmayı reddederim: Archer, Mayet'e kendini ne zaman tamamen adayacağını nasıl bildi? Her şeyin mahvolacağı korkusuyla nasıl mücadele etti?

Şimdi bile, onun hayatını koruduğu kadar şiddetle kalbini de koruyacağını nasıl biliyor?

"Felix?" Christabelle arkamdan sesleniyor, sanki gözlerine bakmayı reddetmem onu kırmış gibi. "Açıklama yap."

Omuzlarımı rahatça silkiyorum ve durduğum yere en yakın şarap kadehini alıyorum. "Seni buraya ben getirdim, sevgilim. Ama onlara seni burada tutmalarını söylemedim."

"Beni gitmeme izin vermedin!"

"Şey..." Şarabı kaldırıp yarısını bir dikişte içiyorum. "Gidemezsin demiştim. Ama *fiziksel olarak* seni durdurmadım."

"Bu evi bir hapishaneye çevirdin!"

"Burası bir hapishane olduğunu söylemiştim. Ama kapılar hiç kilitli değildi." Dudaklarım gülümsemeye kıvrılır, ama bu gülümsemenin ifade ettiği neşeyi hissetmiyorum. "Ben babam değilim. Sana tecavüz etmeyeceğim. Kalman için yalvarabileceğimden bile emin değilim."

Sonunda ona dönüyorum. Onu bulmak, onu görmek için. Ben zayıf bir adamım ve kalbim onun gözlerine bakmak için can atıyor.

Beklediğim otuz fit değil, sadece üç fit uzaklıkta durduğunda irkiliyorum.

"Tanrım." Derin bir nefes alıp şarabı masaya koyuyorum. "Senin çoktan çıkmış olacağını sanıyordum."

"Neden kalmam için yalvar mısın?" O bir cadaloz, altın rengi elbisesi mum ışığında parlıyor ve baştan çıkarıcı gözleri, çok az kişinin yaptığı gibi, benimkine meydan okuyor. "Bir kadın yalvarılmak ister, Felix."

"Ben de istenilmek istiyorum." Bir yemek sandalyesi çekip öfkeyle oturdum.

Yorgunum. Zihinsel olarak bitkinim. Ve bağlanıp kalmaya zorlanan bir kadına ruhumu veririm, boku yemişim demektir.

"Artık gidebilirsin." Elimi kapıya doğru salladım ve bacaklarımı açtım. Bir süre burada oturacağım. Merlot şişesini bitirip, bu gece yalnız uyumak zorunda kaldığımda kederimi boğacağım. "Ne zaman istersen geri gelebilirsin." Başımı ona doğru eğdim ve lezzetli vücudunu baştan aşağı süzdüm. "Geri gel," diye tekrarladım. "Ne zaman istersen."

"Bu gece kalmak istiyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kucağıma oturur. Sıkı kalçaları uyluklarımın üzerinde dinlenirken, şehvetli gülümsemesi şeytanı bir meleğin emirlerini yerine getirmeye çağırır.

Bükülerek, minik ağırlığını taşımamı sağlar ve ellerini kaldırıp yüzümü avuçlar. "Tek bir gecemiz olsaydı, bana ne yapardın Malone?"

"Tek bir gece mi?" Kusursuz badem şeklindeki gözlerini inceliyorum. Uzun kirpiklerini ve sivri burnunu.

O, hayatımda tanıştığım en güzel kadın. O mükemmel ve başka bir dünyada, benim bir mafya babasının oğlu olmadığım ve onun da Malone'ları basında sürekli eleştiren bir adamın kızı olmadığı bir dünyada, benim yanımda durup benimle birlikte dünyayı yönetebilecek kadar güçlü olabilirdi.

"Evet," diye nefes verir, parfümü ciğerlerime dolarken, tatlı ama ölümcül olmayan nefesi dudaklarıma değiyor. "Ya sana on iki saat verirsem, bu süre içinde istediğimiz kişi olabilsek? Hiçbir koşul yok. Yarın kalp kırıklığı yok. Aile kinleri ya da kalıcı duygular yok. Sadece. On iki. Saat."

Kollarımı onun gövdesine doladım ve nefesini ciğerlerinden patlatana ve gözleri dudaklarıma düşene kadar onu kendime doğru çektim. "On iki saati sonsuzluk gibi hissettirmek için ne gerekiyorsa yapardım." Onu öne doğru çektim ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattım, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım ve bu kadın ailem hakkında kötü konuşmaya ve gülümsemeye başladığı andan itibaren istediğim şeyi aldım.

Sanki benim hakkımdaki sırları hep biliyormuş gibi.

Benim bile bilmediğim sırları.

Ve şimdi, sadece bu gece için, bana bu sırları paylaşma şansı veriyor.

"Siktir." Penisim canlanıyor. Vücudum, şimdiye kadar yaşadığı en uzun en uzun cinsel perhiz dönemini yaşıyor.

Elimi saçlarına geçirip onu kucağımda tutuyorum. Ona özgürlük sözü verdiğimi düşünürsek, bu bir ironi, biliyorum. Ama o avucunu pantolonumun şişkinliğine koyuyor ve yumruğunu penisimin etrafına kapatıyor.

Korku çığlığını yutarak koltuğumdan kalkıyorum ve korkuyla bacaklarını kalçalarıma doladığında gülümsüyorum. Ama tek yaptığım dönüp onu sandalyeye oturtmak. Bacaklarını vücudumdan ayırıp ona yaklaşmak için eğiliyorum, böylece dudaklarımız ayrılmak zorunda kalmıyor.

Onu dilimde hissediyorum. Nefesini ciğerlerimde. Dudakları benimkilerle düello yapıyor.

Onu istiyorum. Onun her şeyini.

Ve lanet olsun, ben de onun beni istemesini istiyorum. "Bacaklarını aç, sevgilim."

Onun itaat etmesini beklemiyorum. Bunun yerine, sert ellerimle bacaklarını ayırıyorum. Sırtı kavisleniyor, göğsü oksijen için inip kalkıyor ve Mary'nin masaya koyduğu her şeyden çok daha iştah açıcı bir yemekle beni baştan çıkarıyor.

Uzun elbisesini yumruklayarak yukarı çekiyorum ve dolabından seçtiği bin dolarlık elbiseden daha pürüzsüz, lezzetli uzun bacaklarını ve ipeksi tenini ortaya çıkarıyorum.

"Tanrım." Başını geriye atar, boynunu sandalyenin arkasına yaslar ve körü körüne tavana bakar. "Felix."

"Nazik olmama gerek var mı?" Bacaklarının arasına uzanıyorum, benim için ısladığını ve uyluklarının dokunulduğunda sıcak olduğunu görünce kanımda ateş yanıyor.

İnce beyaz dantelli külot giyiyor, bu yüzden parmağımı kumaşın üzerinden kaydırıp aşağı çektiğimde iplikler kolayca kopuyor ve beni dışarıda tutan tek engel bir anda ortadan kalkıyor. "Christabelle? Neye ihtiyacın var?"

"Beni almanı istiyorum." Göğsü inip kalkıyor, ciğerleri vücuduna oksijen sağlamak için mücadele ediyor.

. "Bu gece kim olduğumu unutmamı sağlamanı istiyorum." "Tamam."

İki kalın parmağımı amının derinliklerine kaydırıyorum ve boş olan elimle kravatımı çözmek için uzanıyorum. Parmaklarımı pompalıyorum, duvarları parmaklarımı sıkıca kavradığında dişlerimi sıkıyorum ve ecstasy vaat ediyorum, ama diğer elimle kravatımla mücadele ediyorum, kanımda kaynayan ve dudaklarımda patlayan bir hayal kırıklığı var, çünkü düğümü daha da kötüleştiriyor gibi görünüyorum. "Siktir git."

Kıkırdayarak ama nefes nefese, Christabelle boynunu düzeltir ve geyik gibi gözlerini açarak ne halt ettiğimi incelemeye başlar. Durumu değerlendirip anladığında, kalçalarını sallayarak elime oturur ve kravatımı kendisi çözmek için uzanır. "Sinirlendiğinde çok tatlısın."

"Sevimli." Alaycı bir şekilde gülerim ve o düğümü açar açmaz kravatımı kaparım, sonra parmaklarımı bacaklarının arasından çekerim ve onun çıkardığı protesto çığlıklarında yıkanırım.

"Felix! Hayır..."

"Sabırlı ol." Elini tutup koltuğunun kol dayanağına vuruyorum, sonra ipek kravatı bileğine sarıp kumaşı düğümleyerek, gözlerinin vahşi arzusuyla parıldamasından sapkın bir zevk alıyorum.

Bağlanmaktan hoşlanmıyor değil.

Kahretsin, *hoşlanıyor*.

Sadece karar verme sürecinin bir parçası olmak istiyor.

"Senin güzel küçük amcığını mahvedeceğim, Christabelle." Onu bağlamayı bitirip, diğer bileğine kullanabileceğim bir şey arıyorum. Başka bir kravat. Kahretsin, masa örtüsü de iş görür. Tabaklarımızın yanında katlanmış peçeteleri görünce, birini alıp, onu yuvarlıyorum ve o beklenti dolu bir çığlık atana kadar bağlanmamış elini yakalıyorum. Cesaret dolu. Arzu dolu.

"Bacaklarını kapatma." Bacaklarını sıkıştırmaya çalıştığında uyluğuna vuruyorum, bu onu şaşırtıyor ve bacakları tekrar açılıyor. "Beni dışlama, sevgilim."

İkinci kelepçeyi de taktıktan sonra, elbisesinin eteklerini kalçalarının üzerine sıyrıp çıplak amını ortaya çıkardım. Tıraşlı ve şimdiye kadar gördüğüm en

mükemmel pembe tonu.

"Senin sahibin olacağım." Sol kolumu dizlerinin arkasına doladım ve o sandalyenin en ucuna kayana kadar çektim, paniği bir çılgılık olarak dışarı çıktı ve arzusu bir iz bırakarak kumaşı lekeledi, böylece bu sandalyeyi *benim* sandalyem olarak kabul ettim.

Sonsuza kadar ve her zaman *benim*.

"Amcığın da dilin kadar tatlı mı, Bayan Cannon?" Dizlerimin üzerine çöküp uzun elbisesini kışının arkasına kısıtıyorum, sonra ona daha yakın eğilip avucumu uyluğuna bastırarak onu sabit tutuyorum, dilimi amcığına kaydırıp onun yıkıcı zevk çılgınlıklarına kendimi kaptırıyorum.

Bacaklarını sabitleyip hareket etmesini imkansız hale getiriyorum. Sonra dudaklarımın üzerinde patlayana kadar amını yalıyorum. Dilimle onu sikiyorum, parmaklarımı içeri sokup geri çekiyorum, ta ki avucumu lezzetli nektarıyla doldurana kadar, vücudu bu kadar çabuk boşalmanın şokuyla titriyor.

"Seni tamamen istiyorum, Christabelle." Klitorisini dudaklarımın arasına alıp, inleyene kadar emiyorum, uylukları omuzlarımı sıkıyor ve tırnakları bağlı olduğu eski ahşaba batıyor. "Seni saklamak istiyorum. Ama seni sonsuza kadar sahip olamazsam, bu gece seni tamamen sahip olacağım." Ellerimi kalçalarının altına koyup, tüm ağırlığını ayaklarına verene kadar kaldırıyorum, sonra kollarını çaprazlayıp sırtını kavisleyene kadar onu döndürmeye zorluyorum.

Mükemmel kalçalarını bana sunar ve ben dizlerimin üzerinde kalınca inler. Sıkı kalçaları, beni ısırmaya davet eder. Buruşuk kıcı, onu doldurmam için yalvarır.

Onu ellerimle tutup, her yerini görebilene kadar kalçalarını ayırıyorum. Beni uzak tutmak için yapabileceği tek şey *dur diye* bağırarak olana kadar.

Ve o zaman bile, bunu yapmak beni öldürür.

Yüzümü kışına gömüyorum ve ikinci kez patlayana kadar dilimi sokuyorum, zevkten inleyerek ve lezzetli suları ile uyluklarını ıslatıyor.

"Felix! Tanrım." Nefes almaya çalışıyor, vücudu kalkıp iniyor ve tüm ağırlığı, istediğim anda bükülecek olan güçlü, kıvrımlı kollarına dayanıyor. "Tanrım."

"Bunu istiyorsun." Bacaklarının arasına uzanıp parmaklarımı onun arzusu ile kaplıyorum, yarık üzerinde gezdirip amını doldurmadığımda ruhunun derinliklerinden çaresiz bir inilti koparıyorum. "Bunu ne kadar istiyorsun, sevgilim?"

"Çok istiyorum," diye nefes nefese, bana doğru iterek daha fazlasını almaya çalışıyor. "Lütfen, Felix."

"Lütfen ne?"

Telefonum çalıyor, o sinir bozucu, aralıksız talep, dudaklarımı kaplayan tatlı bir am olmasa bile beni deli ediyor.

"Yalvar bana, Christabelle. Yalvarmanı istiyorum."

"Felix!" Nefesi hıçkırıklarla çıkıyor. Göğsü inip kalkıyor, başı öne düşüyor. "Lütfen!"

"Lütfen ne?" Uyluklarına vurup kıcını dilimle sikiyorum. Sikim pantolonumun içinde öfkeyle titriyor, arzuyla sızıyor ve o kadar sert ki, hemen serbest bırakmazsam fermuarı parçalayabilir. "Söyle şu kelimeleri, Christabelle!"

"Lütfen beni sik." Vücudu kavislenir, kasları gerilir. "Lütfen beni sik." beni al."

Telefonum çalmayı keser, ama sonra tekrar çalmaya başlar ve sinirlerimi ateşler.

"Lanet olsun." Cebime uzanıp yan taraftaki düğmeye basarak, kimin aradığına aldırmadan aramayı sessize alıyorum. Sonra elimi tekrar çıkarıp Christabelle'e ikinci kez vuruyorum, sırf cildinin kızarmasını izlemek beni en iyi şekilde çıldırttığı için. "Seni çok uzun zamandır istiyorum. Seni çekemediğim zamanlarda bile."

"Felix..." diye inleyerek, yüzüme doğru iterek daha fazlasını istiyor. "Lütfen."

"Kolların henüz ağrımıyor mu?" Pantolonumun düğmesini açtım ve diğer elimle iki parmağımı onun amının derinliklerine soktum, benim girişimin onu kaçmaya ittiğinde inledim. Bir parmakla başlayıp onu yavaşça bana alıştırmıyorum; iki parmakla başlıyorum ve acıtacağını bildiğimde üçüncü parmağı da ekliyorum. "Ne kadar dar bir am, Christabelle. Çok lezzetli ve dar."

"Felix!" Bana daha da yaklaşır, daha fazlasını ister. Değerli bir kısrak gibi binilmeyi diler.

Telefonum tekrar ısrarla çalıyor. Sinir bozucu. Ama çalmaya bırakıyorum ve bunun yerine masadan bir bıçak alıyorum, Christabelle'in dolgun vücudunun etrafından uzanıp bıçağı bileği ile oraya bağladığım kumaşın arasına kaydırıyorum.

Onu kesip hayatını sonlandırabilirdim. Kasıtlı olarak ya da kasıtsız olarak, tek bir kayma ile güzel bir iblisin varlığını sona erdirebilir ve hayatımdan bir karmaşıklığı ortadan kaldırabilirdim.

Çünkü o tam da budur. Bir karmaşıklık.

Bir zayıflık.

Herkesi güvende tutarken nasıl yönlendireceğimi bilmediğim lanet bir kör nokta.

Ama ben öyle yapmıyorum. Bıçağı kumaşın içinden, sıcak çeliğin tereyağını keser gibi geçiriyorum, sonra elini kurtarıp diğer tarafta da aynısını yapıyorum. Kurtulduğu anda onu kaldırıp ikimizi döndürüyorum. Masadaki tabakları itiyorum. Şarap kadehlerini. Kaseleri. Çiçekleri. Bizim için yer açıyorum ve onu yere atıyorum, o da gürültüyle yere düşüyor.

Ona böyle davrandığım için suçluluk duymalıyım. Daha dikkatli olmalıyım, özellikle de son birkaç gündür yaşadığı zorluklardan sonra. Ama elbisesinin kumaşı uyluklarından kayıyor ve ağlayan amını, benimkine özlem duyan vücudunu ortaya çıkarıyor. Doldurulmak için yalvaran amını.

"Üzerimde prezervatif yok." Benim için sergilenen lezzetli kıvrımlarını inceliyorum. Uzun hatları ve bronzlaşmış teni.

Sözlerim sonunda zihninde yer edindiğinde vücudu kaskatı kesiliyor, sonra gözleri benimkilere kayıyor ve dehşetle büyüyor.

"Ben centilmenlik yapıyordum," diye öksürüyorum. "Akşam yemeğine geldim ve seni sikmeyi beklemiyordum."

Göğsü inip kalkıyor, gözlerimi ona çekiyor.

"İnan ya da inanma..." Nefes nefese, sunulanın fazlasını almamak için pantolonumu olduğu yerde bırakıyorum, "ama ben temizim. Yemin ederim."

Dudakları korkuyla titrer. Tedbirli. Güvensiz.

"Ben babam değilim, Christabelle..."

"Hap kullanıyorum." Masaya çıkıyor ve fermuarımı indiriyor, beni boxerımdan kurtarıyor ve avucunda sikimi sıkıyor. Başımı geriye atıyorum ve elini sikimin üzerinde gezdirdiğinde homurdanıyorum. "Ben de temizim. Diyabet kapamazsın."

Gülüyorum ve başımı tekrar geriye atıyorum, onu dizlerinin üzerine çökertip kalın sikimi boğazına sokmak için can atıyorum. Ama o bundan daha klas bir kadın. Daha iyisini hak ediyor. Bu yüzden onu masaya geri itiyorum ve elbisesinin yırtığını, tatlı amını ortaya çıkarana kadar yırtıyorum.

Ama telefonum tekrar çaldığında hırıldarım. Dikkatimi çekmek istiyor. Beni rahat bırakmayı reddediyor.

"Yemin ederim." Christabelle bacaklarını kalçalarımın dolayarak beni kendine yaklaştırır. "Cevap ver Felix, yoksa hayalarını keserim."

Boğazımdan boğuk bir kakhaha çıkar, ama sikimi onun deliğine dayarım, onun ateşli sıcaklığıyla ikimizi de kışkırtırım. Kışkırtırım, çünkü bunun iyi hissettireceğini biliyoruz.

"Bazen çalışmam gerek, sevgilim." Onun amına giriyorum ve boğazının derinliklerinden bir çığlık koparıyorum. Masa ayaklarının zemine sürtünmesi, devasa yemek odasında yankılanıyor.

Beni boğacak kadar sıkı. Beni ateşe verecek kadar ateşli.

"Siktir!" Uyluklarını tutup parmaklarımı içine gömüyorum, etini morartıyor ve vücuduna sonsuza kadar iz bırakıyorum.

Böylece on iki saat sonsuza kadar sürer. Onu sahiplenirim. Onu benim yaparım. Onu işaretlerim.

Artık birlikte olmasak bile, bu şekilde tek bir bütün olarak var olmaya devam edeceğiz.

"Felix." Başını geriye atıp ağlıyor, dirseklerine yaslanıyor, sırtını kamburlaştırıyor ve çaresizce nefes almaya çalışıyor. "Tanrım."

Onun içine derinlemesine giriyorum, momentumumla masayı hareket ettiriyorum ve ruhumun derinliklerine yerleşen bir çığlık atıyorum.

Onun çıkardığı her ses beni etkiliyor. Bana uzandığı her seferinde kalbimde bir iz daha kalıyor. Bacaklarını sıkıp beni serbest bırakmayı reddettiği her seferinde bir iz daha.

Telefonum yine çalmaya başlar. Dikkatimi çekmek için çığlık atar ve ben sadece buna odaklanmak isterken benden çalar. Bize.

"Siktir." Öne doğru eğilip amını dolduruyorum, vücudunu benimkinden zıplatıp tekrar geri çekiyorum. Ama lanet telefon susmayınca, cebime uzanıp cihazı çıkarıyorum ve ekranımda Clarke Jameson'ın adının yanıp söndüğünü görüyorum.

"Sakın yapma," diye uyarıyor Christabelle. "Yapma..."

Onu susturmak için elimi ağzına bastırıyorum, sonra başparmağımla ekranı kaydırıp diğer elimle cevap veriyorum. Ama kalçalarım hareket etmeyi bırakırsa lanet olsun bana.

"Ne?" diye soruyorum, parmaklarımı sıkarak Christabelle'in yüzüne iz bırakıyorum. Ama savunmam gerekirse, dişlerini avucuma geçirip acıtacak kadar sert ısıyor. "Paramın yolda olduğunu söylemek için arıyorsan iyi olur."

"E-evet, efendim, Bay Malone." Nerede olduğunu bilmiyorum. Kiminle olduğunu bilmiyorum. Ama bulunduğu oda yankılanıyor. "Özür dilemek için arıyordum."

"Felix!" Christabelle, elimle susturarak bağıır. Bileğimi yakalar ve tırnaklarını derime batırır. Ama onu bırakmak yerine, o eli boğazına indirir ve gözleri büyüyene kadar sıkıca tutarım.

Ama gözlerinde korku görürsem lanetleneneğim.

Onu öldürecekimden korkmuyor. Kahretsin, *durmamdan* korkuyor.

Arzusunu kanıtlarcasına, amcığı kasılır ve göz bebekleri büyür.

Arzulu. Çılgınca.

"*Bay Pastore ile tüm iş ilişkilerimi sonlandırdım,*" diyor Clarke, benim tarafımda neler yaptığımdan tamamen habersiz. "*Onun ailesi ve benim ailem yollarını ayırdı. Bana ikinci kez yaklaşırsa bile, sadakatim sana kalacak.*"

"İyi." Christabelle'in uzun, lezzetli vücuduna eğilip, ağzını açtığıında dilimi ağzına sokuyorum. "Bana neden bir daha benimle uğraşmayacağını söyle, Clarke. Ayrıntılı olarak anlat. Ve ben izin verene kadar sakın durma."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım, bizim tarafımızı sessize aldım ki bizi duyamasın, ama hoparlörü açtım ki onu duyabilelim.

"Uh..." Tereddüt ederek boğazını temizledi. "*Bay Malone, efendim, aileniz benim aileme karşı çok iyi. On yıllardır birlikte iş yapıyoruz ve...*"

"Sen egoist bir manyaksın," diye bağıır Christabelle, beni öven adamın sözünü keserek. "Biri sana ne kadar harika olduğunu söylerken sevişmek mi istiyorsun?"

"İstersen bana da söyleyebilirsin." Telefonu masaya atıp elimi kalçasına doladım, yeni morluklar oluşana kadar sıktım, sonra onu kendime çekip onu kullandım. O artık dayanamayana kadar sikimi onun vücudunun derinliklerine sokarım, sonra boğazını bırakırım ama bunun yerine çenesini tutarım. "Bana lanet bir tanrı olduğumu söylemeni istiyorum, Christabelle. Senin tanrın *olmak* istiyorum."

"Sen sadece bir erkeksin." Başını geriye atar ve inler, her itişte vücudu zıplar. "Sadece bir erkeksin."

"*Senin* erkeğin." Aramıza bakıyorum ve şişmiş sikimin onun amına girmesini izliyorum. Benim için köpürdüğü için inliyorum. Amının benim etrafımda attığı için. "Seni tutacağım, Christabelle."

Kolumu sırtının altına geçirip göğüslerimiz çarpışana kadar onu yukarı çekiyorum. Saçları sallanıyor, kollarımı gıdıklıyor ve nefesi çeneme çarpıyor. Ama kalçaları benim sikimi sürüyor. Kalbi benimkine çarpıyor.

"Güçlü aile bağları olan bir geçmişimiz var," diye devam ediyor Clarke.
"Ve senin başarıların ilham verici."

"Felix..."

Christabelle'in V yakasını yırtıp göğüslerini serbest bırakıyorum, meme uçları sertleşmiş ve beni kendine çekiyor. Göğüslerini avuçlayıp gövdesini gererek omurgasını düzeltirken, meme ucunu dudaklarımın arasına alıp ısıyorum, bu da göğsünün derinliklerinden bir inilti koparıyor ve amını sikimin etrafında titretmeye başlıyor.

"Çok lezzetli." Onun çığlıklarını duymak için ısıyorum. "Çok lezzetli."

"Ve senin ailen benim aileme her zaman iyi davrandı..."

"Benim için tekrar boşal, güzelim." Onu masadan çekerim, panik içinde çığlık attığında sırtarak, ama sonra onu bağlı olduğu sandalyeye otururum ve onu kucağıma binmeye zorlarım. "Beni tamamen al," diye homurdanırım, kollarımı omuzlarına dolayarak, başka seçeneği kalmayana kadar onu aşağı çekerim. "Sikimin üzerine boşal ve bana bir tanrı olduğumu söyle."

Ön kollarını omuzlarıma dayadı ve kendini zevke kaptırdı. Başını geriye attı ve ince boynunu ortaya çıkardı. Ama bindi. İnledi, bu yüzden titreşim boğazında görünüyordu ve sikimi saran sıcak amında hissedilebiliyordu. "Tanrı değilsin."

"Christabelle..."

"Kötü seçimlerimin yarattığı hasarı onarmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Tanrılar çoktan öldü." Gözlerini benimkilere indirir ve ruhumda onu hissedene kadar bana bakar. "Tanrılar yüzlerce, belki binlerce yıl önce yaşamış insanlardır. Tarih kitaplarına hapsolmuşlardır ve benim hayatıma *asla* dokunmayacaklardır." Kolumu çözüp avucumu çıplak göğsüne koyar.

Kalbi elim altında atıyor. Gözleri benimkilere bakıyor ve dudaklarının söylemesine izin vermediği binlerce şeyi haykırıyor. "Sen bir erkeksin Felix. Ölü değilsin. Tarihin derinliklerine gömülmemişsin. Ve benim ulaşamayacağım bir tanrı da değilsin."

"Siktir." Elimi boynunun arkasına doladım ve dudaklarımız çarpışana ve nefesi ciğerlerimi doldurana kadar onu kendime doğru çektim.

Beni sürmeye devam ediyor, amı sikimde kayıyor ve ikimizi de unutulmaya yaklaştırıyor. Serbest elimle arkasına uzanıyorum ve parmaklarımı, dilimden hala nemli, kendi zevkinden ıslak olan büzülmüş göt deliğine kaydırıyorum.

"Benim için boşal, Christabelle." Alt dudağına yapıştım ve inleyene kadar ısırdım, sonra parmağımy kıcına soktum ve vücudu patladığında kükredim. Amcığı sıkıştığında, boşalması etrafımda patladı.

"Felix!" diye bağıır, sesinde zevk, acı ve milyarlarca başka ateşli duygu dalgalanır. "Aman Tanrım!"

"Sana yemin ederim, gelecekte buna uygun davranacağıma güvenebilirsiniz..."

"Tanrı değil," diye düzeltirim, nefes nefese, onun içinde patlayarak onu tohumumla doldururken. "Bir erkek. Senin erkeğın."

CHRISTABELLE

DÜŞMANLA YATMAK HIÇ BU KADAR DOĞRU GELMEMİŞTİ

Felix'in adamlarını nasıl her yerde ama hiçbir yerde olacak şekilde yönettiğini bilmiyorum. Gecenin bir yarısı, geceliğim yırtık ve karnım açlıktan guruldarken evden nasıl geçtiğimizi bilmiyorum. Evde ve çoğu kapıda askerlerin görevli olduğunu bilsem de, hiç kimseyi görmüyorum.

En önemlisi, hiçbiri beni görmüyor.

Her halükarda, Felix'in devasa dört direkli yatağına oturup, dün gece yaptığımız gibi akşam yemeğimizi yiyoruz. Bacak bacak üstüne atmış, sanki eski dostlarmışız ve o düşman değilmiş gibi gülümsüyoruz.

En azından bu gece, onun şehirde tanışabileceğim sıradan bir adam olduğunu varsayabilirim. Sadece bir randevu. Sıradan bir işi ve sıradan bir adı olan, kariyeri başkalarını işkence etmek ve sömürmekle ilgili olmayan sıradan bir adam.

"Doydun mu?" Ben aramızda duran yemeği incelerken o yanına yatıyor. Yapmamam gerektiğini bilsem de tatlılardan biraz alıyorum. Onu uzaklaştırmaya çalışsam da ayağımı ellerine alıyor ve direnişim mutlulukla kabullenmeye dönüşene kadar masaj yapıyor. "Yine sevişmek ister misin?"

Burun kıvrıp başımı yastığa yaslıyorum. "Bilmiyorum, Felix Malone," gözlerine bakıp sırtıyorum. "Ama sandığın kadar çekici değilsin."

"Hmm." Yaklaşır ve ayak bileğimin yanına bir öpücük kondurur. "Emin misin? Bu gece seni bir randevuya çıkardım. Yemek hazırladım. Her şeyi ayarladım." Sonra dilini baldırımı boyunca gezdirir ve sırtarak, "Sonra da sikimi tatlı amcığının derinliklerine sokup ikimizin de istediği gibi seni elde ettim. Görünüşe göre gerektiği kadar çekiciyim."

"İnatçı." Milyonlarca yumuşak yastıktan birine sokulup, parmaklarımın arasında kaybolmuş bir saç teliyle oynuyorum. "İnatçı," diye ekliyorum. "Olgunlaşmamış." Sonra başımı sallıyorum. "Çekici değil."

Dudakları daha da yukarı kıvrılır, gözlerinde kendini beğenmişlik parlar. "O zaman çekici miyim?"

"Ben mi?"

"Hayır. Ben." Başparmağını ayağının tabanına bastırır ve beni derin bir rahatlama çukuruna zorlar. "Yemeyi bırakmalısın."

Kaşlarımı çatarak, kaşlarımın arasında bir çizgi oluşmasını hissediyorum. "Yiyeceklerimi kontrol etmeye mi çalışıyorsun?"

"Kan şekerinin yükselip seni hasta etmemesi için." Bacağımın yan tarafına küçük, ısırik gibi bir öpücük kondurur. "Testine ne kadar var?"

"Biraz sonra." Geriye yaslanıp iç çekiyorum, uykumun gelmesiyle dinlenmek kolaylaşıyor. Bulunabileceğim en tehlikeli evdeyim, ama yine de... kendimi güvende hissediyorum. "Uyumadan önce test yapacağım. Bu arada, o adama konuşmayı kesmesini söylemedin."

Tembelce kapıya doğru bakar. "Clarke?" Sonra kıkırdar ve bakışlarını bana geri çevirir. "O zaman bir dahaki sefere yemek odasına gidip telefonumu aldığında *hala* konuşuyor olsa iyi olur. Senin dışında kimseyle uğraşmak zorunda kalmamak için telefonumu orada bıraktım. Ama ona bir emir verdim, yani..."

"Saatler oldu," diye itiraz ediyorum. Yemin ederim, itiraz etmek için hiç enerjim yok. "Kötü davranıyorsun."

"Birkaç saat daha sürecek." Masajının basıncını değiştirir ve beni baştan çıkarıcı dokunuşuyla esir alır. "Kötü davranmıyorum, lanet olası bir iş yürütüyorum. Bana borcu olan ve yükümlülüklerinden kaçınan erkekleri sevmem." Gözleri ateşli, öfkesi alevli, ama dudakları, konuşmamızın gidebileceği yönü yumuşatmak için seğiriyor. "Ama iş konuşmayı sevmiyorsun. Ne zaman gidiyorsun?"

Bir konudan diğerine atlayan bir köpek yavrusu gibidir.

"Ne?"

"Yarın," diye açıklıyor. "Kalmayacaksın Christabelle. İkimiz de kalmayacağımızı biliyoruz. Ve artık kilitli olmayan kapıları biliyorsun, yani..." Dilini baldır kasım boyunca gezdirip mırıldanıyor. "Kahvaltıdan sonra?"

"Kahvaltıdan sonra gitmemi mi *istiyorsun*?"

"Hayır."

"Kahvaltıdan önce mi?"

"Hayır." Bir öpücük daha. "Sonsuza kadar kalmanı istiyorum. Ama artık özgürsün." Uzun, kalın kirpiklerinin altından gözlerime bakıyor. "Öğle yemeğinde?"

"Belki öğle yemeği vakti." Neden şimdi özgürlüğü düşündüğümde kalbim acıyor, oysa kısa bir süre önce tek istediğim şey buydu? "

dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu geri alabilir miyim?"

Hırsızlık yapmanın sevimli bir şey olduğunu düşünürcesine kıkırdar. "Dolabımdalar. Soldaki ilk çekmecede. Kilitli de değil."

Ayağımı bırakıp hala dolu tabaklarımızı kenara iterek, vücudumun üzerinde sürünür, çıplak göğsü tenimde kayar ve gözleri gözlerime dikilir. "Eşyalarını geri alabilirsen ve senin dış dünyayla iletişiminizi engellemezsem," ağırlığının bir kısmını bana veriyor; hepsini değil, hatta yakınından bile değil, ama beni tuzağa düşürdüğünü anlayacak kadar, "daha uzun kalır mısın?" Dudaklarımın ortasına bir öpücük konduruyor. "Böylece, çalışmaya ve sosyalleşmeye devam edebilirsin ve ben de senin gitmeni izlemek zorunda kalmam."

"Terk edilme korkunu konuşmak için terapi almayı düşündün mü?"

Kalkarken, ilgisiyle kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Şey," dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılır. "Biriyle konuşmanın sana fayda sağlayacağını anlamak için psikoloji diplomasına gerek yok." Göğsüne bakarım. Derisini kaplayan milyonlarca küçük yara izine - sadece orada değil, sırtının her yerinde de. Omuzlarında. Karnında. "Seni kim incitti?"

Benim bakışımı takip etti ve parmak uçlarımı kusurlu yerlerin üzerinde gezdirdiğimde derin bir nefes aldı. "Bunu sana kim yaptı, Felix?"

Ağırlığımı bir koluna vererek sol elini serbest bırakır, elimi tutar ve parmak uçlarımı dudaklarına götürür. "Benden daha büyük olan herkes, sevgilim. Babamın izni olan herkes."

"Kardeşlerin gibi mi?" Onun acısını kalbimde hissediyorum. Çaresizliğini. Onu olması gerektiği gibi sevecek birine olan özlemini. Ama annesi ondan alınmıştı ve babası en acımasız adamdı. "Kardeşlerin sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Ağzını açıp parmak uçlarımı emmeye başladı. "Birbirimizi koruduk. Ne olursa olsun. Tim bize ne yaptırırsa yapsın, ne derse desin, ne isterse istesin, birbirimize asla sırt çevirmedik."

"Onları gerçekten seviyorsun, değil mi?" Bu adamlar hakkında bildiklerimi yeniden yazmak için çaresizce çabalıyorum. Tamamen kirli olmayabilecek kirli polis ve isteksiz varis, Üçüncü Timothy. Malone kardeşleri, tanıdığımı sandığım canavarlar olarak değil, savaşmak ya da ölmek zorunda kalan beş kardeş olarak yeniden hayal etmeye çalışıyorum. "Siz her zaman bir takım mıydınız?"

Kafasını sallar, gözleri hüznölüdür. Ama sonra kafasını sallar ve yana doğru eğilir, yatak zıplar. Beni kucaklar ve kulağım göğsüne, bacaklarım da uyluklarına değene kadar hareket etmeye devam eder, sonra

yerleşir, elini kalçama ve çenesini başıma koyar. "Cato doğana kadar bir takımdık. O bizim için sonun başlangıcıydı."

"Cato mu?" Kalbim hızla atmaya başlar. "Neden bu son oldu?"

"Çünkü annesi çok gençti," diye iç geçirir. "Kızın ölümü, çok gereksizdi. O, bizim gördüğümüz ilk ölümdü, çünkü hepimiz kendi annelerimize ne olduğunu anlayamayacak kadar küçüktük. Sonra bebek bize büyütmemiz için verildi, Tim ise... hayatına devam etti." Neredeyse dalgın bir şekilde kalçama bir desen çizdi. "O gün kız arkadaşşıma tecavüz etti. Ve çok geçmeden Arch'ın kız arkadaşını da kaçırıp ona da aynısını yaptı."

"Doktor Mayet mi?" Onun gözlerine bakmak için kendimi yukarı kaldırıyorum. "Tim Doktor Mayet'e zarar mı verdi?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, tabii ki hayır. Arch şimdi Minka ile evli, ama o zamanlar başka bir kızla çıkıyordu. Jill. O hepimiz arasında en asi olanıydı, ya da belki de en cesur olanı," diye düşündü yüksek sesle. "Hâlâ sevme yeteneği vardı. Cato'nun annesi ve Savannah ile olanlardan sonra bile, Arch o kızı sevdi... ta ki Tim onu alıp her şeyi bitirene kadar."

Hiç tanımadığım bir çocuk için gözlerim kederle yanıyor. Aylarca, hatta yıllarca yorulmadan gömmek için çalıştığım *beş* çocuk için. "Jill'i öldürdümü?"

Felix alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp başını sallar. "O emretti. Hiçbir şeye sahip olamazdık. Kimseyi sevemezdik. Yoksa Tim onları yok ederdi. Bu yüzden..." Yara izleriyle dolu göğsüne bakar ve çenesini sıkar. "Birbirimizi sevdik. Beşimiz. O bizi bunun için cezalandırırsa bile birbirimizi koruduk."

"Ama en çok onları koruyan sendin, değil mi?" Gözlerim yaşlarla doldu ve kirpiklerime takıldı. "Herkesi korudun ve o da bunun için sana zarar verdi."

Sadece başını sallar. Kısa. Sessiz. Kesin. "Tim, Cato'nun annesini incittikten sonra, her şey parçalanmaya başladı. O zaman içinde bulunduğumuz dünyayı gerçekten anladık. İtaatsizlik edersek, ne olacağını biliyorduk. Ama Archer hala Jill'i seviyordu. Onu kurtarabileceğini düşünüyordu."

"Ve bunu başaramadığında," diye fısıldıyorum, onun acısı kalbimi parçalıyor, "sen onu korudun."

"Kaçtı. New York'tan ayrıldı ve kendi başına Copeland'a gitti." Sonra neredeyse sessiz bir kahkaha attı. "Cesur küçük herif. Malone'ların parasına ihtiyacı yoktu. Ailesine ihtiyacı yoktu. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Gitti ve kendine bir hayat kurdu. Sonra, bir süre sonra, Tim, kardeşim, onu takip etti. Çünkü ne olursa olsun, birbirimizin arkasını kolluyoruz."

"Tim, Archer'ı korumak için seni terk mi etti?"

Omuzlarını silkiyor. "Archer yalnız kalmasın diye. Birbirlerini koruyabilsinler diye. Micah'a da gitmesini söyledim. Ama ilk ikisi gittikten sonra babamız daha da acımasızlaşmaya başladı, bu yüzden Micah kaldı. Tim dünyayı ateşe vermeden bebeği almamın imkânı yoktu."

"Sen de kaldın. İkisi gitti. İkisi kaldı. Diğeri ise başka seçeneği olmayan bir bebektir."

"Onu geride bırakmayacaktım ve cezaları tekrar eşit olarak dağıtmak için Arch ve Tim'i geri getirmeyecektim." Elini ensemin arkasına doladı ve beni tekrar aşağı çekerek kalbinin üzerine yatırdı. "Onları on altı yıl boyunca rahat bıraktım. Ama bu yıl Copeland'a gittim ve kardeşlerimi geri getirdim, çünkü Tim Senior ölmek üzereydi ve New York'un isyan edip onun saçmalıkları yüzünden bizi cezalandırmaya çalışacağını biliyordum. "Ve aynen öyle oldu," diye ekledi. "Pastore şehri ele geçirmeye çalıştı, Micah'ı kaçırdı, ona işkence etti ve bize meydan okudu. *Hâlâ* saçmalamaya devam ediyor. Bu yüzden Clarke saatlerce boş bir odada konuşmak ve benim ondan daha iyi olduğum tüm nedenleri sıralamak zorunda kalıyor."

Felix dirseğini yukarı iterek beni yatağa bastırır ve üzerime eğilir, dudaklarımın ortasına tatlı bir öpücük kondurur. "Yani hayır, Clarke'a *kötü davrandığım* için kendimi kötü hissetmiyorum. Köpeklerle yatmak ve benim sözüm yerine bir melez köpeğin sözünü dinlemek istiyorsan, pire kaparsın."

Kapının çalınması beni korkutur, onun kollarına atlarım ve gözlerimi odanın diğer tarafına çeviririm.

Felix de o tarafa bakar. Ama çok daha yavaş. Daha tembel.

"Ne?" "Efendim, bir misafiriniz var."

Bu sesin kime ait olduğunu bilmiyorum. Hangi yüze ait olduğunu. Hangi asker Felix'i yatağımdan çağırıyor. Ama kalbimin protesto etmek için gümbür gümbür attığını biliyorum.

"Bayan Towers."

"Oh." Felix gözlerini kapatıp başını sallar. "Hemen çıkacağım. Bekle bekle."

"Ciddi misin?" Felix'in gözleri beni takip ederken yataktan fırladım ve gözleri beni takip ederken, yataktan fırladım. Bir çift kot pantolon kapıp, bacaklarımı kotun içine soktum. "Benimle yatakta yatıyorsun. Çıplak!" Yatağın ucundan gömleğini aldım ve kollarımı kollara soktum. "Ama başka bir kadını kabul edeceksin. Eski sevgilini!"

"Babamın eski sevgilisi. *Rıza dışı*." Benim kadar paniklemiş görünmeyen babam, oturur ve gömleğinin fazla kumaşını düğümlememi izler. "Onunla

Onunla tanışmak ister misin?"

"Hayır!" Dolabına doğru yürüdüm ve sol taraftaki çekmecelere odaklanana kadar çılgınca aradım.

En üstteki.

Çekmeceyi açtım ve dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu tam da söylediği yerde buldum. "Eğer bir misafiri kabul edersen," telefonumun şarjı bittiği için duvardaki saati kontrol ediyorum, "*gece yarısı!* Bir kadın, o zaman bu çay içmeye gelen bir misafir değil, Felix." Odasına geri dönüp bana hediye ettiği tek çift spor ayakkabısını alıyorum. "Bu bir seks randevusu. Ve onu kabul etmen, onun teklif ettiği seksi kabul ettiğin anlamına gelir."

Umursamadan yatağına uzanıp kıkırdar. "Savanah ve ben sevişmiyoruz." Ama sonra sesini sertleştirir. "Artık."

"Sen bir domuzsun." Dizüstü bilgisayarımı açıp güç düğmesine basarım, ama o da çalışmaz. Tekrar kapatıp yatağın üzerine koyarım, kenarına oturur ve spor ayakkabılarımı giyerim. "Gidiyorum."

O uzanıp kaburgalarımı dürtünce dönmüyorum.

"Az önce benim önümde lanet olası bir seks teklifini kabul ettin!"

"Sen aşırı dramatiksin." Omzumu tutup beni geri çekiyor, ben de matrassa sert bir şekilde düşüyorum, zaten dağınık olan saçlarım geriye savrulup onun bacaklarını örtüyor. "Her zaman bu kadar kıskanç mısın, Bayan Cannon? Yoksa bu seks sonrası bir şey mi?"

"Her zaman vücudunu bu kadar rahat kullanır mısın?" Elini omzumdan çekip, ayakkabılarımı giymek için hızla ayağa kalkarım. "Bir kadınla yat, bir dakika sonra bir sonrakini getir."

"Saatler oldu." Yaklaşıp çenemi yumruklayarak gözlerim onun gözlerine değene kadar beni kendine doğru çeker. "Kıskançlık beni tahrik ediyor, Christabelle. O yüzden sana durmanı söylemeyeceğim bile." Sonra beni öper, dilini ileri doğru kaydırır ve ben inleyene kadar ağzımı baştan çıkarır.

Bu istem dışı ve korkunç bir şeydi, ama yine de egomanyak adamı son derece memnun etti.

"Aşağı inip arkadaşım ile tanışacaksın."

"Hayır," elini itip yataktan eğilip ayakkabımın bağcığını bağladım. "Kesinlikle gelmeyeceğim. İstedğim zaman gidebileceğimi söylediğine göre eve gidiyorum. Bayan Towers ile küçük ziyaretinin tadını çıkarmanı içtenlikle dilerim."

Yatağın ucundan sürünerek iner ve uzun zaman önce bir kenara attığı pantolonunu kapar. Bacaklarını pantolonun içine sokup fermuarını çeker, bir çift çorap ve

pantolonuyla hiç uyuşmayan botları alır. Pantolon resmi bir pantolon. Takımın parçası. Botları ise iş yeri için. Ama bu tuhaf kombinasyon bir şekilde ona yakışıyor.

Kendi ayakkabılarımı giyip yataktan kalkıp kaçmak için kapıya doğru döndüğümde, o da beni takip eder ve ben geri dönüp eşyalarımı almadan önce kolunu koluma dolamıştır.

Bir kez daha onun esiri oldum ve dizüstü bilgisayarımın telefonuma ulaşamıyorum.

"Bana katılmaya karar verdiğin için çok mutluyum." Elini aşağı kaydırıp parmaklarımızı birbirine geçirir, sonra kolunu omzuma dolayarak, ön kolumu kendi vücudumun üzerine geçirmemi sağlar ve kendi uzuvumla beni kelepçeler. "Sikiştikten sonra çok enerjik oluyorsun, Bayan Cannon. Öfken beni heyecanlandırıyor."

"Öfkem seni ateşe verecek," diyorum alaycı bir şekilde, merdivenlerden aşağı inerken tökezleyip onu incitmeye çalışıyorum.

Dirseklerimi kaburgalarına batırmak yerine, beni yakaladı. Beni uzun bir düşüşten kurtardı. Ve ben tısladığımda, şakacı bir öpücüğü şakağıma bastırdı.

"Eski kız arkadaşınla tanışmak istemiyorum!"

"Ve henüz gitmeni istemiyorum. Bayan Towers ne zaman ziyaret etmeye karar verirse, hayatımın geri kalanında onunla konuşacağım, çünkü o benim sadakatimi hak ediyor. Ama bu, senin öfke nöbeti geçirip, sanki senin önünde onu duvara dayayıp beceriyormuşum gibi davranman gerektiği anlamına gelmez. Seni istemem ve ona saygılı davranmam birbirini dışlayan şeyler değildir."

"Felix..."

"Felix." Seksi, kurnaz bir kadının mırıldanması beni durdurur ve dikkatimi merdivenlerin altına çeker.

Savannah Towers güçlü bir kadın. Kendini taşıması Medusa'yı andırıyor. Saçma bir saat olmasına rağmen taze görünen bir etek takım giyiyor, saçları mükemmel ve ruju lekesiz.

Gözleri benimkilere dikilir, ama arkadaşının adını söyler. Ben kendimi toparlayıp çenemi kaldırarak birazcık haysiyet ararken, o beni ölçüp biçerken hiç de incelikli davranmaz.

Hâlâ onu *kendisinin olarak* görüyor. Ve beni, yanlış eve gelen biri olarak.

"Savvy." Felix beni sıkıca tutuyor ve bizi son merdivenleri inmeye zorluyor.

son merdivenleri inmeye zorluyor. Ben tökezleyip onun tutuşuna karşı koyduğumda, nereye gideceğimizi o kontrol ediyor ve sendelediğimde beni yakalıyor. "Harika görünüyorsun." Aşağı indiğimiz anda beni bırakıyor, onun ellerini tutuyor ve

sol elinin üstüne iğrenç bir öpücük kondurur. "En son uğradığından beri sanki bir asır geçmiş gibi."

Ben aptalım. Yabancı. İkili arkasında durup, eski sevgililer gibi selamlaşmalarını izleyen lemming.

Ama kaçmak yerine, Felix arkasını döndüğü için, beni bıraktığı yerde bekliyorum, ellerimi ovuşturup dudaklarımı sıkıca kapatarak yeni ayakkabılarımı kusmamak için çabalıyorum.

"Meşgulmüşsün," diye devam ediyor, hala kendisinden daha küçük, daha kısa olan kadının yanında dururken, o kadın güç kıyafeti ve topuklu ayakkabılar giymiş olsa bile. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Kadın uzanıp Felix'in yanağını avuçlar, manikürlü tırnakları Felix'in çenesindeki kısa saçların arasında kayar. "Daha önce seni aramaya çalıştım. Telefonun kapalı mıydı?"

"Hayır." Adam kadının elini kendi eliyle kavrar ve güler. "Bir adamı beklemede tutuyorum. Bir süre daha orada kalacak." Geri adım atarak kadını baştan aşağı süzer.

O, onun bacaklarına bakarken midem en kötü şekilde bulanıyor. Kalçalarına.

"Yeni mi döndün?" diye soruyor ona.

"Mmm. Bugün erken saatlerde uçaktaydım."

Sonunda, kendini tutamayan bir şekilde, onun omzunun üzerinden bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Görgü kuralları gereği, arkadaşının kim olduğunu sormam gerekir, Lix. Ama herkesin bildiği gibi, bu güzel Christabelle Cannon." Kendine ait olduğunu düşündüğü adamın etrafından dolaşarak gösterişli bir hareket yapıyor ve yeterince yaklaştığında elimi tutuyor.

En alt basamakta kaldığım için ondan daha uzunum. Ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor, bana bakıp elli bin dolarlık bir gülümseme sergiliyor; ama bunun alaycı bir gülümseme olduğunu biliyorum. "Sizinle resmi olarak tanışmak bir zevk, Bayan Cannon. Sizi ve nişanınızı ifşa eden son makalemin mizahla karşılandığını umuyorum. Kötü bir niyetim yoktu."

"Var olmayan bir ilişki hakkında yazdınız." Elimi tutup reverans yaptığında ona karşı koymuyorum, ama bu harekete karşılık verirsem yazıklar olsun bana. "Benimle hiçbir bağlantısı olmayan bir adamla nişanlı olduğumu ilan ettiniz."

"Yine de..." Arkadaşına sinsi bir gülümseme attı. "İşte buradasın, onun evinde, gece yarısı." Sonra göğsüme baktı ve botokslu kaşını kaldırdı. "İç çamaşırını giymeden."

Elini elimden çekip kollarımı kavuşturuyorum. Somurtarak Felix'e bakıyorum. "Sizi baş başa bırakayım da sohbetinize devam edin."

"Hayır, bize katıl." Ben dönüp kaçmadan önce kolumu yakaladı, sonra beni son basamaktan aşağı çekip kolunun altına aldı ve yürümemi sağladı. Bu evi çok iyi bilen kadını takip ederek, buraya geldiğimden beri hiç girmedığım bir oturma odasına girdik.

Bir duvarın büyük bir kısmını şömüne kaplıyor, odanın ortasında ise kanatlı koltuklar ve bir kanepe var.

Felix beni bir yöne götürürken, Savannah başka bir yöne gidip pahalı içki şişeleriyle ve tanesi binlerce dolar değerinde olduğunu bildiğim bardaklarla dolu içki arabasından kendine bir şeyler alıyor.

"Viski?" Savannah omzunun üzerinden bakıp sırttı, Felix kanepeye oturdu ve beni yanına çekti. "Lix? Bayan Cannon? Bir içki ister misiniz?"

"Hayır," diye ikimiz adına cevap verir, elini uyluklarımın üzerine koyarak benim yerimden kıpırdamamamı sağlar. "Bayan Cannon şeker hastası, Savvy." Ben homurdanınca bana bakar, sadece sırtıp uyluklarımın üzerine hafifçe vurur. "Bu evde söylenen hiçbir şey kamuya açık değildir." Göz kırpar ve arkadaşına döner. "Şu anda bir makale yazmıyorsun, Savvy. Kuralları biliyorsun."

Kendine bir bardak doldurduktan sonra tepsiden uzaklaşır ve yavaşça bizim yönümüze doğru yürür. "İhtiyatlılık en iyi kişilik özelliğidir. Ancak şeker hastaları da alkol alabilir, değil mi?"

"İçebilir," diye benim yerime cevap verdi. "Ama yine de yatmadan önce şekerini ölçmesi gerekiyor. Bunu çoktan yapması gerekiyordu, ama dikkatimiz dağıldı."

"Konudan saptım." Kendinden emin bir şekilde içkisini karıştırıp, kanatlı koltuğun kenarına zarifçe oturur. "Güzel kadınlar genellikle böyle güçlere sahiptir." Bacaklarını çaprazlayarak, Felix'e bakmadan önce bacaklarını sergiler. "İyi görünüyorsun. Mutlu."

"Mutluyum." Gömleksiz ve yaralı bir şekilde arkasına yaslanır. Beni kendine doğru çekmese de, eli bacağımda kalır. "Seattle nasıldı?"

"Yoğun." Omuz silkiyor ve içkisini yudumluyor. "Çalıştım. Görüşmek için gittiğim insanlarla görüştim. Sonra olabildiğince çabuk eve döndüm. Lütfen," ikimizi işaret ediyor, "bana burada neler olduğunu anlatır mısın? Çünkü itiraf etmeliyim ki, kafam karıştı. Birbirinizle görüşmüyorsunuz... ama görüşüyorsunuz, değil mi?"

"Biz..."

"Özeliz," diye araya giriyorum, çünkü Felix ağzını açıp kadına bilmek istediği her şeyi anlatıyor. Ona olan sadakati, görünüşe göre, çok derin. Yine de, ona bakmak bile midemi bulandırıyor. "Biz özel insanlarız, Bayan Towers. Eminim bunu anlıyorsunuzdur."

"Genelde." Dudaklarını kıvrıp Felix'e bakar, esasen "beni atlayarak". "Ama sevgili arkadaşım söz konusu olduğunda, ısrar etmem gerektiğini hissediyorum. Kalbini korumak benim görevim, Lix. Seni bilinmeyen sulara atıp, yüzebileceğini ummakla yetinmek benim görevimi ihmal etmek olur."

"Birbirimizi tanımaya başlıyoruz." Bacağımı bırakıyor, ama sırtımda desenler çiziyor, sanki daha gizli bir dokunuşu tercih ediyormuş gibi. Bacağımı tutması daha çok itaat etmemi sağlamak içindi. Ama sırtımdaki eli tamamen mahremiyetle ilgili. Samimiyetle. Sadece bizim için. "Beni zorlayan bir kadınla tanıştım, Savvy. Entelektüel olarak. Fiziksel olarak. Duygusal olarak."

Son sözü duyunca gözleri kısıldı.

"Bu konuda ne yapacağımızı görmek istiyorum."

"Hm..." Düşünceli bir şekilde viskisini yudumlarken, parlak mavi gözlerini bana çevirir. "Peki ya siz, Bayan Cannon? Arkadaşım hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Siktir git. Siktir git. Bütün varlığın siktir git.

"Düşüncelerim özel kalacak. Öyle kalacaklar. Şimdi izin verirsiniz." Felix'in eli beni tutmadığı için ayağa kalkıyorum, sonra tüm ifadesi "*Seni bıçaklayacağım, sürtük*" diye bağırarak kadına sahte bir gülümseme takınıyorum. "İkinizi baş başa bırakayım." Felix'e bakıp çenemi eğiyorum.

Beni tekrar tutup kalmamı istemeden önce, kanepenin yanından geçip arkasına dolanıyorum, böylece bana ulaşması imkansız hale geliyor. Sonra onları bırakıyorum. Felix Malone: gömleksiz, sadık ve *onun* müdahalesinden birkaç dakika önce sertleşmiş. Ve Savannah Towers: güçlü, sahiplenici ve kendi fiziksel ve zihinsel sağlığını feda etse bile başkalarını koruyan adam üzerinde hak iddia eden.

Bu evde tecavüze uğramıştı. Felix'in babası tarafından.

İncinen kıza şefkat duyabiliyorum, ama aynı zamanda Felix'in, ona on yıllar önce olanları telafi etmek için şimdi onu memnun etmek için *her şeyi* yapacağını da biliyorum.

Güçlü mafya babasının emrinde bir köpeği olduğunu biliyor. Ve ben de sonunda her şeyin nasıl sonuçlanacağını biliyorum.

O her zaman onu seçecek. Sonsuza kadar. Onun kalbi böyle.

Onun düşüşünü seyirci kalarak izlemeyi reddediyorum.

Merdivenlere çıkıyorum, gölgelerde bekleyen muhafızların önünden geçerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bakışları neredeyse fiziksel bir dokunuş gibi hissedilecek kadar uzun süre tenimde kalıyor, sonra yatak odasının kapısını itip açıyorum ve rahatça dağınık olan odamızı buluyorum.

Yatakta tabaklar var. Üzerinde yuvarlandığımız için çarşaf lar buruşmuş.

Felix'le bu şekilde birlikte olmamam gerekiyordu. Onu benim gibi onu bu şekilde *istememeliydim*.

Son birkaç gün içinde nefretimi kaybettim. Kötü şeyler yapan bir adama karşı körü körüne duyduğum nefretimi aştım.

Ama onun yaptığı kötü şeyler, babasının yaptığı kötü şeyler ile aynı değil. Onlar aynı adam değiller. Ve Felix'i babası gibi cezalandırmak niyetiyle buraya gelmiş olsam da, onun içinde sıcak bir kalp keşfettim. Hiçbir duygu olamayacağını düşündüğüm yerde duygular.

Şu anki Malone don bu hayatı seçmedi ve seçme şansı olsaydı farklı bir seçim yapardı. Güçlü konumunu kendi çıkarları için değil, sadece sevdiklerini korumak için sürdürüyor.

Ve bunun için onu suçlayamam.

Lanet olsun.

Ama bu iş bitmedi.

Haftalar önce yazdığım makalelerle bir zincirleme reaksiyon başlatmış olabilirim, ama Felix Malone'un hayatındaki en tehlikeli varlık ben ve onun hakkında yazdıklarım değil. Yaptığı işlerle kendisi de değil.

Hayır, şu anda en büyük tehdit, oturma odasında viski yudumlar ken, bir kadının yatağına almak istediğı erkeğıe gülümsediğı gibi ona gülümsüyor.

O kadın onun sonu olacak. Ve o, bıçağı sırtına saplanana kadar bunun farkına bile varmayacak.

FELIX

MÜKEMMEL YEŞİL TON

Savvy'nin gelişinden bir saat sonra üst kata çıktım, arkadaşım ile sohbet ettim, işlerimizi konuştuk, birbirimizin hayatlarını sorguladık ve ikimizin de akıllıca seçimler yaptığından emin olduk.

Arkadaşlar böyle yapar. Birbirini seven ruhlar böyle yapar.

Ama şimdi o gitti ve ben onun istediği sürece ona odaklanmış olsam da, zihnimin yarısı evimin kapılarını izlemeye devam ediyordu. Christabelle'in gizlice çıkıp beni terk etmediğinden emin olmak için.

Ona gitmesini söylediğimi kim bilir. Ama henüz bu gerçeğe hazır olduğumdan emin değilim.

Hiç hazır olacağımı da sanmıyorum.

Bu yüzden, hala düğmeleri açık pantolonumla yukarı çıkıyorum. Botlarımın bağcıkları çözüldü. Gömleğim yok ve tüm vücudum ağrıyor - en iyi türden bir ağrı - uzun bir iş gününün ve henüz veda etmeye hazır olmadığım bir kadınla geçirdiğim daha da uzun bir akşamın ardından.

Christabelle, Savannah'ı kıskanıyor; bunu görebiliyorum. Ama nedenini bilmiyorum. Burada rekabet yok. Birini diğeriyle takas etmek gibi bir şey yok.

Son merdivenleri ağır adımlarla çıkıp karanlık koridorda ilerliyorum, benim için canlarını feda etmeye hazır askerlerin yanından geçiyorum. Telefonum hala yemek odasında ve kardeşim... Nerede olduğunu hiç bilmiyorum.

Ellerimi ceplerime sokup yatak odamın kapısını iterek açıyorum, karnımın derinliklerinde bir gerginlik var, Christabelle'in ben arka dönüktüm diye gizlice kaçmış olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Odamın boş olmasını bekliyorum. Yatağında kirli tabaklardan başka bir şey olmayacağını. Bu yüzden içeri girip Christabelle'i ortada otururken, bacaklarını çaprazlamış ve dikkatini kapıya vermiş halde bulduğumda, göğsümü çökertmeye yetecek kadar derin bir nefes veriyorum.

"Siktir." Rahatlamış bir şekilde kapıyı tekmelerek kapatıp yatağa doğru yürüdüm. "Hâlâ buradasın."

Gözleri sert. Yüzü taş gibi. Tüm yüz ifadesinde soğukluk ve mesafe var — Savvy'nin ziyaretinden önceki haliyle hiç alakası yok.

"Kıskanmana gerek yok." Yumruklarımı yatağın üzerine koyup, dudaklarım şakağına değene kadar ona yaklaşıyorum. "Savvy benim arkadaşım, Christabelle. Sevgilim değil."

Konuşmuyor. Dudaklarını açmayı reddediyor. Dönüp gözlerime bakmayı bile reddediyor.

"Hey? Bu kıskançlık tavırların beni tahrik ediyor, Christabelle, yani bunun bir ceza olduğunu düşünüyorsan, yanıyorsun."

"Seni cezalandırmaya çalışmıyorum."

"O zaman neyin var söyle." Gözlerime bakmayı reddettiğinde yüzünü daha sıkı tutuyorum. Sonra yatağa uzanıp onu da yanıma çekiyorum ve yan yatmasını sağlıyorum. Yastığı paylaşıyoruz. Nefesi dudaklarımda. Bakışları gözlerimi yakıyor. "Şekerini kontrol ettin mi?"

"Yakında kontrol edeceğim." Gözlerini kapatır ve ruhuna bakma fırsatımı elimden alır. "Sabah gidiyorum Felix." Yavaşça gözlerini tekrar açar. "İlk iş olarak."

"Savvy yüzünden mi?" Elimi uyluğundan aşağı kaydırıp dizinin arkasını kavrarım, sonra bacağını yukarı çekip kalçama atar ve bizi birbirimize yaklaştırım. "Eskiden tanıdığım bir kadın yüzünden bu kadar takıntılı mısın?"

"Hayatıma geri dönmem gerek." Derin bir nefes alır, göğsünü patlayacak kadar doldurur. Sonra tekrar nefesini bırakır, alt dudağını ısırır. "İşe geri dönmem gerek. Ailemle zaman geçirmem gerek. Babam iyi olduğumu bilmek isteyecek ve..."

"Bu gece burada kalmayı sen seçtin." Parmaklarımla çenesini sıkıştırıp yüzünü yukarı doğru çekiyorum, dudaklarımız birbirine yaklaşıp gidebiliriz. "Saatler önce gidebilirdin, ama kalmayı seçtin. Şimdi kapıdan çıkmak üzeresin ve değişen tek şey arkadaşımın ziyareti. O yüzden saçmalamayı kes. Sen yetişkin bir kadınsın. Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Kıskanmıyorsan, o zaman lanet olası sorununun ne olduğunu söyle."

"O kadın sana uygun değil." Gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Bazen insanları koruma ihtiyacın çok ileri gidiyor ve sadakat duygun seni hayatta kalamayabileceğin tehlikeli bir yola sürükleyecek."

"İnsanları koruma ihtiyacım mı? Ben kendimi kötü şeyler yapan ve affedilmeyi hak etmeyen bir mafya piçi sanıyordum. Son konuşmamızdan bu yana fikrini mi değiştirdin?"

konuştuğumuzdan beri fikrini mi değiştirdin?"

"Felix!" Benden uzaklaşır, bacağını kalçamdan ve çenesini parmaklarımdan çeker. Sonra yataktan iner ve beni burada aptal gibi yatarken bırakıp odamda dolaşmaya başlar. "Seni önceden tanı mıyordum. Senin hakkında bir şeyler biliyordum. Senin hakkında bana söylenenleri biliyordum ve inanmak istediğim şeylere inandım."

Yavaşça yataktan kalkıp sırtımı başlığa dayadım. "Peki şimdi?"

"şimdi seni tanıyorum! *Neden* yaptıklarını biliyorum. Sevdiğin biri için öldürebileceğini ve onlar için öleceğini biliyorum. Babanın bir canavar olduğunu biliyorum ve sen de sık sık öyle sanılabilirsin, ama bu doğru olduğu anlamına gelmez."

"Yani... Ben kurtarılabilir *miyim*?" Durup şakacı bir gülmsemi atıyorum. "Bu, bana hislerin olduğunu söylemenin bir yolu mu? Çünkü sam..."

"Felix!" diye bağırır, sinir ve öfkeyle ellerini havaya kaldırır. "Sevimli olmaya çalışmayı bırak ve beni dinle. Bu kıskançlık, hisler ya da kurtarılmakla ilgili değil, baban ve masum insanlara yaptığı korkunç şeylerle de ilgili değil. Bu seninle ilgili. Ve onunla ilgili."

"Anladın mı? Kıskanmadığın kadın mı?"

Yerinde dönerek, boğazından vahşi bir kkreme çıkarır, sonra dokunabileceği en yakın şeyi, telefonunu kapar ve odanın diğer ucuna fırlatır, telefon göğsüme çarparak yere düşer ve gürültüyle yere çarpar. "Beni kızdırmaya takıntılısın! Ve arkadaşlarının mutlaka senin arkadaşın olmadığı gerçeğini görmezden geliyorsun. O senin için kötü." Christabelle öne doğru ilerlerken, gözleri kalbimi saran bir yoğunlukla parlar.

Beni yakmak niyetinde, ama tek yaptığı beni ısıtmak. Bana zarar vermek istiyor, ama aslında beni korumaya alışıyor.

Ve hedefi ne kadar *yanlış* olursa olsun, koruma benim anladığım bir dildir.

"Savannah Towers sana senin ona duyduğun gibi bir sevgi beslemiyor." Yatağın ucunda durur ve yalvarır, "Ben aptal değilim, Felix. Babanın ona ne yaptığını biliyorum. Ve onun önce senin misafirindi, yani onu kendi sorumluluğun olarak gördüğünü biliyorum."

"O benim sorumluluğumdur." Başlıktan uzaklaşıp, benimle savaşa girecek olan kadına biraz daha yaklaşıyorum.

Benim için.

Ve lanet olsun, bu bir şey ifade ediyor.

"O bir çocuktu, Christabelle." Ayaklarımla yatağın ucuna basar ve kaçamadan ellerini tutarım. "O benim misafirimdi. Yani başına gelen kötü şeyler benim *yüzümden* oldu."

"Sen de bir çocuktun! Ve onu kurtarmaya çalıştığın kötü adam senin baban. Ona karşı çıkamadın! Başına gelenler korkunç ve trajikti..."

"Evet," diye onayladım. "Öyleydi."

"Ama bu senin hatan değildi." Bacaklarımla arasına girip ellerini yanaklarıma koydu. "Onu hala o çocukmuş gibi şımartmak senin görevin değil. O artık yetişkin bir kadın... ve niyetleri senin lehine *değil*."

"Onun niyetini nasıl bilebilirsin?" Kollarımı beline doladım ve başımı çevirip bileğini öptüm. "Onunla beş dakika görüştün. Onun kalbinde kim olduğunu bilemezsin. Tıpkı beni tanımadığın gibi."

Gözleri parıltıyor ve dudakları titriyor. Ama tek yaptığı bakmak.

Bakmak.

Yüzümü tutup bakıyor.

"Sadece biliyorum," diye sonuca varır, sesi son kelimede çatlar. "O senin arkadaşın değil, Felix. Ve umarım beni anlıyorsundur." Eğilerek, dudaklarımla ortasına nazıkçe bir öpücük kondurur. "Endişem kıskançlıktan kaynaklanmıyor, yemin ederim."

"O senin için sorun olmayacak." Yatakta dönüp, esnek vücudunu, şaşkın bir çığlık atarak yatağa düşene kadar sürüklerim. Sonra göğüslerini ortaya çıkarmak için gömleğini - *benim* gömleğimi - gövdesinden aşağı doğru çekerim. Mükemmel, dik meme uçları ortaya çıkar.

"Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın." Dudaklarımla taş gibi sert uçları kavradım ve göğsünün derinliklerinden bir inilti kopardım. "Bunu sağlayacağım."

Kot pantolonunun düğmesini açtım ve elimi içine soktum, çoktan ıslanmış olduğunu gördüm. Çoktan hazırды.

"Şimdi bana dikkatini ver, güzelim. Bu odadayken, sadece sen ve ben varız." Göğüs ucunu ısıırıyorum ve sırtı kavislenince titriyorum. "Buraya başka kimseyi davet etmiyoruz."

Saat altı civarında uyanırım, bakmadan da tek başıma olduğumu bilirim. Yatağım benden başka boş ve kalbimi sıkıştıran kadın gitmiştir.

Onun yokluğunu, varlığını hissettiğim kadar kesin bir şekilde hissediyorum.

Güneşin doğuşu perdelerin arasından sızarken, neredeyse karanlık olan odama bakınıyorum ve içgüdülerimin yanlış olması ve onun sadece uyuyor olması ihtimaline karşı, kolumu yatağın diğer tarafına uzatıyorum. Ama diğer tarafın boş olduğunu görüyorum. Çarşaf lar soğuk. Onun tatlı çiçeklerin mükemmel kokusunu ya da duşumda kullandığı şampuanın kokusunu almıyorum. Onun yumuşak nefesini duymuyorum ve uzun saçlarının cildimi gıdıklamasını hissetmiyorum.

Ciğerlerimi ağrıyana kadar derin bir nefes alıp, tekrar nefesimi verip oturmak için kendimi yukarı itiyorum. "Stovic?"

Bir isim, herhangi bir isim sesleniyorum ve kapımın neredeyse anında açıldığını, koridordan ışığın içeri dolduğunu izliyorum.

"Michaels, efendim."

"Michaels." Gözlerimdeki uykuyu silip başımı başlığa yasladım. "Bayan Cannon?"

"Saat üç civarında çıktı, efendim." Kapının eşiğinde duruyor, vücudu dik, omuzları geniş. "Stovic'i kapınıza görevlendirdim, ben de şahsen onun eve güvenli bir şekilde vardığından emin oldum."

"Manhattan'daki dairesine mi gitti?"

"Evet, efendim. Binaya girdiğini gördüm ve güvenlik görevlilerinden dairesine girip kapıyı kapattığını teyit ettim." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Üzerindeki kıyafetler, çantası, dizüstü bilgisayar ve telefonu dışında hiçbir şey almadı. Dolabı dokunulmamış durumda."

"Teşekkürler." Başımı geriye yaslayıp nefes verdim. "Seninle konuştu mu?" "Sadece ayrılacağını söyledi ve çıkması için kapıyı açmamı istedi."

Sanırım yürüyerek gitmek
niyetindeydi, efendim."

"Onu arabaya mı
bindirdiniz?"

"Evet. Arabayı ben sürdüm. Patterson şu anda binasının dışında bekliyor, efendim. Henüz ayrılmadı."

"İyi." Battaniyelerimi bir kenara atıp ayağa kalkıyorum, boxer giydiğim için minnettarım, bu sayede askerim benim aletimi görmek zorunda kalmayacak.

Gölgelerin arasından geçerek banyoya doğru ilerlerken, "Mary'yi çağır ve odamı yeniden düzenlemesini söyle. Resmi yemek odasından telefonumu al

yemek odasından alıp bana getirin. Ve bana biraz yemek getirin." Odamdan çıkıp karolara doğru yürürken, "Lütfen" diye ekliyorum.

"Peki, efendim."

Onun geri çekildiğini görmüyorum, ama kapımın kapandığını duyuyorum.

Duşu açıp buharlı spreyleri çalıştırdım, şortumu indirdim ve suyun altına girerek... şey, tam emin değilim ama, birikmiş pislikleri yıkadım. Uzun bir hafta. Daha da uzun bir gece, hem sonsuzluk gibi hem de hiç de uzun gelmeyen, ikisi birden.

Christabelle ile on iki saatimi geçirdim ve şimdi bitti. Tutsağım özgür ve kalbim... onun oldu.

Yine de, bunu yüksek sesle söylemiyoruz.

Yıkayıp saçlarıma şampuan sürüyorum, güne hazırlanmak için hızlıca işimi hallediyorum, sonra duştan çıkıp temiz bir havlu alıp belime sarıyorum.

Yatak odama geri döndüğümde, balkon kapılarının zaten açık olduğunu görüyorum. Işık, halının üzerine dökülüyor. Telefonum şarj olmak için yatak başı masasının üzerinde duruyor. Ama yatağım henüz yapılmamış ve Mary hala saklanıyor; ben dolabıma doğru geçerken, ihtiyatlı bir şekilde.

Kurulanıp temiz bir boxer seçtim ve onu bacaklarımdan geçirip kalçalarıma oturturken, birkaç gün önce Christabelle'in aynı modelden bir tane giydiğini düşündüm.

Hiçbir şey giymemek yerine benim iç çamaşırlarımı giymeyi tercih etmişti. Uzun, kremsi bacakları, ona büyük gelen siyah kumaştan dışarı çıkıyordu ve ateşli gözleri, bana baktığı her saniye beni yakıyordu.

Eğer yapabilseydi beni öldürürdü. Bir silahı ve bunu yapma şansı olsaydı, bıçağı göğsüme saplayıp hayatıma son verirdi.

Ama işler değişir. İnsanlar ve fikirler değişir. Çünkü dün gece ben uyurken, bifttek bıçağıyla boğazımı kesip, diğerlerinin sürekli başlatmaya çalıştığı savaşı sona erdirebilirdi.

O güce sahipti ve kullanmamayı seçti. Bu bir şey ifade ediyor.

Bir pantolon ve bir gömlek seçiyorum, sonra hepsini giyiyorum, çekmecemden bir kravat ve ayakkabı rafından ayakkabılarımı alıyorum, sonra odama geri dönüp yeni bir güne hazırlanıyorum.

Christabelle'siz ilk günüm.

Yatağın yanındaki masadan geçerken telefonumu alıp pilini kontrol ediyorum — yüzde yirmi — şimdilik yeterli olduğunu düşünerek, koridora çıkıp

koridora çıkıp kardeşimizi aramaya başladım.

Konuşmayalı çok uzun zaman oldu. Çok şey oldu. Ve on iki saatlik aradan sonra daha da fazla şeyin olacağını biliyorum.

"Micah?" Merdivenlerden aşağı koşarak inerken kravatımı düzeltirim. "Neredesin?"

"Mutfakta," diye cevaplar, tahmin edildiği gibi uyanıktır ve kapıdan içeri girdiğimde onu duş almış, giyinmiş ve güne hazır halde bulurum.

Beni baştan aşağı süzer, kıyafet seçimimi onaylar, ama gözleri telaşlı ellerime takılınca, kahve fincanını tezgaha bırakır ve gelip benim yerime alır. "İyi uyudun mu?"

"Evet." O kravatımı çözüp yeniden bağlarken ben tavana bakıyorum. "O gitti."

"Mmhm." İşini yetkin bir şekilde yapıyor. Sessizce. "Sence burada elde ettiği bilgilerle ne yapacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaçırıldı." Düğümü çözüp, kaldırıp sıkıştırıyor. "Zarar gördü. Neredeyse ölüyordu. Mayet tarafından tedavi edildi ve Arch ile tanıştı. Cato'yu gördü." Bitirince, omzuma vurup bakışlarımı aşağı indirmesini bekliyor. "O, lanet olası bir deneyim yaşadı ve ondan önce de New York'un her yerinde bizi ifşa ediyordu. Şimdi gerçek dünyaya geri döndü ve daha iyi silahlanmış durumda. Sence makalelerini yazıp bizi ateşe verecek mi?"

Nefes vererek omuzlarımı silkiyorum. "Muhtemelen. Akli başında çoğu insan öyle yapardı."

Topuklarını döndürerek kahvesinin yanına geri döner. "Towers ne istiyordu?"

"Ziyaret etmek." Onu odanın diğer ucuna kadar takip ettim, sonra yeni bir fincan alıp kahve makinesinin altına koydum ve makineyi çalıştırmak için düğmeye bastım. "Uzaktaydı. Yeni dönmüştü ve uğramak istedi."

"Gece yarısı mı?" Bir tabure çekip oturur, kahvesini yudumlar. "Gece yarısı, misafiriniz varken sizi görmeye gelmek zorunda mıydı?"

Burun kıvrıp buzdolabına gidip krema alıyorum. "Christabelle gibi konuşuyorsun."

"Cannon da onu sevmiyor mu?" Bir an düşündü, sonra başını salladı. "İlginç. Towers neredeydi ki?"

"Seattle'da."

Kahveme bir kaşık krema koyup kapıyı çarparak kapattım, raflarındaki şişeler tıkırdadı. Sonunda, makineden buharlı fincanımı alıp tezgaha yaslandım. "Clarke dün gece özür dilemek için aradı." Kahvemi kaldırıp bir yudum aldım. "Bundan sonra uslu olacağına söz verdi."

Micah alaycı bir şekilde omuzlarını silkiyor, tezgaha yaslanıp bugünün *Cannon Daily gazetesini* inceliyor, çünkü gazete Bayan Cannon'un yönetiminde olmasa da basılmaya devam ediyor.

"Bizimle ilgili bir şey var mı?" diye homurdanırım.

"Hayır." Sayfayı çevirir ve yayınlananlara çok az dikkat eder: borsa eğilimleri, iş ilanları. "Prenses gizli tutulduğunda her şey sessiz kalıyor. Keşke yarını görebilseydim de, dışarı çıktığına göre bizim hakkımızda ne yazdığını bilebilseydim." Gazeteyi kapatır ve omzunun üzerinden bana bakar. "Eminim renkli bir yazı olacaktır."

"O renkli bir kadın. Bugün ne yapacaksın?"

"Saat on birde Richard Whittaker ile toplantımız var. Clarke gece yarısı beni arayıp seninle telefonda konuştuğunu ve hattın kesildiğini söyledi..."

Onun yanındaki tabureyi çekip gülüyorum. "Sanırım telefonum gece yarısı civarında şarjı bitmiş."

"Bugün uğrayıp bizimle yüz yüze konuşmak istiyor."

"Beni sikmek için mi?" Kardeşime bakıyorum. "Başka ne söylenmesi gerektiğini anlamıyorum, Micah. Bizi sikmeye çalıştı, sonunda kendisi sikildi. Borcunu ödeyecek ve işimiz hallolacak. Şimdi sorunumuz Pastore ve bizi incitme konusundaki bitmek bilmeyen ihtiyacı."

"Peki onunla ne yapacağız? O bizim ölmemizi istiyor, Lix. Bu evi, bizim bölgemizi ve en çok da senin kafanı kazığa geçirmek istiyor. Tim, Pastore zayıfken onun işinin büyük bir kısmını mahvetti. Şimdi geri almak istiyor."

"Öfke nöbeti geçirerek geri alamazsın. Ve o korkak herif, sikimi ağzına alıp nazıkçe istese bile, ona hiçbir şeyi geri vermeyeceğim. Pastore, böyle devam ederse bu yılı atlatamayacak."

"Cordoza sana bırakmanı söyledi."

"Cordoza, barış olduğu sürece işleri olduğu gibi bırakmamı söyledi." Dirseklerimi taş tezgahın üzerine koyup, Mary içeri girdiğinde başımı kaldırıp ona baktım.

Doğruca kiler odasına gitti, bir tava çıkardı, sonra buzdolabından yumurta ve süt aldı.

Kahvaltı için omlet. *Lezzetli.*

"Pastore'yi şimdilik rahat bırakacağım. Cordoza'ya bırakacağım. Ama eğer o işi büyütürse..."

"O zaman sen de tırmandır," diye iç geçirdi. "Evet. Biliyorum."

"O yüzden oturup sahip olduğu şeylerin tadını çıkarmak onun yararına. Benden başka bir şey alması için önce benim soğuk, ölü bedenimin üzerinden geçmesi gerekir."

CHRISTABELLE

GERÇEK DÜNYAYA DÖNÜŞ

Cannon Daily binasındaki asansör kapıları açılıp, gazetecilerin bir o yana bir bu yana koşturduğu, seslerin yükseldiği, gazetenin baskıya hazırlandığı ve en önemlisi Dana'nın önümde durup bana taze kahve ikram ettiği, benim yaşadığım ve çalıştığım katı gördüğüm anda, Felix'in yatağından parmak uçlarında kalkıp geceye çıktığım andan beri boğazımda sıkışmış olan nefesimi veriyorum.

"Tanrıya şükür." Kahveyi alıp, işe gitmek için giymeye alıştığım üniformam olan 7,5 cm topuklu ayakkabılarım ve etek takımım ile asansörden çıkıyorum.

Ben buyum. Böyle giyinirim.

Ama tanrım, Felix'in gömleklerini şimdiden özledim. Rahat kot pantolonları ve spor ayakkabıları özledim.

"Kendinizi daha iyi hissettiğinize sevindim, Bayan Cannon." Dana arkamda dönüp durarak bana yetişmeye çalışıyor. "Endişelenmeye başlamıştım. Daha önce hiç bu kadar uzun süre izin almamıştınız."

"Mm." *Ona kaçırıldığımı söyleyip, Malones'lere hiç beklemedikleri bir saldırı başlatayım mı? Yoksa çenemi kapatıp onları bu işin dışında bırakayım mı?* "O soğuk beni gerçekten mahvetti." Ofisimin kapısını itip açtım ve masamda başka biri otururken kayarak durdum.

Uzun, düz saçları omuzlarına dökülmüş, keskin mavi gözleri bir şahin avını izler gibi beni izliyor.

Savannah Towers'ın dudakları pencereden içeri giren güneş ışığında parıltıyor ve gözlerimiz buluştuğunda yukarı doğru kıvrılıyor. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Bayan Cannon." Biraz yana eğiliyor ve Dana'nın gözlerini bekliyor. "Git buradan."

"Oh. Uh..." Dana bana bakıyor, zavallı, tatlı kuzu kaybolmuş ve ne yapacağını bilemiyor. "Bayan Cannon?"

"Bayan Towers ve ben konuşurken masanda bekle. Uzun sürmez. Sonra seni bulmaya gelirim."

"T-tamam." Savannah'a son bir kez bakar, bakışlarında benimkine benzer bir güvensizlik ve hoşnutsuzluk vardır, ama sonra kapıdan geri çekilir ve tereddütle arkasını döner.

Arkasından kapıyı kapattıktan sonra, dönüp kollarımı kavuşturuyorum. "Burada ne işin var, Savannah?"

Bayan Towers'ın saçmalıklarını siktir et. Terbiyeyi. Elitizmi ve dramtizmi.

Masama doğru büyük adımlarla yürüdüm, çantamı yere attım, sonra kadının bakışlarıyla karşılaştım ve sadece bekledim, hazır ve nazır, yanlış bir hareket yaparsa çirkin gözlerini oyacakmış gibi. "Sandalyemden kalk."

Sırtarak, tartışmaz. Ayağa kalkar ve masamın diğer tarafına doğru yavaşça yürür. "Her zaman kötü bir ruh halinde misin, Christabelle? Yoksa bu ruh halini sadece Felix Malone ile yattıktan sonra mı sergiliyorsun?"

Oyun oynamak istiyor. Alay etmek istiyor. Gücünü gösterip beni kızdırmak istiyor.

Oyun başlasın.

"O sana hiçbir şey borçlu değil, Savannah. Borçlu olduğunu düşündüğünü biliyorum. Babasının mahvettiği hayatı için sana hayatını borçlu olduğunu düşünüyorsun. Ama sana karşı işlenen suçların tek sorumlusu zaten öldü. Felix onun vekili değil."

"Öyle değil mi?" Boynuna dolanmış ağır altın zinciri parmaklarıyla okşayarak gülümsedi. "O adamın çocuğunu doğurmayı ben istemedim. Ona bedenimi isteyerek vermedim. Ve o çocuğu kaybettikten sonra gelen korkunç sonuçları da ben istemedim."

"O zaman yaşlı adam kansere yakalanıp kendi pisliği içinde ölmeden önce intikamını almalıydın. Oğullarına ceza vermek mantıklı değil."

"Sen ne bilirsin ki? Felix'in yatağında bir haftadan az süredir yatıyorsun. Evinde birkaç gündür kalıyorsun. Kardeşiyle tanıştın, mutfağında yemek yedin ve şimdi ne oldu?" Bana dönüp hırlayarak, "Onu *tanıdığını mı* sanıyorsun? Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" der.

"Felix Malone'un senin için canını vereceğini biliyorum." Kalbimin çarpmasını, gözlerimin yanmasını nefret ediyorum. Bu kadının bir aileyi bu kadar şiddetle nefret etmesini, onları yok etmesini nefret ediyorum... tıpkı bir hafta önce benim tam olarak yapmak istediğim gibi.

"Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum, Savannah. Mükemmel olmadığını ve gerçek dünyaya bakışının en iyi ihtimalle çarpık olduğunu biliyorum. Ama o ailenin içindeki varlığı tamamen güllük gülistanlık değildi. O..."

"O yaşadı!" diye bağırdı ve sanki o hemen dışarıdaymış gibi elini pencereye doğru uzattı. "Ona tecavüz edilmedi. Yaşlı bir adam tarafından sikilen ve ağlamayı durduramadığı için neredeyse boğularak ölecek olan bir çocuk değildi. O acı! Vücuduma verilen tam ve mutlak yıkım. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin, Cannon. Sen bilemezsin, ayrıcalıkların en yüksek kulelerinde yaşayan sen."

"Bilmiyorum," diye kabul ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Onun misyonundan nefret ediyorum. Yine de ona acıyorum. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilemem. Ama yardıma ihtiyacın olduğunu biliyorum. Profesyonel yardıma. Başına gelenleri aşman ve iyileşmek için çaba göstermen gerekiyor."

"Terapi mi?!" Yüzü öfkeden kızarır, damarları derisinin altında belirir. "Malones'ların bana yaptıklarını düzeltecekmiş gibi, bir daireye oturup kumbaya şarkısı söylememi mi istiyorsun? Önerdiğin bu mu?"

Boğazımdaki safrayı yutuyorum. O gün bedeninden çok daha fazlasını kaybeden küçük bir kız için hissettiğim acı. Masumiyetini kaybetti. Özerkliğini. Güvenini. Hala yaşıyor, nefes alıyor ve var olsa da, hayatı o çocukların anneleri gibi elinden alındı.

"Artık bunu yapmayacağım." Elimi kaldırıp başparmağımın ucunu şakağıma bastırıyorum. "Planladığımız şey: Ben yokum."

"Çekilemezsin." Bana doğru büyük adımlarla yaklaşır ve yumruğunu masama koyar. "Bu işin içindesin Christabelle. Ve hala yapman gereken bir iş var."

Geriye yaslanıp, bu kadar tutkuyla nefret eden kadından uzaklaşıyorum. Ama başımı sallayıp onun zehirli gözlerine bakıyorum. "Hayır. Bitti."

"Ben bitirdin diyene kadar bitmiş sayılmazsın! Bir anlaşmamız vardı. Ve bu dünyada, benden uzaklaşıp hayatını kurtarmayı bekleyemezsin."

"Tehditler hiçbir şeyi değiştirmez." Sırtımı ve boynumu düzeltirim. Omuzlarımı genişletirim. Onun bakışlarıyla karşılaşır ve ikinci kez başımı sallırım. "Hayır dedim. Ve ne kadar bağırırsan bağır, fikrimi değiştirmeyeceğim. İntikam almaya ihtiyacın yok, Savannah. Yardıma ihtiyacın var."

"Belki de en yakın arkadaşımın brunch yapmam gerekir," der, öfkeden tüylerini diken diken eden ürpertici bir nezakete geçer. "Felix meşgul mü acaba? Kahve içebiliriz..." Masamın önünden geçip arkamdaki pencereden dışarı bakar. "Aramamı kabul edeceğini biliyorum."

Kibirli bir şekilde bana bakar ve sırtarak, "Onun da yardıma ihtiyacı var, Cannon. Hem de çok. Ama bir terapistle konuşmak yerine, duygularını içine atıyor ve her şeyden önce beni seçiyor. Onu bir odaya koyabiliriz, her birimiz bir tarafta dururuz ve onu çağırdığımızda kime geldiğini görürüz."

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye bükülür. "O bir köpek değil, Savannah. Ve sana yaptıklarını hak etmiyor."

"Ne yapıyorum?" O şehre sırtını dönüp gülüyor. "Tatlım, onun evine sızan sensin. Onun dikkatini çekmek için ailesi hakkında o iğrenç makaleleri yazan sensin. Bilinen bir komplocuya bacaklarını açıp, kız kardeşini öldüren adamla yattın. Nasıl hissettin?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve sözleriyle beni acımasızca bıçaklıyor. "Kız kardeşinin oğlunu tanımak için, sonra da onun kardeşiyle yatmak mı?"

"Cato'ya iyi bakılıyor." Boğazımdaki mide bulantısını yutuyorum ve yapılanları geri almak için çılgınca bir yol arıyorum. Savannah'ın onlara yaşatmak istediği acıdan Malone'ları kurtarmanın bir yolunu arıyorum.

Daha da önemlisi, gerçek kimliğimi öğrendiklerinde, benim ihanetlerimden kurtarmak için. Benim ilgimin, söylediğimden daha fazla nedenden dolayı o çocukların annelerine yönelik olduğunu anladıklarında.

"O bu işin bir parçası değil," diyorum sertçe, "ve bunu biliyorsun. Onlar senin onları göstermeye çalıştığın canavarlar değiller."

"Oh, ama olacaklar. Senin yaptıklarını öğrendiklerinde, *tam* da bizim bildiğimiz canavarlar olacaklar."

Yaklaşır ve parmağını uzun saç telime takar. Gerçekten ilgileniyormuş gibi inceler, sonra gözlerime bakar ve gülümser. "Canavara dönüşecekler ve seni parça parça edecekler. Her yerde kadın satın alabilirler, tatlı kız. Ve sen onlar için sadece bir nesnesin. Malone'lar senden böyle bir saygısızlığı kabul etmeyecekler."

Saçımı bırakıp masamdan uzaklaşır. "Plana uy, Christabelle. Yoksa tatlı babanı huzurevinde ziyaret edeceğim. Hayatta kalan tek kızının, diğer kızını öldüren adamların sikini emmekten zevk aldığını öğrenince dehşete düşecektir." Kapımın önünde durur ve geriye dönüp gözlerime bakar. "Sana rica etmiyorum. Söylüyorum. Lanet olası plana uy."

Kapıdan çıkıp gazetenin kalabalık ve kaotik çalışma odasına girer. Uzun adımlarla uzaklaşırken, beni masamda nefes nefese ve titreyerek bırakır, dünyam başıma yıkılır.

"Ne yaptım ben?" Sesim titriyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Tanrım," diye inliyorum, yapayalnız ve çökmek üzereyim.

Felix'e bildiklerimi söylersem, Savannah babamı mahvedecek.

Ve eğer hiçbir şey söylemezsem, bu oyunu sürdürürsem ve onun *arkadaşının* burnunun dibinde gizlice dolaşmasına izin verirsem, Felix'i ve sevdiği herkesi mahvedecek.

"Bayan Cannon?"

Dana kapıdan içeri girerken, nefesimi tutarak sandalyemde dikleşir, burnumun altını ovuşturur ve gözlerimi ona çeviririm.

Yine kahve getirmiş, ama bu sefer kendisi için. Bana dikkat edecek kadar yavaş hareket etmeden, ofisimi hızlı adımlarla geçip, homurdanarak koltuğa oturur.

Sonunda başını kaldırıp yüzüme bakar. "Vay canına." Kahvesini masama koyar ve kaşlarını çatır. "İyi misin?"

"Evet." Burnumu çekerim. "Hala soğuk algınlığım geçmedi. Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

"Şey..." Bana inanmıyor. Bir sonraki konuya geçmek istemiyor. Ama başka seçeneği yok; henüz onun bana soru sorabileceği kadar samimi değiliz. "Tamam. Şey... Son birkaç gündür oldukça hastaydın ve telefonun kapalıydı. Ancak, boş boş oturarak zaman kaybetmek istemedim. Bu yüzden araştırmamıza devam ettim."

"Ve?" Sandalyeye dik oturdum ve boğazımdaki gerginliği gidermek için öksürdüm. "Ne buldun?"

"Diane Sullivan." Masamın üzerine eğilip, ben yokken oraya koymuş olduğu bir dosyayı alır. Dosyayı geri çekip açar, parlak bir fotoğraf çıkarır ve bana göstermek için çevirir. "Diane, 1987 yazında kaybolduğunda on sekiz yaşındaydı. Harika bir aile hayatı vardı: üç kız kardeşi, iki ebeveyni vardı ve boşanma yoktu. Dört kız da iyi bir okula gidiyordu. Notları iyiydi. Diane, tiyatro kulübünde ve dans kulübündeydi ve lisesinde voleybol oynuyordu."

Titrek bir el ile fotoğrafa uzanıp parmaklarımın arasına aldım, sonra geriye yaslanıp kucağıma koydum ve fotoğraftaki kişinin güzel yüz hatlarını inceledim. Yüksek elmacık kemikleri. Dolgun dudaklar. Yeşil gözler. "Malone çocuklarından birinin annesi olduğuna inanıyor musunuz?"

"Evet." O arkasına yaslanıp dosyasından okur. "Diane, evinin güvenli ortamının dışını keşfetme çağındaydı. Partilere gidiyordu. Üniversiteye hazırlanıyordu."

"O yıl üniversiteye başlayacaktı, değil mi?"

"Mmhm, yaz biter bitmez. Diane gençliğinin çoğunu şehirdeki prestijli bir okulda geçirmişti ve o okulda Malone ile aynı çevrelerde dönen belirli ailelerin çocukları okuyordu."

"Yani Diane'in bu insanlarla takıldığını düşünüyorsunuz. Aynı partilere katıldığını. Ve Malone'un ona pençelerini geçirdiğini..."

"Özetle öyle. Zamanlama öyle ki, *eğer* 87 yazında Timothy Malone ile bir ilişkisi varsa..."

"O zaman varsayımsal çocuğu 88 baharında doğmuş olur." Resmi masama geri koyup parmak uçlarımı göz kapaklarıma bastırıyorum. "Felix 88 Martında doğdu."

"Tam isabet. Tabii ki bu, onun annesi olduğuna dair somut bir kanıt değil, ama o yazdan sonra kayboldu. Ve şimdiye kadar yaptığımız araştırmalar, Timothy Malone II'nin bir kadını hamile bırakıp, ona ev sahipliği yapıp, çocuğu aldıktan sonra kadını ortadan kaldırdığını gösteriyor. Zamanlama uyuyor."

"Evet." Derin bir nefes alıp başımı geriye yasladım ve tavana bakarak nefesimi bıraktım. "İyi iş çıkardın. Bulduklarını başka kimseye söyledin mi?"

"Hayır. Diğer ipuçlarını birkaç gün takip ettikten sonra dün gece Diane'e rastladım. En küçük kardeşin anne tarafındaki bağlantısına yaklaşmış olduğumu düşünüyordum."

"Cato mu?" Midem acı verici bir gerginlikle kıpır kıpır oluyor.

Onun annesinin kim olduğunu zaten bildiğim ve onun adını ya da onunla olan bağlantımı kimseyle paylaşmadığım gerçeği, damarlarımda zehir gibi hissettiren devasa, açık bir sır.

Oğlanla tanıştım.

Yeğenimle tanıştım.

Ve hiçbir şey

söylemedim.

Nefes veriyorum. "Şimdilik bu konuyu bırakalım."

"Bırakalım mı?" Dana keskin bir sesle sordu ve gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Bütün hikayeyi bırakalım mı demek istiyorsun?"

"Evet. Düşüncelerimi toparlamak için biraz zaman ayırırken Malone hakkındaki ifşaatımıza ara veriyorum."

"Oh. Tamam."

"Sen..." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Pastore'nin ailesini araştırmak için zaman bulabildin mi?"

"Evet." Yeniden enerji toplayan kadın, yığının altından bir dosya çıkarır. "Emilio Pastore aşırı mali sıkıntı içinde görünüyor. Federal ajanlar tarafından planladığı düğününün mahvolduğu ve nişanlısının kaçıp onu terk ettiği söylentileri dolaşıyor..."

"Düğün töreninde mi?"

Kıkırdar. "Aynen öyle. Federal ajanları kendi düğününe götürdü, koridordan yürüdü, nikah memurunun konuşmasını dinledi, sonra Pastore'yi yetkililere teslim etti ve ortadan kayboldu."

"Ortadan kayboldu mu?" diye tekrar ediyorum. "Öldü mü?"

"Hayır. Hayatına devam etti, şehri terk etti, adını değiştirdi ve başka bir yerde mutlu mesut yaşıyor."

"Adını biliyor musun?" Kalbimin acısını bir anlığına bir kenara bırakıp, bir kalem alıp defterin üzerine tutuyorum. "Hangi şehir olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Nişanlıyken ve burada yaşarken kullandığı ismi biliyorum, ama şimdi kim olduğunu veya nereye gittiğini bilmiyorum."

"Burada yaşarken adı neydi?" Kafamı kaldırıp bekledim. "Adı ve soyadı?"

"Michelle Mancino. Mancino suç ailesinden. Bir suç ailesi, başka bir suç ailesiyle evlenmek üzere nişanlanmıştı. Ama düğün gününde Michelle ortadan kayboldu, babası olay yerinde öldürüldü, böylece aile New York mafyası içinde varlığını yitirdi ve nişanlısı..."

"Pastore..."

"Orada tutuklandı. Ancak basında çıkan haberlere göre, hemen kefaletle serbest bırakılmış."

"Ne yazık ki," diyorum. "Çünkü parmaklıklar arkasında olmadığı zaman, herkesi rahatsız etmekte özgür."

"Söylentilere göre Malonlar, Mancino ve Pastore'nin bıraktığı yerden devam etmişler. Girişimci ruhlu insanlar, sanırım. Diğer adamlar düştüğünde, yerine getirilmesi gereken iş girişimleri geride kalmış. Her birinin, mektup başlığındaki adam artık talebi karşılayamadığı için ihtiyaçları ortadan kalkmayan müşterileri vardı."

"Ve böylece," diye iç çekerek arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. "Timothy Malone devreye girdi ve şu anda onlara bedelini ödettirmek isteyen düşmanlar edindi."

Şoförüm saat altıda aşağıda bekliyor, sanki son zamanlardaki ortadan kayboluşum tamamen normalmiş gibi, ya da ustaca örtbas edilmiş gibi. Hiç izin almamasıyla tanınan birisi olmama rağmen, kimse hastalığımı sorgulamadı bile.

"Edward."

Bana kapıyı tutuyor ve selam olarak başını sallıyor, ben içeri girdikten sonra kapıyı tekrar kapatıyor ve sonra kendi tarafına koşarak geçiyor.

"Eve mi, Bayan Cannon?" diye soruyor yerini alırken.

"Evet, lütfen."

Yorgunluk bedenimi kemiriyor, bugün yemek yemeye çalışırken ellerim titriyor ve Savannah'ın ziyaretinden sonra midem korkudan bulanıyor.

O, Malone'ları yok etmek istiyor. Bu gerçeği inkar etmek mümkün değil. Onları bu gezegenden silip, kendisinden alınan masumiyetle birlikte gömmek istiyor. Ve bu görevinde, kendini ve inşa ettiği her şeyi yok etmeye tamamen hazır görünüyor.

O zehirli ve tehlikeli. Ve

Felix'in arkadaşı *değil*. Ama

Felix onu dinleyecek mi?

Hayır.

Telefonum, bacağımın yanındaki sandalyenin üzerinde duran çantamdan titriyor. Cihaz titriyor ve zil sesi, cevap vermekten başka seçeneğim kalmayana kadar yankılanıyor. Bu yüzden elimi çantama sokup telefonu çıkarıyorum, ekranı kontrol edip 212 alan koduna kaşlarımı çatıyorum.

Bilinmeyen numara.

Başparmağımı ekran üzerinde kaydırıp aramayı kabul ettikten sonra, telefonu dikkatlice kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Merhaba, sevgilim."

Felix'in sesi kulaklarımda dans ederken boğazım düğümlenir.

"Kavga ettiğimizi düşünüyor musun bilmiyorum," diye devam eder, içmemesi gereken bir şeyden bir nefes alır ve sonra nefesini verir, "ama kavga etmiyoruz ve seninle işim henüz bitmedi. Arabandasın, güzelim. Neden Eddie'den arabayı döndürmesini ve seni gece benim evime getirmesini istemiyorsun?"

Gözlerim pencerelere kayıyor ve beni izleyen kişiyi arıyorum. Her hareketimi takip etmek için seçtiği kişiyi. "Ben gittim Felix."

Dudakları yıkıcı bir gülümsemeye kıvrıldı. Onu görmeme bile gerek yoktu, emin olabiliyordim. "Biliyorum. Seni bıraktım. Ama seni *sonsuz* kadar bırakacağım demedim. Seni özledim."

"Yapmam gereken işler var."

Ben bir pisliğim. Bir yalancıyım. Korkunç, korkunç bir insanım. Ve ailemi inciten aileyi nefret etmek ve cezalandırmak için çıktığım yolculukta, hiç olacağımı düşünmediğim biri haline geldiğim ironisini de fark ediyorum.

Yalan söylemem. Bir hedefe ulaşmak için hile yapmam, aldatmam ya da kimliğimi değiştirmiyorum.

"Üzgünüm Felix." Serbest elimle burnumun altını siliyorum. "Şu anda seni göremem. Hayatım çok yoğun."

"Kalbim seni özledim desem ne dersin?"

Çok basit bir soru. İfadesi hiç de karmaşık değil. Yine de, benden istediği şeylere cevap vermek, her şeyi daha da karmaşık hale getirmeden imkansız.

"Felix..."

"Bugün Archer'la konuştum."

"Kardeşinle mi?" Sokakları aramaktan vazgeçip gözlerimi kapattım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü o, aşık olan, evlenen ve başka bir insana karşı duygularını açıkça itiraf eden tek Malone. Eskiden onun yalan söylediğini düşünürdüm," diye gülümsüyor. "Tamamen saçmalıklar söylüyordu. Çünkü biz Malone'lara, birini sevmenin bir zayıflık olduğu öğretilir ve bu yaşam tarzında bunu göze alamayız."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve gözümün köşesinden nemi silmek için elimi uzatıyorum. "Aşkı bulduğuna sevindim. Sanırım..." Boğazımı temizliyorum. "Her Malone oğlunun bu zayıflığı hak ettiğine inanmaya başladım."

"Yani düşmanlarımızın saldıracak bir şeyi mi olsun?"

"Hayır," diyorum boğuk bir sesle. "Böylece savaşılabilecek bir şeyin olur. Çünkü aşk olmadan, burada ne işimiz var ki?"

"Hmm." Boğazının derinliklerinden memnuniyet dolu bir ses çıkarır. "Ben de öyle düşünüyorum. Lütfen bu akşam beni görmeye gel, Christabelle. Zayıflığımı yüz yüze görmek istiyorum."

Kalbim durur ve duygularım damarlarımdan akmaya başlar.

Ona gitmeyi çok istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Onu gelecek o şeyden kurtarmak istiyorum.

Ama bu imkansız.

Savannah, benim fikrim olsun ya da olmasın, ne yapmayı planlıyorsa onu yapacak.

Emilio Pastore kardeşleri avlamaya devam edecek ve haklı olarak kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi geri alacak, ben "git" desem de, demesem de bunu yapacak.

Felix'e kim olduğumu, ne olduğumu söylemek, başlattığım zincirleme hasarı geri almaz. Ama bu onu benden nefret ettirir. Onu incitir. Ailesinin zayıflık hakkındaki inancını pekiştirir.

"Üzgünüm, Felix." Gözyaşları gözlerimin arkasında yanıyor ve beni aptal durumuna düşürmek üzere. Bu yüzden elimi uzatıp gözyaşlarımı siliyorum ve onun sadece... durmasını diliyorum.

Beni umursamayı bırakması

için. Beni istemeyi

bırakması için.

Savannah'ı korumaya çalışmayı bıraksın.

"Kapatmam gerek," duygularımın boğazımı tıkadığı halde zorla konuşuyorum. "Araba tutar, hatırladın mı? Telefonda konuşmak yardımcı olmuyor."

"Christabelle..."

"Ben gidiyorum," diye araya girdim, onun kalbini korumak için kendi kalbimi kırarak. "Medeniyete yeni döndüm ve işleri düzeltmek için zamana ve alana ihtiyacım var. Ama dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı?"

"Dikkatli mi olayım?" Bir nefes daha sigara içti. "Neden?"

"Çünkü tehlikeli bir dünyada yaşıyorsun. İnsanlar sana zarar vermek istiyor."

"Sen de onlardan biri misin?" Sorusu sert, ama sesi yumuşaktı. "Bana zarar verecek misin, Bayan Cannon?"

"Bunu yapmamak için gerçekten çok uğraşıyorum." Gözlerim yaşlarla dolarken, Edward'ın gözlerinin dikiz aynasında benimkilere kilitlendiğini fark edince irkildim.

Dinliyor. İzliyor. Ve biliyorum ki milyonlarca sorusu var, bunların çoğunu asla sormayacak.

"Sadece kendine dikkat et," diye bitiriyorum. "Arkanı kolla. Ve kardeşlerin dışında kimseye güvenme."

"Christab..."

Telefonu kulağımdan çekip, beni daha fazla konuşmaya çekip bildiğim her şeyi anlatmaya zorlamadan önce aramayı sonlandırıyorum. Sonra telefonu çantama geri atıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

İyi bir adamın hayatını mahvetmede önemli bir rol oynadım.

Belki o da kötü bir adamdır. Belki kötü şeyler yapmıştır. Tanrım, kız kardeşimin cinayetini izlemiş ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştır. Ama o bir çocuktı, hiç bir seçeneği yoktu.

"*Ahem.*" Edward boğazını temizler, gergin bir şekilde dikkatimi çekmeye çalışır. "Bayan Cannon?"

"Lütfen o telefon hakkında soru sorma." Burnumu çekerek gözlerimi tekrar açtım ve çantamdan mendil çıkardım. Peçete. KFC'den aldığım hijyenik mendil. Umurumda bile değildi. "Bu hafta çok hastaydım ve çok meşguldüm Edward. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Bu yüzden ben..."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Dikkatlice, bizi bir köşeyi dönüp apartmanıma doğru götürdü. "Ve sana şunu söylemek istedim, benim yaşımdaki bir erkek olarak, hayat nadiren düşündüğümüz kadar ciddidir. Duygular yoğunlaşır ve her şey çok yoğun gelebilir, ama benim yaşıma geldiğinde ve geriye bakma fırsatı bulduğunda, hiçbir şeyin ilk başta düşündüğün kadar korkutucu olmadığını anlarsın."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp burnumdan nefes alıyorum, göğsümü genişleyene kadar dolduruyorum. Sonra tekrar nefes veriyorum ve nefesin çıkarken titremesinden nefret ediyorum. "Bence şu anki durumum olabildiğince korkutucu. Başka türlü nasıl görebilirim bilmiyorum."

"Şey..." Trafiğin akışına uyarak bir an düşünür. "Beş yıl sonra, bunun hala önemli olacağını düşünüyor musun? Bugün ne olursa olsun, işler nasıl gelişirse gelişsin, geriye bakma ayrıcalığına sahip yaşlı bir kadın olduğunda bunun önemi kalacak mı?"

Felix öldüğünde ve ailesi yok edildiğinde mi? Ya da hayatı boyunca telafi etmeye çalıştığı kadın, babasının suçlarını telafi etmeye çalıştığı kadın, onu aldattığında mı?

"Evet," diyorum boğuk bir sesle. "Bence çok önemli olacak."

Bizi başka bir köşeyi dönüp, binamın önündeki dairesel girişe götürdü. Araba durur durmaz bir vale kapımı açtı, ama ben dışarı çıkmadan önce Edward koltuğunda dönüp gözlerimin içine baktı.

"Bence bu tür durumlarda, Bayan Cannon, sorununuzun ciddiyetini bilerek, en çok istediğimiz sonucu öngörmeye çalışmalıyız. Yani, yaşlı bir kadın olduğunuzda geriye baktığınızda, ne görmek istersiniz?"

Bu geçerli bir soru.

İntikam mı görüyorum? Malone'ları ölü ve gömülü mü görüyorum?

Yoksa kendimi onlarla birlikte dururken mi görmek istiyorum? Kalbimi çalan adamla ve onun varlığını öğrendiğim andan itibaren ruhumu ele geçiren çocukla birlikte.

"Ne isterseniz olsun," diye nazikçe devam ediyor, "kendinizi o yöne yönlendirin. Öyle yapın." Sonra genç bir gülümsemeyle ekliyor: "Mutluluğu böyle sağlarız. Ve siz, Bayan Cannon... siz mutluluğu en çok hak eden kişisiniz."

Neredeyse trans halinde arabadan inerim. Çözümü olmayan bir sorunu düşünürken, Felix'e kendi payımı anlatmak zorunda olduğumu bilmek kalbimi acıtıyor. Onu Savannah'nın planlarından kurtarmak için gerçeği anlatmalıyım.

Ancak gerçek, zihnimdeki hayali yok edecek. Beni çok seven bir adamla birlikte yaşlanma hayalini. Yeğenimin hayatında bir rolüm olma hayalini. Aldattığım için kendi mutlu sonumu yaşayamayacağım.

Ama bu, Felix'in mutlu sonunu engellememeli.

Çantamı koluma asmış, topuklu ayakkabılarım tıklatarak binama giriyorum.

yüksek pahalı
fayanslara Girmek Asansöre

Asansöre girip arkaya doğru adım atıyorum ve görevlinin katımı seçmesini bekliyorum. "Tekrar iyi olduğunuzu görmek güzel, Bayan Cannon." Kapılar kapanıp hareket etmeye başladığımızda utangaç bir şekilde

bir bakış attı ve kapılar kapanıp asansör hareket etmeye başladı. "Sizin için endişelendim."

"Teşekkürler."

Sabırsızlıkla, katıma ulaşır ulaşmaz kapılar açılır açılmaz ileri doğru ilerleyip kapıları itiyorum. Sonra koridorda büyük adımlarla yürüyorum, gözlerim kapıma sabitlenmiş durumda. Uzun bir günün ardından kazandığım ödül: yalnızlık.

Felix'e gitmeyi çok istiyorum. Evini ziyaret etmek, yatağında yemek yemek ve Juliet balkonunda durup Micah Malone'un özenle baktığı bahçeleri incelemek istiyorum.

Felix'in kaba sesini duymak istiyorum. Sert sözlerini. Vücudumda onun sert ellerini istiyorum ve, Tanrım, bana gitmeme izin vermediğini söylemesini istiyorum. Beni kalmaya *zorlamasını* istiyorum. Seçimi benim elimden almasını, böylece ailemi mahveden bir adamı istediğim için suçluluk duymayayım.

Ama bu benim için mümkün değil, Edward sözlerine ne kadar inanırsa inansın.

Telefonum çantamda yine titriyor, zil sesi zihnimin arkasında tıpkı kara tahta üzerinde tırnaklar gibi rahatsız edici bir şekilde çınlıyor. İnleyerek çantama uzanıyorum

çantamdan telefonu çıkarıyorum, ama ekranda Dana'nın adını görüyorum.

Hayal kırıklığıyla, cevaplamak için ekranı kaydırıyorum, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum, sonra elimi tekrar çantama sokup kapımı açan anahtar kartını çıkarıyorum. "Biraz yorgunum. Önemli bir şey değilse..."

"Üzgünüm, Bayan Cannon. Sadece başka bir isim bulduğumu söylemek için aradım."

"Malone annelerinden biri için bir aday mı?" Kartı kapımın sensörüne kaydardım ve kilit açıldığında biraz rahatladım. Kapıyı itip arkamdan kapatmak için geri döndüm ve alnımı tahtaya dayadım. Soğuk, sert yüzey, ağrıyan başıma yatıştırıcı bir his verdi. "Hangi kardeş?"

"Sanırım Tim," diye dikkatli bir şekilde cevapladı. "Bu kadın Tim Senior ile bağlantısı olan ilk kişi değildi, ama bu adamla geçirdiği zaman doğum kayıtlarıyla kesinlikle uyuyor."

"Tamam." Gözlerimi kapatıyorum, kirpiklerimin yanaklarımdaki titremesi karnıma kadar yansıyor. "Yarın bunun üzerinde çalışalım, tamam mı? Bugünlük bu kadar yeter. Yorgunum."

"Tabii ki. İyi uykular, Bayan Cannon. Dinlenin. Oh, gitmeden önce," sanki telefonu kapatacağımı hissetmiş gibi, "Davis aradı."

"Öyle mi? Bugün ofiste yoktu. Dikkat çekici bir şekilde..." "Evet, Copeland City'deydi. Toplantısı olduğunu söyledi."

"Kapat, Darling."

Kapıya atlayıp, alnımı sert ahşaba çarptım ve zonklayan baş ağrımı daha da kötüleştirdiği için acı içinde inledim, ama sonra döndüm ve Felix'i durduğum yerden sadece iki adım ötede buldum. Ateşli gözleri beni baştan aşağı süzdü. Bakışlarımız buluştuğunda, lezzetli dudakları daha da yukarı kıvrıldı.

"Şimdi," diye emretti. "Bana dikkatini vermeni istiyorum." "B-Bayan Cannon?" Dana kekeledi. "Orada mısınız?"

"Evet." Sırtımı kapıya dayadım ve çantamı yere bıraktım, çanta yere çarparak gürültü çıkardı. "Gitmem gerek, Dana. Yarın ofise döneceğim, sonra Davis'le ilgileneceğiz."

"Davis mi?" Felix alaycı bir şekilde sorar. "Küçük penisi olan mı?" Telefonumu alır ve bana yaklaşıp, göğsünü göğsüme, dudaklarını boynuma bastırır. Sonra aramamı sonlandırır ve telefonu çantama atar. Hareketleri o kadar inanılmaz derecede akıcıdır ki, bunu milyonlarca kez yaptığını söyleyebilirim.

Sikini kalçama bastırırken, elini boynuma dolarken, arzusu hissedilir hale geliyor. "Artık Davis'le konuşmana gerek yok"

konuşmana gerek yok, sevgilim." Geri çekilerek gözlerime bakar ve müstehcen bir gülümseme atar. "Sen kıskanç ve sahiplenici mi olacaksın? *Ben* de kıskanç ve sahiplenici olacağım."

"Felix..." Sesim kısık. Boğazım ağrıyor. "B-burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmem gerekiyordu." Başını yana eğip beni inceliyor, orman yeşili gözleri yüzümün her santimini inceliyor.

Beynim bana dönmem için çığlık atıyor. Ama sonra dudaklarını benim dudaklarımın üzerine koyuyor ve farklı koşullar altında aklımda olabilecek her türlü bilinçli düşünceyi çalıyor.

Dili benimkiyle düello yapmak için ileri kayıyor. Onun öpücüğü, vazgeçebileceğimden emin olmadığım bir uyuşturucu.

"Bu arada, çok güzelsin. Yorgun," diye ciddiyetle kabul ediyor, "ama güzelsin." Ellerini indirip bluzumun düğmelerini açmaya başlıyor.

Sormuyor. Tereddüt etmiyor. Dünya yanıyor gibi görünmüyor.

Çünkü *bu* dünyayı ateşe veren o. Bizim dünyamızı.

Beni, kendimi öyle hissettirdiğı bir hediye gibi açıyor, kumaşı geri çekiyor ve manşetlerindeki düğmeleri açamayınca kollarımı dolaştırıyor. Sonra eteğimin fermuarını açıyor ve gözlerimiz buluştuğunda sırtıyor.

"Çok uzun bir gün oldu, Christabelle." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Isırıyor. Alay ediyor. Beni kendine çekiyor ve eteğimi aşağı indiriyor. "İstersen dururum. *Senin için* ne gerekiyorsa yaparım. Ama lütfen, aşkım için," boynuma öpücükler yağdırıyor ve beni yukarı çekiyor, sırtımı kapaıya çarpıyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyor, "lütfen beni durdurma."

"Felix..." Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Suçluluk duygusu sinirlerimle karışıyor, sinirlerim ise mafya üyesine aptalca aşık olduğum gerçeğıyle karışıyor. Ama elleri tenimde sihirli bir etki yaratıyor. Dudakları ruhuma büyüleyici bir büyü yapıyor. "Söylemeliyim ki..."

"Beni özlediğini söylemek mi zorundasın?" Beni bir koluyla tutarken, diğer eliyle pantolonunu açıp aşağı indiriyor. "Çünkü ben de öyle." Morarmış, kalın, sızan ve zevk vaat eden sikini serbest bırakınca beynim kısa devre yapıyor. "Bensiz yaşayamayacağını mı söylemek istiyorsun?" Başımı geriye atıp çığlık attığımda, başparmağını klitorisime sürter ve dudaklarımı yakalar. "Çünkü ben de öyle, sevgilim."

Penisini avuçlayıp ıslak sıcaklığımın üzerinde ucunu gezdirir, girişime yerleştirir ve nefes nefese bekler. Vücudu güçlü ve talepkardır.

Ama benim gözlerimi bekliyor. Düşüncelerimi toparlamamı ve odaklanmamı bekliyor. "Ağlayana kadar seni sikmemi mi istiyorsun? Çünkü başka bir yol bilmiyorum."

"Fe—"

Derinlemesine içime girer, nefesimi keser ve ben çığlık attığımda homurdanır.

"Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum." Bana vurur, beni kapıya sıkıştırır, böylece sevişmemiz ritmik hale gelir. Koridorda yürüyen herkesin duyabileceği bir bağlantı. "Siktir, Christabelle, bir günden az bir süre yoktun ve seni çok özledim."

"Tanrım." Ekstazi vücudumu sarar. Bu adamla bir daha birlikte olmayacağımı düşündüğümde, eve çok hızlı bir şekilde doğru ilerlerken boşaldım. "Felix."

"Sen de beni özlediğini söyle." İçime derinlemesine giriyor. Dikkatli değil. Bana nazik davranmayı reddediyor. Sonra elini kaldırıp boğazımı kavıyor, beni kapıya sıkıştırıyor ve dudaklarımdan şaşkın bir arzu dolu bir inilti koparıyor. "Sen de bunu hissettiğini söyle."

"Ben de öyle hissediyorum." Gözlerime yeni gözyaşları doluyor, ama bunlar kederden değil.

Veda değil. "Ben de hissediyorum Felix. Hissetmemeliyim, sen de hissetmemelisin, ama biz..." "Ama seçim şansımız yok." Beni kendi vücudu ve kapı arasında sıkıştırıyor

bana nefes alacak yer bırakmıyor. Kaçma şansı yok.

Gerçi, artık kaçabileceğimi de sanmıyorum. Kaçmam gerekse bile, kaçamıyorum.

"Benim için bu kadar, Christabelle." Çabuk hareketiyle beni şaşırtarak çekilir ve beni ayağa kaldırır. Ama beni tutar, dizlerim titrediğinde sırtarak, onun yardımı olmasa vücudumun yere düşeceğini bilir.

Ellerini kalçalarıma dayar ve dizlerinin üzerine çöker, gözleri boğazımı kurutan bir tehditkarlıkla parlar, sonra dilini bacaklarımdan arasına sokar ve beni ayakta tutmak için avucunu karnıma vurur.

Beni ayakta kalmaya zorlamak için.

"Tattığım en tatlı amcık." Klitorisimi emiyor ve iki parmağını kıvrımlarımdan arasına sokuyor, içime girip benden alıyor. Serbest bırakmamı. Aklımı. Onunla tanışmadan önceki halim olabilme yeteneğimi.

Beş yıl sonra, ne kadar seçim yaparsam yapayım, bir hafta önceki ben olmayacağım. Ve tüm kalbimle ve ruhumla, beş yıl sonra onu hala seveceğimi bilsem de, bu hafta onun kalbini kırdığımda canımın yanacağını da biliyorum. Ona gerçeği söylediğimde.

Ona içindeki canavarı gösterdiğimde, beni hayatından çıkaracak ve kendi hayatına devam edecek.

Ama bu daha sonra olacak. Şu anda, elimi saçlarına geçiriyorum ve onaylayan bir homurtu duyuyorum, bu ses içimi titreten lezzetli bir titreşim.

"Ağzıma boşal," diye inliyor, elini karnımdan aşağı kaydırıp beni oradan kavradığında kalçama morluklar bırakıyor. "Bana o tatlı nektarı ver, Christabelle."

"Felix..." Nefes nefeseyim, hızlı ve sık nefesler başımı döndürüyor. Kalçalarım benim iznim olmadan hareket ediyor. Dönüyor. Sürtünüyor. Daha fazlasını arıyor ve bulduğumda titriyor. "Siktir."

Parmaklarını amımın içine sokuyor ve beni zayıflatacak bir rahatlama hissi uyandırıyor. Gözleri, ben patladığımda parlıyor, zevkim altımdaki zemini ıslatıyor.

Zarif bir boşalma değil, bir ecstasy dalgası. Bana yaptıklarının sıçraması, duyulabilir ve adamı dizlerinin üzerine çöktüren, hasta bir tatmin dalgası.

"Aferin kızım."

Parmaklarını içimden çıkarır ve beni aşağı çeker, dizlerim bükülürken beni aşağı indirir, sonra beni sikine yönlendirir, beni doldurur, böylece başka bir dalga bedenimi sarar ve beni esir alır.

"Beni sür." Sütyenimin kupasını aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarır, sonra dudakları arasına alır ve ısırır.

"Tanrım." Uyluklarım yanıyor, ama adamı sürüyorum ve çok iyi hissettiğimde inliyorum. Çok fazla olduğunda. Çok yoğun olduğunda. "Felix."

"Daha önce sevdiğim biriyle hiç sevişmemiştim." Göğsümü bırakıp diğerine geçer. Ama diğer elini arkaya kaydırıp parmağını kıkıma sokar. Uyarısız. Hazırlıksız. Hiçbir şey umursamadan. Ve ben onun içinde patladığımda, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır ve çığlıklarımı yutar.

"Evet, sik beni," diye dişlerini sıkarak, vücudumu kaldırıp tekrar aşağı çekiyor. "Sik beni, Christabelle."

"Felix..." Vücudum onun vücuduna eriyor. Gücüm kalmadı. "Yapamıyorum..." Nefes nefeseyim. "Yapamıyorum."

"Yapabilirsin." Beni daha hızlı hareket etmeye zorlar. Daha hızlı. Daha sert. "Bir kez daha, sevgilim." Vücudu benim altımda gerilir. Kasları gergin ve talepkardır, beni ona binmeye zorlar. "Beni de yanına al, bebeğim. Bir kez daha."

"Felix..." Artçı sarsıntılar vücudumu ateşe verirken kollarımı omuzlarına doluyorum. "Siktir."

"Sonuncusu." Yüzümü tutar ve dudaklarını dudaklarıma çarpar, tüm vücudu gerilir ve nefesini ciğerlerime dolduran bir homurtuyla patlar.

Bir patlama ile boşalır, amımı ıslatır ve yine de alır. Alır. Vücudumu kaldırır, sonra tekrar indirir. Gücü, benim ölü ağırlığımın altında sarsılmaz.

"Siktir," diye homurdanır, kalçaları tekrar yukarı doğru çıkıntı yapar ve beni doldurur. Nabızı, boğazında göze çarpan bir şekilde atıyor. Gözleri, arzuyla kaplı.

Ve kafam sallandığında, boynum, akılsızca sikildikten sonra onu tutamayacak kadar zayıf olduğunda, çenemi ısıyor. "Buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu biliyordum."

"Drive-thru amcık," diye şaka yapıyorum, yorgunluktan sözlerim peltek çıkıyor. Tüm ağırlığımı ona veriyorum, başımı omzuna yaslayıp kollarımı hala ceketli sırtına doluyorum. "Kullanışlı, hızlı ve sana hiçbir şeye mal olmuyor."

O gülüyor, beni yine kaldırıyor, ama bu sefer dizlerini ikimizin altından çekip kışının üzerine düşüyor. "Sana para verirdim." Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Sikiştiğimde kaliteyi anlarım."

"Adi herif." Ona tokat atacak gücü kendimde bulamıyorum. Kalkıp ona dersini vermek için uzaklaşamıyorum bile. "Daireme nasıl girdin? Bu bir suç."

Sırtını duvara dayayana kadar ikimizi de kaydırıyor. Sonra parlak bir şeye hayran olan bir çocuk gibi göğüslerimi inceliyor. "İçeri girdim, sevgilim. Yasayı çiğnemekle bir sorunum olmadığını zaten belirlemiştik." Elini kaldırıp göğsümü avuçlayarak, ağırlığını test ederken dudakları çekici bir gülümsemeye büründü. "Meme uçlarına kiraz aromalı ChapStick sürüyor musun, yoksa doğal olarak tatlı mısın?"

Onun penisi içimde seğirirken gözlerimi deviriyorum. "Diyabetimden olabilir. Bu da aklıma bir şey getirdi." Elini itip kucağından kalkıyorum, ikimizden de bir inilti ve onun penisi serbest kalıp karnına düşerek karışık boşalmamızın izini bıraktığında bir kayıp iç çekişi geliyor. "Bayılmadan önce bir şeyler yemem lazım." Ona gözle görülür şekilde titreyen elimi gösteririm ve uyuşumdan akan menisini görmezden gelirim. "Gördün mü?"

"Ye." Öne eğilir ve dizlerim titreyene kadar dişlerini uyluğuma geçirir. Sonra kıcıma şaplak atar ve ayağa kalkar. "Test. Duş. Sonra gitmemiz gereken bir yer var."

"Öyle mi?" Çantamı kapının yanında bırakıyorum. Ve kıyafetlerimi. Külotumu. Dairemi sütyen ve topuklu ayakkabılarla geçiyorum, buzdolabının kapısını açıp bir parça peynir çıkarıyorum ve dişlerimin arasına atıyorum. "Nereye gitmemiz gerekiyor? Ve neden bu sabah hayatından kaçan bir kadın için sosyal planlar yapıyorsun?"

O arkamdan geliyor, pantolonunu düzeltiyor, aletini saklıyor ve elini kalçama koyarak attığım her adımda bana eşlik ediyor. "Çünkü sana zaten söyledim, seninle işim henüz bitmedi. Ve sana bir sürprizim var." Bizi döndürüyor, kıcıma hafifçe vuruyor ve beni banyoya doğru yönlendiriyor.

Daha önce onu evime hiç davet etmediğimi düşünürsek, yolu bilmesi garip...

"Hadi gidelim, sevgilim. Akşam yemeği planımız var. Saat yediye kadar orada olmamız gerekiyor."

FELIX

CİDDİLEŞİYORUZ... VE BÜTÜN O SAÇMALIKLAR

Vücuduna göre dikilmiş bir elbise giyiyor. Benim ona giydirmekten hoşlandığım şık bir gece elbisesi değil, küçük penisli meslektaşlarıyla sıkıcı iş konuşmaları yapmak için toplantı odasına giyeceği türden bir elbise de değil.

Hayır. Bu bir randevu gecesi elbisesi. Derin dekolte ve uyluk boyu skater kız eteği. Halter kıyafetlere bayılıyor, bu benim için sorun değil, çünkü bu kıyafetler onun dolgun göğüslerini yukarı kaldırıyor, sırtının lezzetli bir kısmını ortaya çıkarıyor ve yanlarını gizlice gösteriyor.

Ellerimi kaşındıran şey, yan göğüslerinin gizli bir şekilde görünmesidir. Onu kucağıma çekip, özenle sürdüğü rujunu bozmak istememe neden olan tatlı bir alaydır.

"Çok güzelsin." Elini tutup yaklaşıyorum ve üstüne bir öpücük konduruyorum. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde bana bakıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sen her zaman güzelsin. Seni kendime saklamaya karar vermem gerçekten haksızlık."

"Kime haksızlık?" Parmaklarını benimkilerle birleştirir, ama gözlerini tekrar öne çevirir. Araba yolculukları ve midesi pek dost değildir. "Bana mı, sana mı?"

"Dünyadaki diğer tüm erkeklere." Parmaklarıyla oynuyorum, onları uzatıyorum ve dairesinden ayrılmadan önce iğnelediği parmağını buluyorum. *Günde birkaç kez kendini iğnelemek acı veriyor mu? Bundan nefret ediyor musun?* "Ve kadınları seven tüm kadınlara," diye ekliyorum. "Onlar da kaçırıyorlar." Parmağını dudaklarımın arasına alıp en son yarasını emiyorum. "Sabahın üçünde gizlice dışarı çıkmak sağlığın için iyi değil, Christabelle. Gözlerini çok yoruyor. Güvenli değil."

"Erkeklerin beni sırtımdan vuracağı için mi güvenli değil?"

Küstahlaşıyor. Tartışmacı. Ama lanet olsun, beni ona çeken de bu tavrıydı.

"Çünkü," diye karşılık verdim, "bu, bugün üç saat uykuyla mı yaşayacağın anlamına geliyor? Dört saat aralıksız." Bileğini öptüm ve ellerimizi indirdim. "Bu, işlevini sürdürmen için yeterli değil."

"Evet, şey... Ben meşgul bir kadınıyım." Arabayla evime yaklaşırken, onun beklemediği bir yere geldiğimizi fark ederek arabanın camından dışarı bakıyor. "Akşam yemeği senin evinde mi?"

"Akşam yemeği her zaman benim evimde."

Onun uzun hatlarını inceliyorum. İnce boynunu ve narin omuzlarını. Vücudunda dövme yok. Her iki kulağında standart piercingler dışında piercing yok. Süslenmeye ihtiyacı yok, makyajı bile her zaman abartısız.

Christabelle Cannon kadar güzelsen, kendi parıltın ve ışıltın yeter.

"Evde yemek yemek her zaman daha iyidir," diye açıklıyorum. "Kuyruk yok. Rastgele aptallar yok. Trafik yok. Akşam yemeğiyle birlikte senin amını yiyemeyeceğimi söyleyen kurallar yok."

Dudaklarını büzerek, gözlerini manzaradan ayırıp benimkilere diker. "Bu muhtemelen doğal pH seviyemi bozar ve idrar yolu enfeksiyonu geçiririm." Şakacı bir gülümseme atar. "Lütfen yemeklerinizi ayrı ayrı yiyin, Bay Malone."

Hafifçe gülerim ve onu kendime doğru çekerim, kolumun altına alıp kulağının kepeklerini ısıtırım. "Sen her zaman benim ilk ve son yemeğim olacaksın. Ve sonrasında da tatlım."

Şoförüm bizi evimin kapılarına götürürken çevremizi gözetliyorum, sonra kapılardan geçerken askerler dikkatle duruyorlar.

Bir orduya komuta etmenin en iyi yanı, askerlerin bir zamanlar ABD hükümeti tarafından eğitilmiş olmalarıdır. Bazıları savaşa gider ve orada kalır. Bazıları geri döner ve özel sektöre girer. Bazıları ise ülkenin malı olarak kalır, ama yine de kapılarımı korur.

"Bugün ne yedin?" Boynunun yan tarafını öpüyorum. Tadına bakıp ısıtırıyorum... ve o, vücudunun benim ilgime verdiği tepkiyi engelleyemediği için uyluklarını birbirine sürtünce gülümsüyorum. "Protein mi?"

"Kahvaltıda yumurtalı burrito yedim." Mırıldanarak, boynunu uzatır ve ısırmaya devam etmemi ister. "Öğle yemeğinde de smoothie içtim."

"Smoothie yemek değildir, sevgilim. Onlar içecektir." "Protein ve yeşil sebzelerle doluydu."

Dudaklarım daha da kıvrılır. "Şu anda aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum." Dönerek dilimden etini çalar, ama evin önünde durduğumuzda gözleriyle beni ödüllendirir. "Bu gece seninle bir şey konuşmak istiyorum, tamam mı? Sonra," ön kapımda bekleyen askerlere, sonra arabadan inip kapımızı açmak için dolaşan şoförüne bir bakış atar. "Sadece ikimizken."

"Birini mi öldürdün?" Onun göz kamaştırıcı gümüş gözlerine bakıyorum, sinirlenerek gözlerini devirdiğinde gülümsüyorum.

"Birini öldürülmesini mi istiyorsun?" diye soruyorum, o dudaklarını düzleştirince kendimi eğlendiriyorum. "Sen bir gazetecisin, bu yüzden seni memnun edebilecek belirli becerilerim olduğunu söyleyemem. Ama..." Şoför kapısını açıp o çıkmaya çalışırken parmaklarımla çenesini tutuyorum. "Benim becerilerim, benim aletimden çok daha fazlasını kapsıyor. Yani, bilirsin, bir şeyin yapılması gerekiyorsa..."

"Aklımda tutacağım." Bana doğru eğilir ve dudaklarını dudaklarıma bastırır. Sonra dönüp benden önce arabadan iner. "Bu arada, akşam yemeğinde ne var?"

"Lix!" Cato evden fırlayıp merdivenleri ikişer üçer basamak atlayarak iner. Lanet olası bir köpek yavrusu gibi arabanın etrafında zıplar ve gözle görülür şekilde rahatsız olan Christabelle'in önünde durur. "Açlıktan ölüyorum dostum. Ve sen geç kaldın." Sonra Christabelle'e bakar, elini tutar ve yetişkin bir erkek gibi ona seksi bakışlar atar. "Çok daha iyi görünüyorsunuz Bayan Cannon. İnsülin ve su cildinize iyi geliyor."

"Uh..." Elini kaldırıp üstüne öptüğünde, paniklemiş gözleri benimkilere doğru dönerek yutkunur.

Ben sadece gülümserim. Çünkü artık onu kendime ait ilan ettiğime göre, dört sinir bozucu kardeşe alışması iyi olur. "Cato'yu hatırlıyorsundur." Birbirine kenetlenmiş ellerini tutar ve onun elini çekerek Christabelle'i serbest bırakırım. Sonra parmaklarımızı birbirine kenetlerim ve kolumu omuzlarına atarım, böylece bana yakın durmak zorunda kalır. "Tim de burada."

"Tim mi?" Vücudu yanımda kaskatı kesildi. Uzun uzuvları, ilk kez resmi olarak tanıştığımız zamanki gibi sertleşti. "T-Timothy Malone burada mı?"

"Hayatta olan," diye gülümsüyorum. "Şu anda arka bahçede çürüyen değil. Hadi." Onu kendime çekip merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum. "Beş Malone oğlu var, sevgilim. Sen sadece dördünü tanıyorsun ve çoğunu tanıdığında da delirmiş ve hasta bir haldeydin."

"Aile yemeği yiyoruz..." Bizi durdurur, ben de merdivenleri çıkarken neredeyse tkezerim. "Senin ailenle mi?!"

"Bu tür şeyler genelde böyle olur. Ama Tim'e ak hayatını sorma, tamam mı?" Parmak ucumla onun buruuk burnunun ucuna dokunuyorum, sonra tekrar yürümeye balıyorum. "Bu konuda hassastır."

"Ama Aubree çok seksi," diye haykırıyor Cato, önümüzde koşarak. "Mayet gibi doktor olduğu için zeki ve saçını pembeye, mora falan boyadığına bakılırsa biraz da ılgın. Gözleri parlak mavi, sanki Karayıpler'i ieleyip kendine saklamı gibi. Şimdi Tim onu kendine ayırıyor, ama açıkçası o benim yaıma daha yakın, onun yaına değil." Merdivenlerin başında bize dönüp kot pantolonunun dışından sikini tutuyor. "Kesinlikle çok güzel."

Christabelle'in yüzü hastalıklı bir yeşil renge büründü. Göğsü, fiziksel olarak hasta olacaktı gibi inip kalkıyordu.

"İyi misin?" Sesimi alaltıyorum, ama Cato'nun yine de duyabileceğini biliyorum. "Kusacakmı gibi görünüyorsun."

"Gergin," diye Cato akacı bir şekilde araya girdi. "Be Malone kardeşi olduğunu fark etti. Bir tanesi evli, diğer dördünden ise sana bağlı. Buna kaırılmı fırsat denir."

"Yapamam..." Topuklarını döndürür, baını sallar ve kaçmaya çalışır. "O seks ve fırsatlardan bahsederken onunla akam yemeği yiyemem."

"Cato!" Onu durduran bir bakışla ona bakarım. "Kapa eneni." Sonra Christabelle'i çekip, gitmesine izin vermem. "O bir aptal, ama sen ne kadar tepki verirsen, o kadar aptallaır. Etrafında tutmak istemeyeceğin vahşi bir kedi gibidir. Ona aldırma."

"Onun hakkında böyle konuşma." Beni aırtarak, öfkeyle kaşlarını atıyor. "O sadece bir ocuk. *Senin* yetitirdiğin bir ocuk."

"Evet," Cato gülerek ellerini ceplerine sokar ve topukları üzerinde sallanır. "Ben sadece bir ocuğum, Lix. Zihnim masum ve rol modellerimizin kötü bir i çıkardığını *biliyoruz*."

Baımı iki yana salladım ve bunun hayatımın en kafa karıştırıcı konuşması olduğunu dndm.

Onun yanında olamaz, ama onu savunur. Tim nc'y düşündüğünde yüzü bembeyaz olur, Cato onun aletine dokunduğunda ise yeile döner.

Tim'in geceyi burada geçireceği ve Cato'nun *sürekli* penisine dokunduğu dnlrse, oldukça talihsiz bir durum.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp ön kapımızdan klimalı serinliğe giriyorum, ama odama kaçmasına izin vermek yerine - merdivenlerden geçerken vücudunu eğerek kaçmaya çalışıyor, bu yüzden onu bırakırsam kaçacağını biliyorum - onu evin içinden geçirip, bugün burada beş Malone olduğunu bilen askerlerin yanından geçip, gürültüyle dolu mutfağa götürüyorum.

Mary ocakta hepimize yemek hazırlıyor, Minka Mayet ise taş tezgahın üzerine oturmuş, ayaklarını Arch'ın kucığına koymuş. Tatlı patates kızartması yiyor, Arch ise onu sanki ay ve yıldızları asmış gibi izliyor.

O, tanıdığım en güzel kadındı. En seksi kadındı. Aklı, beni en çok etkileyen şeydi. Lanet olsun, kardeşinin karısına şehvet duymak doğru değil, biliyorum. Ama onun gibi kaliteli biriyle tanıştığında, biraz yalnız hissettiğinde onu aklından çıkarmak zor oluyor.

O eski bendim. Christabelle'den önceki ben.

Şimdi Minka'ya bakıyorum ve hala güzel, hala zeki, hala esprili ve zorlu olduğunu bilsem de, artık bacaklarına bakmıyorum ya da onları omuzlarımda hayal etmiyorum. Konuşmasını izleyip dudaklarının benim sikimi sardığını düşünmüyorum.

Ben değiştim.

Doğru kadın sana bunu yapar... Arch'a göre.

"Geldik," diyorum, dikkatleri üzerime çekerek ve Christabelle kaçmaya çalıştığında onu daha sıkı tutuyorum. "Arch. Doktor Delicious." Onun parlak kahverengi gözleri patates kızartmalarından ayrılıp bana odaklandığında gülümsüyorum. Ama ben göz kırptığımda, dudaklarını düzleştirip Christabelle'e bakıyor.

Doktorların yaptığı şeyi yapıyor: hastasını değerlendiriyor. Hala hayatta ve iyi durumda olup olmadığını kontrol ediyor.

Omuz silkiyorum, sonra Micah'a, ardından da kapıda kollarını kavuşturmuş ve yüzünde belirgin bir somurtkanlık olan Tim'e bakıyorum.

Sevdiği kızla evlenen Arch'ın aksine, Tim henüz Aubs'a sahip çıkmış değil. Bu da, canı ne zaman isterse onu uçağa bindirip akşam yemeği için ülkenin öbür ucuna götüremeyeceği anlamına geliyor.

Bu gerçek, bence onu çok mutsuz bir çocuk yapıyor.

"Christabelle Cannon..." Onunla tanışmamış tek kişi o olduğu için, onu yaklaştırıp Tim'e doğru işaret ettim. "Timothy Malone III. Tim, Christabelle."

Koyu yeşil gözleriyle ona bakıyor, sakalı kesilmiş ama gür olan dudakları sıkılaşıyor. Onu uzun bir süre izliyor,

onu titretmeye yetecek şekilde onu inceler.

Onun onu titretmesi beni sinirlendiriyor. "Şimdi güzel bir şey söylesen iyi olur Timothy, yoksa akşam yemeğimi boğazına tıkarım."

"Tanıdık geliyorsun." Elini uzatır ve kadının elini tutar, ama kadın elini uzatmamıştır. "Neden tanıdık geliyorsun?"

"Şey..." Boğazı gerginlikten gözle görülür şekilde titreyerek yutkunur.

"Şey..." "O Christabelle Cannon," diye gururla söylerim. Sonra onun ön koluna hafifçe vururum ve ellerimiz ayrıldığında, onun ateşli bakışları beni olduğum yerde yakarken sırtarak gülümserim. "O New York'un seçkinlerinden. Ama sen bunu bilemezsin, çünkü uzun zaman önce Copeland'a gidip beni burada kendi başıma bıraktın."

"Oh, ağlayıp sızlanma," der Minka, ayaklarını Archer'ın kucğından indirip yere koyar. "Son geldiğimden beri şekeriniz nasıl, Bayan Cannon?"

"D-düzenli," diye kekeledi. "Tansiyonum da iyi. Ve bana Christabelle diyebilirsiniz."

"Öyle yapıyorum," doktor sırttı. "Arkanızdan. Ya da bazen size Debbie diyorum, çünkü isimler aklımdan çıkıyor ve meşgul olduğumda küçük detayları unutuyorum."

"Debbie mi?" diye gülerek soruyorum. "Christabelle'den Debbie'yi nasıl çıkardın?"

Yanakları biraz kızardı. "Şey gibi... Diyabetik Debbie. Bundan gurur duymuyorum," diye ısrar etti ben güldüğümde. "Ama Aubs'un bana anlattığı bir aliterasyon meselesi. İşe yarıyor, neyse ne."

"Aslında işe yaramıyor," diye gülerek Cato buzdolabına doğru yürür ve seçeneklerini incelemek için kapıyı açar. "Onun adı Debbie değil. Carked-It Christabelle olabilir. Ya da Conscious Christabelle. Ama tam tersi, çünkü o baygındı." Buzdolabından bir bira seçer ve kapıyı çarparak kapatır, şişeler içinde tıkırdar. "Christabelle Cannon kendi başına bir aliterasyon, bu da oldukça eğlenceli. Cutie-Pie Christabelle... Classy Christabelle, çünkü o bir sosyetik. Captivating Christabelle..."

"Onu içemezsin." Bir sürü ismi olan kadın kolumun altından fırlayarak mutfğı birkaç uzun adımda geçer.

O, savaşmak için yetiştirilmiş erkeklerin arasında. Savunmak için. Baskı altında çalışmak için. Ama o, en genç Malone'a saldırıp elinden birayı alıp ona meydan okurcasına bakarken, hiçbirimiz kıpırdamıyoruz. "İçki içecek yaşta değilsin."

Şaşkın bir şekilde, boyu yeterince uzun olduğu için kadının başının üzerinden bana bakar ve gözlerimle karşılaşır. Sonra boğuk bir kahkaha atar ve içkisini geri alır. "Ben bir yetişkinim, Bayan Cannon. Sanırım bir sorun olmaz."

"Sen yetişkin değilsin!" Bayan Cannon içkiyi geri alır ve ikisi tuhaf bir çekişme içine girer. "İçki içmek için yasal yaş yirmi bir. On sekiz değil."

"On sekiz yaşında savaşa gidebilirim ya da yasal içki içme yaşının on sekiz olduğu Avustralya'ya taşınabilirim."

"O zaman Avustralya'ya taşın." O içkiyi almaya çalıştığında, içkiyi onun ulaşamayacağı bir yere kaldırır. "Bavullarını toplamana yardım ederim."

"Sen..." Badem şeklindeki gözlerini bana çevirir. "O şu anda ciddi mi?"

"Yani..." Onu odanın diğer ucuna kadar takip edip birayı kendime alıyorum. "Haksız değil. *Ne zaman taşınyorsun?*" Avustralya aksanıyla konuşmaya çalışıyorum, ama sanırım daha çok İskoçya aksanı çıkıyor. "Oradaki sörfçü kızların çok çekici olduğunu duydum."

Öfkelenen Christabelle gözlerini kaldırıp bana dik dik bakar. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki diğer erkekler için lezzetli." Gülümsüyen Mary'ye umutsuzca bakıyorum. Malone'lar, bir doktor ve bir sosyetik arasında tek aklı başında kişi. "Akşam yemeği ne zaman?"

Resmi yemek masasından bir sandalye çekip Christabelle'in elinden tutup oturmasına yardım ediyorum. En azından artık o kadar yeşil değil. Tim masanın karşı ucuna otururken titremesi de azalmış.

"Şarap?" Saçlarının üstüne bir öpücük konduruyorum ve *Dedektif* Malone'dan şüpheli bir bakış alıyorum, gözleri kısılıyor, ancak Mayet'e koltuğuna oturmasına yardım edecek kadar nezaketini koruyor. "Kırmızı mı, beyaz mı?"

"İkisi de değil." Boş bardağının üzerine avucunu koyar. "Teşekkürler."

"Hikayen nasıl gidiyor?" Minka, Archer şarabı doldurduktan sonra kadehini alır ve koltuğuna yaslanarak sorar. "Hepimiz Malone annelerini aradığımızı biliyoruz."

"Öyle mi?" Christabelle'in gözleri, Mayet'in diğer tarafına, bizim oturduğumuz yerin tam karşısına oturan Cato'ya kayar. Sonra

Mayet'e bakar ve yutkunur. "N-ne biliyorsun?"

"Timothy Malone ile çok ilgilenen bir gazeteci olduğunuzu." Sonra en büyük ağabeyime gülümsedi. "Diğeri. Onun öldürdüğü kadınları bulmaya kararlı görünüyorsunuz, ki ben şahsen bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Kızgın değil misin?" Ben otururken titrek bir şekilde peçetesini alır ve kucağına düz bir şekilde serer. "Hayatlarınızı kurcalamama bir itirazın yok mu?"

"Hayatları," diye omuz silkiyor. "Ve hayır. Archer'ın bir isim isteyeceğini biliyorum." Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Ve Felix. Bu adamların hiçbir kendilerine ya da annelerine olanlara karşı bir seçim şansına sahip değildi. Her iki ebeveynini de tanıyan, tüm gençliğini onlarla geçiren biri olarak, kim olduğunuzu bilememenin verdiği acıyı hayal bile edemiyorum. Yani," şarabını karıştırıp küçük bir yudum aldı, "buradaki kimsenin yaptığınız işi sorun edeceğini sanmıyorum."

"Ancak, bulgularınızı gizlilik içinde öğrenmek isteriz," diye ekler Archer ciddi bir şekilde, sesi derin ve *polisvari*. "Gelecek haftaki *Cannon Daily'nin* ön sayfasından değil. Peki, gizliliğimizi sağlamak için ne yapmalıyız, Bayan Cannon? Kitlelere dağıtılan dedikodu malzemesi haline gelmemek için."

"Hesaplamayı yapalım mı?" diye sorar Cato, herkesin dikkatini üzerine çekerek. "Günde beş yüz bin gazete satılıyor, tanesi beş dolar." Kafasında hesap yapar ve sırtarak, "Bence istenen fiyat iki buçuk milyon dolar," der. Christabelle'e bakar. "Bu yeterli mi?"

"Bulgularımı yayınlamayacağım," diye mırıldanır ve herkes, Cato dahil, alkolün tadını çıkarırken bir bardak su alır.

Mary tabaklarla telaşla içeri girer. Üçer üçer tabakları masaya koyarken, çocukları bir araya geldiğinde annelerin yaptığı gibi gülümser.

Belki bir annemiz yoktu ve belki babamız pisliğin tekiydi. Ama Mary vardı ve bu, sadece acımasız olan bir dünyada önemliydi.

"Bu projeye bir süre önce başladım," diye devam eder Christabelle, herkesin bakışlarının ağırlığı altında omuzları çökmüş bir halde. "Farklı nedenlerden dolayı. Hayatımın farklı bir döneminde. Ama şimdi cevapları bulup size vermek istiyorum." Yutkunur, alt dudağını ısırır. "Bedavaya."

Onu merakla inceliyorum. Merak ediyorum. Kafam karışık.

Neden New York'un sevgilisi, kendine güvenen ve güçlü Christabelle Cannon bizimle otururken *gergin*?

Bir hafta önce beni ateşe atmaya hazırdı. Kibritleri boğazıma sokup, küllerimin üzerinde sevinçle dans ederdi. Hiç korku göstermezdi. Ama şimdi...

Bu mantıklı değil.

"Asistanım bugün bir şey buldu." Tereddütle Archer'a baktı. Sonra bana. "Bir kadın. Adı Diane'di. Ve o, şey..." Boğazını temizlemek için öksürdü. "Zamanlama, yani... senin doğumunla uyuyor."

"Benim doğumumla mı?" Şaşkınlıkla elimi kaldırıp göğsümü işaret ettim. "Annemizi mi buldunuz?"

"Şey... 87 yazında babanızla yatmış olabilecek ya da olmayabilecek bir kadının adını buldum. Ondan dokuz ay sonra..."

"Doğum günüm," diye bitiriyorum, midemde garip bir gerginlik hissediyorum. "Diane mı?"

O, fare gibi küçük bir hareketle başını sallar ve Mary önüne bir tabak koyarken yana doğru kayar. "Diane Sullivan. On sekiz yaşındaydı ve babanla bir ilişki yaşamış olabileceği düşünülürken, kısa süre sonra ortadan kayboldu."

Dinleyenlere tekrar bakar. "Henüz hiçbir şey kesinleşmedi. Diane'in hayatı hakkında biraz daha araştırma yapmam gerekecek, ancak ondan sonra onun aradığınız kadın olup olmadığını kesin olarak söyleyebilirim." Utangaç bir şekilde Tim'e bakar ve gözlerini indirir. "Babanız bu kadınları artık kullanmayacağına karar verdiğinde onları nereye koyardı? Tabii ki bu sadece bir varsayım..."

Şarabını kaldırıp bir yudum alırken alaycı bir şekilde güldü. "Varsayımsal olarak... Hiçbir fikrim yok. Burada çok fazla aramız var, Bayan Cannon. Ancak, arka bahçedeki meyve bahçeleriyle ilgili bir konuşma hatırlıyorum." Düşünceli bir şekilde içkisini masaya koyar ve kaşlarını çatır. "Bizi olduğumuzdan daha fazla bilgili sanarak bize fazla değer veriyorsunuz. O bizim arkadaşımız değildi ve kararlarını bizimle tartışmazdı, sanki bizim bir katkımız varmış gibi."

"Evet." Sandalyesine yaslanıp sessizce nefes verdi. "Şimdi anlıyorum. Hepinizin babanız kadar suçlu olduğunuzu yanlış bir şekilde varsaymışım. Şimdi, sizi doğuran kadınlar gibi, sizin de onun kurbanları olduğunuzu anlıyorum."

"Meyve bahçesi," diye Archer sertçe araya girdi. "Tim dedi ki... babam," diye ekledi, Christabelle'in bakışları kardeşime yöneldiğinde, "bir keresinde diz çöküp onun küçük kölesi olmayı reddettiğimde acımasız bir yorumda bulunmuştu. Boğazımı kesip beni de meyve bahçesine atacağını söylemişti." Koltuğuna yaslandı

ve kolunu Minka'nın omuzlarına doladı. "Beni *de* meyve bahçesine atacaktı."

"Bunu biraz daha iyi hale getirebiliriz, biliyor musun?" Minka kocasının yanına yaslanır, onun fiziksel temasa ihtiyacı olduğunu bildiği için kendini onunla paylaşır. Teselli olmak için. "Meyve bahçesini kazabiliriz. Bulduğumuz kalıntıları mezardan çıkarabiliriz. Kimliklerini tespit edebiliriz. Onları uygun şekilde defnedebiliriz."

"Üzgünüm." Christabelle koltuğundan kalkar, kolum omuzlarından düşer ve peçetesi yere düşer, bu beni şaşırtır. Sonra masanın ve sandalyesinin arasından sendeleyerek çıkar, gözleri yemin ederim ki gözyaşlarıyla parıldamaktadır.

"Tuvalete gitmem gerek." Hafifçe eğilerek bir tür reverans yapar ve ben elini tutmaya çalıştığımda elimi iter. "Doldum. Ama siz eğlencenize devam edin. Lütfen." Elini hızla kaldırıp burnunun altını siler, ama kimse bir şey söylemeye fırsat bulamadan, dün gece dans ettiğimiz zeminde *klip-klip-klip* sesleri çıkararak, seviştığımız odadan kaçır.

"Biraz tuhaf, değil mi?" Cato masanın ortasından bir ekmek parçası alır ve yarısını ağzına tikiştirir. "Şeftali kadar güzel ve her gün o kadar çok gazete sattığına bakılırsa muhtemelen çok zeki. Ama yine de..." Burnunu kırıtır. "Tuhaf."

"Kapa çeneni." Elimini uzatıp kulağına bir tokat atıyorum, sonra peçetemi masaya bırakıp ayağa kalkıyorum. "Gidip onunla konuşacağım."

Sandalyeyi itip geri çekiyorum, sonra odayı geçip kapıdan çıkıyorum ve koridorda Mary'yi görünce adımlarımı yavaşlatıyorum. Mary şaşkınlıkla gözlerini kocaman açmış. Ama sonra soluna doğru başını sallıyor.

Bu, banyonun yönü *değil*. "Teşekkürler."

Koridordan geçip mutfağa giriyorum, lezzetli kokuları ve kirli bulaşıkları içime çekiyorum. Ama Christabelle burada olmadığı için yoluma devam ediyorum, arka kapının eşiğinden geçip duruyorum ve onu buluyorum, ayakları çıkmış, omuzları hafifçe ağlarken sallanıyor ve ayak parmakları havuzumuza dalmış.

Herkesin onun balıklar kadar sık yüzdüğünü bildiği halde, henüz tam olarak yararlanamadığı havuz.

"Ne oluyor, Cannon?" Verandadan geçip arkasına geliyorum, ellerimi beline dolayarak onu kuru tutmak ve sudan uzak tutmak için

. Yumuşak, kokulu saçlarına burnumu gömerek nefes alıyorum. "Tanıştığımızda çok ateşliydin. Şimdi akşam yemeğinde ağlıyor musun?" Boynunun yanına bir öpücük konduruyorum ve vücudu titrediğinde onu daha sıkı sarıyorum.

"Bu sen değilsin, sevgilim. Söyleyecek bir şeyin olduğunda, onu söylersin."

"Kötü şeyler yaptım," diye inledi, ellerini ellerimin üzerine koyup tutunarak, sanki bırakacağımdan korkuyormuş gibi. "Hak etmeyen insanları incitecek şeyler yaptım."

"Tamam..." Onu döndürürüm, ayakları havaya kalktığında havuzun kenarına takılsın diye onu zorla döndürürüm.

Panik içinde nefes alır ve omuzlarımı tutmak için çabaladı. Ama lanet olsun, düşmesine izin vermeyeceğim. Onu bırakmayacağım.

"Neden kötü şeyler yaptın?"

Anında somurtuyor. "Önemli mi?"

"Evet." Bir kolumu sırtına dolayarak onu kendime yaklaştırdım, sonra diğer elimi çenesine götürdüm ve gözlerime bakmasını sağladım. "Kesinlikle önemli. Çünkü bunu tamamen bencil nedenlerle yaptıysan, bu başka birini korumak için yapmış olmandan farklıdır. Ya da belki intikamdı, bunun da yeri vardır. Ya da belki sıkıntıdan. Ya da kindarlık. Ya da..."

"Birisi hakkında kötü şeyler düşündüm," diye araya girdi. "Gerçekten çok kötü şeyler. Ve bu şeyler tamamen yanlış değil; suçlar hala var ve benim için özel olan biri incindi. Ama..."

"Yani koruyucu davrandın." Onun huzur bulmasına yardım etmek için çaresizce çalışıyorum. "Sevdiğin biri incitilirse, Christabelle, şehri yakıp yıkmaya hakkın var." Onu ayak parmaklarının ucuna çekip dudaklarına hafifçe bir öpücük konduruyorum. Tuzlu, şişmiş ve çok tatlı. Onunla tanıştığımdan beri en sevdiğim tat. "Senin için yapardım. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok."

"Fikrini değiştirebilirsin," diye itiraz ediyor. "Benim korkunç bir insan olduğumu öğrenirsen. Belki de ateşi yakar ve yanmamı izlersin."

"Hayır." Yüzlerimizi birbirine yaklaştırıp dudaklarımla dudaklarına hafifçe dokunuyorum. "Koruyucu davranmışsan, doğru olanı yapmışsın demektir. Hepimiz öyle yapardık. Bunun için yanlış yaptığını asla söylemeyeceğim. Şimdi, akşam yemeğine geri dönecek misin?" Alt dudağını ısırp ciğerlerimin derinliklerine kadar kokusunu içime çekiyorum. "Beşimiz birlikte en son ne zaman yemek yediğimizi hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?" Yine burnunu çekip gözyaşlarını siler. "Nadir mi?"

"Uh... *on altı yılda* bir nadir." Mükemmel yüzünü avuçlarım. "Bu akşamı seninle paylaşmak istiyorum, tamam mı? Seninle olmak istiyorum, ama onlarla da olmak istiyorum. Lütfen bize katılır mısın?"

"Ya kendimi iyi hissetmediğimi ve eve gidebileceğimi, ama senin yine de burada kalıp onlarla birlikte olmanı söylediysem?"

"O zaman onları başımdan savar ve önümüzdeki on iki saati kaçırmaya değer kılarım." Gözleri kısıldığında şakacı bir gülümseme atarım. Sonra kışını sıkırım ve o sıçrayıp neredeyse havuza düşecekken kıkırdarım.

"Gece yarısı yüzmek için buraya gelmeliyiz. Sen." Boynunun yanını ısıtırım ve öfkeyle tıslar. "Ben. Karanlık. Ve biz bitirmeye karar verene kadar tüm dünya duraklarda."

"İçeri geri dönecek misin, ne yapacaksın?" Cato evin dışına eğilir, ama kapı çerçevesine tutunur. "Seni özledik, Cannon."

"Siktir git." Elini tutup onu kapıya doğru yönlendiriyorum. Yeterince yaklaştığım anda, küçük kardeşimin kulağının yanına bir tokat atıyorum ve o çığlık attığında sırtıyorum. "Özel bir an yaşıyorduk." "Ona vurma." İkimizi de şaşırtacak şekilde, Christabelle benim elimi bırakıp onun koluna girer. Sanki baloya gidiyorlar sanki! "Burada büyümek nasıldı, Cato? Sana iyi davrandılar mı?"

"Hayır." Hızlıca anlar, bana orta parmak gösterir ve kız arkadaşını evin içine götürür, böylece beni burada tek başıma ve istenmeyen biri olarak bırakırlar. "Bana çok zorbalık yaptılar, Bayan Cannon. Kahvaltıda hiç domuz pastırması yiyemedim, çünkü her zaman onlar önce yiyorlardı ve hala ayakkabı bağcıklarını nasıl bağlayacağımı bilmiyorum."

Tabii ki kadın şaşırır. "Ne?"

"Kimse bana öğretmedi," diye sızlanıyor. "Kimse bana benimle gurur duyduğunu söylemiyor. Annemle ilgili sorunlarımı doktora sormalısınız. Çok ciddi sorunlar!"

"Sızlanmayı kes." Sinirli bir şekilde nefes vererek, sosyetik kadının ayakkabılarını kapıp içeri giriyorum ve onları yemek odasına kadar takip ediyorum. "Ben yıllarca her gece o küçük pisliğin yanında uyanan adamım. *Yıllarca!*" diye bağıriyorum ve geri döndüğümüzde herkesin dikkatini çekiyorum. "O da bizim gibi anne sorunları olan biri. Arch, doktorla yatarak sorununu çözdü. Tim, yatmayacağı bir kadına şehvet duyarak sorununu çözdü. Ben de seni kaparak sorunumu çözdüm." Christabelle'in sandalyesini çekip, en genç Malone'a odaklanmak isteyen Christabelle'in yüzünü tutuyorum.

Gümüş rengi gözleri parıldıyor, ama en azından artık ağlamıyor.

"Kendi zehirli başa çıkma mekanizmasını bulması lazım. Ben seni çoktan sahiplendim."

"Vay canına." Minka şarabını alır ve dudaklarına götürürken yüzünü buruşturur. "Bence bu, onu görebileceğimiz en ciddi hali." Bir yudum alır ve sıvıyı ağzında gezdirir. "Aileye hoş geldiniz Bayan Cannon. Artık ceset torbasında olmadıkça buradan ayrılamayacağınızı düşünüyorum."

"Çok klas." Tim bir ekmek parçası alır ve cesaretini toplayıp bir sürü vahşi hayvanı evcilleştirmeye çalışan ilk kadına fırlatır. "O, bizi doğuran kadınların ölümlerini araştırıyor ve sen bir ceset şakası mı yapıyorsun?"

Kadın alaycı bir şekilde gülümser ve başını Archer'ın omzuna yaslar. "Şaka mı yapıyordum?"

CHRISTABELLE

HESAP GÜNÜ

"Yeni bir planım var." Ertesi sabah Dana'nın masasının önünden geçip giderken, o aceleyle kahvesini masaya bırakıp sandalyesinden kalkarken onaylayarak başımı sallarım.

O, dosyaları, kağıtları, notları ve kalemleri toplamak için acele eder. Ama o bunu yaparken, ben ofisime girerim ve masama doğru yürürken kapıyı açık bırakırım.

Dana kollarını dolduracak kadar eşya taşıyarak odaya girerken, ben de bilgisayarımı açıp ekranın aydınlanmasını bekliyorum. "Gece Savannah Towers'ın mafya ile bağlantısı hakkında bir ihbar aldım."

Aslında tam olarak öyle değil. Ama bir gazeteci olarak, kaynağımın kimliğini koruduğumu iddia etme ayrıcalığına sahibim.

"Masum insanları satıyor. Şantaj yapıyor. Cinayet işliyor."

Dana eşyalarını masamın üzerine bırakıp komik bir şekilde gözlerini kocaman açarak beni izliyor. "Malone ile birlikte mi?"

"Hayır." Yeni bir Word belgesi açtım ve bir saniye bekledikten sonra belge açıldı ve çalışmam için yeni bir sayfa açıldı. "Pastore. Bu haberi yazacağım ve önce Davis'e danışmayacağım."

Asistanımın yanakları soluyor. "Öyle mi? Öylece... yayınlayacak mısın?"

"Ön sayfada, en üstte. Ama..." Klavyemi tıklatarak en üste "*Casusluk, Cinayet, Sırlar ve Örtbaslar: Başarılı bir dedikoducunun hayatının ardındaki gerçek*" yazıyorum. "Ona önce okuma şansı vereceğim."

Bu şehri terk etme, başka bir yerde hayatına devam etme ve Malone'ları rahat bırakma şansı vereceğim.

"Bu profesyonel nezaket," diye yalan söyledim. "Onun tüm işini mahvetmek üzereyim. Yapılması gereken nazik şey, ona önceden haber vermektir."

"Uh..." Dana ellerini masama koyar ve yazdıklarımı okumak için eğilir. "Eğer o mafya ise, onu tehdit etmek iyi bir fikir mi sence?"

"Malones'lar hakkında yazdığım da aynı şeyi söylemiştin." Yazmaya devam ediyorum, zihnim ellerimin hareketinden daha hızlı çalışıyor. "Onlarla işe yaradı."

"Hayır, işe yaradı! O partide sana sarkıntılık etti. Sana saldırdı! Felix Malone seni tehdit etti, Bayan Cannon."

Burnumu kırıstırıp, bir adamı öldürmek için komplo kuran kadın hakkında yazmaya devam ediyorum. Onların evine sızıp düşmana sırları aktaran kadın.

İntikam için hareket eden kadın hakkında yazıyorum, benim de tam olarak aynı olduğum ironisini gözden kaçırmadan.

Ben de onların evine sızdım. Düşmana bilgi sızdırdım. İntikam için hareket ettim.

Ben o lağım faresi Bayan Towers'tan daha iyi değilim. Ama daha dürüstüm. Ve bir anlaşmanın bozulduğunu anlarım.

"Malone'lar o kadar da kötü değiller," diye düşüncemi yüksek sesle tamamlayarak, çılgınca hızlıca okuyan Dana'ya bakıyorum. "Felix, ailesinin koruyucusudur. İnsanların onu gerçekten tanımadan önce bile, onun kim ve ne olduğunu bildiklerini düşünmelerini sağlayan bir isme sahiptir."

"Aman Tanrım," Malone malikanesinde kaldığım süreyi yazarken yüzü tüm rengini kaybetti.

O bunu bilmiyordu. Kimse bilmiyor. Ama o kardeşleri güvende tutmak için yapmam gerekiyorsa, kendimi de manşetlere taşıyım.

"Onlarla kalmamı istedi," yazarken aynı anda konuşuyorum, "hatta babamı bir koz, bir piyon olarak kullanarak ve beni kontrol altında tutmak için ona yaptıklarını anlatmakla tehdit ederek."

"Cato mu?" Dana o kısıma geldiğimde nefesini tuttu. Sonra gözleri benimkilere kaydı, yutkunurken boğazı titredi. "O senin yeğenin mi?"

Başımı salladım. "Kız kardeşimin oğlu."

Bunu da yazıyorum. Çünkü insanlar gerçeği hak ediyor. Felix bunu hak ediyor. Ve Cato.

"Bugüne kadar hala kız kardeşimi arayan makaleler dolaşıyor. On sekiz yıl oldu," diye mırıldanıyorum, kalbim defalarca kırılıyor, çünkü sadece tanıdığım en iyi insanı değil, babamı da yas tutuyorum.

"Doktorlarla onun durumu hakkında konuşmalıyım," diye düşünüyorum. "Alzheimer hastalığı, unutmak istediği için mi hızlandı? Yoksa travma sonrası stres bozukluğu mu?"

"B-baban mı?" diye kekeledi. "O..."

"O uzun bir tatilde değil, Dana. O burada, bu şehirde," klavyemden başımı kaldırıp ona küçük, nazik bir gülümseme atıyorum. "Bu yılın başlarında bir bakım merkezine yerleştirildi."

"Alzheimer mı?" diye sordu. "Seni hatırlamıyor mu?" "Daha kötüsü." Ve böylece yazmaya devam ettim.

Bitirdiğimde makalemi temizleyeceğim. Düzenleyeceğim. Paragrafları daha akıcı hale getirmek için yeniden düzenleyeceğim. Ama şimdilik, ilk taslağım için tek işim vücudumdaki tüm detayları temizlemek.

"Daha kötüsü ne demek?" diye soruyor Dana. "*Daha kötü* ne olabilir ki?"

"Kızının kaybolduğu ilk yıla takılıp kalmış. Her şeyi hatırlıyor."

"Gözlerim yaşlarla doluyor, elimi kaldırıp gözyaşlarımı silmek istiyorum. "O şu anda o anı yaşıyor. Ve Savannah, ona kız kardeşimi değil düşmanımı seçtiğimi söylemekle tehdit ediyor."

"Ama..." Gözleri benimkilerle oynuyor. Korkmuş. Meraklanmış. Dehşete kapılmış. Morbid bir merakla. "Öyle mi yaptın?"

"Malone'lar benim düşmanım değil."

Tim'in oğullarını nasıl istismar ettiğini ve hiçbirinin babalarının yaptıklarına katılmadığını yazıyorum. Mükemmel olmadıklarını yazıyorum - kimse mükemmel değildir - ama babaları gibi değiller. Başkalarının onları gösterdiği gibi canavarlar değiller.

"Onları babam veya kız kardeşimden üstün tutmuyorum. Ama onları seçiyorum." Kuru dudaklarımı yalayıp klavyemden kelimeleri vurmaya devam ediyorum. "Bu iş bittiğinde beni istemeyecekler, ama yine de gerçeği paylaşmak zorundayım."

"Bayan Cannon..." Dana nefes alır. "Bu savaşın *her* iki tarafının *da* hedefi haline geliyorsunuz. Burası New York ve organize suçların başlangıcından beri insanlar kayboluyor. Gizlice ortadan kaybolup, onların kendi aralarında savaşmasına izin verebilirsiniz..."

"Hayır. Yapmayacağım."

"Ama onları birleştireceksiniz! İki düşman aile, *üç*," Pastore'nin bu olaydaki rolünü yazdığımda düzeltir, "ve ortak payda sizsiniz. Her şeyi anlatan makaleler yazar için nadiren iyi sonuçlanır."

"Ama ben kendim için burada değilim. Kız kardeşim öldü, babam acı çekiyor ve ben bir yalancıyım. Bir hainim. Tüm bunlar sona ermeden önce en azından Malone'lara uyarıda bulunabilir ve dünyaya o kapalı kapılar ardında gerçekte neler olduğunu anlatabilirim."

Saatlerce yazıyorum. Mesanem ağrıyor ve ellerim titriyor. Dana'nın önüme koyduğu yemeği yiyorum ve her şey ekseninden kaymış gibi görüldüğünde, şekerimi ölçüp ilacımı alıyorum, böylece bir ömür önce yaşadığım aynı kötü duruma düşmem.

Muhtemelen Felix, bunun savunmasını zayıflatmak ve ailesini benim ağıma çekmek için yapılan kötü bir oyun olduğunu düşünecek.

Kahretsin. Belki de öyleydi. Artık öfkemin nerede bittiğini, pişmanlığımın nerede başladığını bilmiyorum.

Zaman akıp gidiyor. Telefonumun çalmasına ve e-posta kutumun dolmasına izin veriyorum. Her şeyin benim dışımda var olmasına izin veriyorum ve bilgisayar ekranımın parlak ışığında bir hareket yakaladığımda, omzumun üzerinden bakıyorum ve New York şehrinin ağladığını fark ediyorum.

O da yas tutuyor, gök gürültüsü gökyüzünü aydınlatıyor ve yağmur pencerelerime damlıyor.

"Bayan Cannon?" Dana, elinde çantası ve kolunda paltosuyla kapımın önünde duruyor. "Bugün dışarı çıkacağım. Ama sizin iyi olduğunuzu kontrol etmek istedim..."

"İyiyim." Yazdıklarımı okudum ve gereksiz kelimeleri çıkardım. Tekrarları. Duyguları, çünkü aptal Bayan Towers'ın aksine, ben dedikoduları değil, gerçekleri yazıyorum. "Edward hala aşağıda mı?"

"Evet. Sen çıkmaya hazır olana kadar orada kalacak."

"Çıkarken onu gönderebilirsin." Asistanımın keskin bir nefes almasına bakıyorum. "Merak etme. Felix'i arayıp beni almasını isteyeceğim."

"A-Arayacaksın..." Sözlerini kekeleme şekli, kalbimi çalan adamı kötü adam ilan etmeseydi sevimli olabilirdi.

Ama ben de bir zamanlar aynı şeyi yapmıştım.

"Felix Malone'u mu arıyorsun? Şey... *mafya* Felix'i mi? Annesi başka bir Malone ile yataktan çıktığından beri ortalarda görünmeyen mafya babasını mı?"

Sandalyeye yaslanıp parmaklarımı birleştirerek kendime kısa bir mola verdim. "Yazımı okudun mu, Dana?"

"Evet." Ofisime girer, ama kapıya yaslanarak beni inceler. "Evet, yazdıklarını okudum."

"Ve hala onun kötü adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence o çok güçlü, çok tehlikeli bir adam. Senin hislerin bunu değiştirmmez."

"Elbette. Ama o aynı zamanda özverili ve tatlı biridir. Naziktir. Ve o çocuğun annesinin cinayetine tanık olduktan sonra, kendi çocuğu olmayan bir çocuğu büyüttü.

Bunu kendisi de henüz bir çocukken yaptı."

"Ve öldürülen anne... senin kız kardeşindi."

"Evet." Ellerimi kucağıma indirip, sadece beni güvende tutmak isteyen, hafif tombul, çok kısa boylu kadını incelerim. "Evet, o benim kız kardeşimdi."

"Yani sen Malone'ların oğlunun teyzesi ve başka bir Malone'un oğluna aşıksın? Bana söylediğin bu mu?"

"Şey... Aşk demedim. Sen dedin."

"Bunu gösteriyorsun!" diye patladı ve elini bilgisayarımın üzerine uzattı. "Kafanı kesme tahtasına koyup üç bıçak dağıtıyorsun! Biri Pastore'ye, diğeri o iğrenç, dedikoducu kaltak Towers'a. Ve üçüncüsü," diye nefesini verdi, "Malone'un kendisine. Yalanların için seni cezalandırmayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Emin değilim."

"Tanrım." Aynı elini kaldırıp yüzünü okşadı. "Ateşle oynuyorsun ve benzin içinde dans ediyorsun."

"Sanırım bu beni son derece aptal yapıyor, değil mi?" Bacaklarımı çaprazlayarak kucağıma bakıp gülümsedim. "Ne olursa olsun, olur Dana. O gerçeği bilmeli ve o da onun üzerindeki kontrolünü kaybetmeli."

Kafamı sallayıp onun bakışlarına karşılık verdim. "O bir koruyucu. Yaptığı şey bu. Bildiği şey bu. Ve o bunu doğal kabul ediyor, onun hiç işlemediği bir suçu başına kakıyor ve bu süreçte onun hayatını mahvediyor. O kızgın, Dana. Hasta. İnanılmaz derecede travmatik bir deneyimden sonra ihtiyaç duyduğu yardımı hiç almadı ve şimdi kendisine yapılanların bedelini başka birinin ödemesini istiyor. O, kendi başına onu asla bir kenara atmayacak. Atamaz. Bu yüzden onu bir seçim yapmaya zorlamalıyım. Onu mu, yoksa..."

"Ya da seni?" diye araya girdi. "Onu hayatındaki iki kadın arasında seçim yapmaya mı zorlayacaksın?"

"Hayır." Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp Felix'in bu durumdan zarar görmeden kurtulması için dua ediyorum. Düşmanları harekete geçmeden önce gerçeği öğrenmesi için. "Onu, Dana ile kendisi arasında bir seçim yapmaya zorlayacağım. Çünkü zamanı geldi."

Derin bir nefes vererek, belgemi son bir kez daha gözden geçirip kaydettikten sonra her şeyi kapatıyorum. Sonra ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarımı çantama koyuyorum ve telefonumu elimde tutuyorum. "Gidebilirsin Dana." Avucumun içindeki cihazı ona gösteriyorum. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Emin misin?" Yutkunur, boğazı yutkunurken titrer. "Bir süre seninle kalabilirim."

"Eminim." Ve fikrimi netleştirmek için çantamı masanın üzerine koyup ekranımı kaydırarak kilidi açtım.

Felix'in telefon numarasını hiç sormadım ve kesinlikle "*Beni ara Baba*" olarak kaydetmedim. Ama yine de buradayız, iğrenç bir adam kişisel eşyalarımı karıştırıyor ve benim seçtiği resim, kuaförde şekillendirilmiş saçlarımla, gözlerim fotoğrafçıya yoğun bir şekilde bakan, gelinlik giymiş halim.

Arama tuşuna basarak kapıyı işaret ettim ve asistanım bir sonraki hamlesini düşünürken bekledim. Patronunun dediğini yapıp gitmek mi, yoksa kalıp tek başına bir savaşı durduracak kadar güçlü olduğunu mu göstermek?

"Merhaba, sevgilim." Felix cevap verdi, sesi alçak, baştan çıkarıcı ve sinir bozucu bir şekilde kalp atışlarını hızlandırıyordu. "Tam da seni düşünüyordum."

Bu konuşmayı üçüncü bir kişinin önünde yapamam, bu yüzden bakışlarımı kaldırıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Yarın görüşürüz Dana."

"Evet, Dana," Felix alaycı bir şekilde cevaplar. "Git buradan."

Tereddütle, topuklarını döndürür ve kapımı genişçe açar. "Bu gece yatmadan önce bir mesaj atmanı istiyorum. Hayatta olduğunun kanıtı olarak."

"Hoşça kal." Masamın etrafından dolaşıp kapıya doğru yürüdüm, sonra kapıyı onun arkasında kapatıp kadını dışarıda bıraktım, sırtımı cama dayadım ve ağlayan şehri seyrettim. "Felix..."

"Hiç kimse duygular üzerine araştırma yaptı mı? Mesela, birkaç hafta önce seni tanımıyordum. Tabii ki seni etrafta görüyordum ve her sabah *Cannon Daily'deki* fotoğrafına bakarak mastürbasyon yapıyordum."

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Sende gerçekten bir sorun var."

O kıkırdar. "Kim olduğunuzu biliyordum, Bayan Cannon. Sadece kör bir adam sizin güzelliğinizi göremezdi. Ama lanet olsun, o zamanlar sensiz de yaşayabilirdim."

"Peki ya şimdi?" Gözlerim aniden kaşınmaya başlar. "Şimdi ne oldu?"

"Şimdi... Sanırım sen oksijen gibisin, ben de ciğerlerim. Dünya bir okyanus ve içindeki herkes beni su altında tutmak istiyor. Boynumun arkasına botlarını bastırıyorlar. Beni ortadan kaldırmak için çaresizce uğraşıyorlar. Bebekliğimden beri cezalandırıldım, Christabelle. Ama sen hayatın ta kendisisin. Sen bana bahşedilen ilk güzel şeysin. Kulağa aptalca gelse de, senin günde sekiz saat işe gitmen beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, olduğu kişi olduğu için.

"Ben yavaş davranmam, Christabelle, nazik davranmam da. Altı yıl boyunca, neye sahip olduğumuzdan emin olana kadar seninle çıkıp, sevişip, romantizm yaşayacak bir adam değilim."

"Hayır mı?" Beni boğacak gibi olan acı verici yumruğumu yutuyorum. "Peki planın ne?"

"Her şeyi riske atacağım, güzelim. Seni almaya geleceğim, tamam mı? İşin bitti mi?"

"Neredeyse." Çenem titriyor. "Bir toplantım daha var, ama çabuk bitecek. Ne kadar uzaktasın?"

"En fazla kırk beş dakika. Alev makinemle bu yumuşak sikli pislikleri zorla yolumdan çekersem otuz dakika."

"Biliyorsun, şehirden bu kadar uzakta yaşamam benim için sorun. Araba tutar ve senin ilişki anlayışın her gün işe gidip gelmemi gerektirir."

Bir an sessiz kalır. Gülümser, bu da tatlı bir ses çıkarır. "Sen de bu işe kendini adadın, değil mi sevgilim? Odamız için yeni perdeler seçmeye başladın bile, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp, daha önce düzelttiğim ve yazdırdığım makaleye bakıyorum.

Bu benim tabutumun çivisi. Bizim için her şeyin sonu. Bu okyanus, ikimizi de dibe çekip iki ışığı birden söndürüyor.

Ama bu gerçek ve Felix Malone bunu en çok hak eden kişi.

Kırk beş dakika içinde.

"Yeni, dantelli perdeler istiyorum," diyorum boğuk bir sesle. "Ve bir köpek."

"Köpek mi istiyorsun?" diye şaşkınlıkla haykırıyor. "Ne tür bir köpek?" Sonra, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, daha sessiz bir sesle ekliyor: "Hiç köpeğim olmadı."

"Büyük bir tane," diye hıçkırırım, ofisimin buzlu cam duvarlarından diğer tarafta hareket eden bir gölgeye bakarak. "İzinsiz girenlerin yüzünü parçalayacak, ama bizi koşulsuz sevecek, gerçekten büyük, korkutucu bir tane."

"Yani ben," diye şakacı bir şekilde mırıldanır. "Sana saldıran herkesi yok ederim, Christabelle. Ama seni deliye çevirecek kadar seveceğim."

Kapımın diğer tarafında bir vücut durduğunda kalbim güm güm atmaya başladı. Vücudu minyon ve bakımlıydı. Saçları, günümüz standartlarına göre modaya uygun sayılabilecek ölçüden biraz daha fazlaydı.

Babam gibi, Savannah Towers da hala 2004 yılının Mayıs ayında takılıp kalmış gibi geliyor bana.

"Bu gece seninle bazı şeyler hakkında konuşmak istiyorum, tamam mı?" Sesim neredeyse duyulmayacak kadar fısıltı halinde çıkıyor. Çatırdıyor ve çok fazla şey ele veriyor, çünkü koşulsuz sevgiden bahsediyorum, ama benim hakkımda bilinecek her şeyi öğrendikten sonra onun da bana bu kadar cömert davranacağından emin değilim. "Önemli bazı büyük şeyler."

"Şimdi bana anlat," diyor, sigara içerek; yemin ederim ki onu hiç sigara içerken görmedim, ama ne zaman telefonda konuşsak, sigara içiyor. "Bu arabada daha biraz zamanım var, prenses. Telefonda kalırsan, yolculuk daha hızlı geçer."

"Yapamam." Savannah'ı yeterince beklettiğimi anlayınca kapıya yöneliyorum.

Kapıyı açtığımda, onu diğer tarafta buluyorum. Çantası çok büyük, dudakları çok parlak. Çok gürültücü. Varlığı bile *bana* çok *fazla* geliyor.

"Son toplantım geldi," diyorum Felix'e, kapıyı açık bırakıp masama dönerek. "Ama yakında görüşürüz, tamam mı? Kırk beş dakika sonra."

"Evet..." Bir an durakladı, sonra "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Gel beni bul." Telefonu kulağımdan çekip masamın üzerine yüzüstü koyuyorum, sandalyeme oturup güzel yüzlü ama çirkin kalpli kadının karşımda oturmasını bekliyorum. "Bayan Towers."

Beni baştan aşağı süzer, gücünden emin ve yenilemeyeceğinden emin bir şekilde. Zarif ve kontrollü bir şekilde sandalyesine oturur, oysa ben günün bu saatinde kambur durmayı tercih eden bir noktaya gelmişimdir.

"Bugün benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," diye başlıyorum.

Mavi gözleri yüzümü tarar. Dudaklarımdan kaşlarıma, sonra elmacık kemiklerime doğru, sonra da oturup bacak bacak üstüne atar. "Ona gerçekten aşık oldun, değil mi?" Ben cevap veremeden kıkırdar. "Seni aptal sürük. Seni uyarmamış mıydım?"

"Sevilemez biri olduğunu mu?" diye kuru bir şekilde soruyorum. Duygusuzca. "Kurtarılamaz biri olduğunu mu? Zaman ve oksijen kaybı olduğunu mu?" Sonuncusu tam olarak onun sözleriydi. Tuhaf bir şekilde, bizim için onu tarif ederken kendisinin de kullandığı sözlerdi. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Beni uyarmıştın."

"Onun seni kandırıp yumuşatmasına izin verecek kadar aptal olacağına inanmıyorum. Charlotte'a yaptıklarından sonra! Onu öldürüp bebeğini çaldıklarından sonra."

"Onu Tim öldürdü." Sandalyeye dik oturdum, omuzlarımı genişlettim ve Savannah'ın gözlerine baktım. "Yaptığı affedilemezdi. Sana

sana yaptığı affedilemez. Ama Felix o bebeği büyüttü. Başka seçeneği yokken elinden gelenin en iyisini yaptı."

"Sen bir aptalsın!" Avucunu masama vurarak beni irkitti. "Onun kusmuklarını inanıp, kardeşinin anısını bu kadar kolayca hiçe mi sayıyorsun? Kendisinin iyi bir adam olduğunu söylüyor, sen de ona inanıyor musun?"

"Hayır." Kafamı hafifçe sağa sola salladım, hareketimle küpelerim çene kemiğime çarptı. "Kimsenin sözüne inanmam. Ben bir gazeteciyim, Savannah. Gerçeklerle çalışırım. Ve gerçekler o kadar kolay elde edilemediğinde, kişinin davranışlarını gözlemlerim. Onları tanırım."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dosyalarımın üzerine koyuyorum ve onun hayalet gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Dün gece o çocukla akşam yemeği yedim. Cato. Beş Malone'u da aynı odada izledim. Ve onların neye sahip olduğunu biliyor musun?"

"İnsanlık yoksunluğu mu?" diye alay ediyor. "Bacaklarımdan daha uzun bir ceset listesi mi? Ruhlarının ait olduğu yerde bir boşluk mu?" Ayağa kalkmak için sandalyesini itiyor ve sandalyenin ayakları halıyı sürtünce, ofisimde bir gıcırtı duyulunca şaşırıyorum. "Hiçbir şeyleri yok, Christabelle. Normal, sağlıklı, dengeli insanların kalbinin olduğu yerde sadece bir boşluk var."

"Yanılıyorsun." Ben de ayağa kalkarak onunla aynı seviyeye geldim. "Ve onlara karşı yürüttüğün bu savaşı sona erdireceksin. Pastore'yi ara ve ona durmasını söyle. Bu iş bitti."

"Bitti mi?" Yüksek sesle, çılgınca ve aklı başında bir insanın yapmayacağı şekilde güldü. "Lanet olsun Cannon, bu daha yeni başlıyor!"

Soluna baktı, zamanlaması mükemmeldi, çünkü Emilio Pastore uzun namlulu bir tabancayla ve midemi bulandıran bir alaycı gülümsemeyle kapımdan içeri girdi.

"Hmmm..." Orta yaşlı bir adam. Belki de babamın yaşında, ama iyi görünmüyor. Saçları yağlı, sakalları dağınık ve grileşmiş. Gözleri çökmüş, yanakları çukurlaşmış.

Emilio ile daha önce hiç şahsen tanışmadım, ama onu gördüm. Gazetelerdeki resimlerde. Haberlerde. New York, suç ailelerine Los Angeles'ın ünlülerine davrandığı gibi davranır, bu yüzden Emilio'nun bu haliyle medyada gördüğümüz halinin aynı olmadığını biliyorum.

"Christabelle Cannon." Silahını, yüzük parmağı olmayan eliyle tutuyor. Bu özelliğinin, Micah'a yaptıklarının Malones ailesi tarafından intikamının bir parçası olduğunu artık biliyorum. "Uzun süredir mektup arkadaşı olduktan sonra, tanıştığımıza memnun oldum diyebilmeyi isterdim."

Felix'in yakında ihanetimin derinliğini öğreneceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Bugün her şey sona erecek, Emilio." Kendimi korumak için silahım yok. Kapabileceğim bıçak yok. Bu an için sakladığım silah yok, ama bunun olacağını biliyordum. Sadece ben ve cesaretim var — belki de tüm bunlar sona ermeden Felix'e sunabileceğim tek özverili şey. "O aileyi yok etmeyeceksin. Kazanamayacaksın."

Savannah'inkine benzer bir sırtışıla ofisime girerken kıkırdıyor. "Çok emin görünüyorsun. Yine de..." Silahını kaldırıyor ve namlunun ucundan gözlerimin içine bakıyor. "Baskınımızdan önce öleceğini düşünürsek, bunun nasıl biteceğini bilmenin imkânı yok."

"Planlarımızdan kaçamazsın," diye tıslar Savannah, saçları öne düşerek gözlerini kapatır. "Sen de intikam istedin, Cannon. Bize sen geldin!"

"Ve yanılmışım." Omuzlarımı düzelterip boynumu uzatıyorum. Bu gece sahip olduğum tek savunma gururum ve cesaretim. "Mutsuzdum. Yas tutuyordum. Kız kardeşim öldürülmüş, bebeği çalınmıştı. Babam ve ben bu olayı kapatamamıştık."

"O zaman şimdi kapanışını yap! Bunu planladığımız şekilde bitir."

"Acı çekiyordum," diye devam ettim, sesim onun çılgınlığının tam tersi bir sakinlikteydi. "Kötü bir durumdaydım. Babam hala acı çekiyor. Bu yüzden on sekiz yıl önce yaşanan trajediyi kapatmam gerekiyordu."

"Ve şimdi bunu yapma şansın var," diye alaycı bir şekilde söylüyor Pastore. Başını yana eğiyor ve bakışlarıyla beni yakıyor. "Çok yaklaştık."

"Ama ben sonuca ulaştım." Masamdaki makaleye bakıp dudaklarıma küçük bir gülümseme kondurdum.

Kalbim heyecandan çarpıyor. Adrenalinle. Ama garip bir şekilde, kendimi soktuğum tehlikeye rağmen korkuyla değil.

"Dün akşam yeğenimle akşam yemeği yedim. O..." Sonra hafifçe gülerim. "Kesinlikle tuhaf. Ama sevilen biri. Alışılmadık bir dünyada büyüdü, ama hala burada, kız kardeşimle olan son bağlantım. Ve bu uygun, çünkü Charlotte da her zaman biraz tuhaftı. O, benim asla cesaret edemediğim kadar dürtüsel, vahşi ve her şeydi."

"O bir lağım faresi!" Savannah yüksek sesle bağırdı. "Onun doğum günü benim öldüğüm gün. Hayatımın benden alındığı gün!"

"O daha bir bebektir," diye karşılık veriyorum. Öfkemi kontrol altında tutmak için çok uğraşıyorum. Onu bastırıp sakın kalmak için. "O bir bebektir, Savannah. Kimse başına gelenleri inkar etmiyor. Aslında, Felix Malone'un sonsuz sadakatine ve sevgisine sahipsin. Senin sahip olduğun şey çok özel! Ama artık hayatta bile olmayan bir adamdan intikam almaya o kadar kararlısın ki, kendini öldürüyor ve yaşayabileceğin hayatı mahvediyorsun."

"Yani geçen hafta yaşadığın hayat gibi mi? Stres yüzünden kendini hasta edene kadar Malone'ları araştırma ihtiyacın. Onun evine gizlice girme planın, daha da iyisi, bunun *onun* fikri olduğunu düşünmesini sağlama planın. O hayat mı? Senin düşündüğün, benim yaşamam gereken hayat bu mu?"

"Senin büyümeni istiyorum. İyileşmeni. Tim'i bırakacak kadar kendini sevmeni." "Onu bırakmak mı?" Hayvani bir kükremeyle, ileri atılır ve kolunu uzatıp yüzüme o kadar sert bir tokat attı ki, dönüp durdum.

Başım acıdan patlıyor, cildim ateş gibi yanıyor. Ayaklarım bükülüyor ve kendimi tutmak için kollarımı uzatınca, bileğim masanın kenarına çarpıyor ve yeni bir acı patlıyor.

"O bana *tecavüz etti!*" diye bağırır. "Ben bir çocuktum! Bunu unutmayacağım."

"Senin iyiliğin için söyledim." Yanaklarımdan akan gözyaşlarını tutamıyorum. Sesim kırılıyor. "Senin iyileşmen için söyledim. O öldü, Savannah."

"Ve şimdi Felix de ölecek." Öfkeyle yumruklarını sıkarak üzerimde duruyor. "Ve eğer çiti atlayıp onun tarafına geçmenin seni kurtaracağını düşündüysen, o zaman sanırım sen de öleceksin."

"Bunu başka bir yerde konuşalım." Pastore masamın etrafından dolaşp ağrıyan bileğimi tuttu, beni ayağa kaldırdı, ağlamama aldırış etmedi.

O hasta bir adam. Zihinsel ve fiziksel olarak. Hareket etmiyor ve konuşmuyor olsaydı, cildinin gri solgunluğunun onun çoktan öldüğünün bir göstergesi olduğunu düşünürdüm.

"Seni evime götürüyorum, güzel Christabelle. Böyle durumlar için hazırladığım bir odam var. Aletlerim hazır. Yakından bakarsak, Micah Malone'un kanının hala duvarlarda lekeler bıraktığını görebiliriz."

"*Ona* yardım etmelisin," diyorum, yumruğu kolumu sıkıldığında hırslayarak. "Gözlerinin arasına bir kurşun sıkılmalısın."

"Bunu söyleyen son kişi sen olmayacaksın." Beni masamdan çekip aldı. Makalemin, telefonumun, çantamın, glikometrem ve mafya üyesinin evinde birkaç gün daha hayatta kalmak için ihtiyacım olan her şeyin yanından. "Ve tetiği çeken de sen olmayacaksın, Bayan Cannon. Gidelim."

Beni ofisimde sürükler. "Onu eve yerleştireceğiz," der Savannah'a, "sonra Malone'la iletişime geçip bu işi bitireceğiz."

"Bırak beni!" O, tutuşunu bileğimden saçlarıma kaydırduğunda, saçımı korumak için elimi kaldırıyorum. "Lütfen bırak beni."

"Güvenlik kamerası görüntüleri?" Beni görmezden gelir ve bizi koridora kadar takip eden Savannah'a bakar. "Ne olmuş?"

"Ben hallederim. Kimse burada olduğumuzu bilmeyecek."

"Herkes öğrenecek!" Ayaklarım soğuk fayans üzerinde kayıyor, ayak bileklerim dönüyor ve topuklarımdan biri ayağımdan çıkıyor. "Makalemin basılması için randevu aldım bile." Tırnaklarımı Pastore'nin bileğine geçirip parmaklarını saçımdan çekmeye çalışıyorum. "Bana ne yaparsan yap, makale basılacak ve ikiniz de manşet haber olacaksınız."

"O zamana kadar Malone köpekbalıklarının yemi olmuşsa," Savannah önümüzde yürüyor ve asansörün düğmesine basıyor, sonra geri dönüp, "Umurumda değil. Bundan sonra silmem gereken başka bir isim olmadığını sanıyorsan, aptalsın."

"Yani planın sadece... onu öldürmek miydi? Bu adalet değil. *Neden* cezalandırıldığını bile bilmeyecek. Her şey bitecek, ama senin öfken hala devam edecek."

"Öfkem, buz gibi mojitoları ve onun arka bahçesinde çürüdüğünü bilmenin keyfini çıkaracak, tıpkı Malone'lara güvenen diğer tüm kadınlar gibi. Ama merak etme, Christabelle." Bir adım öne çıkıp parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. "Kız kardeşinin yanına gömüldüğünden emin olacağım."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Kalbim acı bir şekilde durdu. "Sana söyledi mi?"

"Felix mi?" diye alay etti. "Hayır. Ama Tim söyledi. Benim rızam olmadan beni siktiği sırada bunu defalarca tekrar etti. *Seni de meyve bahçesine atacağım, küçük kız.*" Yanağıma tokat attı, beni korkutup zıplatana kadar. "Onun için hayatta kalmamın daha değerli olduğunu kanıtlayana kadar ben de oraya gidiyordum. Hepsi oraya gidiyor. Sen de oraya gideceksin. Sana bir iyilik yapıyorum," dedi, iğrenç bir gülümsemeyle. Gözleri artık akıl sağlığından uzaklaşmıştı. "Seni kız kardeşinle yeniden bir araya getiriyorum. Başından beri istediğin buydu."

Asansör geldiğini belirten ses çıkarır, gümüş kapılar yavaşça açılır. Ama o, içindeki adamlara sırtını dönmüştür. Dikkatini sadece bana vermiştir, bu yüzden Felix'in vahşi bakışını görmez.

"Siktir!" Pastore silahını yeni hedefine çevirir, ama Felix'in vurulacağı düşüncesi beni savaşta olduğu gibi çılgın attırır.

Savannah dönüyor, boğazından dehşet dolu bir çığlık çıkıyor, ama Felix elini sallıyor ve kadına öyle bir tokat atıyor ki, kadın duvara çarpıyor, burnundan ve ağzından kan fışkırıyor.

Micah, Pastore'ninkine benzer bir silahı nişan alır ve ateş eder. Düşünmez. Nişan almak için zaman harcamaz.

Tetiği çekiyor, patlama beni çığlık attırıyor ve merminin rüzgarı yüzümün yanındaki saçları geriye doğru uçuruyor.

Pastore'nin eli parçalanır, silahı havaya uçar.

Her şey çok hızlı olur. Çok patlayıcı. Çok korkunç. Ama aklımdaki tek şey Felix'in gözlerindeki öfke. Onun hissedeceği ihanet ve bacaklarımın tutmadığında bana yukarıdan bakışı.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, başım dönüyor ve adrenalın damarlarımdan hızla akarken kan şekerim tehlikeli bir şekilde düşüyor. Ama tüm gürültüyü çıkaran Pastore. Acı çığlıkları. Elinin parçaları, asla unutamayacağım bir şekilde bembeyaz fayansların üzerine yağmur gibi yağıyor.

Micah asansörden çıkar ve Pastore'nin silahını almak için yanına gelir, emin hareketlerle silahı alır ve sanki artık ona aitmiş gibi kot pantolonunun arkasına sokar.

Ama Felix'e bakıyorum, orman yeşili gözleri daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle yanıyor. Vücudu adrenaline dolmuş, elleri kavga etmeye hazır.

Yüzüme yumruk atsa, bunu hak etmiş olurum. Beni öldürüp, bunu kendine kolayca haklı gösterebilirdi.

"Özür dilerim..." Sözlerim ağzımdan dökülüyor, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. "Çok özür dilerim."

"Aramızı canlı tuttuğun için aferin." Kolumu tutup beni ayağa kaldırdı, ama Pastore'nin yaptığından çok daha nazik bir şekilde.

Pastore hala yerde kıvranıyor, parçalanmış elini kucaklıyor.

"Beni öldürtecektin?" Felix kaşlarını kaldırarak bana bakar ve Savannah ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkmaya çalıştığında ayağını onun ön koluna koyar. Onu yere bastırır, küçük kemikler çatırdayana kadar iter ve kadın karanlık bir sokakta vahşi bir kedi gibi çığlık atar. "Her şeyi uydurdun mu?"

"Ben istedim..." Sesim titriyor. "Sana yakınlaşmak istedim. Beni fark etmeni istedim."

"Dişabet olayını mı uydurdun?"

Hemen başımı sallayıp boğazımda yükselen mide bulantısını yutuyorum. "Hayır. O aptalca bir hesap hatasıydı. Durumumu takip edip kötüleşmeden önce halletmek istemiştin."

"Sevişmeyi de uydurdun mu?" Gözleri tehlikeyle parlıyor. Ama daha kötüsü, çok daha kötüsü: ihanet. "O da mı uydurmadı?"

Kalın gözyaşları yanaklarımdan akıp dudaklarıma ulaştı. "Hayır."

"Kalbin?" Savannah hareket etmeye çalıştığında ayağını daha sert bastırır. "Sahte mi?"

Kelimeler boğazımda takılır. Duygularım beni tıkar ve ciğerlerimden nefesimi çalar. Ama başımı sallıyorum. "Hayır."

"Bana söylemeye çalıştın." Kolumu bırakıyor, ama elini boynuma kaydırıyor. Dışarıdan bakanlar için bu bir tehdit gibi görünebilir. Ama öyle hissettirmiyor. "Dün akşam yemekte, kadınlar hakkında konuştuğumuzda. Ve

ondan önceki gece," fark ediyor, "sadece ikimiz varken." "Kötü bir şey yaptım." Gözlerimi temizlemek için gözlerimi kırpiyorum. Bunlar onunla

geçirdiğim son son anlar olabilir. Gözlerine son kez bakacağım anlar. Ellerini tenimde hissedeceğim son anlar. En azından bir an için, benim olan sevgisi. "Bunu ben yaptım. Ve özür dilerim."

"Beni kurtarmaya mı çalıştın?"

"Lix?" Micah, Pastore'nin önünde çömelir ve yaşlı adam yerde ağlarken başını yana eğirir. "Her yeri kanla kaplı. Ne yapmak istersin?"

Cevap vermek yerine, mükemmel bakışlarını tekrar bana çevirir. "Senin aşkın... sahte mi?"

Acı içinde bir çığlık atıp başımı salladım. "Hayır. Ben de sensiz nefes alamam."

"Ciğerlerimdeki oksijen." Beni kendine doğru çekip parmak uçlarımda durmamı sağlıyor. "Cato'nun teyzesi olduğun için tuhaf mı geliyor? O benim kardeşim ve tüm o saçmalıklar yüzünden mi?"

"Hayır." Göğsümde rahatlamış bir kahkaha ve gözyaşları kabarıyor. "Garip değil."

"Cato teyzesine asıldığını öğrendiğinde tuhaf olacak," diye homurdanır Micah. Ama yana doğru bakıp beni inceler. "Onlarla yaptığınız tüm konuşmayı duyduk." Göz kırpiyor. Sadece bir kez. Zamanın içinde tek bir an. Yine de kalbimi eritiyor ve beni duygusal bir karmaşa içinde bırakıyor. "Kardeşimin önüne geçecek ve ona yönelik kurşunu göze alacak kadar cesurdun."

"Ve dūřmanın evine girecek kadar deli," diye ekler Felix, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "şeytanla dans ediyorsunuz, Bayan Cannon." Beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırır, ciğerlerimdeki oksijeni emip hepsini kendine saklar. Elleri morartır, dili dans eder. "şanslısınız ki, ben kadınlarımı deli ve cesur severim."

"Felix..." Micah homurdanır. "Pastore?"

"Evet." Boğazımı bırakıp arka cebine uzanır. Telefonunu çıkarır, ekranı kaydırır ve benim göremediğim bir ismi arar. Ama sonra telefonu kulağına götürür ve bir saniye bekler. "Bay Cordoza?" Dudakları geniş, biraz çılgın bir sırıtışa bükölür. "Emilio Pastore az önce Christabelle Cannon'a saldırdı. Kardeşime silah çekti. *Yine*. Ve benim hayatımı tehdit etti."

Bir an sessiz kalır, Estefan Cordoza'nın söyleyeceklerini dinler, sonra ekler: "Aramızdaki ateşkes, beni ve ailemi rahat bırakacağına dair anlaşmaya dayanıyordu. O ateşkesimizi bozdu. şimdi senden, çöpü ortadan kaldırıp şehrinde barışı yeniden tesis etmek için iznini istiyorum. Pastore ve ben hayatta olduğumuz sürece, uyum olamaz."

"Hayır..." Pastore hıçkırarak ağılar, Micah yüzünü fayanslara bastırduğında domuz gibi çığılık atar. "Lütfen, hayır."

"Evet, Bay Cordoza." Felix başını sallar. "Söz veriyorum." Sonra Pastore'ye bakar. "Evet, efendim. Teşekkür ederim."

Telefonu kulağından çekip görüşmeyi sonlandırır, kardeşine bakar ve emir verir, "Onu kaldır, arabaya koy. Onu eve götürüp bu gece bu konuyu halledeceğiz."

"Hayır!" Micah kardeşinin emirlerini yerine getirip onu ayağına kaldırdığında Pastore çığılık atar. "Dururum! şehri terk ederim! Yemin ederim."

"Bana geldin," diye mırıldanır Felix, sözleri bana, Pastore'ye değıl, "benim kötü bir adam olduğuma inanarak."

"Özür dilerim..."

Başını sallar ve dudaklarının ortasına hızlıca bir öpücük kondurur. "Sana ne tür bir adam olduğumu göstereceğim, sevgilim. Bu, benim hakkımda zaten bildiğini sandığın şeyleri pekiştirebilir. Benden nefret etmene neden olabilir. Ama bunları sevdiğim insanları korumak için yaptığımı bileceksin." Çenemi çimdikler ve alınlarımız birbirine değene kadar beni kendine çeker. "Sevdiğim insanları korumaktan *asla* vazgeçmeyeceğim."

"Peki ya o?" diye sorar Micah, çenesini hala yerde yatan Savannah'a doğru uzatarak.

Felix benden biraz uzaklaşarak, yüzü morluklarla kaplı kadına sert bir bakış attı. Yanakları ve dişleri kanla kaplıydı. Maskara cildini lekeliyordu. Nefret onu korkunç derecede çirkinleştirmişti.

Felix bir an düşünür, gözleri yanar. Aklında, biliyorum, seçenekler dönüp durmaktadır. Ona acır. Onu sever — ya da en azından, hayatı boyunca yardım etmeye çalıştığı kızı sever.

Sonunda, Savannah ayağa kalkarken ayağını Savannah'ın kolundan çekip omuzlarıma doluyor. Burnundan sümük akıyor, kocaman gözlerinden yaşlar boşanıyor.

"Koş, Savannah." James Earl Jones tarzı derin bir ses tonuyla konuşur ve alaycı bir şekilde gülümser. "Uzaklara koş. Bir daha bana yaklaşma." Sonra bir adım öne çıkar ve kadını duvara çarpana kadar korkutur, kadın şaşkınlıkla nefesini verir.

"Bir daha aileme zarar verirsen, onlarla iletişim kurarsan, onlar hakkında bir hikaye yazarsan ya da hayatımızı herhangi bir şekilde ihlal edersen, seni kendi ellerimle lanet olası meyve bahçesine gömerim. Ses tellerini koparıp amına sokarım. Şimdi git." Elini sallayarak onu kovar. "Bir daha yüzünü görmek istemiyorum."

Kadın duvardan uzaklaşır ve kendi kanında kayarak, homurdanarak yere düşer. Ama çaresizdir, ellerinin ve dizlerinin üzerinde aceleyle asansöre atlar ve kapıların kapanması için düğmelere basar.

"Bir sonrakini bekleyelim." Kapılar kapanıp asansörün üzerindeki sayılar azalmaya başlayınca Felix yanımda rahatlar. Ama sonra Pastore'ye bakar ve kalan hedefine yaklaşır, kolunu omzumdan çeker ve beni kendi başıma bırakır.

Micah'ın esiri ağlıyor. Titriyor, Micah'ın yardımı olmadan kendi ağırlığını taşıyamıyor gibi görünüyor. Ve idrar kokusu koridoru kapladığında, aşağıya bakıyorum ve korkak adamın parlak siyah ayakkabılarından yayılan koyu sarı bir su birikintisi görüyorum.

"Kardeşimi incittin, Pastore." Felix cebine uzanır, hareketleri yavaş ve sakindir, parlak bir sustalı bıçak çıkarır ve onu açar, küçük *bir şapırtı sesi* beni irkiltecek kadar yüksektir. "Savannah Towers'ın zaten iyi olmayan zihnine zehir döktün." Pastore'nin elini tutar, sıkıca tutmak ve adamın panik halindeki içgüdüleriyle mücadele etmek zorunda kaldığında kasları kalınlaşır. Sonra bıçağı Pastore'nin

ve sırtıttı. "Kötü iş tavsiyeleri vererek zavallı Clarke'ı zor duruma düşürdün."

Bıçakla hiç çaba harcamadan keser, sonra Pastore çığlık atar, parmağı kopmadan bir saniye önce kan yere fişkirir.

Gözlerimin gördüklerini beynim kavradığında midem bulanır.

"En kötüsü de," diye devam eder Felix, bıçağı kaldırarak. "Kızımı incittin." Bıçağın kenarını Pastore'nin kızarık yanağına sürer. Alay eder. Adamın gözüne tehlikeli bir şekilde yaklaşan bıçak ucu ile onu kızdırır. "Seni öldüreğim Emilio. Bu gece."

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır."

"Evet." Sonra bıçağı Pastore'nin gözünün altındaki şişkin derinin altına çok nazikçe kaydırır. "Ama önce, lanet olası bir ipucunu bile anlayamayan pisliklere ne olduğunu göstereceğim. Ona son bir kez bak, Emilio. O, göreceğin en güzel... ve *son* şey."

"Hayır..."

EPİLOG

BİRKAÇ HAFTA SONRA

Malone'ların evini çevreleyen meyve bahçesinde yürüyorum ve burada yetişen güzel elma ağaçlarına bakıyorum.

Charlotte'un ayaklarımın altındaki toprağın içinde olup olmadığını bilmiyorum. Ve eğer öyleyse, hangi ağacın onu koruduğunu da bilmiyorum.

Ama tüm arazinin çok güzel olduğunu biliyorum ve bunun, iyi erkekler için hayatlarını feda eden kadınlar sayesinde olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Bu korkunç bir trajedi. Her şey. Ama bu kadar acıya neden olan adam çoktan öldü.

Aşılmaz acının sebebi olan Timothy Malone, başkalarına karşı işlediği suçların bedelini hiç ödmeden sonsuz uykusunun tadını çıkarıyor.

Masum insanlara karşı. Çocuklara karşı.

Ama o artık yok. Başka kimseye zarar veremez.

Bu yeterli olmalı.

Bundan daha fazla bir kapanış aramak, deliliği aktif olarak aramak olur. Ve dürüst olmak gerekirse, ben gerçekliğimi olduğu gibi seviyorum.

"Baban nasıl?" Felix yanımda dolaşüyor, eli benim elimi tutuyor ve lezzetli kolonyası, ciğerlerimde dolaşan temiz hava ve olgun elma kokusuyla rekabet ediyor. "İyi mi?"

"Evet." Koluna sarılırım ve yanağımı omzuna dayarım. "Bugün gülümsedi." Ve tabii ki, dudaklarım da aynı şeyi yapar. "Charlotte hakkında konuştuk, ama sadece iyi şeyleri."

"Ne gibi iyi şeyler?"

Telefonu çalıyor, işler her zamanki gibi onun dikkatini istiyor. Ama ben, herkesin ona yüklediği baskılara alıştım. Onun istikrarı, geliri ve kesinliği için ona bağımlı olmalarına. Ve

kardeşleri için, destek için, çünkü hepsi benim gerçeklerimi öğrenmenin şokunu atlatmaya çalışıyor.

Aileyle olan bağım. Niyetim. Cato'nun hayatındaki rolüm, artık buradayım ve bir daha asla ayrılmaya niyetim yok.

Archer, sadakatimi ikna etmek en zor olanı olabilir, ama bu sadece içindeki polis olabilir. Ya da belki de içindeki *Malone* —sevdiği insanları korumak için sarsılmaz bir ihtiyaç.

Cato, en azından bu hafta, Minka ve Archer seyahatleyken New York'ta vakit geçiriyor, bu da dedektifin boş vakti olduğu ve herkesin güvende olduğunu bilmek için doğuştan gelen bir ihtiyacı olduğu anlamına geliyor.

Ama bu kardeşlerin yaptığı şey bu. Kavga ederler. Tartışır. Gerekirse öldürürler. Ama her şeyden önce birbirlerini korurlar.

Ve bu, benim destekleyebileceğim bir aile mirası.

"Biraz aptalca davranışları gibi," diye gülümsüyorum ve bahçede yeni köpeğimizle güreşen yeğenimi arıyorum. Çocukların başlangıçtan beri oturma odalarında yaptıkları gibi, bir şekilde kendini WWE güreşçisi gibi yere atıyor ve köpek dört ayağıyla üzerine atlayıp çocuğun dağınık saçlarını şakacı bir şekilde ısırırken kahkahalar atıyor. "Uçmak istediği zamanı konuştuk."

Felix anında başını geriye atıp gülüyor. "Dur tahmin edeyim... çatıdan atladı mı? Paraşüt olarak çarşaf mı kullandı, kullanmadı mı?"

"Aslında duş perdesi." Omzunun yanına bir öpücük kondurup kıkırdarak gülüyorum. "Düşüp bileğini üç yerinden kırdı."

"Yani son on sekiz yıldır bu kadar stresli olmamın sebebi *onun* katkısı mı?" Durur ve dönüp gözlerime bakar. Yüzümü avuçlayarak beni ayak parmakları ucuna çeker ve burnumun ucunu ısıtır. "Cato yedi yaşındayken o atlayışı yaptı. Bileğini ve köprücük kemiğini kırdı."

"Charlotte'u suçluyor musun?" drawl. "Gerçekten mi, Malone? Çok klas."

"Bu genlerde var, sevgilim." Dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurup nefesimi koklayarak nefesimin tadına baktığını anlıyorum. *Çok* tatlı olmadığından emin olmak için. "Hiçbirimiz bu kadar aptal değildik."

"Şimdi doğa mı yetiştirme mi tartışmak istiyorsun?" diye alay ediyorum. "Yoksa DNA'yı mı tartışmak istersin? Çünkü o Malone ve Cannon kanının karışımı. Kimse onun neden beş kardeşin en asi olanı olduğunu ve ortalığı karıştırdığını merak edemez."

"Bu, sen ve benim sonunda yaratacağımız şeytani varlığın," bir öpücük daha, "muhtemelen dünyayı yakıp kül edeceği anlamına geliyor."

"Ateşin yanması için oksijen gerekir." Beni kendine yaklaştıırken daha rahat nefes alıyorum. "Tehlikeli olması için. Güzel olması için."

"En sevdiğim şeyler." Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. "Tehlikeli. Güzel. Çılgın. Ve tamamen benim."

Underbelly Enchanted serisine [Diamond In The Rough](#) ile devam edin _

TEŞEKKÜR

Bu, yeni bir şeyin başlangıcı.
Biraz daha karanlık ve çok daha lezzetli bir şey. Çünkü kötü adamı
sevmememiz gerekiyor.
Bir katili öldürmesi için ödüllendirmemeliyiz. Ya da sırf yapabildiği için
diğer insanlara işkence eden bir adamı.
Canavara şehvet duymamamız gerekir.
Ama işte buradayız. Sizi bilmem ama Felix ruhumun büyük bir parçasını
aldı ve asla geri vermeyecek.

Nedense, bunu umursayacak enerjimi bulamıyorum.

Her zamanki gibi, burada olduğunuz için teşekkür
etmek istiyorum. Acı çekse bile çalışmaya devam

eden editörüm Jen'e.

Karışık fikirlerimi alıp sanat eserine dönüştüren kapak tasarımcım Britt'e.
Arkadaşlarım olarak gördüğüm, detaylı ve doğru bir kitap yayınlayabilmemi
sağlayan bilgi hazinesine sahip olan insanlara.

TD1'deki yardımcım Chasidy'ye.

Ama aynı zamanda Tate'e de, çünkü pompayı takıyorsun ve bana
kurutulmuş et çubuklarından bahsettin. Amanda'ya, deli saçması, tutarsız
ve çoğu zaman pervasız sorularımı yanıtladığı için. Teşekkürler!

Hikayelerimi düzelten ve onları parlatana Lindsy'ye.

Yeni kurulan "Wonder Trio Fact Checkers" ekibim Suzanne, Jill ve
Stephanie'ye, bu yazıyı ve diğer tüm Mayets yazılarımı okuyarak
tutarlılığımı koruduğumdan ve detayları karıştırmadığımdan emin
oldukları için.

Kendimi asla fazla beğenmememi sağlayan çocuklarıma.

"Oh, başka bir kitap daha mı bitirdin? (göz devirme) Harika."

Beni sürekli ve coşkuyla destekleyen okur grubuma. Ve size: çalışmalarımı desteklemeye devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Dövüşçülerden polisler, kaslı adamlardan müzik grubu üyelerine, sağlık görevlilerinden çiçekçilere, kimyagerlerden veterinerlere, kanunsuzlardan mafyaya ve aradaki herkese, hep benim yanımda olmaya devam ediyorsunuz.

Beni bir kalıba sokmuyorsun, bu yüzden *her zaman* dövüşçüler, polisler veya doktorlar hakkında yazmak zorunda kalmıyorum. Aynı formülün tekrar tekrar yazılmasını, yeniden yazılmasını ve tekrar yazılmasını istemiyorsun. İlham perimi takip etmeme izin veriyorsun.

Çok teşekkürler!

Senin desteğin olmasaydı, sevdiğim şeyi yapmaya devam edemezdim. Bu yüzden, içtenlikle, tüm kalbimle teşekkür ederim.

*Eğer isterseniz, lütfen Amazon'da bu hikaye için bir yorum bırakın.
Yorumlar önemlidir.*

EMILIA FINN'İN DİĞER ESERLERİ

(okuma sırasına göre)

Rollin On Serisi Ev

Bulmak Zafer Bulmak

Sonsuza Kadar .

Bulmak Huzur

Bulmak Kurtuluş

Bulmak Umut Bulmak

Hayatta Kalan Serisi

Senin Sayende

Hayatta Kalmak Sen

Olmadan Sen'i

Yeniden Yazmak

Her Zaman Sen

Bana Bir Sans Ver

Şah Mat Serisi

Piskoposun Oyunundaki

Piyonlar Günes Batana Kadar

Rok Kale Kalıcı

Oynamak Kralın

Yükselişi

Atı Feda Et Kazanan

Her Sevi Alır

Sah Mat

Yığılmış Destek - Rollin On Next Gen

Joker

Yeniden

Düzenle

me

Kalplerin Oyunu

Full House

Sınırsız Blöf

Yedi Kartlı Stud

Çılgın Sekizler

Eleusis

Dinamit

Patladı

Yaldızlı Şövalyeler (Rosa Kardeşler)

Gülü Kurtarmak Atesi

Kovalamak

Hayvan

İçgüdüleri Saf

Kimya Savaş

Yaraları

Güvenli Liman

Inamorata

Fiera Prensesi Fiera

Harabeleri

Fiera

Hükümdarlığı

Mayet Adaleti

Günahkar Adalet

Günahkar Eylem

Günahkar Gerçek

Günahkar Arzu

Günahkar

Aldatma

Günahkar Kaos

Günahkar Söz

Günahkar

Teslimiyet

Günahkar Fantezi

Günahkar Anı

Günahkar Takıntı

Günahkar Yaz

Kayıp

Çocuklar

HATA

PİŞMANLI

İK

Çarp ve Yan

JUMP

JINXED

Underbelly Enchanted

The Tallest Tower Diamond

In The Rough Rollin On

Novellas

(Rollin On serisini bitirmeden okumayın) **Yeniden**

Başlamak – Kısa Öykü .

Yıldızlarda Yazılı – Kısa Hikaye Tam

Döngü – Kısa Hikaye .

Worth Fighting For – Bobby & Kit Novella

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

